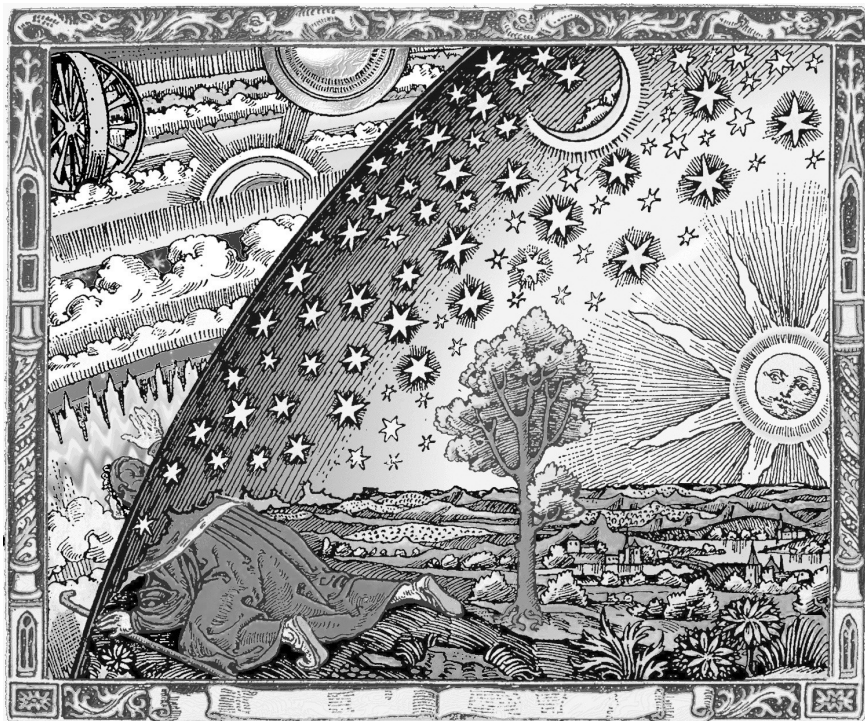

Kaj, če obstaja
svet resnične
magije?

Magijska Gimnazija Lubliana

Bojan Ekselenski

BOJAN EKSELENSKI

MAGIJSKA GIMNAZIJA LUBLIANA

MESTNA OBČINA CELJE

ZAHVALJUJEM SE MESTNI OBČINI CELJE
ZA FINANČNO PODPORO PROJEKTU.

Kolofon

Bojan Ekselenski

Magijska gimnazija Lubliana

Copyright © 2015 - 2017 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane.

Avtorica naslovnice:

www.selfpubbookcovers.com/Ravenborn

Prelom in oblikovanje:

Bojan Ekselenski

Slike Tarot kart:

Ezoterični B.O.T.A. Tarot

Ostale sheme:

Bojan Ekselenski

Slike v Dodatku 1:

Brezplačni spletni viri

Založba:

Bojan Ekselenski, samozaložba

Zbirka:

Fantazija

V Celju, 2019

2. izdaja, 1. ponatis, cena 14 €

Tisk: Grafika Gracer

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.9

EKSELENSKI, Bojan

Magijska gimnazija Lubliana / Bojan Ekselenski. - 2. izd. - V Celju : samozal. B. Ekselenski, 2018. - (Zbirka Fantazija)

ISBN 978-961-94219-4-9

295720704

Kazalo

Credo	7
0. Praefatio	9
1. Petrova odločitev	17
2. Prihod v Lublano	31
3. Fenomen	51
4. Fiat lux	65
5. Prva pokora	87
6. Frater Perdurabo dan	99
<i>Nepoškodovana resnica 1: O meri resničnosti</i>	110
7. Vse sveti	113
8. Dedijev obisk	129
9. Gralova družina	139
10. Jakobova lestev	151
<i>Nepoškodovana resnica 2: O naravi skrivnosti</i>	175
11. Urbis Lubliana	183
12. Pokora in rehabilitacija	195
13. Športne igre provinc	203
<i>Nepoškodovana resnica 3: Presenečenje</i>	231
14. Še enkrat Klavdija Avgusta Lorensis	235
15. Magija brez magije	255
16. Gimnazija	271
17. Vrnitev v zunanost	283
18. Adventnik	305

19. Znova v šoli	319
<i>Nepoškodovana resnica 4: O poslušnem psu in gospodarju</i>	334
20. Polletnik	337
<i>Nepoškodovana resnica 5: O etiki</i>	363
21. Pri Barsinovih	367
22. Čeprav podobni, tako drugačni	381
<i>Nepoškodovana resnica 6: O kazni</i>	392
23 Vse bo zbolela glava	395
24. Imperatore nobilis Klavdija Avgusta Lorensis	423
<i>Nepoškodovana resnica 7: O pogumu in tveganju</i>	439
25. Astrološka sistematika	443
26. V prahu Koloseja	461
27. Srečanje	477

DODATKI

Propad antičnega Rimskega imperija	483
Somrak antike	486
1. dinastija: Merovingi	490
2. dinastija: Karolingi	497
3. dinastija: Palailogosi	498
4. dinastija: Laskarisi	501
5. dinastija: Lorensisi	503
6. dinastija: Borgundci	505
7. dinastija: Septimijci	506
8. dinastija: Karolingi	507
9. dinastija: Lorensisi	508

Slovar specifičnih besed	511
Spremna beseda avtorja	526
O avtorju	528

Zahvala

Za to knjigo se moram zahvaliti najprej svoji skrajno potrpežljivi družini. Izdelek pred vami je namreč pojedel ogromno ur. Veliko dela sta opravila tudi Marko Razpotnik in Eruanne Kavillion (psevdonim), saj sta hvaležno zagrizla v mojo grdo račko in pomagala narediti čudovitega literarnega laboda.

Zahvala gre tudi Celjskemu literarnemu društvu in še mnogim, ki ste tako ali drugače moji literarni sopotniki.

Posebna zahvala

Posebna zahvala gre Mestni občini Celje, saj brez njene finančne podpore ta knjiga najbrž še ne bi ugledala luči sveta.

V Celju, Zemlja, v letu Gospodovem 2018

DELAJ PO SVOJI VOLJI IN TO NAJ BO VES ZAKON.
LJUBEZEN JE ZAKON, LJUBEZEN SKLADNA Z VOLJO.

Aleister Crowley

VSA MAGIJA JE V VOLJI.

Eliphas Levi

Credo

Credo in Deum Patrem omnipoténtem, Creatórem cæli et terræ.

Et in Iesum Christum, Fílium Eius únicum, Dóminum nóstrum,

qui conceptus est de Spíritu Sancto, natus ex Maria Vírgine,
passus sub Póntio Piláto, crucifixus, mortuus, et sepultus,
descendit ad ínferos, tértia die resurrexit a mórtuis,
ascendit ad cælos, sedet ad déxteram Dei Patris omnipotentis,
inde venturus est iudicare vivos et mórtuos.

Credo in Spíritum Sanctum,
sanctam Ecclesiam cathólicam, sanctorum communionem,
remissionem peccatorum,
carnis resurrectionem,
vitam æternam.

Amen.

Ave Maria, gratia plena, Dominus Tecum,
benedicta tu in mulieribus
et benedictus fructus ventris Tui, Iesus.

Sancta Maria, mater Dei,
ora pro nobis peccatoribus
nunc et in hora mortis nostrae.
Amen.

*Acta est fabula.
Pravljica je končana.*

0. Praefatio

Levi so se zagnali proti Petru. *Imam čas za očenaš?* Na hitro je naredil vaje sprostitive. *Če že umreš, to stori s stilom.* Levi so se približevali. Zavohali so plen. To niso bili navadni levi, temveč posebej dresirani za lov na ljudi v areni. Bog ve, koliko sužnjev je umrlo, da so jih izučili za okruten pobjo za razvedrilo drhali. Skoraj je čutil vonj njihovih veličastnih griv. Odvrigel je meč in naredil Sethovo držo in vanjo vlil električni fluid. Levi so upočasnili in začeli oprezno krožiti okoli krhkega najstnika. Množica je začela cepetati in kričati.

Valovi hrupa nezadovoljstva so butnili v njegova ušesa. *Jim ni všeč, ker ne brizga kri?* Bliskovito je delal naučene magijske drže in vanje vlival električni fluid. *Če je kje blizu kakšen Slepec, bo oslepel še na drugem planu.* Množica je glasno negodovala.

Kmalu je, po nekaj osamljenih klicih, začela ubrano kričati:

»Kri! Kri! Kri!«

Slišalo se je vse glasnejše cepetanje. Levi so rjovelili in krožili okoli nevidnega mehurja in se počasi umirili. *Kako bi mi zdaj prav prišla veščina vtiskovanja.*

Komentator je zakričal:

»Očitno levi še nimajo apetita. Dajmo jim malce islamske predjedi, mogoče jim bo potem lažni Ipsissimus bolj teknil.«

V areno so porinili nekaj ljudi vseh starosti. Množica je navdušeno vzklikala, ko so se levi začutili nove kose živega mesa. *Središče civilizacije je pravzaprav krvoločno gnojno brezno.* Peter je razširil fluidni mehur. Levi so se divje pognali nad nesrečnike, a jih je ustavila Petrova energija. Levje rjovenje je napolnilo areno, razgreto od divjega navijanja množic.

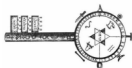
Zveri so se znova posvetile malici v središču neprebojnega mehurja.

Navdušenje množice se je poleglo in znova se je pojavilo vse več negodovanja. Drhal je zahtevala predvsem pokol. Peter se je uzrl k častnim ložam. Nobilisi in njihove ženske so na nogah glasno skandirali:

»Kri! Kri! Kri!«

Na obrazih je prepoznal brezumno, histerično lakoto za prelitje tuje krvi. Mrzlično je razmišljal, kako naj se izvleče iz pasti. *Živega me zagotovo ne bodo spustili.*

Kako se je Peter Lomnik, petnajstletni dijak Škofijske klasične gimnazije Zavoda Sv. Stanislava, znašel v areni z levi? Kaj ga je tja pripeljalo? Kako se bo izvolekel?

Elena Minerva Lacoste, sveža doktorica astrologije, je odločno vstopila v temačno dvorano. Vedela je, da je tukaj zaradi svoje doktorske disertacije **Krizni agensi in njihov vpliv na mentalni fluid na berijskem pragu Ipsissimusa**. V akademskih sferah je z njo že dvignila nekaj prahu. Očitno dovolj, da je vzbudila pozornost najmogočnejših magusov cesarstva.

Svetloba je prihajala skozi nenavadno majhne line, nameščene tik pod stropom. S kotičkom očesa je ošinila prapore magijskih cehov. Zaradi temačnosti ni jasno videla najmogočnejših mož magije, ki so sedeli za elegantno podolgovato mizo. Zbrani okoli te mize se preprosto imenujejo Omizje. Čeprav gre za neformalno druženje, se ravno tukaj sklepajo najusodnejše odločitve o magiji. Formalna telesa cehov samo potrdijo odločitve Omizja.

Elena je ena od redkih žensk, ki so kdaj vstopile v ta posvečeno moški svet. Ob vsem tem poudarjanju uravnoteženja moških in ženskih energij, ženskam ne uspe sesti za Omizje. Pogoltnila je slino in poskušala razbrati osenčene obraze.

V oči ji je padel prazen prestol, precej višji in razkošnejši od drugih sedežev.

Namenjen je Ipsissimusu, da v kriznem času zasede položaj Rex superiorja.

Nazadnje je nanj sedel dr. Aleister Crowley. Ceremonial je zaprl vrata in jo ogovoril:

»Doktorica Elena Minerva Lacoste, sedite prosim,« in ji pokazal s stropnim reflektorjem osvetljen navaden stol, pravzaprav precej nizko pručko. Elena je prikimala in sedla na ponujeno neugledno sedalo. Občutila je nelagodje. Svetloba reflektorja je na srečo malce pojenjala.

Ogovoril jo je mogočno globok, malce hrapav glas neformalnega vodje Omizja, ki so ga vsi klicali *rector*:

»Doktorica, kar preidimo na bistvo. Naša gostja ste zaradi svojega izredno pomembnega dela in njegovega pomena za magijske institucije cesarstva. Zagotovo veste, da je Omizje pritegnila vaša doktorska disertacija. Zakaj želite izsledke vaših doktorskih raziskav aplicirati v astrološko sistematiko Ipsissimusa? Kaj manjka obstoječemu sistemu?«

Elena je najprej znova poskušala, neuspešno, razbrati obraze magusov, zatem je odločno spregovorila:

»*Dominus rector*, prognostična astrologija je v zadnjih letih postala izredno natančno orodje za izračunavanje verjetnosti manifestacije dogodkovnih vektorjev. Izračuni projekcijskih krivulj so pokazali, da mora bodoči Ipsissimus, ko se bo pojavil, pokazati še nekaj dodatnih duševnih kvalitiet, ki jih obstoječa sistematika ne zaznava. Moja disertacija je osnova za nujno dopolnilo sistematike, saj je ta po izračunanih projekcijah ključna za bodočo Ipsissimusovo manifestacijo v korist cesarstva.«

Hrapavi glas je precej tišje spregovoril:

»Torej ste prepričani, da je vaš prispevek k astrološki sistematiki Ipsissimusa v interesu cesarstva?«

Elena je odločno prikimala.

Vmešal se je bariton suhljatega moža, tesno ovitega z ogrinjalom B.O.T.A. ceha:

»Kaj pa interesi cehov?«

Elena je trdo odgovorila:

»Spoštovani *magusi*, zagotovo ste ugotovili, da je ta dodatek še zlasti v vašem interesu. Dobrobit cehov je življenjskega pomena za obrambo cesarstva pred neverniki, ki ob naših mejah prežijo na priložnosti za napad. Zagotovo ste proučili moje izračune,

podprte z dokaznimi aplikacijami mnogih priznanih akademikov.«

Suhljati magus Toledskega ceha se je spogledal s kolegi in vzdihnil:

»Nihče od nas ni astromatematik, čeprav imamo splošna znanja iz prognostične astrologije. Bistvo smo razbrali, vendar želimo vašo razlago v nam razumljivem jeziku. V zvezi s tem želimo začititi vaše energije.«

Elena je kar zažarela zaradi veselja, ker je dobila možnost pred najpomembnejšimi magi:

»Oprostite mi, če bom začela z malce uvoda.«

Magusi so si mrmrajoče kimali. Rahlo je dvignila glas, da bi mu dala prizvok pomembnosti:

»Ipsissimus se manifestira, ko se naša družba znajde pod harmoničnim pritiskom zunanje in notranje krize. Krizni agensi sinhronih polaritet grozijo, da bodo raztrgali našo skupnost in samo poseg v temelj ureditve prinese umiritev razmer in vrnitev v normalno kolesje bivanja,« in je še malce povzdignila glas, »a na drugačnem ravnotežju, v drugačni energijski sestavi.«

Rector ji je naveličano segel v besedo:

»Doktorica, to vemo tudi mi. Kaj je takšnega v vašem prispevku, da je tudi v interesu Omizja? Prepričajte nas! Naj stečejo vaše energije strasti!«

Eleni je otrdel glas:

»Naj povem čisto na kratko?«

Hripavi glas je odvrnil:

»V imenu kolegov Omizja vas prosim za jedrnat odgovor.«

Glas se ji je glas rahlo zatresel. Zaznala je suhi hlad prostora:

»Zunanja kriza je eskalacija zimzelenega spora z krivoverci, a notranja izhaja iz napetega razmerja med institucijami

Vatikanske cerkve in vašimi spoštovanimi cehi. Rešitev zapletenih razmerij med socialofraktali lahko vključuje tudi poseg od zunaj, na škodo moči in suverenosti naših institucij, zlasti na škodo vpliva Omizja. Kaj, če pride sočasno do nasledstvene krize, težav zaradi želje Cerkve po stari moči nadzora in še grožnje od zunaj, ki izkorišča agense notranje krize? Zagotovo ste proučili izsledke perzijske zasedbe Indije in njeno okrepitev na račun hinduističnih in budističnih moči. Kalif v Bagdadu se je močno okrepil z indijsko pridobitvijo. Ipsissimus bi lahko deloval v korist miru, a na škodo naše magijske premoči. Tega pa zagotovo ne boste dopustili.«

Rector je zlovešče vprašal:

»Kaj torej prinaša vaša dopolnitev sistematike?«

Elena je odvrnila:

»Moj dodatek k sistematiki preprečuje nastop Ipsissimusa, ki bi pozicije premoči našega svetega cesarstva vpregel v službo nekega utopičnega miru, saj to pomeni trganje suverenosti Omizja. Sistematika mora skrbeti za ohranitev in krepitev moči, ki jo predstavlja to častitljivo Omizje. Samo za to gre! Magija mora postati še pomembnejša sila. Začasni mir na škodo magije je slab mir.

Takšen mir se bo po izračunih hitro sprevrgel v novo vojno, ki jo bomo zagotovo izgubili. Verjetnost za poraz je med 75 in 85 %.«

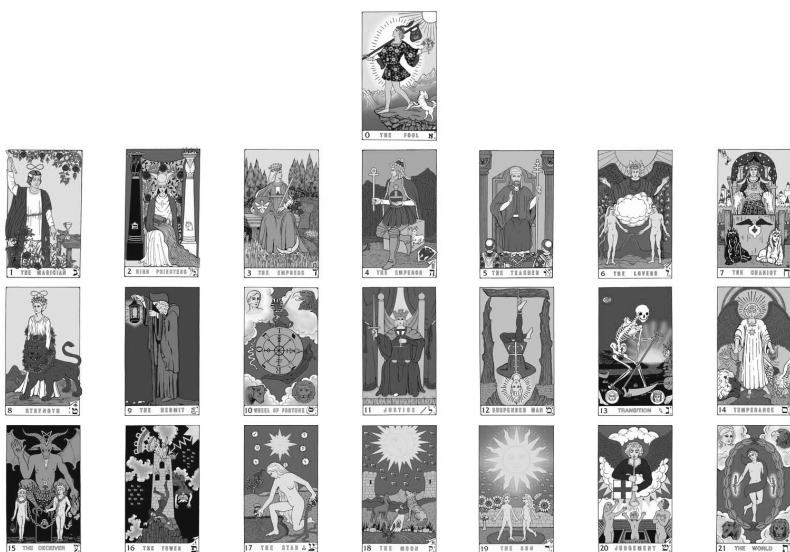
Rector je zadovoljno zaključil:

»To sem hotel slišati. V imenu začasnega miru se ne smemo odpovedati niti koščku svojih suverenosti. Moč magije je edina garancija varovanja naše ureditve. Mogoče bo kmalu čas za uveljavitev vaše varovalke. Omizje bo podrobno proučilo vašo pobudo. Doktorica, hvala za vaš čas.«

Elenin obraz se je razpotegnil v sled nasmeška. Če bo Omizje sprejelo njene argumente, bodo postali del standardne sistematike Ipsissimusa.

Po njeni zaslugi bo ureditev cesarstva varna pred nepredvidljivimi vplivi.

Razpored Tarot adutov za proučevanje njihove simbolike

*Ab iove principium.
Začnimo z najpomembnejšim.*

1. Petrova odločitev

P režemala ga je nedoločljiva tesnoba, skoraj groza. Nebo se je odprlo in temni vrtinec je posrkal zvezde. Strele so udarjale v velikanski stolp z zlato krono na vrhu. Znašel se je na vrhu stolpa, tik pod sijočo krono. Pogledal je navzdol. Dna ni videl, izteklo se je v temne globočine neznanega in strašljivega. Veter je oglušujoče zavijal, vrtinčil raznobarvne iskre, a čutil ni niti sapice. Ob vsakem udarcu strele je sunkovito zaprl oči. Za hip je zagledal prečudovito dekle, v laseh je imela zataknjen diadem s kristalnimi cvetovi in diamanti. Obraz ji je okrasil blagi nasmeh. Strela je še poslednjič udarila. Skupaj z dekletom je padal v neizmerno globino. Diamanti so se spremenili v dvaindvajset solz. Naenkrat ga je objel siloviti veter vratolomnega padanja proti temnemu ponoru brez dna.

Bliskovito je planil pokonci in si pomel oči. *Domača postelja ...*

Peter Lomnik je na začetku devetega razreda užival status najpopularnejšega učenca na šoli. Vsi so želeli prijateljevati z njim. Vse deklice so se ga rade dotikale in bil je na mnogih rojstnodnevnih zabavah.

Največ zaslug za Petrove športne in šolske uspehe je imel dedi Jožef Ravnik, saj je Petru predstavljal izzive, ga spodbujal in užival v vnukovih dosežkih.

A uspeh ni priplaval po vodi. Rodil se je s srečno kombinacijo fizičnih danosti, discipline in talentov.

Z garaštvom in vztrajnostjo se je prebil do statusa najboljšega v košarkarski ekipi in nepogrešljivega v odbojgarski. Poleg športa je imel rad tudi druge dejavnosti, zato je bil aktivni član več krožkov.

Vedno se je razveselil dedijevega obiska. Nikoli ga ni moril s kakšnimi starinskimi forami, kar počnejo nekateri dediji. Janov dedi je recimo ves čas težil z zdravim življenjem in kako preprečiti povišan holesterol. Neprestano je opletal s kraticami, pobranimi iz kupa priročnikov za zdravo življenje. Jan mu je nekega dne zabrusil, da bi raje umrl kot pa nadlegoval vnuke z dolgočasnim pridiganjem. Ne bi verjel, če ne bi bil zraven in tega slišal. *Ko bi le vsi imeli takšne dedije, kot je dedi Joži.*

Tako se je tudi konec zadnjega osnovnošolskega septembra razveselil dedijeve najave obiska.

Malce ga je presenetilo, ker je poleg dedija vstopila še mami. Običajno ju je pustila sama.

»Dedi!« se je razveselil. A dedi je tokrat obdržal svečano resen obraz. Tudi mati si je nadela puščobnost voščene lutke. Začutil je, da ne gre za običajen obisk:

»Kaj je? Je kdo umrl?« in za hip pomislil na babi Hedviko.

Dediju so se ustnice razpotegnile v prisiljen nasmeh:

»Ne, nihče ni umrl. Nekaj drugega je,« in mati je za sabo zaprla vrata. Dedi je sedel na kavč, mati pa na poslikan stol. Nekaj trenutkov so se zaskrbljeno motrili, potem pa je mati prekinila mučno tišino:

»Bliža se čas odločitve, kam boš šel na srednjo šolo. Dedi smatra,« se je z njim spogledala, »da mora pri tem sodelovati.«

Peter ju je pozorno spremljal:

»Zakaj pa ne? Vedno mi je znal namigniti kaj pametnega. Zaradi košarke hočejo vsi postati moji prijatelji,« in se spomnil nasveta, naj gre trenirati košarko.

Mati je tiho nadaljevala:

»Tokrat gre za nekaj drugega. Bom kar direktna,« je pogoltnila slino, »Tako je najbolje,« se je spogledala z dedijem, »Naša družina je na nek način posebna. Po babi Hedviki sem podedovala poseben gen in ti si ga podedoval po meni. Na naslednji rod se prenaša samo po ženski krvni liniji.«

Peter je skočil na noge:

»Kakšen gen? O čem govoriš? Imam kakšen poseben gen, da mi bo zrastel rep ali bradavica na nosu? Baje so tudi za to zadolženi geni. Na »Guglu« vse piše.«

Dedi ga je blagohotno pomiril:

»Nobena bradavica ti ne bo zrastla sredi nosu. Ta gen imam tudi jaz, a ga od mene nihče ne more dobiti,« in resno nadaljeval, »Dobro veš, koliko sem zaradi svoje službe nedosegljiv za klice. Na maile včasih odgovarjam na vsakih nekaj tednov. Vsakdo v družini s tem genom mora dobiti pravico do pomembne odločitve. Ker je mati začela, naj konča.«

Mati je nežno prikimala in tiho dejala:

»Ti, babi Hedvika, strica Silvo in Jernej, dedi in jaz imamo

tako imenovani magijski gen XY. Imela ga je tudi moja babi Ana. Ne skači mi v besedo in ne sprašuj, čemu takšno ime. Oznaka XY je zato, ker je enak za moške in ženske. Ne prekinjaj me!» je dvignila glas in znova blago nadaljevala, »Ta gen nam omogoča, da preko posebnega,« z očmi vrti po stropu, »Kako naj rečem?« zapiči vanj mil pogled, »res posebnega,« je iskala primerne besede, »obreda, imenovanega **Dejanja volje**, zaprosimo za vpis na magijsko gimnazijo.«

Peter je bolj presenečeno kot karkoli drugega skočil na noge. Oba je vročično ošinil in jezno grbančil čelo. Ličnice so mu zažarele in zatresle ustnice:

»Magijska gimnazija? Tega še v Vojniku ne moreš prodati! Dedi?«

Dedi je prikimal:

»Vem, videti je podobno scenariju zlajnanega fantazijskega filma. A to je resničnost. Zdaj pa naju poslušaj do konca!« je trdo pristavil in fanta je njegov glas na nenavaden način ohromil. Ni si znal predstavljati kako, a neka sila ga je vrnila na stol in mu zalepila usta. *Kako mu je uspelo?*

»Tudi jaz sem XY dobil od svoje mame Jožefe. Ko sem diplomiral v Londonu, mi je zabičala, naj odsvetujem svojemu vnuku **Dejanje volje**,« in je dvignil glas, »Pomisli! Takrat še nisem niti poznal tvoje babice Hedvi,« sta se spogledala, »Lahkotno sem zamahnil z roko. Kaj neki mi je blebetala o vnuku, če še nisem bil blizu niti poroki, kaj šele lastnemu otroku? Njej ni šlo na smeh. Zelo resno me je opozorila na astrološka prekrivanja. Zdaj, dvainpetdeset let kasneje, smo prišli do te točke. Dolžnost matere je priprava na izvedbo **Dejanja volje**. Vsi s tem genom morajo imeti možnost vpisa. Brez izjeme. Mnogi se odpovejo temu obredu. A veliko tistih, ki jim uspe Dejanje volje

in se odpravijo na gimnazijo, ne dosežejo mature.

Pravzaprav jih do zadnjega letnika pride samo peščica. Ko padejo, se vrnejo osramočeni in večina jih konča v zaprtem oddelku ali na igli. To moraš vedeti. S tem boš lažje ocenil tveganje in se pametno odločil. Do praznika Vseh svetih bo vse odločeno. Mora biti, takšna so pravila. Glede na to, da si pameten in trezen fant, se ne boš odločil za Dejanje volje. Ker tega obreda ne boš izvedel, od magijske gimnazije ne boš dobil šolske vpisnice. Prihranjena ti bo bolečina izključitve in predvsem grozljiva izkušnja ekskomunikacije. Vpisal se boš na kakšno od tukajšnjih gimnazij, jo končal z odliko in si potem našel študij, kjer te zagotovo čaka uspeh. Tvoja varna prihodnost je tukaj.«

Mati se je navezala na dedijeve besede:

»Ati navija za Škofijsko gimnazijo Šentvid. S svojim uspehom ne boš imel težav. Vendar,« in predala besedo dediju, ki je zaključil njeno misel:

»Ne moremo se drugi odločiti v tvojem imenu. Zaradi gena XY moraš čisto sam, s svojo voljo, sprejeti odločitev glede vpisa na magijsko gimnazijo. Predstavitev te možnosti ni stvar mamine odločitve,« sta se kratko spogledala, »temveč dolžnosti. Vsa magija je v izbiri prave možnosti in sprejemanju posledic lastnih odločitev.«

Peter se je začel glasno krohotati:

»Se sploh poslušata? In kako se imenuje ta šola? Bradavičarka? Mogoče Gimnazija *Noritis Vojnikus*? Naj metlo vzamem s sabo ali jo dobim tam?« in se je zarežal, »Aha! Še sovo si najdem. Je dovoljeno oživljati nagačene?« je ošinil nagačeno belo sovo nad vrati, »Gotovo imajo urok *nagačenis sovis oživitis* ali bo dober kar *obuditis sovis*. Najbrž je to bolje od razbite šipe.«

Mati in dedi sta se spogledala. Dedi se je kislo nasmehnil:

»Magijska gimnazija Lubliana je resna srednješolska izobraževalna ustanova in nima čudaškega živalskega imena. Tam nihče ne leti na metli ali kakšnem drugem gospodinjskem pripomočku. Vnos živali v šolo je prepovedan, torej lahko to sovo,« in za hip dvigne oči do nagačene ptice v kotu, »pustiš v spokoju na njenem mestu. Tudi na latinsko zveneče uroke pozabi, saj latinščina ni jezik magije. Se spomniš, ko si me spraševal, če poleg našega obstaja še kakšno vesolje?«

Peter je oprezno prikimal. Seveda se je dobro spomnil tistega večera. Takrat sta mu dedi in babi kupila fensi *Celestrona* z računalniškim vodenjem. Dedi mu je na kratko razložil okultno teorijo vesolja med opazovanjem M 31, znano kot Andromedina galaksija.

Dedi je malce oprezno nadaljeval:

»Mi z XY genom lahko dejansko potujemo v drugo vesolje. Dvojček našega sveta v tem drugem vesolju se imenuje Adamija. Tam je vse skupaj nekako drugače kot si tu navajen. V Adamiji se zgodovina odvija malce po svoje. Čeprav so tudi tam nekatere tukaj znane zgodovinske osebnosti, nastopajo v malce drugačnih vlogah.«

Peter je hudomušno vskočil v besedo:

»In tam vsi kadijo kaj močnega?«

Dedi ga je znova utišal s posebej zvenečim, pravzaprav nenavadno trdim glasom:

»Dovolj norčij! Zdaj me ne prekinjaj več!« in glas se mu je znova omehčal, kot se zna samo njemu. »Z mamu ti bova pokazala izvedbo Dejanja volje. Opraviti moramo do polnoči predvečera Vseh svetih, torej Noči čarovnic,« je nagrbančil čelo. »Ne! Ne smej se, tako je,« in se znova sprostil. »Izvedba je odvisna samo od tebe. Nihče drug ne more tega storiti v tvojem

imenu. Obred boš ali ne boš izvedel do polnoči Vseh svetih. Niti minuto kasneje. To je ključno. Otroci pri Dejanju volje običajno sledijo zgledu staršev, zato me je mati ubogala in se temu odpovedala. Kasneje je spoznala tvojega očeta in imel si normalno in predvsem srečno otroštvo. Zdaj je prišel tvoj čas. Osebnost sem proti izvedbi Dejanja volje. Sledi maminemu zgledu.

Moje nasprotovanje ne temelji na astroloških aplikacijah pred rojstvom mame. Temeljni motiv nasprotovanja je tvoja sreča. Tukaj te čaka ogromno možnosti. Na dosegu roke imaš odlične priložnosti. V tem svetu je ravno to skoraj najredkejša dobrina. Imaš razkošje izbire med najboljšimi šolami. Stranska korist magijskega gena je čut za disciplino in sposobnost osredotočenja na pravi cilj. Tega ti ne manjka, zato te čaka varna spirala uspeha. Svoje potencialne uporabi tukaj, kjer prinašajo največ koristi!«

Mati je blago nadaljevala dedijeve besede:

»Ubogala sem dedija, ko je prišel moj čas. Nisem se hotela ločiti od svojega dotedanjega življenja, od Robija in prijatelja Mihaela, Mateja in Klare. Še danes kofetkamo enkrat do dvakrat mesečno. Tam si prej ali slej postavljen pred odločitev in nisem želela življenja v laži. Tudi strica Jernej in Silvo nista nikoli poskušala s tem. Njiju sem imela za dober zgled. Tudi onadva sta upoštevala dedijev nasvet in nista hotela zapustiti tukajšnjega sveta. Prav sta storila in oba sta uspešna. Jernej je uspel v bančnem poslu, Silvo bo kmalu škof. A moja dolžnost je, da dobiš možnost do življenjske izbire in tvoja pravica je izbira najboljšega za življenje. Tukaj boš uspešen, ker imaš vse pogoje za to. Ne podri z garanjem pridobljenega stolpa uspeha.«

Peter je oba vročično opazoval in v spomin so mu planile sanje o padanju s stolpa. V njem je rastla moč nasprotovanja.

Zakaj mi nekaj predlagajo, a istočasno tako goreče zavračajo? Zakaj se ponavljata s to pridigo o tukajšnjem uspehu?

»Zakaj se vrneš osramočen, če ti spodleti? Ljudje pač padejo in ponavljajo, oziroma gredo na drugo šolo in svet se vrti še naprej. Iz tega nihče ne dela tragedij. Zakaj je tam kaj drugače? Te v primeru padca pribijejo na križ?« se mu obraz razpotegne v kisel nasmeh.

Dedi se je zarežal:

»Tam ni ponavljanj. Če si od tu, te vrnejo na tukajšnjo šolo s pečatom hude disciplinske kršitve. Vse naredijo, da res trpiš posledice neuspeha. In kar je najhuje, popolnoma pozabiš svojo tamkajšnjo izkušnjo, ostane samo sled občutka pripadnosti nečemu velikemu, skupaj z bolečino izgube zaradi lastne nesposobnosti. Ves čas te žre in na koncu te požre ta črv poraza in krivde. Sistem izključitve poskrbi, da za vekomaj potoneš na dno družbe. Zgodovina je polna padlih, ki izginejo v anonimnosti porazov. Meni osebno je najhuje, ker šola stori vse, da preživijo le najmočnejši.«

»Zakaj mi pravita o Adamiji, če spomin nanjo v primeru neuspeha odleti v nebesa pozabe?«

Dedi je odvrnil:

»Če Dejanja volje ne izvršiš, boš sekundo po polnoči pozabil na ta pogovor in vse v zvezi z Adamijo. Mogoče še to, o Adamiji ne boš mogel z nikomer govoriti ali o tem pisati.«

»Kaj, če Dejanje izvedem, a ne uspem?«

»Isto. Pozabiš. A ker Dejanja ne boš izvedel, boš pač pozabil. Saj menda nisi takšen bedak, da bi se odrekel uspešnemu življenju popularnega športnika. Tako je najbolje za vse. Magijski gen ti najbolj koristi tukaj, v tem svetu. Zakaj bi se odpovedal varni in uspešni prihodnosti?«

Peter je vrtal:

»Zakaj se mati spominja?«

Mati je blago odvrnila:

»Spomin na Adamijo se mi je povrnil včeraj, kajti danes ti moram ponuditi izbiro in do Noči čarovnic te bom naučila obreda. Znova bom pozabila, ker se boš pametno odločil in izbral tukajšnjo šolo. Spomin se mi bo znova povrnil ob nastopu Elinega časa. Tudi ona ne bo neumna in bo namesto Adamije izbrala tukajšnje ... «

Peter se je zarežal:

»Kaj, če mi ni do varne prihodnosti?« in v dedija uperil srep pogled, »Tudi ti si tvegala.«

Dedi se je spogledal z mamo in previdno odvrnil:

»Iz Slovenije so naredili dva razreda s skupaj petinšestdesetimi novinci. Še najmanj dvakrat ali trikrat toliko jih Dejanja volje ni izvedlo. Maturiralo nas je samo osem,« je iztegnil prste, »Samo osem. Vsi drugi so prej uspešno življenje zamenjali za družbeno dno. Smetana je postala gnojna usedlina. Nihče ni več med živimi. Mnogi so zgnili kot klošarji. Pečat padca v Adamiji je silno okruten.«

»Torej je Adamija precej redko naseljena, če je takšen osip.«

»V Adamiji živi skoraj toliko ljudi kot tukaj.«

»Torej tam niso vsi sposobni za magijo?«

Dedi je smehljajoče zamahnil z roko:

»Seveda ne! So tukaj vsi talentirani za igranje klavirja ali petje? Pravih magov je tudi tam zelo malo. Magija je nekaj drugega, kot si tukaj predstavljajo. Tam je bolj podobna znanosti, saj so magijske aplikacije eno od gonil znanstveno tehničnega napredka. Tukajšnji okultizem je samo bled odsev tamkajšnje resnične znanstvene veščine.«

»Kaj sploh pomeni ta magijski XY gen? Kje ste našli tako smešno ime?«

»Edini znan fenomen XY gena je sposobnost prehajanja iz našega sveta v Adamijo in nazaj. Za praktično izvedbo prehoda so zadolženi posebni kristali, vgrajeni v tire in kolesa vlakov.«

»Vlakov? Zakaj vlakov? Bo tudi parna lokomotiva? Je vlaku ime Hogwarts Express?«

»Nobene parne lokomotive ni. Vlak se uporablja iz čisto praktičnih razlogov. Vlaki lahko peljejo tudi več sto potnikov in tirov je manj od cest, pa še prevodni so, kar je ključno. Precej težje bi na tukajšnje cestno omrežje povezali adamijske superceste.

Vozila s pogonom na osnovi naftnih derivatov je težje prilagoditi. Ko prilagojen vlak zapelje čez tako imenovan jesodski prag, potnike za Adamijo zapelje v Lubliano Adamije, a preostanek v Ljubljano, prestolnico Slovenije. Nihče na vlaku se tega ne zaveda. Potnikom, ki potujejo v tukajšnjo Ljubljano, jesodski prag odstrani iz spomina vse potnike v Adamijo in obratno. Metoda je neboleča.«

Peter je nekaj časa molčal, zatem je prasn timer smeh:

»Bolj kosmatega štosa še nisem slišal. Pa čisto resno misliš in mami ti je kimala. S tem pripovedovanjem si me naredil Radovednega Tačka. Ker sem naveličan premočrtnosti, čeprav je ta bogata z dobrotami popularnosti, se bom poigral z **Dejanjem volje**.«

Grobna tišina je legla na prostor. Če bi bog dihal, bi v tem trenutku zagotovo zadržal sapo.

Dedi in mati sta okamn timer zadržala diha. Peter je vstal, ju ošvrknil s pogledom izpod nagrbančenih obrvi, se obrnil in odrgnil zavesa. Znova je postal pozoren na nežno šumenje bližnje Savinje. Pomisli timer na bližnje mestno kopališče. *Imajo tam bazene? Kako globoki so?* Pogled je spustil na protipoplavni zid. Znova se je obrnil in še kar timer molčala.

»Zakaj sta umolknila? Sem vaju uročil v molčeča kipa?«

Dedi je prvi spregovoril:

»Se zavedaš, kaj si rekel? Dejanje volje ni nedeljska maša. Ni nekaj, s čimer bi se poigral.«

Mati je roke zakopala v dlani in tiho zaihtela:

»Si prepričan glede svojih besed? Se zavedaš, kaj si rekel?«

Peter je odločno prikimal:

»Sem podoben komu, ki se vsakih pet minut premisli? Zavedam se pomena,« ju je pozorno premeril, »svojih besed. Naj ponovim! Naredil bom **Dejanje volje**! Pravzaprav sem prepričan, da ga moram. Če ne, se bom počutil opeharjenega. Kako naj živim in uživam sadove še tako velikih uspehov, če so posledica goljufanja samega sebe? Zakaj ne bi poskusil nečesa, česar ne poznam? Kar prinaša negotovost! Kaj, če ne želim več živeti v topli in varni vati?«

Dedi je tiho odvrnil:

»Odgovor je zelo odrasel in dokazuje tvojo zrelost. Torej naj še enkrat naštejemo opcije.

Prva so tukajšnje šole. S svojimi sposobnostmi boš na kateri koli srednji šoli hitro med najpopularnejšimi. Ker si po naravi discipliniran, boš zlahka uspešen na več področjih in vsi te bodo imeli radi. Vsi bodo hoteli tvoje prijateljstvo. Punce te bodo obletavale kot čebele cvetočo češnjo.

Druga je manj določena. Tam te čaka vsaj osemdeset odstotkov možnosti padca na dno lestvice in skoraj brez možnosti vrnitve v življenje.«

Petru so se usta razvlekla v navihan nasmeh:

»Natanko tako. Rad bi preizkusil pot negotovosti. Za drugo pot bi se odločil tudi, če bi mi dal samo dva odstotka možnosti. Dvajset odstotkov možnosti se mi zdi super ugodna ponudba. Zanima me resnični izziv!«

Vmešala se je mati:

»Če ti uspe Dejanje volje in te gimnazija sprejme, ni več poti nazaj. Ne boš se mogel premisliti. Se zavedaš? Drugih srednjih šol niti ne poznaš. Ravno zato je potreba po odločitvi za magijsko gimnazijo tako hitra. Od potencialnih dijakov zahteva prepričanost, intuitivno védenje mimo trdnih dejstev. Nekatere odločitve morajo mimo razumskega mletja. Čez dobrega pol leta, ko bodo informativni dnevi na drugih šolah, boš ostal doma, ker boš brez alternative.«

Peter je kljubovalno vztrajal:

»Ravno zato bom izvedel Dejanje volje in sprejet bom na to gimnazijo. Želim spoznati vse svoje možnosti, ne samo tistih, ki mi jih servira predvidljivo udobje jasnih poti. Ne zanima me zmaga, ko vstopim v igro pri 5:0 za nas, temveč v primeru, ko je 1:4 za njih. To je izziv.«

Dedi je nekaj časa molčal, zatem veselo dodal:

»Potem ti bom razložil nekaj stvari v zvezi z vsebino te gimnazije. Ne pričakuj preveč, samo osnove. Magijska gimnazija ne pomeni letenja na metli, nadnaravnega lovljenja krogel, mahanja s paličicami in metanja strel v sošolce, ki ti mogoče gredo na jetra. Ta šola je kot vse druge. Pravzaprav je težja od vseh drugih. Ne moreš se premisliti in reči, jaz se tega ne grem več. Obstajata samo dve poti, ena vodi do mature, druga do bolečega izгона. Ni alternative! Ni!«

Mati je tiho dejala:

»Še nekaj. Formalno se boš vpisal na Škofijsko gimnazijo Šentvid. Ravno tja boš zelo trdo in boleče pristal, če te vržejo iz magijske gimnazije.«

»Zakaj tja?«

Dedi se je hudomušno zasmel:

»Kaj ni škofijska gimnazija najboljši prostor za pokoro zaradi neuspeha?« in dodal, »Še spovednika boš imel pri roki.«

Peter je dvignil obrvi, dedi je zamahnil z roko:

»Škofijsko gimnazijo smo izbrali zaradi očeta. Pravočasno boš razumel, kako vse to deluje. In seveda,« je resno pristavil. »Mi se lahko v Adamiji vpišemo samo v magijsko gimnazijo in nikamor drugam. Tam ne poznajo prestopanja med šolami, čeprav se boš srečal še s teološko in klasično gimnazijo.«

Prvi november je mimo. Izvedel je **Dejanje volje**. Uspel je, ker se je drugega novembra spominjal vsega o Adamiji. *Kako mi bodo dostavili vpisnico? Jo bo prinesla govoreča sova? Kdaj bom sploh dobil odgovor? Samo naj že pride šolska vpisnica!*

Končno se je zgodilo sredi maja. Tista »Ne čakaj na maj« nekako ni v slogu **tega** čakanja ...

Vse skupaj se je izteklo zelo običajno. V poštnem nabiralniku se je znašla malce debelejša, čeprav običajna ovojnica formata A4. Nikjer ni bilo sledov o okraskih, poznanih iz vseh tovrstnih filmov. V nabiralniku se zagotovo ni znašla po zaslugi Pošte Slovenije, saj ni imela poštnega žiga. Ker se nobena sova ni zaletela v hišo, je zagotovo posredoval kurir. Peter je skomignil z rameni in vstopil. Oče ga je prestregel:

»Si dobil od šole? Čas je že.«

Peter je prikimal in okleval.

»Naj vidim,« je prijazno rekel in Peter je prebledel.

»Kaj je? Nisi sprejet? Pokaži mi!« je pristopil in mu iz rok iztrgal kuverto, ki je v trenutku prehoda v očetove prste spremenila videz. Oče jo je odprl in olajšano vzdihnil:

»Zakaj si prebledel? Tukaj lepo piše, da se te veselijo. Z maturo Šentviške se lahko vpišeš, kamor želiš. V mojih letih še ni

bilo te šole. Takrat so bili drugi časi, neprijazni do izpričanih katolikov. Danes lahko izbiramo. To je po mojem mnenju največja zmaga demokracije.«

Vrnil mu je ovojnico s papirji. Pograbil jo je in odšel v sobo. Na vrhu svežnja je ležal list z obvestilom o sprejemu.

Naslednji je bil obrazec o dovoljenju staršev. Sledil je zajeten kup navodil.

Vse je na hitro preletel, zložil nazaj v ovojnico in odložil v predal.

Z mamo sta opravila vse formalnosti okoli vpisa v Katoliško gimnazijo Šentvid. Ob njuni vrnitvi iz Ljubljane se je zbrala skoraj vsa družina. Prišel je tudi stric Silvo, župnik v Gorici. Oče je ves žarel. Njegov sin bo dijak katoliške gimnazije. To bo nekakšen obliž na rane iz nekih drugih časov.

Zdaj ga je čakal samo še zaključni finiš in adijo osnovna šola.

Agere considerate pluris quam cogitare prudenter.
Več je vredno premišljeno delati kot razburjeno misliti.

2. Prihod v Lubliano

Napočil je **tisti** dan. Pred sabo je razgrnil list s seznamom potrebščin. Počohal se je po glavi in mrmrajoče bral seznam:

»Sedem zvezkov, navaden HB svinčnik, nalivno pero in paket bombic, ... , neokrašen kelih iz pravega kristala, 2 cm debela palica iz leske približno telesne višine, bakren disk debeline 0,5 do 1 cm s premerom 8 do 10 cm, kos ...«

Na koncu prebere še napis z velikimi in debelimi črkami:

»OBVEZNO IMEJTE S SEBOJ MAPO S ŠOLSKO VPISNICO. BREZ NJE NE BOSTE MOGLI ZAKLJUČITI VPISNEGA POSTOPKA IN VAS BOMO ZAVRNILI BREZ MOŽNOSTI PRITOŽBE!«

Do večera je zbral vse, razen palice in zložil v šolski nahrbtnik. Potežkal ga je in ob tem ga je prešinil izraz bolečine. Kdo bo to tovoril? Jutri ga čaka pot. Naj se veseli ali ne? Ni se še odločil. Mati bi lahko šla v Magijsko gimnazijo, a tega ni storila. Tudi njena brata, strica Silvo in Jernej, se nista podala po tej poti.

Vsi imajo ta *magijski gen*, a samo on si je z Dejanjem volje zagotovil vpis na Magijsko gimnazijo.

Se bo za to pot odločila tudi mlajša sestra Ela? Bo čez tri leta stopila na pot izziva? Glede na zanimanje predvsem za barvno usklajenost in potrebo po beleženju življenja na družabnih omrežjih ji nekako ne pritiče Dejanje volje ...

Zajtrk je minil v znamenju svečane tišine. Vsak se je držal svojega korita in z dolgočasno žvečil. Oče je zgovorno kazal nezadovoljstvo, ker se je moral zaradi službe odpovedati spremstvu sina v Zavod Sv. Stanislava pri Ljubljani. Samo Ela je bila razigrana, kar je tako ali tako vedno. Znova je razlagala o barvni usklajenosti jopice in čevljev.

Oče se je poslovil z običajno rutinirano pridigo:

»Sin, bodi priden, ubogaj profesorje in drugo osebje šole. Gimnazija je druga pesem. Hormoni bodo vreli in vem, hotel boš sodelovati pri lumparijah, a ne boš. Velja?«

Peter je kislo prikimal. Pogledal je na uro ... *Še ura do vlaka. Vsaj ne bom padel v kakšen vmesni retro peron, kot tisti očalar v filmu.* Na srečo slovenske železnice pri številčenju peronov poznajo samo cela števila.

Mati je spremljala sina do železniške postaje. Ves čas sta molče skrivala nelagodje.

Vlak je prišel na običajni tir 4, peron 2. Takoj je v množici potnikov videl še nekaj fantov in deklet z obteženimi nahrbtniki in leskovimi palicami. Spomnil se je na znan film o čarovniški šoli. *Kakšna sreča. Nobenih debilnosti s tiščanjem krame skozi steno.* Mati je še pomahala sinu in čakala, da vlak odpelje. Večinoma so se na »Pohorca« vkrcavali mladi, saj je bil prvi šolski dan.

Hitro je smuknil v prazen kupe, odprl okno in pomahal. Mati

je vrnila pozdrav. V njenih očeh je prepoznal kal skrbi. Tudi njega je malce stisnilo. Vsaj do krompirjevih počitnic ne bo videl domačih. Šolska pravila. Vlak se je začel premikati. Takoj je zaprl okno.

Vrata kupeja so se zatikajoče odprla.

»Je še prosto?« je vprašala plaha deklica. Najprej je ugledal velike okrogle oči, potem prisrčen mišji obraz s pegicami in čisto na koncu še preostalo telo v vsej svoji drobižkavosti. Prikimal je. Tudi ona gre na Gimnazijo, je na kratko ošinil palico v drobni ročici.

Gledal je skozi okno. Zaslišal je vnovično odpiranje vrat. Sunkovito je obrnil glavo. V vidno polje je zalomastil nenavaden preklast tip. Krčevito je držal leskovo palico. *So sprejemali tudi pajke?* Glavo so krasili črni, smešno stoječi lasje (jih je spravil pokonci s statiko?), pajkovski udi so zaskočeno viseli v nekakšnem pozor in očala z dioptrijo dna steklenice so poševno ždela na robu nosu. Smešno podobo so dopolnili še letalni uhlji in obrazni predcmeravi izraz - *Mami, jaz bi jokal.*

Petra je prešinilo. *Križanec med slončkom Dumbom in žalujočim pajkom Preklosuhcem.* Vljudno se je nasmehnil:

»Želiš?«

Fant se je živčno stresel, palica je skoraj padla na tla. Peter mu je pomirjujoče dal čas za zajetje sape:

»Kar počasi. Vzemi si čas. Še je prostor, če ti vprašanje ne gre z jezika, samo previdno s palico.«

Tudi deklica se je opogumljajoče nasmehnila in naredila malce važen izraz:

»Samo pazi.«

Petru se je poznalo izkustvo najpopularnejšega fanta III. Osnovne. Prav mu je prišla večšina navezovanja stikov in

prisrčne komunikacije. Prekla se je obema skisano nasmehnil, nerodno razpostavil svojo kramo in ugotavljal, kam naj sede.

Peter ga je znova odrešil zadrege in mu ponudil roko:

»Peter. Očitno greva na isto šolo. Nasproti mene je še prostor.«

Fant je najprej zmedeno zavrtel s široko razprtimi očmi in sprejel ponujeno roko:

»Miha,« jo mlahavo stresel in prikimal, »Tudi jaz grem na tisto gimnazijo. Kar nekaj nas je prvošolčkov. Zakaj ni nikogar od starejših letnikov?«

Oglasila se je deklica in poskusila narediti pomemben glas:

»Kaj mislita, da tudi oni s sabo nosijo surove palice?«

Skupaj sta se radovedno obrnila proti njej:

»In ti deklič? Lahko razodeneš svoje ime?«

Postavila se je na drobne nogice, ju ošinila s svetlimi očmi in veselo odvrnila:

»Teja,« in se zresnila, »A vsi me kličejo Miška ali Mici.«

Fanta sta se ubrano zarežala:

»Je čudno?«

Vlak je ustavil v Laškem. Vstopilo je nekaj ljudi. Vrata kupeja so se odprla in starejši fant je strogo vprašal:

»Je še kaj prostora?«

Vsi trije so skoraj soglasno prikimali:

»Nismo še polni.«

Fant je na polico zalučal nahrbtnik, odložil lahek plašč in sedel ob vratih. Nekaj trenutkov so molčali. Vlak je potegnil in s »tu tum - tu tum« nadaljeval svoj uspavalni ritem. Prišlek je naredil vesel izraz in jih živahno odmeril:

»Nihče od vas ne more skriti cilja.«

»Veste za?« je Teja zvedavo vprašala, »Našo ...« in besede so ji izpuhtele.

Fant je naveličano pihnil in odkimal:

»Vašo?« in zlovoljno dodal, »Vem, en sam dan v letu je vpisni dan. Tega nikoli ne pozabiš.«

Teja se je spogledala z Mihom in Petrom in dvignila glas:

»Sem kaj narobe rekla?«

»Mlada damica, najprej se bom predstavil. Jaz sem Tal, dijak, kako naj rečem, zadnjega letnika **tiste** gimnazije. Statistično dva od vas treh zagotovo ne bosta končala, kako naj rečem, prvega letnika. Najverjetneje bo spodrsnilo kar vsem trem. Lahko že zdaj žrebate.«

Prebledelo so se spogledali. Peter je vprašal:

»Dvakrat ste dejali isto frazo - Kako naj rečem? Kaj naj bi to pomenilo?«

Tal je zadovoljno odvrnil:

»Torej že imamo morebitnega kandidata za naslednji letnik. Pozornost. Večina osipa je zaradi pomanjkanja pozornosti. Vse vam bodo razložili še danes do večerje, torej nadaljnja vprašanja prihranite za profesorje. Plačani so za odgovarjanje tudi na najneumnejša vprašanja.«

Vsi trije so pogoltnili slino. Čeprav jih je razganjalo od vprašanj, jim je njegov malce otrdel glas pobral veselje do spraševanja.

V Zagorju je vstopila priletna ženica z veliko košaro. Z živahnimi očmi je zaobjela fante in deklico:

»Je še kaj prostora?«

Tal je veselo odvrnil:

»Vsekakor gospa!« in se presedel poleg Teje. Ženička je sedla k vratom in poleg Mihe položila košaro. Zadovoljno je vzdihnila:

»Na študij v Ljubljano?«

Peter je prikimal. Čeprav je hotel še nekaj reči, je ostal brez besed. Ženička je okorno dodala:

»Presenetila bom vnuka. Študira na Pravni in,« je spustila pogled na košaro, »bo vesel tega.«

Starinska košara je bila zagotovo napolnjena z dobrotami, saj se je iz nje širil omamen vonj po domačem. Ni ga čez domačo šunko in piškote iz krušne peči.

Vsi so se nasmehnili.

Mimo Petrovih oči je zdrsel napis Ljubljana – Zalog. Vlak je takoj zatem zapeljal v tunel. Peter se je zmedeno predramil:

»Saj za Zalogom ni nobenega tunela.«

Tudi Miha in Teja sta prestrašeno vrtela zbegane oči. Tal je ravnodušno pojasnil:

»Vlak je v tunel zapeljal samo za nekatere, tudi nas. Dobrodošli v Adamiji. Saj menda niste mislili?« in se je znova zarežal, »Pa ste!«

Znova je posijalo sonce, tunel je ostal za njimi. Za hip so videli tudi silhueto zidu. Namesto domače pokrajine vse gostejših hiš, nakupovalnih centrov in tovarn so mimo njih švigala polja z redkimi velikimi hišami, skorajda palačami. Vmes so sem in tja zagledali kakšno vozilo tujega videza.

Tal se je presedel poleg vrat na Mihovo stran kupeja. *Zakaj so se na eni strani stiskali trije, a na drugi je drobižek kraljeval popolnoma sam?*

Miha je sunkovito položil roko pred usta, zaskočena od presenečenja. Peter je sledil viru Mihove zaprepačenosti. Tudi njemu je vzelo sapo in glas. Na nebu je zagledal nekakšno letečo galejo brez jader. Kmalu so zagledali še več letečih ladij. Plule so po nekakšnih koridorjih. Vsi trije so kar požirali nenavadnosti sveta. Teja je zaciklano jecljala:

»To je, to je, to je.«

Tal je prekinil njihovo zaprepačenost:

»Čisto pravi uvoženčki. Naj se vam usta in oči ne zataknejo.«

Vlak je zapeljal nad nekaj, podobnega cesti. Več pasov v eno in drugo smer je ločenih s polprozorno opno. Pasovi niso samo v navpičnico, temveč tudi v vodoravnico. Nenavadno! Vozila na najvišji ravni so švigala z vratolomno hitrostjo. Cesta je hitro izginila, znova so se znašli sredi polj.

Mihi se je obraz zaklenil v čudenju.

Tal je zamahnil z roko:

»Saj se boste kmalu nehali čuditi. Raje se pripravite.«

Vsi trije so prikimali.

Ženica je pograbila košaro in zapustila prazen kupe. Presunila jo je misel – *Kje so časi, ko je bil vlak napolnjen do zadnjega kotička?*

Železniška postaja **te** Ljubljane je popolnoma drugačna. Imela je samo dva perona s petimi tiri. Namesto betonskega gozda Bežigrada so se do okoli pol kilometra oddaljenega obzidja raztezali vrtovi. V ozadju je Peter zagledal poznan prizor Kamniško Savinjskih Alp. *So Alpe resnične ali privid?*

Na tirih je čakalo nekaj vlakov, iz njih ali vanje so drli ljudje. Takoj je opazil odsotnost električnih žic ali kakšnega dima od parnega pogona. *To zagotovo ni svet steampunka. Ga lahko imenujem elektropunk?* Vrvilo je od mladine, prvošolčki so še posebej opazni. Očitno so vsi vlaki prišli skoraj ob istem času. Učinkovito. Tu in tam je kdo koga po nesreči oplazil z leskovo palico. Sledilo je malce hude krvi, nekaj necenzuriranih grdih besed in potem je šlo vse naprej po utečenem redu.

»Piše, da moramo do ploščadi pred vhodom v železniško poslopje,« ga je iz zvedavega opazovanja predramil plašen Mihov glas.

Peter je malce odsotno prikimal in vsi trije so se odpravili do navedenega mesta.

Tam, kjer je Ljubljani v sramoto razdrapana avtobusna postaja, je tu kraljevala velika, v vpisnici omenjena ploščad, obrobljena z urejenim stebriščem. Na drugi strani široke ceste je veliko zračno пристanišče. Nenavadne zračne ladje vseh velikosti so lebdele med konstrukcijami, podobnimi malce višjim pomolom. Še v Luki Koper ni tolikšnega ladijskega vrveža. Presenečenje je vzbudilo tudi precej lahkotno, barvito in moderno oblačenje. Pričakoval je srednjeveška oblačila, a se je zmotil. Padel je še en kliše iz fantazijskih filmov. Tudi čudaških živali ni nikjer. Še nekaj mu je padlo v oči - nihče ni odsotno tipkal po zaslonu. *Tukaj torej ne gredo na pijačo, da bi potem za isto mizo en drugemu vščekali pijačo.*

Na cesti se je v obe smeri pomikalo precej vozil tujega videza, še najbolj bi ga opisali kot retro ZF stil. Nekakšne moderne različice kočij brez »fijakarjev«. *Le kaj jih poganja? Nobenih izpuhov ni. Definitivno je elektropunk.*

Na ploščadi so poleg drogov z oznakami čakali možje in žene. Niso bili oblečeni v tunike in na glavah niso čepeli špičasti klobuki. Še najbližja je podobnost z uradnicami in uradniki. Prvošolčki so se zgrinjali okoli njih in drogov z oznakami. Prava parada surovih leskovih palic in različnih stopenj očaranosti ali zmedenosti. Peter se je glasno spomnil zapisa iz šolske vpisnice:

»Sledite oznaki novčiča s številko 1!«

Miha je pripomnil:

»Tudi pri meni piše novčič 1.«

Teja je plaho rekla:

»Moji so novčič 2.«

Peter se je nasmehnil:

»Torej, če že ne prej, se vidimo v šoli. Velja?«

Poleg droga z zastavico novčiča s številko 1 je stal mož blagih potez. Ves čas je ravnodušno klical:

»Vpisniki novčiči 1 sem! Jaz sem šolski skrbnik Anton Draksler. Vaša vpisna skupina je zapisana v vpisnici. Vsak jo je dobil. Brez vpisnice ne morete zaključiti vpisa. Ste jo pozabili doma? Poslovite se od novih znancev in se vrnite domov. Vlaki odpeljejo čez pol ure! Če jih zamudite, se oglasite na postajnem migracijskem uradu, ki bo uredil snidenje z vašo mamo.

Novčiči 1 sem! Jaz sem šolski skrbnik Anton Draksler. Vaša vpisnica ...«

Peter in Miha sta si ogledovala druge prvošolčke. Nekateri niso skrivali strahu pred neznanim, drugi so igrali pogum in pomembnost, a tretji so samo neprizadeto čakali na nadaljnji korak. Peter je iskal morebitne znane obraze. Brez uspeha. Med okoli šestdesetimi novinci ni uzrl nikogar znanega. Naveličal se je opazovanja obrazov in se posvetil razgledovanju okolice. Oči je osredotočil na pristanišče. Razne ladje so ves čas pristajale ali vzletale.

Še v Heathrowu ni tolikšnega prometa. Prve strnjene stavbe so se kazale v smeri Miklošičeve. Ulica se je tukaj gotovo drugače imenovala. Arhitektura se mu je zdela nekakšna mešanica sodobnosti in antike.

Znova sta ga presunili splošna urejenost in zlasti čistost mesta. Nikjer nobenih cigaretnih ogorkov, ostankov pljunkov in podobnih ogabnosti. Nekaj trenutkov je z očmi sledil skoraj neslišnemu prevoznemu sredstvu, ki ga je samovoljno krstil za kočijo.

Od kod pravzaprav asociacija na kočijo? Vozilo je še najbolj podobno vesoljski ladji iz starih filmov z dodanimi kolesi.

Iz razmišljanja in opazovanja ga je izvlekel močan glas gospoda skrbnika Drakslerja:

»Tako otroci! Čakanja je konec. Neopravičeno zamujanje je,« naredil je droben premor, »neopravičljivo. Iz vpisne mape vzemite zeleno karto,« in v zrak dvigne zeleno pobarvan list papirja in pomaha, »Tako je! Zeleni list. Znova ponavljam, če je kdo brez mape, še je čas za vlak in vrnitev v mamin objem. Torej!« je povzdignil glas, »Iz mape vzemite zeleno karto. Imamo vsi? Sledite mi v koloni po dva. Brez prerivanja ali glasnega čebljanja. Tudi brez tega vsi vedo, da ste uvoženi vpisniki!«

Peter in Miha sta stiskala vsak svojo karto. Molče sta sledila paru pred sabo. Prečkali so cesto in se po stopnicah napotili na širok pomol. Miha je zašepetal:

»Gremo na kakšno ladjo?«

Peter je prikimal:

»Najbrž. Zagotovo bolje od filmskih kočij z nevidnimi ž'valmi.«

Otroci so zvedavo opazovali ladje. Ljudje so z zanimanjem spremljali otroški sprevod:

»Nova generacija uvoženih. Vedno ista parada leskovih palic.«

Ustavili so se na malce širšem pomolu, pravzaprav precej veliki ploščadi. Mož je dvignil roki in zaklical:

»Malce posluha! Prosim!«

Ugasnilo je pridušeno otroško čebljanje, zatem je pokazal na dolgo in visoko ladjo:

»Tole je naša ladja, uradna ladja Magijske gimnazije Lubliana. Imenuje se John Dee. Tako je. Šolska ladja John Dee!« je

povzdignil glas. »Vkrkali se boste lepo eden za drugim, brez drenjanja in kričanja. Imate pri roki vsak svojo karto? Pred vstopom na ladjo jo boste pokazali tisti okrogli napravi z lučko. Ko vas naprava spusti na ladjo, ne boste zdirjali na rob in prodajali zijala, temveč boste disciplinirano in skrbno sledili oznakam svoje skupine. Ima kdo vprašanje? Karkoli.«

Peter se je spogledal z Mihom in še enkrat pogledal svojo karto:

»Midva sva pripravljena. Kaj pomeni uvoženi?«

Nekaj otrok je že hotelo vstopiti na brv.

Gospod skrbnik Draksler jim je preprečil in se znova oglasil:

»Prvi grem jaz! Na ladji so še druge skupine, tudi iz starejših razredov. Verjetno boste želeli vse povprek spraševati, a tega ne boste storili! Tako je!« je ves čas ponavljal svojo lajno. »Čakal vas bom v vaši kabini in tam boste počakali do konca poti. Mirno in tiho, brez drenjanja. Kazen za kršitev je preprosta. Večerjo,« in se grozeče zarežal, »vam bo postregla vaša ljubeča mati.«

Peter pihne:

»Tega si nisem tako predstavljal.«

Oglasi se majhen debelušen fantič:

»Starejši brat me je podučil o tem. Vsi, ki smo prišli od zunaj, smo uvoženi, saj nismo obiskovali tukajšnje osnovne.«

Miha je prhnil:

»Torej nobenega *govorečega klobuka*.«

Fantič se je zarežal:

»Nobenega gobezdavega klobuka in, kar je najlepše, niti sov, ki mečejo pošto. Le kdo bi kidal za njimi. Vsak ptič pač papca in tudi kaka. V filmu ali knjigi so super, a v praksi je drugače. Imel sem papigo in vem, o čem govorim.«

Debato je prekinil gromovit glas gospoda skrbnika Drakslerja:
»Gremo, lepo po vrsti. Tako je! Lepo, eden po eden! Eden za drugim.«

Peter je zašepetal:

»Ta se ponavlja, kot bi vodil skupino za prilagojen program.«

Otroci so mu ubogljivo sledili.

Peter je porinil karto pred napravo, še najbolj podobni križancu med namizno svetilko in sestrino »Faniko«. Miha mu je plašno sledil.

Po malce majavi brvi sta stopila na palubo. V tleh so utripale oznake N1. Peter se je oddahnil:

»Smer je res očitna.«

Miha mu je sledil tesno za petami. Malce negotovo sta korakala od ene do druge utripajoče talne oznake in nista se ozirala okoli sebe. Niti za hip nista hotela izgubiti sledi.

Oznake so ju pripeljale v veliko potniško kabino s sedeži v vrstah. Miha se je razgledal:

»Podobno je trajektu.«

Peter je kislo pripomnil:

»Trajekti ne letijo po zraku.«

Fanta sta sedla in se trdno oklepala svojih reči. Gospod skrbnik je z beležko v roki pozorno spremljal posedanje otrok.

Vrata so se neslišno zaprla in zvoki zunanosti so izginili. Kot bi šlo za nepredušno zaprtje. Otroci blizu vrat so se zmedeno spogledovali. Gospod skrbnik Draksler jih je pomiril:

»Ne bojte se. Vrata potniških kabin se vedno hermetično zaprejo. Sicer ne bomo daleč potovali, a to je običajni varnostni ukrep. Tako je,« je rahlo dvignil glas. »Naslednji hip se bodo zategnili varnostni pasovi, zato sedite, kot je narisano na sliki pred vami. Samo sledite navodilom slike. Pred vsakim sedežem je slika, da lahko postopek razumejo tudi nepismeni.«

Peter je pogledal sliko pred sabo in komentiral:

»Kot v letalih.«

Miha je zacvilil:

»Saj bomo leteli.«

Zaslišalo se je pritajeno brnenje. Zatem so z robov sedišč skočili gibki pasovi, presenečene učence pripeli na sedišča in se nežno zategnili. Prižgale so se dodatne luči. Zvok brnenja je izginil. Petru je ušlo vprašanje:

»Imajo tudi elektriko?«

Miha je skomignil s koščenimi rameni. Očitno je imel za ta dan dovolj presenečenj dežele čudes.

Zaslon v smeri krme je oživel in začel s prikazovanjem oddaljevanja od pristanišča. V kabini je završalo. Ko je vse skupaj postalo preglasno in so se nekateri hoteli rešiti varnostnih pasov, je gospod skrbnik prevzel nadzor. Zagrmel je:

»**Tišina!** Glejte in se čudite samo z očmi. Polet bo trajal slabih deset minut.«

Imel je prav. Polet se je kmalu zaključil. Hitro se je približevalo podolgovato pobočje s skupino poslopij. Vse skupaj je obdajalo gladko obzidje. Peter je prepoznal lokacijo. S šolskim astronomskim krožkom se je udeležil obiska Observatorija Golovec. Ta Golovec zagotovo ne gosti observatorija.

Pristali so znotraj obzidja. Trakovi so se odpeli in vrnili v svoja ležišča. Otroci so čebljajoče pograbili stvari in nestrpno prestopali.

Gospod Draksler se je bliskovito prebil do vrat in se obrnil proti nemirnemu krdelu:

»Otroci, ladjo zapuščamo po dva in dva. Sledili mi boste in nikakor ne boste skrenili. Nahajamo se znotraj šolskega posestva.

Poleg šole so internati in drugi šolski objekti. Tako je,« je ponovno rahlo dvignil glas. »Do sprejemnice bomo šli lepo urejeno, saj že veste, dva po dva, saj že veste, brez drenjanja. Tam boste dobili nadaljnja navodila. Pozor! Ne pozabite s sabo vzeti svoje šolske krame! Od vaše discipline je odvisno, kdaj boste dočakali kosilo.«

Nad vhodom v veliko stavbo jih je pričakal napis:

»DELAJ PO SVOJI VOLJI IN TO NAJ BO VES ZAKON.«

V veliki dvorani, prirejeni za sprejem novincev, so se razporedili v štiri kolone. Toliko je bilo miz z oznako N1. Zraven so v enakomernih razmikih stale še mize z drugimi oznakami.

Za vsako mizo sta sedela fant in dekle, očitno iz starejšega letnika.

Peter si je med čakanjem v vrsti ogledoval šolske uniforme. Na njih ni opazil ničesar magičnega. Zgolj običajne obleke z znakom šole, imenom in priimkom ter nenavadno oznako P1 na prsih.

Dekletu okroglega obraza je izročil potrdilo o sprejemu, fantu pa izpolnjen formular z odrezkom o t. i. preliminarni profilni oceni. Pojma ni imel, kaj je to pomenilo.

Fant je resno kimal in mu v roke porinil čisto običajno mapo z napisom Vpisna mapa:

»Pojdi v tisto učilnico in samo ubogaj, kar ti rečejo.«

Dekle je dodalo:

»Od testa, ki te čaka, je odvisno, kam te bodo uvrstili. Stvari pusti v tistem garderobnem delu. Ne boj se, tukaj ni kraj,« in ušla ji je sled ciničnega nasmeška. »Le kdo bi si lahko poželel novčkovo palico?«

Peter je pogoltnil cmok in se s prisiljenim nasmehom zahvalil.

Skoraj zaletel se je v vitko, bledopolto deklico z dolgimi, črnimi lasmi. Osorno ga je ošinila od glave do pete:

»Uvoženi novček otroček, ne prerivaj se!«

Peter se je hitro umaknil. Z Mihom sta se spravila v učilnico na koncu dvorane, kjer je siknil:

»Si jo slišal mrho? Rekla mi je uvoženi novček otroček,« in se zarežal. »Kot bi bila sama kaj drugega. Še maminega mleka okoli ust si ni obrisala.«

»Punce bodo vedno ostale samo ... punce,« je Miha poznavalsko zaključil.

V učilnici je za katedrom stala stroga ženska ostrih potez. K njej sta pristopila previdno, skoraj boječe. Negibno ju je prestrelila s sinjimi očmi, *dobrodošli, žrtvi v mojih krempljih*:

»Najdita si mesto in počakajta do zaposelitve učilnice.«

Peter je našel mesto nekje na sredini. Mapo je položil na mizo in vzel priložen svinčnik. Posvetil se je razmišljanju o tem, kaj ga čaka. Kmalu se je učilnica napolnila, vrata so se na učiteljičino kretnjo sunkovito, čeprav tiho zaprla. V prostoru, polnem pričakovanja, je zavladal njen ledeni glas:

»Naj se predstavim. Sem doktorica Helena Norman, podravnateljica te ustanove in vaša profesorica zgodovine. Ob nezgodah, povezanih z disciplinskimi prekrški, me boste spoznali še v vlogi predsednice šolske disciplinske komisije,« in je rahlo dvignila glas, »Drage novinke, dragi novinci! To je zelo pomemben test, saj z njim zapečatite letošnje bivanje v tej ustanovi. Ni pravih ali napačnih rešitev. So samo vaše rešitve. Na vsak list zapišite svoje ime in priimek in nas počastite še z lastnoročnim podpisom. Seveda rešujate s priloženim svinčnikom in pri tem molčite. **Za-čnite!**«

Veliki pravokotni zaslon nad profesorico se je spremenil v časovni odštevalnik.

Peter je zgrabil svinčnik, odprl mapo, se podpisal na prvi list in prebral prvo vprašanje.

»**Magija je:**

A: Umetnost

B: Znanost.«

Nekaj časa je razmišljal, se nasmehnil in obkrožil obe izbiri. Naslednje vprašanje:

»**Magija se od iluzionizma loči zaradi:**

A: Povzročanja sprememb vzrokov pojavnosti

B: Povzročanje sprememb posledic pojavnosti.«

Hitro se je odločil za A. Logično.

Že se je posvetil naslednjemu vprašanju:

»**Kdaj izgine želja?**

A: Zaradi izpolnitve.

B: Zaradi zavestnega izničenja želje.

C: Magija je odstranjevanje želja.

D: Magija prilagodi okoliščine in želja je nepotrebna.«

To je malce težje. Odločil se je za A.

Sledilo je naslednje vprašanje:

»**Meč v vitezovih rokah služi:**

A: Uveljavljanju pravice.

B: Zaščiti milosti.

C: Iztrebljanju zla.«

Pri tem vprašanju se je znašel v težavah. Nobeden od treh odgovorov mu ni ustrezal. Kaj, če je vse, kar je doma prebral o magiji, samo kup romantičnih neumnosti in praznoverja? Ker je časa za razmišljanje malo, se je hitro odločil. Prečrtal je vse tri in dopisal:

»D: Magija prepreči potrebo po vitezovem meču.«

Vsako naslednje vprašanje ga je vse bolj zmedlo. Mogoče pa

govoreči klobuk le ni tako slab način izbiranja, a ker ni »izbranec, ki je preživel«, se je moral prebiti skozi ta preplet vse bolj čudnih vprašanj.

Končno je prišel do zadnjega:

»**Magija je:**

A: Bela.

B: Črna.«

Dodal je vprašanje:

»Je nož črn ali bel?«

Še enkrat je prelistal vsa vprašanja. Pri veliki večini vprašanj je bil vse manj prepričan. Iz dileme sta ga odrešila 00:00 na zaslonu in profesorčin glas za bičanje ušes:

»Končajte! Svinčnike odložite, svoja zbrana dela odložite na tisto mizo. Sledite oznakam do samopostrežne restavracije. To boste storili tiho in brez prerivanja. Po kosilu boste uvrščeni v razrede,« in je zaključila, »Ne delajte si utvar glede uvrstitev. Vsi boste oštevilčeni novčiči. Spravite z obrazov te izraze čudenja in strahu.«

Peter in Miha sta se napotila v jedilnico. Nekateri so že jedli, drugi niso vedeli, kaj bi sami s sabo, tretji so si jemali hrano, a preostali so čakali v vrsti. Miha je nejevoljno dejal:

»Kakšen test! Za dve tretjini odgovorov nisem vedel, kaj sploh hočejo od mene. Res noro.«

Peter je prikimal:

»Dobrodošel v klubu. Malce mi je pomagalo, ker mi je dedi priporočil v branje nekaj domače literature. Upam,« in se nakremžil, »da tiste knjige niso bile samo romantično praznoverje zadetih norcev.«

Miha je naredil kisel izraz:

»Mama mi je o tem malce govorila, a sem mislil, da gre za njene reiki fore.«

Zagledala sta drobčno Tejo in ji pomahala. Ravno je s pladnjem v rokah iskala primeren prostor. Hotela jima je odzdraviti, a jo je odrinil visokorasel, gizdalinsko napravljen fant. Nesrečnica je zaplesala kot marioneta v rokah zadetega lutkarja in pladenj s hrano se je razletel po tleh. Vso zardelo od sramu je obkrožil krohot še nekaj fantov, očitno se je družba imenitno zabavala ob nesreči drobne deklice:

»Tu je prostor za močne. Uvožene bomo po kratkem izvozili tja, od koder so se priklatili.«

Peter se je spogledal z Miho:

»Nekatere stvari bodo vedno enake, povsod so zabavljači z bolno iluzijo lastne večvrednosti,« in se pognal proti deklici. Čas je zastal.

Podzavestno je zaznal nogo, ki ga hoče spodnesti. Odzval se je, še preden se je zgodilo. Bliskovito je spodnesel lastnika noge in tip se je epsko zvrnil. *Umetniško, čista desetka*. Ustavil se je pri Teji in ji podal roko:

»Očitno boš,« a ni končal stavka. Zaznal je približevanje roke. Nenaravno hitro se je obrnil, jo zgrabil in lastnika odrinil. Ta je prisrčno smešno lovil ravnotežje. Jezno se je spogledal s črnimi očmi mulca, ki je odrinil Tejo:

»Lahko je pet na enega, a pri pet na dva vam zmanjka. Raje se ji opraviči, gotovo je šlo za nesrečo.«

Fantje so se zmedeno spogledali. Tudi drugi otroci so nemo opazovali. Peter se je čudil, čemu ga vsi tako otrplo, skoraj zgroženo opazujejo. Teja se je postavila na nogice in mu zašepetala:

»Zijajo, ker si uporabil nekakšno časovno magijo. To vem še jaz, magijska nevednica.«

Peter se je spogledal z njenimi velikimi očmi:

»Magijo? Saj ne znam čarati. Kako naj bi? Isti nevednež sem kot ti.«

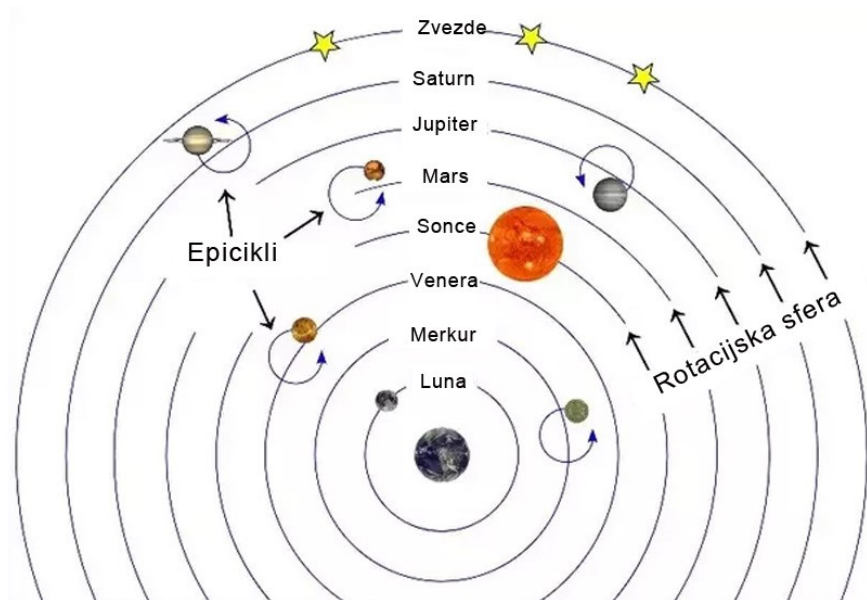
Teja je zaupljivo prikimala:

»Nihče se tako hitro ne premika in odzove, preden se zgodi. Povem ti,« je prepričano zaključila, »magija je.«

Peter je spustil pogled. *Kakšna magija neki? Saj nisem ničesar storil. Popolnoma ničesar.*

Še nekaj trenutkov je nemočno ždel v očeh pozornosti.

Ptolomejski geocentrični sistem.

Veljal je za cerkveno dogmo in zaradi njega so preganjali ljudi.

*Animo imperabit sapiens, stultus servit.
Pameten bo vladal svoji naravi, neumni ji bo služil.*

3. Fenomen

Ravnatelj doktor Tim Brežnik si je znova zavrtel sceno iz jedilnice. Profesorica Helena Norman se je brezdušno namrdnila:

»Fant se ni zavedal. Točno se razbere spontanost fenomena, a vendarle ...«

Ravnatelj Brežnik je nekaj časa razmišljal, zatem tiho zaključil:

»Ne smemo vzbujati pozornosti. Otroci bodo pozabili. Upam, da se ne bo ponovilo. Ne sme se, sicer nas čakajo težave.«

Profesorica Normanova je nezadovoljno stisnila ustnice:

»Ničesar ne boste ukrenili? Boste preverili astralni odtis?«

Ravnatelj Brežnik je odkimal:

»Za zdaj ne mislim ničesar ukreniti. Več bomo vedeli, ko bo končana analiza testa. Sicer pa,« jo je prebodel izpod očal, »kaj naj storim? Naj objavim, kako je novinec izvajal časovno magijo, namenjeno samo višjim adeptom? Ne, draga Helena! Ta dogodek naj čim prej spolzi na pota pozabe. Seveda bomo imeli fanta na očeh. Spremljajmo ga, a to počnimo skrajno diskretno. Proučil bom njegovo družinsko drevo in dokumentacijo.

Kot sem rekel, zagotovo gre za naključje, nezavedni fenomen, a bi bil slab ravnatelj, če se ne bi temeljito prepričal. In ja,« jo je znova prebodel z malce nejevoljnim pogledom, »preveril bom astralni posnetek.«

Profesorica Normanova je nezadovoljna zapustila ravnateljevo pisarno. Nikoli ni marala popustljivosti, zlasti ne pri magiji neiniciranih. Preveč nesreč je že videla ...

Peter, Miha in Teja si izberejo sedeže bolj v kotu. Teja se je znova vrnila na prejšnjo sceno:

»Res me zanima, kako si izvedel? Dal si jim tinte piti.«

Peter je dvignil pogled od krožnika:

»Kaj?«

Tejina usteca so se razlegle v nasmešek, pegice so izstopile:

»Saj veš. Ne delaj se neumnega. Čudno, ker te zaradi tega še niso poklicali k ravnatelju. Nekdo je zagotovo opazil. Nihče se tako ne premika.«

Peter je odvrnil z mračno stišanim glasom:

»Če želiš, da sva še naprej prijatelja, nehaj s tem. Morala bi mi biti hvaležna.«

Oglasil se je še Miha:

»Pusti ga. Kaj ni lepo, ko je tistim polizancem pokvaril igro afnastih alf?«

Teja je otožno prikimala. Peter se je s koticom očesa spogledal z omizjem na drugi strani jedilnice. Vseh pet je namrgodeno zijalo v njihovo mizo. K njim je s prijateljicami prisedla tudi tista bledikava važička. *Uvoženi novčki otročki? Pa kaj še!* Pogovarjali so se in vsake toliko pokazali na Petra. Tudi Miha je opazil njihovo jezno motrenje:

»Očitno si pridobil sovražnike.«

Peter je molče stresel z glavo in zamomljaj:

»Kaj me briga!«

Neopazni ekrani na stenah jedilnice so nenadoma oživel. Pojavila se je podoba starejšega gospoda v profesorski delovni obleki. Znova nobenih tunik, koničastih klobukov, palic ali metel. Samo spodobno urejen mož. Z blagim glasom jih je ogovoril:

»Drage novinke, dragi novinci, po kosilu se zberite v glavni dvorani A1. Ker še niste domači z našimi prostori, samo sledite oznakam na tleh. Čez pol ure se začne zaključek vašega vpisa in razvrstili vas bomo v razrede. S sabo vzemite samo mapo z vpisnico. Vse drugo pustite v garderobah. Želim vam še naprej dober tek in prijetno bivanje.«

Miha in Teja sta se spogledala:

»Podoben je prijaznemu stricu.«

Miha se je nasmehnil:

»Takšni so vedno najbolj pasji. Smeji se ti v fris in te hkrati tunka v muke.«

Vmešal se je Peter:

»Vsaj ni našemljen v srednjeveškega alkimista s feniksom na ramenih. To je dober začetek.«

Otroci so se začeli pomikati proti dvorani A1. Že pri vratih jedilnice je na tleh utripala oznaka A1 in se vlekla po stopnicah v naslednje nadstropje. Peter, Miha in Teja so se podali v dvorano. Sredi širokega stopnišča jih je dohitela peterica s tremi mrkogledimi dekleti. Preklasti temnolasec v izstopajočih oblačilih jih je ogovoril:

»Za tisto predrznost boš plačal.«

Peter se je nasršil:

»Potem pa povabi še dvajset sorodnikov! Naj bo izenačeno.«

Nato je upočasnil korak. Na stopnišču ni želel incidentov.

Miha je tiho dejal:

»Šmentani loji.«

Peter je jezno zarenčal:

»Najbolje se jim je izogniti. Neumno je pokasirati črne pike zaradi tujega napihovanja.«

Otroci so se živahno posedli v velikanski, amfiteatru podobni dvorani. Skozi veličastna okna je prihajala popoldanska svetloba. Vrste sedežev so polkrožno objemale osrednji oder. Vsaka vrsta je pol metra višje od prejšnje. Za odrom z omizjem je kraljeval velik zaslon. Na njem se je vrtel uradni znak šole. To je bila do zdaj edina po videzu srednjeveška stvar. S stropa so svečano viseli mogočni kristalni lestenci. Vsi trije so se vzhičeno čudili veličastnemu ambientu. Z radovednimi očmi so požirali okna, ki so očitno sama uravnavala osvetljenost. Petra je presunil ogromen ekran, nekakšen križanec med vrhunskim LCD zaslonom in projekcijskim platnom:

»Tudi tu imajo zaslon. Kako dobivajo sliko? Nikjer nisem zasledil električne napeljave ali projektorja.«

Miha je skomignil z rameni:

»Saj ni pomembno. Če imajo prenose slike, so nekje tudi kamere. Najbrž nas snemajo.«

Teja se je tiho zahihitala:

»Na moji osnovni so kamere ves čas pokrivalo vsak kotiček šole. Samo na WC-ju jih nismo našli.«

Miha se je zarežal:

»To ti misliš. Kaj misliš, kje umazanci dobijo svojo nagnusnost?«

Teja ga je strogo ošvrknila:

»Ti pacek ...«

Peter je posegel v njun dialog:

»Nehajta s tem. Poglejta naše prijateljčke. Spravili so se v prvo vrsto. Očitno jim ni tuje lezenje tja, kamor sonce ne posije.«

Miha se je obešenjaško zarežal:

»Če bomo želeli komu kam zlesti, se jih primemo za noge in voila!«

Teja ga je frčila:

»Nehaj s temi ritnimi zadevami!«

Dvorana se je skoraj napolnila. Peter je ocenil število novincev:

»Okoli sto dvajset nas je.«

Miha je kislo dodal:

»Se spomniš, kaj je rekel tisti na vlaku?«

Teja je prikimala:

»Menda mu nisi verjel. Samo prestrašiti nas je hotel.«

»Če je vsaj del resnice, kar je zinil, nas bo drugo leto pol manj.«

Peter je naveličano vzdihnil:

»Zakaj bi se sekiral na zalogo?«

Na odru so se za dolgo mizo pojavili sproščeni mož z ekrana v menzi, profesorica Normanova v svoji strogi drži, še en profesor in očitno predstavnik dijakov. Mož je zagrmel:

»**Tišina!**«

Hipoma so zmrznili vsi gibi in zvoki. Okna so se zatemnila, reflektorji so osvetlili oder z mehko svetlobo in ekran je oživel v povečano verzijo odra.

»Naj se predstavim. Jaz sem doktor Tim Brežnik, ravnatelj te ustanove. Profesorico Normanovo, podravnateljico in predsednico Disciplinske komisije poznate, pridružila sta se nam

še,« in je pokazal na majhnega okrogloglavega profesorja z začetkom pleše in smešnim jabolčnim trebuhom, »Profesor doktor Aleš Rebernik, predsednik Komisije za uvrstitve in,« posvetil se je še sijočemu mlademu fantu, »Predsednik dijaškega sveta, gospodič Jan Oberčkal iz C1.«

V dvorani je zavladala grobna tišina. Ravnatelj je suvereno nadaljeval:

»Magijska gimnazija Lubiana je šolska ustanova, namenjena pridobitvi splošne in temeljne magijske strokovne izobrazbe. V petih letih šolanja boste ob maturi dosegli iniciacijsko stopnjo Filozof in odlično podlago za morebitni nadaljnji študij magijske umetnosti in znanosti. Zaradi zagotavljanja optimalnih delovnih pogojev veljajo določena pravila. Gimnazija z internatom ima svoj hišni red, potrjen s strani Ministrstva za vzgojo in izobraževanje.

Naša ustanova **je** namenjena vzgoji in izobraževanju. Oba vidika sta enako pomembna. Temu je vse podrejeno.«

Zatem je ravnatelj opisal temelje šolskega programa, profesorica Normanova je navedla pravila hišnega reda, profesor Rebernik je razložil pomen dinamike skupine, razrednih domov, predstavil je izbirne predmete in nekaj čisto tehničnih stvari. Jan je razložil druge dejavnosti in načine druženja dijakov. Povabil jih je v običajne športne in umetniške krožke. Razložil jim je omejitve dijakov uvodnega letnika in jih pozval, naj po formiranju razredov izvolijo predstavnike v dijaški svet.

Miha je zdolgočaseno položil glavo med pajkovske roke:

»Kdaj bo konec teh litanij?«

Peter ga je sunil pod rebra:

»Nehaj. Raje poslušaj, da ne boš potem telečje spraševal.«

Besedo je znova prevzel ravnatelj:

»Tukaj ne boste leteli z metlami, ne boste se obstreljevali z uroki, tukaj ne poznamo svojeglavih palic z zmajevo kito in ne, ne boste delali čarovniških napojev. To je resna šola in ne filmska ali knjižna upodobitev iz zunanjega sveta. Gostje iz zunanjega sveta veste, o čem govorim.«

Dvorana se je pogreznila v molk. Dva molčeča moža sta prinesla nekaj kupov map. Razporejanje je prevzel profesor Rebernik:

»Pozabite torej na to, kar ste videli v filmih! Imena razredov niso nič kaj veličastna. Razporejeni boste v štiri razrede z oznakami N1, N2, N3 in N4. Nekaj podobnega ste doživeli ob prihodu. Mogoče komu ne bo všeč uvrstitev, vendar boste molčali in hvaležno sprejeli odločitev vpisne komisije.«

Zgrabil je prvo mapo, jo odprl in prebral:

»Amira Hasanovič, N3,« in drobna deklica je pristopila s svojo mapo.

Teja se je po pol ure klicanja že precej dolgočasila:

»Zakaj moramo biti zraven? Lahko bi nas klicali enega po enega.«

Peter je zašepetal:

»Se spomniš Tala z vlaka? Poudaril je pozornost. Dodal bi še potrpežljivost. Vse ima svoj namen.«

Miha je prhnil:

»Torej bom zadremal z namenom.«

Tedaj je profesor Rebernik zaklical:

»Mihael Kovač, N4.«

Miha se je spogledal s Petrom in Tejo:

»Upam, da mi bosta sledila,« in pograbil mapo. Odšklepetal je do omizja. Tam je skoraj čisto zlezal med pajkovske ude. Profesor Rebernik mu je najprej nakazal, kje naj se podpiše. Po opravljenem mu je stisnil roko:

»Pozdravljeni gospodič Mihael v naši ustanovi,« in mu izročil dijaško izkaznico z reprodukcijo slike, ki jo je po Dejanju volje poslal s prošnjo za vpis. Zatem mu je roko podal prav slinast predsednik dijakov, sledil je trd stisk profesorice Normanove in na koncu še toplina velike ravnateljve dlani.

Teja je vprašala:

»Kako je?«

Miha je ravnodušno odvrnil:

»Običajno.«

Čez nekaj časa je zadonel poziv:

»Peter Lomnik, N4.«

Miha se je razveselil:

»Superca! V istem klasu bova.«

Peter se je zaupljivo nasmehnil, pograbil mapo in se napotil do omizja. Na tilniku je čutil poglede petih fantov in treh deklet. Prva postojanka je bila pri profesorju Reberniku, sledil je dijak Oberčkal s svojim prisiljenim nasmeškom, potem profesorica Normanova in na koncu ravnatelj, ki je skoraj zašepetal:

»Jutri ob pol dveh, pred kosilom, se oglasite v moji pisarni.«

Peter je prikimal in se vrnil na svoj sedež. Tudi tokrat je ignoriral sovražne poglede.

Miha ga je takoj naskočil z vprašanjem:

»Kaj ti rekel ravnatelj? Nekaj ti je rekel,« in je vztrajal, »Videl sem.«

Peter je odkimal:

»Nič posebnega.«

Teja je odvrnila:

»Gotovo je kaj v zvezi s tistim v jedilnici. Stavim!« je skoraj ogorčeno pribila.

»Nehaj s tisto sceno. Nič posebnega se ni zgodilo. Zapiši ali zabij si to v prepišno pegasto glavico.«

Teja je užaljeno umaknila pogled.

Skoraj na koncu je prišla na vrsto še ona:

»Teja Hribernik, N4.«

Miha je komentiral:

»Naj bom vesel ali ne?«

Peter ga je opogumil:

»Na srečo je tisti gizdalinski krožek v N1. Očitno so razpored naredili tudi na osnovi našega dosedanjega druženja. Torej smo ves čas opazovani. Ko kihneš, ravnatelj takoj izve, kdo ti je obrisal nos.«

Teja se je vrnila in položila dlan na mizo:

»Zdaj smo tudi uradno magijski trikotnik, na katerem svet stoji.«

Peter je z dlanjo prekril njeno drobno ročico:

»Trikotnik.«

Na koncu je še Miha dodal svojo reklamo za okostnjaka:

»Če bo ta trikotnik zdržal in nas nesel do mature, bo več kot dovolj.«

Ravnatelj je povzel zaključek:

»Razredi so določeni. Po večerji se posvetite vsebini map, saj že od jutri ne bo več tolerance pri neupoštevanju pravil. Zdaj vas bodo prevzeli razredničarke oziroma razredniki in z vami zaključili današnji delovni dan. Hvala.«

Vsi štirje vstanejo in v dvorano vstopijo dva moška in dve ženski. Ob izmenjavi za katedrom se rokujejo. Oživijo še trije dodatni, do zdaj nevidni zasloni, na vseh se vrtijo razporedi po razredih.

Razredi N1, N2 in N3 so sledili svojim razrednikom oziroma razredničarki. Ostala je samo še neizrazita profesorica srednjih let. Kratka frizura in brezizrazen podolgovati obraz z rahlo povešenimi ustnicami so izdajali prototip dolgočasne vešče.

»Dijakinje in dijaki N4, jaz sem doktorica Petra Lobnik, profesorica tujih jezikov. Gremo,« je monotono zaključila in jim namignila, naj ji sledijo. Ko je veliko predavalnico zapustil še zadnji dijak, so se poleg poslednjega ekrana ugasnile še vse luči.

Najprej so se napotili v ekonomat šole. Tam je vsakdo dobil komplet šolskih uniform z imenom, priimkom in oznako razreda, paket knjig ter nenavadno tablo približno A4 formata.

Miha je v rokah vrtel pol centimetra debelo tablo:

»Kaj je to?«

Peter se je zarežal:

»Stara dobra tabla. Vidiš kje kakšen priključek? Je kje kakšna vtičnica? Na srečo tukaj ni možno nikogar in nikamor lajkati ali hejtati. Mnogi bodo šli skozi abstinenčno krizo odvajanja od neprestanega internetnega fiksa.«

Teja se je namrdnila:

»Internet zagotovo ni tako slab. Tukaj ni tetice Wiki ali vsevednega gospoda Gugla. Se zavedata tega?«

Miha je skomignil z rameni:

»Če bodo drugi preživeli, bomo tudi mi.«

Profesorica je zbrala dijake v polkrogu:

»V svoj del internata pridete samo s svojo dijaško izkaznico. Izkaznica odpira vrata samo vašega dela internata. Ločeni ste po razredih in najbrž ni odveč opozorilo, da do nadaljnjega ne smete obiskovati drugih razredov, niti drugi ne morejo k vam. Morebitne družabne stike boste lahko navezovali v skupnih prostorih, kot so knjižnica. Lahko si omislite zunajšolske dejavnosti, ki večinoma štejejo za točkovanje in celo prosti čas, če si boste lahko privoščili luksuz brezdelja. Gremo naprej.«

Vrata je odprla s kartico:

»Moja izkaznica odpira vsa vrata. Ker se vsako leto najde kakšna brihta,« se je zarežala, »ki misli, da lahko ukrade kartico, naj vas takoj razočaram,« je trdo zaključila. »Kartica deluje samo v lastnikovi roki. Vsaka kartica ima učinkovito branje prstnih odtisov in vrata znajo prepoznavati obraze. Morebitnega iznajdljivca najdejo najkasneje v nekaj minutah, ga prijazno pospremijo do železniške postaje in mu na stroške ustanove kupijo enosmerno vozovnico z vsem, kar sodi k izključitvi.«

Skupina hitro smukne na dvorišče. Petru je padel v oči vklesan napis nad vrati »FIAT LUX« in simbol sonca z desetimi kraki. Nekdo je komentiral:

»Celo ohišnico imamo. Kdo skrbi za vrt? Imamo tudi vrtnarja?«

Profesorica je suho odvrnila:

»Vrt je obraz vaše razredne skupnosti. V hišni knjižnici je tudi vrtnarska knjiga, kjer je vse o vzdrževanju vrta. Priložen je tudi okvirni sadilni načrt. Takoj pozabite na gojenje kakšnih veselih travic. Jagode boste zobali, če jih boste pridelali. Nekateri ne marate zelenjave, a jo boste hvaležno obdelovali.«

»Nikjer ni pisalo, da bomo poljedelci. Kdaj nam boste pokazali hlev s pujski? Moja najljubša zelenjava je predelana v svinjino.«

Nekdo se zareži:

»Mogoče bomo morali skrbeti za svinjo bradavičarko. Ni ga čez dober lovski golaž! Tudi ocvrto sovo bi poskusil!«

Profesorici so se tanke ustnice razvlekale v drobcen nasmešek:

»Stvar je preprosta. Brez ocene iz splošne agronomije in hortikulture ne morete izdelati razreda. Pomemben del te ocene je odvisen od vaših hortikulturnih in vrtičkarskih veščin. Več in bolje pridelate, višja bo končna ocena. In naj vas potolažim,« so

se njene povešene ustnice znova razpotegnile v sled nasmeha, »Tukaj ni nobenih bradavičark in podobnega. Za uživanje mesnin vam ne bo treba na lov ali v hlev. Za vse poskrbi lokalni pogodbeni dobavitelj te častitljive ustanove.«

Ravnatelj Brežnik je na mizo razpostavil Petrove vpisne dokumente. Profesorici Normanova in Lobnikova ter profesor Han so si podajali liste testa in na zaslonu se je predvajal incident v jedilnici, v manjšem okvirčku pa še posnetek astralnega kamernika.

Profesorica Lobnikova je presekala mučno tišino šuštenja papirjev:

»In tega fanta imam v svojem razredu? Ne razumem.«

Ravnatelj Brežnik je resno pristavil:

»Nekam smo ga morali dati. N4 je, glede na predispozicije, odlično mesto za njegov razvoj. S Heleno sva soglasna glede ukrepov. Rezultati testa kažejo izjemen talent. Preveril sem družinsko drevo. Mati ima magijske prednike po obeh straneh, deda Jožefa Ravnika poznam, je equit maximus in pomemben mož magijske obveščevalne. Malo uvoženih se vzpne tako visoko.«

Ženski sta se začeli med sabo pogovarjati, v njuno debato je posegel profesor Han:

»Preden dokončata svojo teorijo zarote, naj samo nekaj rečem.«

Vsi pari oči so se obrnili v profesorja magije. Tiho je nadaljeval:

»Posnetek dokazuje, da se fant ne zaveda moči. Energije so ogromne, na zgornji meji kamernika, vendar so neurejene, le pogledjte to puščanje fluidov. Zatorej se mi ne zdi, da je v ozadju

kakšno ilegalno urjenje. Dobro veste, kakšne so kazni za magijsko zlorabo otrok. Najbrž gre za slučajen fenomen,« in se spogledal z ravnateljem, ki je zaskrbljeno odkimal:

»Mogoče. Časovna magija ni na seznamu spontanih fenomenov.«

Profesor Han je hitro zaključil:

»Si pač lahko lastimo zasluge za odkritje novega spontanega fenomena. Fant je fizično nadpovprečen, vpisni test pa kaže še na magijsko nadpovprečnost,« in zamrmral, »S temi lastnostmi sodi v moj razred.«

Ravnatelj Brežnik je odvrnil:

»Fant ne sodi v N1. Že zaradi narave fenomena ne. N4 je trenutno najprimernejša izbira.«

Vse je prečesaval z značilno blagim izrazom. »Nenadzorovana, a vrhunsko izvedena časovna magija komaj vpisanega dijaka je najbrž samo začetek nenavadnostim, ki jim bomo še priča. Moral bom najti nabor ukrepov, kako te nenavadnosti potegniti iz šolskega vsakdana. Brez primernege sistemkega odziva bo gotovo prišlo do incidentov.«

Profesor Han je po krajšem molku tiho pripomnil:

»Če je izkazana nehotena časovna aplikacija samo začetek nenadzorovanih fenomenov, se postavlja logično vprašanje,« je naredil trenutek premora. »Kako naj ukrepamo ob naslednjih incidentih? Hišna pravila glede nenadzorovane magije so precej jasna. Ne bom vas opominjal na Magna legalis! Če zamolčimo incidente in ti pridejo na uho okrožnemu inkvizitorju, kar se bo gotovo zgodilo, bo grdo. Za vse nas.«

Ravnatelj Brežnik je odločno dejal:

»Za zdaj je še pre zgodaj za kakšno razumno sklepanje, a se strinjam z vami. Dogovorimo se o ukrepih v primeru novih

incidentov. Za vsak slučaj,« se je spogledal s profesorjem Hanom.
»Če nam na vrata potrka inkvizicijski tožilec, bo kriza.«

Profesorica Normanova je odrezala:

»Ob ponovitvi incidenta in tovrstnih težav ga mora obdelati pater Teodozij. Pri njem se bo naučil obvladovanja. Institucija pokore in rehabilitacije je lahko odlična krinka za poseben trening. Tako bomo odvrnili pozornost in zakrili magijske fenomene.«

V besedo ji je posegla profesor Lobnikova:

»On je moj učenec. Veste, kako vpliva pokora z rehabilitacijo na celotno razredno skupnost? Ste pomislili na vse vidike ukrepa? Pokora za novčka je precej vpadljiva. Upam, iskreno upam, v previdno rabo institucije rehabilitacijske pokore.«

Profesorica Normanova je odrezala:

»Nekje moramo potegniti mejo in sprejeti morebitna tveganja. Pokora je nujna zaradi preprečevanja nadaljnje škode. Na srečo so disciplinski zapisniki zaupni šolski dokumenti. Inkvizicija ima dostop samo v primeru suma zakonsko določenih kaznivih dejanj. Od leta 1935 med njimi niso nehoteni fenomeni.«

Profesor Han je zajedljivo dodal:

»Draga Petra, točke so v primeru resnih nezgod še najmanjša težava. Danes je nezavedno izkazal časovno magijo, ob nastopu neofita pa nas bo počastil recimo s kakšno demonstracijo nekromantske aplikacije. Kaj potem?«

Aut non tentaris, aut perfice!
Ali ne poskušaj ali pa končaj.

4. Fiat lux

Uvodna ura novega šolskega leta je razredna. Razredničarka profesorica Lobnikova je v skladu z običaji najprej sprožila vprašanje volitev v dijaški svet. Za začetek je pustila razredu, naj kandidira. Seveda se je učilnica pogreznila v molk. Nihče ni nikogar predlagal ali sam kandidiral. Prečesala je razred:

»Ker sami niste nikogar predlagali, kar je pri novčkih pričakovano, sem se pripravila,« je malce bolj sproščeno dejala. »Na osnovi analize vpisnic sem našla morebitno kandidatko. Gospodična Helena Kališnik, testi so vas v danih okoliščinah prikazali kot najprimernejšo za dijaški svet. Vsaj za letos. Sprejmete kandidaturo?«

Neizrazita deklica srednje postave svetlih las, spetih v čop, je vstala in prikimala. Profesorica Lobnikova je s pozornimi očmi znova prečesala razred:

»Je še kdo? Se je kdo opogumil? Je še kakšna kandidatka? Kakšen kandidat? Zdaj je čas za to.«

Znova mrka tišina. Vsi so bežali stran od razredničarkine pozornosti. Končno je zaključila agonijo:

»Kdo je za Heleno Kališnik?« in vsi so hvaležno dvignili roke za odrešitev od mučnega kandidiranja.

Sledilo je urejanje še drugih dolžnosti.

Prvi resni predmet za N4 je že po tradiciji osnove magije. Učilnica je precej običajna. Na stenah so razobešeni diagrami Drevesa življenja, Jakobove lestve, Ključa kralja Salamona in podobnih hermetičnih simbolov. Presenetljivo je temu delala družbo velika slika Device Marije z malim Jezusom. *Podobno sliko imamo nad sedežno v dnevni sobi.* Nad tablo sta se družila še rožni križ in razpelo. *Povsod ta dvojnost simbolike. Očitno so v Adamiji razmerja med verskim in magičnim precej drugačna.* Mizice so v rahlem polkrogu objemale malce dvignjen kateder, okrašen s čudovito kristalno vazo s šopkom svežih lilij.

Peter je predse postavil zvezek, svinčnik in tablico. Vstopil je profesor Han. Včeraj so ga spoznali v vlogi razrednika N1. Na mizo je položil tablico in mapo s šopom papirjev. Nasmehnil se je razredu:

»Poznate me od včeraj, a naj se predstavim. Sem profesor Dejan Han, doktor aplikativne psihologije in magikalne teorije iger. A naj vam ne gre na otroško, moja specializacija ni zabavna igra.

Letos bom vaš profesor osnov magije, za vas novčke je precej splošen. Takoj na začetku odmislite morebitna mahanja s palicami, letenje po zraku ali vdiranje v tuje misli. Nikogar ne boste začarali ali očarali. Začeli bomo z elementarno teorijo magije, sledila bo generična definicija simbolov od Slavinskega in Jungova interpretacija jesodskih aplikacij nezavednega. Naučili

se boste tudi nekaj osnovnih magijskih obredov. Pri vajah boste izdelali svoje osnovne magijske pripomočke.«

Miha je prišepnil Teji:

»Torej nič uporabnega.«

Profesor ima očitno čarovniški sluh, saj je slišal Mihovo opazko.

Vanj je sunkovito uperil srdit pogled:

»Gospodič Mihael Kovač se že takoj na začetku dolgočasi. Je tako?«

Miha se je previdno postavil na pajkovske noge, pogled mu je omahnil na tla.

Profesor je stopil do njega:

»Gospodič Kovač, zagotovo je moj predmet za strokovnjaka vašega kova nepotrebno tratenje dragocenega časa. Torej želite odgovarjati za oceno in si rekordno hitro prislužiti prvo petico semestra. Vprašanje je preprosto! Kaj je magija?«

Miha je začel jecljati:

»Magije je ... Delanje sprememb ... S pomočjo ... Urokov in ...«

Profesor se je mračno nasršil:

»Urokov? Očitno vaše dojemanje magije temelji na priljubljeni filmski in knjižni zabavi uvoženih. Me to lahko začudi?« se je zarežal. »Saj ste uvoženi! Nezadostno!« je odsekano zarenčal. Miha je povetil glavo in se sesedel na sedež. Profesor je izbral Petra:

»Gospodič Lomnik, zdaj pa vi definirajte magijo. Povejte po svoje, ne bo za oceno. V kosteh in na vodi čutim, da je med vami zagotovo kdo, ki ni prežet s pop klišeji uvoženih.«

Peter se je oprezno dvignil na noge, se spogledal s poklapanim Mihom in iskal besede:

»Magija je znanost in umetnost o povzročanju sprememb. To sem prebral na vra ...«

Profesor ga je z blago kretnjo utišal in se zadovoljno nasmehnil:

»Zelo blizu. Nekateri celo preberete napis na vratih in si zapomnite bistvo. Gospodič Lomnik, se vam zdi moj predmet neuporaben?«

Peter je zvito odvrnil:

»Gospod profesor, to vam bom odgovoril na koncu leta,« in po kratkem premoru dodal. »Po zaključni oceni.«

Profesor je zavrtel z očmi in veselo pripomnil:

»Vam je bližja politika. Kaj sploh počnete v magijski gimnaziji? Če bi lahko delali generalni distribucijski test, bi vas zagotovo uvrstili v Aquileisko splošno gimnazijo, na njen Oddelek za retoriko. Od tam prihajajo bodoči predstavniki ljudstva.«

Razred se je oprezno zahihital.

Profesor je nadaljeval:

»Poglejte na tablo!« in pojavi se napis. »Definicija magije je silno preprosta. MAGIJA JE ZNANOST IN UMETNOST O POVZROČANJU SPREMENB VZROKOV POJAVNOSTI V SKLADU Z VOLJO!« in zaključil. »V teh preprostih besedah je vrhunska modrost.«

Sledila je ura Zgodovine. Učilnica je temu primerno opremljena in okrašena. Zemljevid Evrope je malce drugačen. Vstopila je profesorica Helena Norman, o kateri se je že drugi šolsko dan razširil glas šibe božje. Če bi bila ženska *flagellum dei* Atila, bi vlogo zagotovo igrala Helena Norman. Najbrž je z namenom šefica Disciplinske. Ravno prava.

Stopila je pred kateder in malce zlovešče premerjala skoraj zamrznjene dijakinje in dijake. Njen trdi glas je posegel v grobno tišino:

»Zgodovina je pomemben predmet. Vsak mag in maginja mora poznati njene osnove, sicer ne more dobro opravljati svojega dela. Prihodnosti ne moreš graditi brez znanja o preteklosti. Se razumeva gospodič Kovač?« je stroge oči parkirala na Mihovem prestrašenem obrazu. »Zelo hitro ste uspeli pridobiti prvo negativno oceno. Upam, da boste pri mojem pouku malce spretnejši.«

V razredu je završalo. Profesorica je hitro vzpostavila tišino:

»Učili se boste o zgodovini Adamije, Svetega rimskega cesarstva in seveda magije. Saj smo magijska gimnazija in ne teološka ali klasična. Vsebina zgodovine bo za vas uvožene nekaj popolnoma novega, zato bomo začeli nežno. Ima kdo idejo, kaj je Adamija?«

V zraku ni nobene roke. Profesorica si je sama izbrala žrtev:

»Gospodična Ana Hodnik. Ne bojte se, ne boste ocenjeni. Zanima me samo, kaj sploh veste o svetu, kjer boste, če bo po sreči, preživeli znaten del svojega dijaškega življenja?«

Visokorasla suhica dolgih rjavih las, na neki način ženska verzija Mihove pajkavosti, se je previdno potegnila na noge:

»Adamija je nekakšen paralelni svet. Vanj smo vstopili skozi tunel za Ljubljano Zalogom.«

Profesorica je tiho ponovila:

»Tunel za Zalogom, kot mu vi pravite. Tako je. Sedite, gospodična Ana,« in na tabli se je pojavil zemljevid Evrope, »To je Evropa Adamije, drugačen svet, od zunaj dosegljiv samo ljudem z,« in je uperila pogled v Petra, »Povejte gospodič Lomnik!«

Peter se je z rokami oprl na mizo in vstal:

»Magijskim genom XY. Ljudje brez tega gena ne morejo v, kako naj rečem, vaš svet in obratno. Nam prišlekom,« se je

navihano nasmehnil, »kot sem opazil, pravite uvoženi. Adamija pripada drugačnemu vesolju. Dedi mi je rekel, da je poleg Adamije še Elahina.«

Hotel je zajeti sapo in še kaj povedati, a ga je profesorica odsekano prekinila:

»Adamija bo zadostovala,« in mu pomežiknila. »Tole z uvoženimi je res,« zatem je resno nadaljevala. »Geografske in kozmološke podrobnosti boste izvedeli pri Zemljepisu in kozmologiji. Poglejte na tablo,« in na zemljevidu so se zarisale meje. Peter je razmišljal, kako uspe profesorici risati po tabli, saj nima v roki nobene priprave. Profesorica je artikulirano nadaljevala:

»**Sacrum Romanum Imperium**, po slovensko Sveto rimsko cesarstvo, je pobarvano rdeče. Lubliana je del Cesarske province Pannonia Superior, po naše Gornja Panonija.

Včasih se je mesto imenovalo Emona, a današnje ime je dobila leta 1211, po obnovi posledic hunskega pustošenja. Upravno središče province je Celeia, a akademsko in vojaško prvenstvo pripada Lubliani. Prestolnica cesarstva je Vatikan, ki je nastal leta 476 na ruševinah nekdanjega Rima. Mesto je dobilo ime po griču, ki je edini preživel vsa tri plenjenja in rušenja med leti 402 in 476. Pozabite na zemljepisne pojme zunanjosti. Sveto rimsko cesarstvo je nastalo leta 496, po dveh desetletjih propadanja. Takrat je vatikanski papež Gelazij I, pol leta pred smrtjo, s Klodvikom II Merovinškim podpisal pogodbo, s čimer je Klodvik postal *defensor religio* in prvi cesar nove dobe, začetnik Prve dinastije. Trenutni cesar, Avgustus III Lorenski, pripada Deveti dinastiji. Aktualna dinastija je zavládala leta 1924, z Justijanom I Lorensisom, ki je še isto leto prestol prepustil svojemu magijski izobraženemu sinu Avgustusu I. Trenutno imamo že 70 let miru.«

Začetnik sodobnega magijskega izobraževalnega sistema je doktor Aleister Crowley, ustanovitelj in prvi rektor Londinium's Thelemic Magick University. Praznovali smo 90-letnico ustanovitve te pomembne institucije.

Leta 1925 so na znameniti konferenci v Vatikanu postavili temelje zdajšnjemu uspešnemu sistemu, pravzaprav gre za mejnik v magijskih aplikativnih raziskavah.

Vatikanski papež Pij XI, cesar Avgustus I. in doktor Crowley so sklenili sporazum o sobivanju magije in vatikanske vere. Takrat je Kongregacija za magijo izgubila nadzor nad delovanjem magijskih institucij in postala samo cerkveno telo, pristojno za sodelovanje z Omizjem. Kmalu zatem se je ukinila neučinkovita politika medsebojnega izključevanja duhovniškega in magijskega poklica. Tako ni več čudno, če nekdo po teološki gimnaziji nadaljuje študij na telemitski ali kabalistični magijski univerzi.«

Oglasil se je Peter:

»Zakaj je sploh obstajal spor med vero in magijo?«

Profesorica ga je ošinila z ledenim pogledom:

»Zanimivo, pravzaprav bistveno vprašanje. Ne bi ga pričakovala od novčka pri prvi uri zgodovine. Magija in vera vsaka zase želita monopol nad resnico in s tem povezano močjo.

Vatikanska vera je morala s stisnjenimi zobmi, ravno v času svoje največje premoči nad magijo, privoliti v pomoč magije. Zlasti v času papeža Anastazija II je Cerkev pridobila ogromno moč. Takrat je veljala stroga prepoved apliciranja magije izven cerkvenih institucij, kar je prineslo veliko nazadovanje. Magijski cehi so poniknili v ilegalo. Klodvik II in kasneje Klodvik III sta pravzaprav vladala v službi papeštva. Država je postala zgolj podaljšek vsemogočne Vatikanske kurije. Nadvlada vere je

trajala vse do Janeza III. V drugem letu njegovega papeštva, leta 562, se je nad cesarstvo vsula perzijska grožnja. V Perziji je magija leta 550 izkoristila verske spore in si priborila vodilni položaj. Perzijske vojske so z obilno magijsko podporo do leta 575 zasedle veliko cesarskega ozemlja.« Ure je bilo konec ...

Dijaki so se glasno vsuli v učilnico Zemljepisa in kozmologije. Na katedru je na vrtečem podstavku stal velik globus.

Stene so bile preplepljene z zemljepisnimi shemami, risbami in tabelami. Petru se je posebej zanimiva zdela tabela imen pomembnejših mest. Nekatera mesta so ohranila svoja antična imena, druga so imenovana sodobno, tretja neke vmes. *Obstaja kakšno pravilo imenovanja mest?*

Vstopil je nizek možic z nekaj ščetinastimi lasmi. Debele ustnice so dopolnjevale ogromen nos in majhne oči so se skrivale za res ogromnim okvirjem očal za nošenje stekel za dvomestno dioptrijo. Zavrtel je globus in bliskovito ošinil razred:

»Mene še niste spoznali. Sem doktor kozmologije Gal Novak, vaš profesor Zemljepisa in kozmologije.

Sprva je namen našega druženja spoznavanje Adamije v geografskem in političnem smislu.

Kasneje vas čaka še kozmologija. Predmet je namenjen vaši splošni izobrazbi, torej zagotovo ne bo katastrofa, če ne boste na pamet vedeli kakšnega podatka. Začeli bomo s trenutno ureditvijo cesarstva.«

Na tabli se je prikazal zemljevid Svetega rimskega cesarstva. Profesor je razlagal:

»Cesarstvo je razdeljeno na kraljestva in province. Kraljestva so utemeljili po zaključku kaotične dobe Perzijske grožnje pred poldrugim tisočletjem. Province so večinoma razdeljene med kraljestva, a precejšen delež je cesarskih provinc, kjer cesar, preko

guvernerjev, izvaja neposredno oblast. Prokonzul Gornje Panonije je nobilis Honorij Kasij Corvus. Del zaključne šolske naloge je tudi seznam kraljestev. Naj jih naštejemo. Kraljestva so Italija, Hispanija, Galija, Britanija, Germanija, Trakija, Galatija, Egipt in Mavretanija.«

Profesor je v nadaljevanju kratko opisal še druge svetovne države.

Hunski imperij, Perzijsko cesarstvo, Cesarstvo Indokina, Afriško cesarstvo, Imperij Oceanija, Severnoameriška zveza, Inkovski imperij, Amazonska zveza in Kaledonija. Teja je tiho komentirala:

»Tukaj imajo malo držav.«

Miha je trpko prhnil:

»Lepa reč. Torej se bomo morali na pamet naučiti vse države sveta.«

Peter, Miha in Teja so si želeli nabaviti sendviče iz čudaškega avtomata. Zvedavo so ugotavljali, kako izvleči kaj za pod zob iz velike lesene omare, okrašene s plakatom neverjetno živih slik sendvičev. Nihče od njih ni vedel, kako deluje ta malce smešna kišta. Miha je zaigral poskusnega zajčka. Najprej so ugotovili, da slika ni plakat, temveč zaslon, saj je slika enega od sendvičev rahlo utripala. Poleg skoraj živih posnetkov sendvičev je znotraj modrega kroga trepetal velik bel vprašaj. Nekaj časa je buljil vanj:

»Mogoče je treba samo izgovoriti ime,« in začel ponavljati ime sendviča. Znova nič. Ta Mihov dialog z avtomatom je izpadel precej smešen. Peter in Teja sta se režala. Teja je v smehu izdabila:

»Nisi ga,« se ni nehala režati, »lepo prosil.«

Nekateri drugi otroci so ravnodušno opazovali. Potem je pristopil starejši dijak, se nasmehnil in pristavil dijaško izkaznico na sliko izbranega sendviča. Po kratkem »škljoc, klang« se je pojavil predal s sendvičem. Fant je skomignil z rameni, si ogledal presenečeno trojko novčkov, zgrabil sendvič in odšel.

Peter se je zarežal:

»Najočitnejša možnost je običajno pravilna.«

Miha je zakrilil s pajkovskimi udi in kislo pripomnil:

»Brihta, pa bi ti iz sebe delal norca.«

Pojavila se je *tista* skupina. Očitni vodja se je našopiril:

»Trije uvoženi oslički! Teja, Peter in Miha! Kot ima vsaka učilnica smetnjak, ga ima tudi ta častitljiva ustanova. Reče se mu N4 in je od nekdanj rezerviran za zborovanje zgub. Vsakogar so priročno obdarili s tablico z imenom. Tako vedno vem ime bedaka pred sabo. Samo imbecilni,« se je spogledal s smehljajočo družino. »uvoženček se pogovarja z avtomatom za sendvič.«

Petru je zavrela kri:

»Si končal?« in se je napihnil. Na prsni tablici je prebral fantovo ime – Andrej Blaznik.

»Midva bova že poračunala za tisto včeraj. A vidva,« je uperil oči v Tejo in Miho, »prisrčen par pajka in podgane, sta sramota za človeško raso.«

Peter je s koticom očesa odmerjal druge:

»Zakaj ne bi kar poračunala? Aja,« se je posmehljivo zarežal, »pozabil sem, razmerje pet na ena ni pošteno. Za pošten obračun potrebuješ še deset prijateljev, lažje in prijetneje je bežati v skupini. Se motim?« in je brado izzivalno porinil naprej.

Andreju je zavrela kri ponosa in pogнал se je nad Petra, ki se je bliskovito izmaknil. Napad se je zaključil z napadalčevim prisrčnim poljubom gladkih tal. Ob nepričakovanem ponižanju se je pobesnelo pobral. Namignil je še prijateljem. Vsi so se

pognali nad Petra. Miha in Teja sta odskočila iz nastajajočega meteža buhtečih hormonov in v nekaj sekundah se je vse zaključilo. Peter se je z nenaravno naglico izmikal in fantje v gneči so dobili predvsem batine svojih prijateljev. Oprezno so se malce umaknili in ocenjevali dobljene bunke. Peter se jim je zarežal:

»Res je. Pet vas je premalo. Skupaj zajemite sapo in zakličite: Mamica, nekdo mi mora obrisati smrkelj in potičko v hlačah!«

Od nikjer se pojavi podravnateljica Normanova. Sceno je prekrila mrtvaška tišina. Če bi stroge oči imele to moč, bi izstrelile strele:

»**Stop!** Ostanite, kjer ste. **Zmrznite!** Vseh šest pred sabo iztegnite pesti. Naj vidim, kdo je koga bunkal.«

Fantje so se spogledali in ubogali. Tišina je legla na prizorišče. Vsi, ki so imeli kakšno pot po tem delu hodnika, so se jim izognili v največjem možnem loku. Nihče noče prečkati pot »Normanci« v njenem kaznovalnem elementu. Pozorno je vse pregledala. Samo na Petrovih členkih ni zaznala sledov udarcev.

»Gospodič Lomnik, vaše roke so čiste, sumljivo čiste, za razliko od teh petih fantičev. Zanima me, kaj se je zgodilo? Gremo torej lepo po vrsti, saj želim priti temu izgredu do dna. Najprej priče. Miha? Teja? Očitno sta uživala v fantovski baletni predstavi.«

Miha in Teja sta se spogledala s Petrom, ki je komaj opazno odkimal. Miha je skomignil s koščenimi rameni:

»Ničesar nisva videla. Imel sem manjšo nadlogo z avtomatom za sendvič in Teja mi je pomagala.«

Normanova je za hip spustila pogled na sendvič v Mihovi roki in grozeče dvignila glas:

»Ničesar nista videla? Zanimivo,« in zapičila strog pogled v dekličine prestrašene oči.

Teja je okamnela in podravnateljico pogledala s tako globokim pogledom, da se je zasmilila še tako trdosrčnemu človeku. Profesorica je stisnila ustnice in nagrbančila čelo:

»Bomo videli. Gremo s pričevanji po vrsti. Najprej čiste pesti. Gospodič Lomnik, zapojte svojo plat zgodbe!«

Peter se je spogledal z vsemi petimi fanti:

»Saj se ni zgodilo nič posebnega. Hoteli so mi pokazati pozdrav svoje košarkarske ekipe. Res je malce čuden ...« je zaključil z vzdihom.

Normanova si je nadela barvo jeze:

»Pozdrav košarkarske ekipe? Gospodič Blaznik, kakšno je vaše mnenje glede trditve gospodiča Lomnika? Se strinjate z njegovim videnjem nereda? Malce skeptična sem do pozdrava, kjer se tako zlahka staknejo buške.«

Andrej nekaj trenutkov okleva, zatem je prikimal:

»Pokazali smo mu malce bolj grobo verzijo svojega košarkarskega pozdrava. Zagotovo se bomo srečali na igrišču,« je nagrbančil čelo in Petru namenil jezni pogled.

Profesorica je vse prestrelila s svojim značilnim brzostrelnim pogledom:

»Ker ni krvavečih nosov, zbitih zob in prehudih modric, naj bo košarkarski pozdrav. Disciplinska komisija bo na osnovi posnetka odločila o morebitnem izzivalcu tega izgredata!« in počakala, da so šli vsak v svojo smer.

Peter se je jezno vrgel na klop, minila ga je želja po sendviču. Miha in Teja sta molče prisedla. Tudi njima ni bilo čisto jasno, kaj se je zgodilo. Teja je načela temo:

»Znova se je ponovila včerajšnja scena.«

Peter je besno odkimal:

»Ne! Ni se ponovila! To se zdi samo tebi, tvoji mišji perspektivi!«

Teja je pogoltnila slino. Miha jo je nerodno potrepljal po rami:

»Pusti ga. Dovolj ima,« a ni končal stavka. Peter mu je grobo segel v besedo:

»Česa imam dovolj? Zagotovo sem se preobjedel vajinega nakladanja!« se sunkovito odlepil od klopi in odhitel stran. Miha in Teja sta zaskrbljeno zrla za njim.

Sledili sta dve uri pri razredničarki Lobnikovi. Njen predmet so tuji jeziki. Nikomur se ni sanjalo, kaj bi to pomenilo. Hitro je rešila dilemo:

»Zagotovo vas zanima, kaj so tukaj tuji jeziki. Najprej na kratko za vse, ki še ne veste. Uradni jezik cesarstva je latinščina. To je jezik državnih uradov, vere, izobraževanja in drugih skupnih zadev. Poleg latinščine v vsaki provinci uporabljajo še domače jezike. Tukaj imamo recimo slovenščino, dediščino dramatičnih premikov med petim in osmim stoletjem. Tukajšnja slovenščina se razvija v sozvočju s slovenščino zunanjega sveta. Prvi tuji jezik za vse je običajno latinščina. A ker latinščina ni jezik magije, se boste učili še hebrejščino, aramejščino in nekaj malega grščine. Kar ste videli v popularnih filmih v zunanosti, je izkrivljanje resnice. Latinsko zveneči uroki ne obstajajo. Učenje tujega jezika so tudi vaje, torej praktično apliciranje naučenega.«

Profesorica se je posvetila latinščini. Razložila jim je pomen široke uporabe prevajalnikov, ki rešujejo mnoge zadrege in olajšujejo komunikacijo med neštetimi narodi veličastnega imperija.

Sledila je ura matematike, ki je, po čudežu, kar hitro minila.

Peter je pogledal na veliko uro nad vhodom v hodnik. Še pet minut do obiska tajništva. Res fino. Sošolci imajo prosto do kosila, a on ne.

»Nič ne pomaga, moram k ravnatelju.«

Teja je zgroženo odkimala:

»To je zagotovo zaradi tistega pri malici.«

Peter se je nasmehnil:

»Že včeraj mi je rekel, naj se oglasim.«

»Zakaj?« je vrtala. Miha je dodal:

»Tudi mene zanima.«

Peter je odvrnil:

»Ne vem. Saj ni pomembno. Grem,« in ju je zapustil. Nekaj časa sta zrla za njim, zatem sta se podala na svojo pot.

Peter se je ob zahtevani uri pojavil v tajništvu. Tajnica se mu je vljudno smehljala:

»Gospodič Lomnik, gospod ravnatelj vas bo takoj sprejel. Kaj ste takšnega storili, da ste si že prvi šolski dan priborili njegov dragocen čas? Zagotovo ste,« in je ravnodušno vzdihnila, »prekrškovni rekorder povojne zgodovine naše častitljive ustanove.«

Peter je skomignil z rameni. Tajnica je prekladala velike mape in pihnila:

»Saj me ne zanima. Samo čudno je. Pravzaprav, neverjetno presenetljivo. V vseh dvajsetih letih moje službe še noben ravnatelj ni v pisarno sprejel novčka že na njegov prvi redni šolski dan. Sistem naše ustanove skrbi za čim manj potreb po poseganju ravnatelja v disciplinske postopke. Imamo Disciplinsko komisijo, ki jo vodi gospa podravnateljica ...«

Peter je stiskal ustnice in najraje bi gobezdavo žensko nekam lopnil. Nikakor ni nehala s svojim živce parajočim samogovorom. Deset minut čakanja se mu je zdelo kot deset ur dolga eskapada nadležnega blebetanja. Končno je na njeni mizi zasvetila zelena luč in svojo govoranco je po milosti božji le prekinila:

»Gospodič Lomnik, gospod ravnatelj vas bo zdaj sprejel,« pri čemer je znova naredila mešanico grimas presenečenja in zgražanja. Peter je ravnodušno prikimal in se vzdržal komentarja. *Kaj ni zdravila za ukinitev durhmarš čvekala?*

Pričakoval je drugačen prostor. Pisarna ni bila posebej velika, pravzaprav je zgolj pravokotna mešanica reda in kaosa, dimenzij približno pet krat sedem metrov. Za masivno pisalno mizo, prekrito s papirji in mapami, je sedel mož, ki je izžareval stričkasto dobrohotnost. Pravzaprav je deloval neverjetno prijazno. Očitno je to njegov običajni način komunikacije s svetom. Skozi veliko polprosojno okno je presegala prijetna opoldanska svetloba. *Kakšna so to stekla?* Stene so do visokega stropa zapolnjevale knjižne omare. Nad vrati sta si družbo delala rožni križ in razpelo. Pomembno mesto je zavzemala tudi slika markantnega moža. Petrov pogled je obstal na hipnotičnih očeh. *Je to fotografija?* Ravnatelj je prekinil malce moreče trenutke tišine:

»Pozdravljeni gospodič Lomnik. Najbrž se moja tajnica Agnes ni mogla zadržati s svojimi litanijami. Oprostite njeni gostobesednosti, drugače je zelo uslužna in službi predana ženska,« je začel neverjetno prijazno in razkril identiteto moža na sliki:

»To je doktor Aleister Crowley, prvi aplikativno potrjeni Ipsissimus cesarstva in najpomembnejši mag zadnjega tisočletja. Leta 1904 je z razodetjem Liber AL vel Legis pokazal novo pot magije, čeprav družba ni sledila tako pogumno. Njegovi izsledki so cesarstvu pridobili praktično neulovljivo prednost na področju praktičnih aplikacij okultnih fenomenov.

No, nisem vas poklical zaradi debate o cenjeni zgodovinski osebnosti. Nekaj drugega je,« njegov glas je zaplaval v tistem prostoru in Petru nakazal udoben fotelj nasproti mize. »Sedite. Saj ste za zdaj gost in ne kaznenec.«

Nekaj časa sta se opazovala. Peter je prekinil trenutke medsebojnega motrenja:

»Gospod ravnatelj, zakaj ste me poklicali?«

Ravnatelj je snel očala, si jih obrisal in dejal:

»Zagotovo ste dovolj inteligentni in najbrž ste zlahka doumeli vzrok tega obiska.«

Peter je skomignil z rameni:

»Vedno sem se le branil. Še sam ne vem, kako sem to storil. Pravzaprav niti ne vem, kaj sem takšnega storil,« in vanj uperil svoje temne oči, polne vprašanj in dvomov, »da sem si zaslužil vašo dragoceno pozornost.«

Ravnatelj se je hipnotično pomirjujoče navezal na fantove besede:

»Vaša včerajšnja in tudi današnja dejanja niso nekaj običajnega, ob čemer bi zamahnil z roko,« in s kretnjo je sprožil predvajanje nenavadno obarvanega posnetka. »Gospodič, tole je posnetek astralnega kamernika. Nameščeni so na mnogih mestih, s čimer imamo možnost vpogleda v različne fenomene aplikacij okultnega. To, kar vidite, je izjemen izbruh fluidov širokega spektra v jesodski sferi. Analiza posnetka je pokazala, da ne gre za spontan fenomen, a tudi ne za zavestno manifestacijo.«

Peter je zardel in se oprijel naslona za roke. Ravnatelj ga je s prijazno gesto pomiril:

»Zanima me sledeče,« in vanj uperil izostren pogled, »Vas je kdo že uril v magiji? Imate za sabo kakšen neformalni magijski uk? To moram vedeti. Resnica bo vsem olajšala nadaljnjo pot. Ne bom vas kaznoval za resnico, zato bodite iskreni.«

Peter je nemo odkimal. Ravnateljev pogled se je zožil:

»Res ne?«

Peter je znova odkimal:

»Če namigujete na dedija, kar pozabite nanj. Na vse načine me je poskusil odvrniti od Dejanja volje. Storil je vse, da ne bi stopil na to pot. Trdno sem bil prepričan, da me je hotel prestrašiti, a sem Dejanje volje kljub vsemu izvedel. In zdaj sem tu. Sem pa čez počitnice prebral, poudarjam, prebral nekaj knjig, da nisem sem vpadel kot totalni teliček.«

Ravnatelj je prekinil plaz besed:

»Samo vedeti sem hotel. Ste kdaj prej opazili kaj nenavadnega? Ste videli ali čutili, preden se je zgodilo?«

Peter je presenečeno odkimal:

»Nikakor ne, vsaj spomnim se ne. Vse, kar se je po vašem mnenju čudnega zgodilo, lahko razložim s svojo športno preteklostjo. Včasih trenirano hitri refleksi delujejo kot magija. V osnovni šoli je trener vedno izpostavljal moje hitre reflekse.«

Ravnatelj se je nasmehnil ob fantovem resnem odgovoru:

»V vaših letih sem tudi sam počastil šolsko zmagovalno ekipo s svojo prisotnostjo in vem, kaj so izurjeni refleksi in kaj,« ter je zavrtel z očmi nekam nad Petrovo glavo, »so nenavadnosti. Gospodič Lomnik, v dveh dneh ste dvakrat prikazali fenomen kronomagije, manipulacije s časom,« in v zrak iztegne dva prsta.

»Ampak,« je Petru zastal jezik. Ravnatelj se je dobrodušno nasmehnil:

»Saj vem, niste se zavedali, pravzaprav ne verjamete, da gre za aplikacijo magijskega fenomena. Vendar je. Ta posnetek je dokaz tega. Izbrane profesorice in profesorje sem že opozoril na vaše nenadzorovane sposobnosti. Te se očitno manifestirajo, ko ste ogroženi. To se je pokazalo,« trdo odreže in znova dvigne prsta. »Dvakrat!«

Peter je s kančkom obupa spustil obrvi in naredil res nesrečen izraz:

»Zakaj se mi dogaja, kar mislite, da se mi? Zagotovo me niste poklicali, da bi me o tem zgolj obvestili in mi ob primeru nesrečnih prilog podelili vnaprejšnjo amnestijo.«

Ravnatelj se je zresnil:

»Zagotovo ne! Naredila bova načrt, kako boste v svoje in obče dobro obvladali svoje trenutno neobvladljive sposobnosti.«

Petru se je zarisal droben nasmeh. Ravnatelj je ostal resen:

»Naj vam ne gre na smeh. Zaradi incidenta pri malici ste predani Disciplinski komisiji. Njena razsodba je, seveda v skladu s šolsko politiko glede aplikacij magijskih fenomenov, pričakovano hitra. Z mojim privoljenjem vas je obsodila na trimesečno rehabilitacijsko pokoro pri monsignorju patru Teodoziju Gorniku, našemu šolskemu kaplanu.«

Peter je skočil na noge. Rdečica mu je zalila obraz:

»Saj nisem ničesar storil! Kako je lahko komisija tako hitro končala, saj me ni niti povabila, da razložim, kaj se je zgodilo?« je obupano zaječal.

Ravnatelj si je nadel strog izraz:

»Tukajšnja disciplinska institucija povabi udeležene samo v primeru, če situacija ni čista. V vašem primeru imamo slike nadzornih kamernikov. Zadevo je na licu mesta raziskala profesorica Normanova. Takoj je predlagala ...«

Peter je otožno prikimal. Ravnatelj je vedro nadaljeval:

»Ampak ne prenažite se s svojo srditostjo. Naj dokončam. Monsignor Gornik je eden najboljših strokovnjakov za obvladovanje osebnih fluidov. Prečastiti ni samo ponižni spovednik, temveč je *adeptus maior* kabalistične magije Toledskega obreda in za dobro mero še doktor fluidne fenomenologije.

Skratka, prihodnje tri mesece boste v rokah vrhunskega mojstra. Disciplinska bo zaradi verodostojnosti vam in razredu

dodelila običajni minus.«

Peter mu je hotel seči v besedo, a mu namero ukine ravnateljev gromki glas:

»Tišina! Brezpogojna pokornost je ena od magijskih veščin. Odločbo disciplinske komisije boste hvaležno sprejeli in modro izpolnili vse njene zahteve. Hvala, lahko greste.«

Peter je hotel še nekaj reči, a si je premislil. Od namere so ga odvrnila ravnateljeve vrtajoče oči, ki so z obličja pobrisale vsako sled uvodne dobrodušnosti. Vstal je, se kratko priklonil:

»Hvala gospod ravnatelj,« in je tiho, ves poklapan, zapustil pisarno. Takšnega je prestregla tajnica:

»Gospodič Lomnik. Ravno je prispela disciplinska odločba. Hitro ste začeli,« se je zahihitala. Peter je jezo pograbil ovojnico z žigom tehtnice znotraj kroga z napisom »Disciplinska komisija Magijske gimnazije Lubliana«. Mimo njega je hitel plaz tajničinih besed. *Do kosila je samo še deset minut.*

Odsotno je vstopil v živahen prostor. Trenutno edina stvar na obzorju želja je bilo kosilo v mirnem kotičku. Prislonil je kartico k čitalniku, podobnemu nočni lučki brez žarnice, pograbil pladenj, nanj položil servieto, pribor, zgrabil juho in brezbrizno izbral prvo jed s je segel še po skledici s solato in zgrabil kos temnega kruha. Sladici nezdravega videza se je odpovedal. Napotil se je proti kotni mizi. Zavestno je iz uma odstranil valovanje vrveža. Ves čas kosila je ostal popolnoma sam. Očitno ga je obdajala nekakšna odbojna avra. *Hvala, če res obstaja kaj takšnega, kot je avra ljudomrznosti.*

Razmišljal je o ravnateljevih besedah. *Kazen. Zakaj?* Odrinil je napol pojedeno glavno jed in odprl ovojnico. Malomarno je preletel vsebino pisma. Preskočil je pravniško solato. Osredotočil

se je na očitan prekršek – *Aktivno sodelovanje pri neredu v času malice*. Vse je popisano. Tudi njegov odgovor in neskladje z izjavami neobremenjenih prič. Kazen? Minus pri oceni vedenja in pokora z duhovno rehabilitacijo pri p. msgr. Teodoziju Gorniku. Vsak dan med sedemnajsto in osemnajsto trideset, tudi med vikendi in prazniki. Pater bo moral poročati disciplinski o napredku rehabilitacije. *Res srčkano! Za dol past! Že drugi dan sem postal kaznovani prekrškar*.

Pismo je vrnil v ovojnico in jo zlovoljno odložil. *Pokora, duhovna rehabilitacija. Kako se bo to izteklo? In o kakšni magiji je govoril ravnatelj? Vsa ta zmeda ga je gnala na zrak.*

Ven iz tega gnezda hrupnega hranjenja.

Hitro je pospravil za sabo in jo ucvrl na prostrani park pred šolo. Tam si je našel mirni kotiček. *Kje sta Teja in Miha? Kaj me briga? Nikogar ne potrebujem*. Sam sebi je dovolj, samo tako ne bo zašel v nove težave. *Pokora in rehabilitacija*.

Miha in Teja sta opazila Petrov hrbet. Spogledala sta se. Teja je nežno rekla:

»Pustiva ga. Bo že sam prišel, ko bo potreboval družbo. Zdaj mu gotovo ni do pogovora.«

Popoldanske vaje so šle mimo njega kot nekakšen duh. Zavestno se je držal popolnoma zase. Vsake toliko je opazil Tejine in Mihove vprašujoče poglede.

Profesor jih je razporedil v polkrog:

»Danes boste izmojstrovali temeljni magijski obred. Reče se mu Kabalistični križ. Obstaja več verzij, skoraj vsak ceh ima svojo izvedbo, a povsod ima isti namen, usmeriti zavest v magijsko aplikativno delo. Tukaj vas bomo naučili klasične verzije. Lepota obreda je v tem, da se njegova moč povečuje v skladu z vašim

splošnim duhovnim napredkom. Vsako magijsko delo začnete s tem obredom. Že ime pove, da gre za nekakšno križanje. Križanje po vatikanskem krščanskem obredu izhaja iz tega obreda. Torej, ko se boste naslednjič v cerkvi prekrižali po *Pater noster*, boste to storili polno duhovno. Ponovimo torej skupaj!«

Vsi so ponovili temeljno molitev vatikanske vere.

*Pater noster, qui es in caelis,
Sanctificetur nomen tuum,
Adveniat regnum tuum,
Fiat voluntas tua,
Sicut in caelo et in terra,
Panem nostrum quotidianum da nobis hodie,
Et dimitte nobis debita nostra,
Sicut et nos dimittimus debitoribus nostris,
Et ne nos inducas in tentationem,
Sed libera nos a malo,
Quia tuum est regnum,
et potestas, et glória,
Patris et Filii et Spiritus Sancti.
Amen.*

»Mogoče bo vaše zaključno križanje manj površno.«

Profesor jih je zatem naučil, kje je astronomski vzhod in nadaljeval:

»Najprej me glejte,« in je začel z vibriranjem magijskih formul,
»Ateh, Adonai Melek, Vegebura, Vegedula, Le Olam. Amin.«

»Kako ste izvedli to izgovarjavo?« je priletelo vprašanje.

Profesor je miril razburjene učence. Večina so se prvič srečali z živo izvedbo magijskega obreda.

»Poskušajte vibrirati samostalnike. Vadite. Napredovali boste tudi skozi ostale vaje. Ta obred je namenjen uvodu, trkanju na vrata palače duha. Vašo zavest potegne v svet duhovnega in magijskega.«

Po profesorjevi ponovitvi so poskušali še učenci. Profesor je sumničavo opazoval Petra. Le-ta je priprl oči in si med kretnjami rok ob poskusih vibriranja predstavljal srebrni svetlobni križ. Občutil je nekakšno sprostitvev, skoraj osvoboditev. Zvoki okolja so potihnili, odrinilo jih je monotono vibriranje naučenih besed. Učenci so se podzavestno umaknili od Petra, ki je občutil nekakšen nevidni ovoj. Tudi profesor je zaznal neko silo. Sam zase je zašepetal:

»Še bodo težave. Še.«

*Bene diagnoscitur, bene curatur.
Kar je dobro diagnosticirano, je lahko dobro zdravljeno.*

5. Prva pokora

Peter se je ves dan pouka držal zase. Osnove magije, Slovenščina, Alkimija, zatem po dve uri Telesne in duhovne vzgoje ter Biologije. Na srečo Teja in Miha nista iskala njegove družbe. *Moram biti sam.* Tudi drugi učenci se mu niso približali. Bolj ali manj so ga od daleč opazovali z dobršno mero čudenja ali nenaklonjenosti. Ni jim zameril. Že drugi dan tukajšnjega bivanja je razred zaznamoval s svojo kaznijo. Za sladico dopoldneva ga je čakal tudi mučni pogovor z razredničarko. Naročila ga je takoj po kosilu. Vsi bodo imeli prosto, on ne. Popoldne so na programu vaje iz Alkimije. Po vajah je do večerje prosto. Zanj seveda ni prostosti, saj ga čaka rehabilitacija. *Čedno.*

Peter je potrkal na vrata kabineta. Vrata so se odprla in za njim zaprla. Ni imel časa za ogledovanje, kako se vrata samodejno odpirajo in zapirajo. Profesorica Lobnik je urejala dokumente, zložene v mapi. Kar nekaj časa ga je ignorirala, zatem si je nadela skrajno uraden in nepriljuden izraz, ustnice so se ji zlovešče ukrivile:

»Gospodič Peter Lomnik, že v priimku nakazujete,« ušla ji je drobna sled nasmeha, »Da ga boste lomili. Zanima me, zakaj ste se že prvi dan pouka zapeli s sošolci iz paralelke N1? Zakaj ste se morali kar v času odmora za malico zavravati z gospodičem Andrejem Blaznikom in njegovimi prijatelji? Vas ni izkušnja predvčerajšnjega dne odmaknila od Andrejeve skupine? Zagotovo nista kompatibilni osebnosti. A pustimo,« in je zamahnila z roko, »to. Fantje ste pač fantje, proti hormonskemu koktajlu še ni cepiva. Do mene je po uradni dolžnosti prišla odločba Disciplinske. Hitro ste začeli dobivati minuse. To je slabo za razredni *ordo*. Razred mora delovati kot celota, enovit organizem, in vsako odstopanje povzroča temu organizmu neizmerno bolečino. Se zavedate tega? Vam je jasno? O teži prekrška vse pove rehabilitacijska pokora pri patru Gorniku. Za vsak dan vašega očiščenja je razred kaznovan z eno kazensko točko. Ste to vedeli?« in trdo poudarila, »Točka minusa za vse!«

Peter je samo odsotno odkimal. *Res zoprna godlja. Kot bi mesečnika obsodili zaradi hoje ob mesečini. Bizarno.*

Profesorica je nadaljevala svoje litanije:

»Obveščena sem o vaših nenadzorovanih sposobnostih in rehabilitacija vas bo naučila obvladovanja. Dokler ne boste opravili pri patru Teodoziju Gorniku, vam prepovedujem izhode izven območja nujnih šolskih poti. Izognili se boste družini gospodiča Blaznika in se preventivno odpovedali vsem neobveznim dejavnostim. Sem jasna?« je dvignila glas. Peter je odsotno prikimal. Profesorica je grozeče ponovila:

»Sem jasna?«

Petra je nekaj prešinilo, popustila je neka duhovna spona in profesorico je, skupaj s stolom, odrinilo od mize. Nevidna sila jo je prevrnila in samo lastni spretnosti se je zahvalila, da se je

izognila poškodbi. Hitro se je pobrala, postavila stol in si hitro popravila razmršene lase. Z rokami se je naslonila na rob mize in iskala Petrov nasršeni pogled.

Hotela je nekaj reči, a jo je fant prehitel:

»Že prvič sem vas slišal! Vsi mi najedate zaradi nečesa, česar se ne spomnim!«

Profesorica je poskušala narediti neprizadet obraz:

»Ste videli? Ste videli, česa ste zmožni? Zaradi tega so potrebni vsi disciplinski in administrativni ukrepi. Zdaj pa pojdite!« Njen obraz je postal še bolj razpotegnjen in ustnice še dodatno ukrivljene.

Peter se je kratko priklonil:

»Hvala, gospa profesorica Lobnikova,« in odšel. Vrata so se znova sama odprla in zaprla. Na lastne oči se je prepričal, kaj se je zgodilo. Za hip je izgubil samega sebe in nekaj je sunilo profesorico. Ob misli na njen padec se mu je na obrazu zarisala sled privoščljivega nasmeška. *Devetica za umetniški vtis, za desetko bi se morala dvojno prekucniti. Enostavno je preveč najedala.*

Prišla je ura obiska Patra Teodozija. Nanj je naletel blizu šolske kapele. Pater Teo, kot so ga klicali, je spokornika že na daleč zaznal in motril njegovo približevanje. Še preden mu je uspel dati ovojnico z odločbo, se je zarotniško nasmehnil:

»Na tej točki se prej ali slej znajdejo vsi obetajoči magi. Ampak drugi dan šole? Očitno si res edinstven talent. Ugotoviti moram, v katero smer.«

Peter je samo prikimal in pomislil. Pater ga je tikal, kar je tukaj nekaj novega. Vsi profesorji morajo dijake vikati. Pravila šole. Pater je očitno izvzet.

»Greva,« ga je povabil v Duhovni dom. Osrednji prostor stavbe sredi košatih platan je zasedala kontemplacijska dvorana z odlično zvočno izolacijo.

Tudi okna so bila nekaj posebnega, saj so prepuščala zgolj nenavadno pomirjujočo svetlobo. S kretnjo mu je nakazal, kam naj odloži stvari. Molče ga je ubogal in čakal na nadaljnja navodila. Pater si je nadel prijazen izraz:

»Tamle te čaka udobno oblačilo. Najprej se sezuj. Tega posvečenega prostora ne boš mazal s čevlji.«

Peter je sledil konici patrovega kazalca do bele tunike, obešene na drugi strani dvorane. Čudil se je nenavadni akustiki prostora, zvenelo je kot znotraj velikanske votline. Previdno se je sezul in stopil na mehka tla. Urno se je brez besed preoblekel. Pater Teo je ta čas čakanja prebiral liste iz mape, odkimaval in zaprl mapo:

»Gospodič Lomnik, dvakrat si prikazal čudovito kronomagijo. Ker ti to še ni zadostovalo za dvorano izgrednikov, si danes za desert na doktorici Lobnikovi nazorno demonstriral še telekinetično aplikacijo. Srčkano. Vse to, še preden se je obrnil prvi teden tukajšnjega bivanja.«

Peter je molče stopil na sredino dvorane. Čutil je mešanico čudenja in sramu. Pater mu je pokazal stol na robu dvorane:

»Prinesi ga, sem, predme in sedi nanj. Najprej bova naredila nekaj osnov.«

Peter ga je molče ubogal. Tako sta en drugega motrila. Pater Teo je mehko začel:

»Najprej se namesti kot jaz. Temu se reče egiptovska drža. V tej pozi so upodobljeni mnogi egiptovski predkrščanski bogovi. Kolena in gležnji skupaj, hrbtenica in vrat zravnava, dlani položi na meča. Tako. Obvladovanje telesa je osnova umetnosti in znanosti magije. Konja ne moreš jahati, dokler ga ne ukrotiš. Podobno je z nadzorom magije. Tvoje telo in z njim povezan koktajl elementalov so osnova magije. Vsakršne magije.«

Peter je hitro občutil željo po premikanju. Telo je to zahtevalo.

Pater je opazil to namero:

»Ne premakni se! Zamrzni! Najprej osnovna vaja dihanja. Med vdihom v sebi prešteješ do štiri, pri čemer vdihneš na polno, s celimi pljuči,« kar mu je nazorno prikazal s kretnjami. »Zatem potisneš prepono navzdol in zadržiš dih, šteješ do štiri. Potem izdih. Uganil si, na štiri in zadržiš prazna pljuča, stisneš jih s prepono, znova štiri. Temu se reče ritem štirikrat štiri. Greva zdaj! Vdih, dve, tri, štiri. Zadrži, dve, tri, štiri. Izdih, dve, tri štiri. Zadrži, dva, tri, štiri. Vdih, dva, tri, ...«

Peter je nekaj časa sledil patrovemü šteťju, potem je nadaljeval sam, dokler ga ni prekinil:

»Vsem magijskim šolam je skupno nadzorovano dihanje, eden od obveznih predpogojev za vse drugo. Različne šole imajo različne načine, pri telemitski magiki je recimo predpisan komplet vaj pranajame. Pri tej jogijski dihalni tehnologiji gre za nadzor nad prano, kar ti bodo razložili v zadnjem letniku pri STJ,« je naredil trenutek premora in dodal. »Spoznavanju Teorije Joge. Za tvoje potrebe, pravzaprav za vse potrebe, zadostuje sistem štirikrat štiri. Končni rezultat je isti. Greva naprej. Si razumel?«

Peter je prikimal. Pater Teodozij mu je postajal všeč.

»Naslednja pomembna stvar je sproščanje. Kot ima konjenik uzde, ima mag mentalni nadzor nad telesom, pravzaprav svojimi mišicami. Telo je magov katalizator energij. Vse gre preko telesa, oziroma fluidov in elementalov, povezanih s telesom. Obstaja več tehnik, midva bova uporabila kompatibilno z dihanjem štirikrat štiri. Najpreprostejše stvari so običajno najučinkovitejše,« je zaključil z nasmehom.

Peter je prikimal. Pater Teo je zadovoljno nadaljeval:

»Najprej zapreš oči. Z mislimi se posvetiš glavi, konkretno

lasišču,« je položil roko na začetek pleše. »V mislih začutiš najprej lasišče, potem temena, zatilje, obraz, jezik, vrat, greš s pozornostjo po levi roki dol, pa zatem nazaj, greš na desno roko, se vrneš, se posvetiš trupu, kolkom, greš po levi nogi do konic prstov, pa zatem še po desni in na koncu s pozornostjo pobožáš še notranje organe. Tega ti verjetno ne bo uspelo takoj čutiti, a z vsakodnevno vajo, skupaj z dihanjem in egiptovsko držo, boš uspel dovolj hitro. Začutil boš pretok energij.

Človeško telo lahko nadzoruje več vrst energij in ta preprosta vaja ti omogoči osnovni nadzor, ki je pogoj za vse drugo. Sčasoma boš naredil to sprostitev v hipu, z odprtimi očmi in v kakršnem koli telesnem položaju. Edina pot je vaja, vaja in znova vaja.«

Peter je sledil patrovim navodilom. Začutil je ščemenje med pomikanjem pozornosti. Energijski vulkan se je razlil po telesu.

Pater Teo je zaključil:

»Tako! To sva naredila. Vajo boš naredil tudi zjutraj, pred kabalističnim križem. Tako sproščen boš delal kabalistični križ in si pri tem predstavljal energijo, ki te obkroža, ščiti in, kar je trenutno najpomembnejše, preprečuje tvoje vplive na okolje. In seveda, kar je enako pomembno, vdor tujih entitet v tvoj osebni fluidni prostor. Si razumel?«

Peter je oklevajoče prikimal:

»Razumem. Vajo naredim zjutraj.«

Pater ga je dopolnil:

»Sčasoma jo boš opravil v hipu. O tem in ostalem boš molčal. Nihče ne sme izvedeti za tvoje vadbe. To je ključno. Eno od magijskih pravil je molčanje o magijskem delu.«

»Zakaj?«

»V tebi čutim ogromne energije. Očitno so ti zvezde nacoprane

pravi ognjeni koktajl. Dokler so te energije nenadzorovane, so čreda podivjanih konj. Ko se splašijo, naredijo s stampedom veliko škode. Vsi izrečeni ukrepi niso zaradi tega, ker bi ti kdo želel naprtiti krivdo za storjeno. Tudi črede divjih konj ne moreš kriviti za njihovo divjanje. Najina srečanja so namenjena ukrotitvi te črede. Napredek se ne bo meril s točkami dosežka, temveč neopaznostjo v razredni in šolski skupnosti.«

Tedaj je v dvorano vstopil ravnatelj Brežnik. Znova je zaigral prijaznega strička in blago vprašal:

»Prečastiti, kako poteka rehabilitacija?«

Pater Teo je zadovoljno odvrnil:

»Gospodič Lomnik lepo sodeluje in verjamem v popolni uspeh njegove rehabilitacije. Ravno sva končala današnje srečanje.«

Ravnatelj je skoraj nežno pristavil:

»O vsebini rehabilitacije in naloženi pokori ne smete z nikomer govoriti. Če že morate komu odgovoriti, se izogibajte podrobnostim. Diskretnost je zaradi vaše varnosti. In še nekaj,« je zaključil. »Večina udeležencev rehabilitacije so talentirani moralni izgredniki in pri njih gre za najstrožjo kazen, s katero jim poskušamo uravnati moralni kompas. Samo manjši del so vrhunski magijski talenti, ki še nimajo nadzora nad sabo. Z rehabilitacijo dobijo prepotrebni nadzor nad lastnim magijskim telesom. Sami se odločite, kam sodite. Se razumeva?«

Peter je ponižno prikimal. Prečastiti Teodozij in ravnatelj sta ga pustila samega in zapustila dvorano.

»Teo, hočem natančno poročilo.«

Pater je dvignil pogled proti krošnjam dreves in vzdihnil:

»Fant je poseben. A ne samo zato, ker bliskovito dojemam in udejanjam praktične napotke. Še nekaj drugega je,« se je

zaskrbljeno pogladil po košati bradi. »Skozenj se pretakajo izjemne energije.«

Ravnatelj je trpko stisnil ustnice.

Pater Teo je nagrbančil čelo:

»Mi boste povedali?«

»Ko bom več vedel.«

»Če vi tako pravite,« je glasno izdihnil in ošinil ravnateljev živčni trzaj ustnic. *Nekaj skriva.*

Peter se je spravil v najbolj oddaljen kot. Iskal je samoto.

»Je še prosto?« ga je iz razmišljanja predramil nežen Tejin glas. Nedaleč je ždel tudi Miha v nekakšnem zakrčenem pozor stanju.

Dvignil je utrujene oči in prikimal:

»Izvolita,« in obema se je zarisala sled zadovoljstva. Urno sta prisedla. Miha je oprezno začel pogovor:

»Po moje so te prehudo kaznovali. Nihče od tistih huliganov ni pokasiral zaslužene kazni, pa bi jih morali za sladke. Predvsem tistega blaznega Blaznika.«

Peter je zlovoljno bevsknil:

»Kaj me brigajo drugi? Kaznovan sem jaz in jaz moram vsak dan k pokori in rehabilitaciji. Zaradi mene je razred za vsak dan pokore obdarjen s kazensko točko in odločba disciplinske je v moji mapi.«

Miha zaupljivo vpraša:

»Kako je pri pokori?«

Peter je zlovoljno odrezal:

»Ušpiči kaj in boš videl!«

Teja je nežno posegla v precej neprijazen dialog:

»Dajta fanta! Nehajmo o tem. Verjetno je dovolj lepših stvari in ti,« je Miho frcnila na uho, »moraš ravno o tem. Raje se mu

zjoči, kako potreben je za košarkarsko in odbojgarsko ekipo. Zraven se silijo sami dripci z dvema levima rokama.«

Peter se je nasmehnil:

»Kolektivni športi v prvem polletju ne sodijo v točkovni nabor dejavnosti, zato se do konca pokore ne smem pridružiti.

Lobnikarca mi je določila ta ekstra spokorniški dodatek.«

Miha je zavil z očmi:

»Saj te je izrezala iz družabnega življenja. Če bi bila Helena prava dijaška predstavica in ne samo polizana lutka, bi od Lobnikarce zahtevala tvoje sodelovanje pri zunajšolskih dejavnostih.«

Peter je začutil njegovo ogorčenost:

»Ne razburjaj se. Pokora bo mimo in vrnil se bom. Nočem, da se kdo opeče zaradi mene. Ni vredno.«

Molče so pojedli.

Ravno na izhodu jih je prestregel Andrej s svojo družbo. Privoščljivo se je zarežal:

»Kako je kaznjenec? Hitro si začel. Najbrž boš kmalu končal.«

Peter je za hip zastal. Hotel je nekaj reči, a se je premislil. Pospešil je mimo njih. Andreju to očitno ni odgovarjalo. Za Petrom je zaklical:

»Kaj je pikica? Si naredil potičko v hlačke? Kdo ti bo obrisal rit? Ti je lepo, ker si svojemu razredu odvzel toliko točk?«

Petru je vrela kri, a se je vzdržal. V sebi je ponovil vajo dihanja. Tako je zajezil naval energije, ki ga je občutil pod površjem jeze. *Dihaj, 4+4+4+4. Dihaj ...*

Teja in Miha sta se v širokem loku izognila Andrejevi družini in se skoraj zaletela v **tista** tri dekleta. Teja je prebrala njihova imena. Mateja, Jana in Tina. Zlasti Jana je bila vsa nasršena:

»Glej ju glej! Miška in pajek. Kako čudovit par uvoženih, zrelih za hitrostni izvoz.«

Miha je zasikal:

»Sebe poglej, bledikava smrtnica!«

Jana je samo ježno prhnila:

»Saj nam boste prišli v roke! Upam, da vas zaradi zbirke negativnih ne bodo prehitro nogirali s šole. N4 je od nekdaj namenjen zborovanju debilov. Najboljši iz N4 vedno komaj ujame rep najslabših N1.«

Dnevi in tedni so bežali. Edina Petrova družba sta ostala Miha in Teja. Ostanek razreda se ga je izogibal.

Tako je ostalo do prvih šolskih ocen. Peter je povsod dobival prav dobre ali odlične ocene in s tem je hitro nadomestil izgubo, povzročeno s pokoro. Kmalu se ga niso več izogibali, saj je kmalu postal osrednji član skoraj vseh učnih skupin.

Nazadnje se je nekaj dni pred Crowleyevem dnevom opogumila še Helena in ga med odmorom ogovorila:

»Z učenjem imaš manj težav kot z disciplino. Glede na ...« Peter ji je hotel seči v besedo, a mu ni pustila, »Vsakdo ima kašen talent. Vem, kaj me želiš prositi,« in je prikimal:

»Da! Prijavil se bom za igre. Dober sem pri teku. Samo Lobnikarco prepričaj, da me potrebujejo zaradi razrednega uspeha. Mogoče te bo poslušala. To je tvoje delo, jaz je ne morem prositi. Uspeh na igrah šteje za razredni točkovnik. Samo to poudari.«

Helena se je spogledala s svojimi tremi prijateljicami, išoč podpora, zatem je odobravajoče prikimala:

»Velja. Za uspeh potrebujemo vse. Baje novčki na teh igrah še nikoli niso prišli med prvih pet. V nobeni disciplini. Grešnik je

tisti, ki ne poskusi in ne tisti, ki poskusi in mu spodleti.«

Peter ji je vrnil nasmeh. *Helena je pravzaprav čisto simpatično dekle. Samo to zapetost bi morala malce zrahljati.*

Dan pred igrami ga je razredničarka poklicala na pogovor. Peter je že poznal ritual vstopa v njeno svetišče.

Znova ga je namerno pustila čakati. Končno je dvignila neizrazite svetle oči, usta je za spoznanje manj ukrivila. *Dober znak.* Spregovorila je z narejeno strogim glasom:

»Slišala sem za vašo prijavo. O tem me je obvestila dijaška predstavica gospodična Kališnikova.«

Peter je molčal. Ni hotel ugibati, kam Lobnikova meri. Ni ji hotel olajšati stvari. Iskala je besede:

»Gospodična Kališnikova je naštela nekaj trdnih argumentov v prid vašega nastopanja. A sem v dvomih.«

Peter je vzdihnil:

»Igre na Crowleyev dan so del uradnih šolskih dejavnosti. Doseženi rezultati se upoštevajo pri Telesni in duhovni vzgoji. Uvrstitev med prve tri pa prinese točke razredni skupnosti.«

Profesorica Lobnikova je nekaj časa molčala. *Fant ima popolnoma prav. Če mu ukinem prijavo, lahko to prijavi na Dijaški referat in Komisijo za uvrstitve.*

Rebernik bi mu ugodil. Če ne zaradi drugega, da bi mi ponagajal. Še vedno mi zameri, ker njegovim iz takratnega N2 nisem dala še ekstra dodatnih točk za uspeh na tekmovanju iz znanja tujih jezikov. Končno je dejala s kislim nasmeškom:

»Lahko se udeležite. Osebo temu sicer nasprotujem, ker me je strah zaradi morebitnih incidentov in s tem povezanega še globljega točkovnega padca.

Ravno zato vas opozarjam! V primeru sodelovanja v morebitnih izgredih, čeprav samo malo ali čisto nič krivi, deležni

boste enomesečne socialne ekskomunikacije. Vprašajte profesorico Normanovo, kaj to pomeni,« in se je mračno zarežala. »Zagotovo ni prijetno.«

Peter se je izogibal njenim očem. Ni hotel še enega incidenta. Kratko je odvrnil:

»Hvala za vaše dovoljenje. Na igrah bom z veseljem sodeloval za blaginjo razredne skupnosti.«

Profesorica je zašepetala - *Upam, da res.*

*Cedento victor abibis.
Popuščaj in odšel boš kot zmagovalec.*

6. Frater Perdurabo dan

Nastopil je pomemben dan. Šola je 12. oktobra z dijaškimi atletskimi igrami obeležila 149. letnico rojstva Ipsissimusa, znamenitega doktorja Aleistra Crowleyja, znanega tudi po magijskem motu Frater Perdurabo. Obletnica njegovega rojstva je uradni praznik vseh magijskih institucij cesarstva. Te igre so tudi vstopnica za bienalne Igre cesarskih provinc in posredno za Cesarske gimnazijske igre.

Atletski stadion je čudovita gradnja v neoantičnem slogu. Nad vhodom se je bočil velikanski napis:

Mens sana in corpore sano.

Tribune se nad prizorišča vzpenjajo s severa in juga, na vsaki strani je po tristo sedežev. Nad njimi se boči veličastna kupolasta streha s freskami versko obarvanih prizorov. Najbolj pade v oči reprodukcija Michelangelovih fresk iz Sikstinske kapele v Vatikanu. Posebej zanimiva je umetno zarisana razpoka med človekom in bogom. Peter je takoj doumel smisel te razpoke.

Vera ni dovolj za popolni stik človeka z bogom.

Tekmovalno prizorišče je bilo v marsičem podobno temu, kar je že poznal, le tekaška steza je bila precej večja. Največ pozornosti bodo deležni gladiatorski boji parov v posebej ograjenem prostoru sredi prizorišča. Novčki v teh bojih ne smejo sodelovati.

Na drogovich, ki so se zaključili s cesarskim orlom, so vihrale zastave šole, province, cesarstva in vodilnih magijskih cehov. Dan Frater Perdurabo je bil dan magije.

Najprej je prišel na vrsto nagovor ravnatelja Brežnika. Nadel si je običajni blagi videz. Začel je z utečenim uvodom:

»Danes se spominjamo Aleistra Crowleya, rojenega na današnji dan pred sto devetinštiridesetimi leti. Kmalu bomo obhajali stopetdeseto obletnico in istočasno stoletnico pomembnega sporazuma, znamenitega Vatikanskega sporazuma iz leta 1925. Po tistem ni nič več tako, kot je bilo.

Tudi letos je pomembno jubilejno leto, saj obhajamo stodvajseto obletnico razodetja Liber AL, temelj telemitske magike in teleme, simbola moči našega, od Boga blagoslovljenega cesarstva.

Crowley se je odločno zavzemal za zdrav duh v zdravem telesu in je bil pobudnik Cesarske študentske športne lige, kamor sodijo tudi Cesarske gimnazijske igre. Naše igre so skromnejše, vendar za Magijsko gimnazijo Lubliana enako pomembne. Tekmovali bomo v skoraj vseh disciplinah akademskega atletskega prvenstva. Ta tekma je vstopnica v ekipo za bienalne Igre cesarskih provinc v Aquilei.

Ob tem pomembnem jubileju nas je nepričakovano počastil visoki gost iz Vatikana in pomemben član cesarske družine, sekretar na cesarskem ministrstvu za vzgojo in izobraževanje, princeps nobilis doktor Uri Gaj Geldebert,« ravnatelj je posvetil

pozornost starinsko oblečenemu možu za sabo. Mož plemenitih potez je vzel napravo, podobno brezžičnemu mikrofону, naredil voščen obraz rutinsko narejene prijaznosti in zaklical:

»Vatikan in cesarska rodbina pozdravljata Magijsko gimnazijo Lubliana. Ne bom vam veliko govoril. Naj vam izrečem znamenite besede kardinala Yode Palpatina! Ne poskušaj, temveč stori, ali ne stori. V imenu njegove eminence, ministra dr. Marcusa Luciusa Bertolloneja, naj se igre začnejo!« in zaključil z geslom iger. »Mens sana in corpore sano!«

Razlegel se je bučen aplavz. Petru se je ob omembi Yode Palpatina zarisal nasmeh. *Očitno imajo tukaj celo filmski liki svoja življenja ali so tukajšnji ljudje vstopili v naše filmske like.*

Tekmovalcem je bil namenjen poseben del južne tribune. Novčke so ločili od tekmovalcev in tekmovalk preostalih razredov. Za novčke je bilo precej težje, ker ni bilo starostnih kategorij. 15-letnik se težko kosa z 19 ali 20-letniki. Peter si je na dolgi startni črti sprinta na 100 m ogledoval tekmovalce drugih razredov. Med njimi je bil tudi Andrej Blaznik, poleg njega edini novček na startni črti.

Andrej je takoj začel s provociranjem. Peter ga je mirno prenašal. Na srečo ga je kmalu utišal starejši dijak med njima:

»Utihni novček! Še eno zini in boš požrl moj prešvican štumf!«

Peter se je le nasmehnil in čakal na sodnikov pok.

»Bum!«

Tekači so se pognali. Peter se je brez zamika med pokom in odzivom silovito izstrelil. Takoj je dobil korak prednosti. Sam sebe je prepričeval, 4, 4, 4, 4. *Vso energijo je usmeril v tek.*

Pretekkel je ciljno črto. Komentator je zadonel:

»Neverjetno! To se še ni zgodilo! Novček je zmagal v prvem teku in si priboril odlično izhodišče za medaljo! 11:34 je tudi, če se ne motim, dvanajsti najboljši rezultat šole! Fantastično! Peter Lomnik, dijak N4, je zmagovalec prvega dela današnje sedme preizkušnje.«

Peter je dvignil roko v znak zmagoslavja in del tribune z novčki (nultošolci?) je skandiral:

»Peter! Peter!«

Andrej se je ves poklapan sesedel. Drugi tekmovalci so se predstavili in čestitali presenetljivemu zmagovalcu prvega teka.

»Neverjetno! Kakšen tek!« se je razlegalo. Andrej se je nekaj trenutkov kujal, zatem je nasršeno planil proti Petru. Ustavil ga je četrtošolec. Peter ga je prepoznal. Tal. Postavil se je pred Andreja:

»Kaj je novček! Imaš probleme? Peter je zmagal na poštenu tekmi. Kaj bi rad? Imel boš še eno priložnost. Vsi jo bomo imeli. Torej se ohladi.«

Pristopil je še tretješolec Igor:

»Obljubil sem ti zretje smrdljivega štumfa! Bi rad?« in se grozeče nagnil proti k za glavo manjšemu fantu. »Presneta nadloga arogantna. Vsako leto se najde kakšen novček s sindromom veličine.«

Andrej je spoznal svojo nemoč. Samo nekaj je zarenčal v brado in se obrnil. Tal in Igor sta Petru prisrčno čestitala:

»Neverjeten tek! Si treniral v osnovni?«

Peter je prikimal:

»Od četrtega razreda sem treniral sprint, pravzaprav sem se ves čas šole ukvarjal s športom. Navajen sem trdega treninga.«

Tal se je zarežal:

»Očitno se je izplačalo!« in tiho dodal. »Ampak ni samo to. Za novčka imaš neverjetno močno avro.«

Sledila je še ena disciplina, tek na 400 m. Tokrat se je Andrej sam od sebe postavil čim dlje od Petra. Tik pred startom mu je Tal namignil:

»Tukaj ti bo težje, ker boš moral naskakovati moj lanski rekord.«

Peter se je nasmehnil. Ob poku je takoj pridobil pol metra prednosti. Toda 400 m je dolga pot. Ves čas sta si Peter in Tal izmenjavala prvo mesto. Tribune so se od pričakovanja zavile v molk. Zadnjih 100 m je Tal začel pridobivati prednost. Končno sta pretekla ciljno črto. Zmagal je Tal z 48:05, a Peter mu je sledil z 48:35. Tretji je že precej zaostal z 49:53. Tribune so znova zagrmle. Peter in Tal sta si takoj dala »petke« in skupaj dvignila roki. Tal je komentiral:

»Rekord ni padel, a časi so odlični. Še dva podobna teka in izgubljeno pokoro boš povrnil z mastnimi obrestmi.«

»Od kod veš za pokoro?«

Tal se je zarežal:

»Vsi na šoli vemo za novčkovo pokoro. Kaj takšnega se še ni zgodilo. Mogoče ti še niso povedali,« je veselo dodal. »Vsi obetajoči magi v nekem delu tukajšnjega šolanja preživijo na pokori. Talent in pokora sta dva obraza istega kovanca.«

Peter je vprašal:

»Si tudi ti?«

Tal se je glasno zarežal:

»Tudi jaz. Dvakrat,« je dvignil kazalec in sredinec, »sem končal pri monsignorju Teodoziju. Naučil me je več od Hana, Urbana in Kačičnice skupaj. Bradati župnik je *optimus*.«

Peter se je kislo nasmehnil:

»Torej mi še manjka do izenačenja.«

»Izenačenja? Saj si vendar že rekorder s tem, ko si pri njem pristal na svoj drugi šolski dan. Ne bodi pohlepen!«

Peter je drugi tek na 100 m izgubil proti Talu, a je obdržal dovolj prednosti za skupno zmago. Na 400 m je dosegel tretje mesto in je tam tudi končal. Igor je v drugo na 400 m tekel precej boljše in si s tem zagotovil končno drugo mesto.

Peter je užival v pridobljenem dosežku.

Na koncu je sledila še slavnostna podelitev. Komentator je najavil podelitev za sprint:

»Peter Lomnik, novček iz N4 in največje presenečenje teh iger, je zmagovalec preizkušnje na 100 m. Drugo in tretje mesto sta dosegla stara znanca iger, Tal Urbančič in Igor Trobentnik. Glede na dosežek dobi N4 125 točk, C1 100 in P2 75 točk. Zaradi izboljšave šolskega rekorda novčkov, ki do zdaj niso tekli hitreje od 11:45, se je Komisija odločila za podelitev dodatnih 25 točk novčku Petru Lomniku in 10 točk razredu N4. Čestitamo za izjemni dosežek.«

Tribune z novčki so vzvalovile.

Državni sekretar Uri Gaj Geldebert je v družbi ravnatelja Brežnika in predsednika Komisije za razvrstitve, doktorja Rebernika, podelil medalje in priznanja:

»Gospodič Peter Lomnik, z zanimanjem bomo spremljali vaš razvoj. Noben izjemen dosežek ne pride sam od sebe. Bog daje samo tistim, ki si znajo vzeti. Čestitam,« in mu je stisnil roko. Sekretarjev malce elektronsko zvoneč glas je izdajal uporabo prevajalnika.

Peter se je zahvalil:

»Hvala, gospod.«

Sekretar je na presenečenje prisotnih sproščeno prešel na tikanje, kar velja za izjemna čast:

»Zate sem samo gospod Uri. Vedno me lahko pokličeš,« se je s kotičkom oči spogledal z ravnateljem. »To zagotovo ni najino

zadnje srečanje,« in ga ošinil s prodornim pogledom.

Kasneje je sledila še podelitev za tek na 400 m.

Ravnatelj Brežnik in podravnateljica Normanova sta nekaj časa molčala. Končno je Normanova prekinila nadležno kopreno pričakovanja:

»Nismo pričakovali takšnega razpleta.«

Ravnatelj je odsotno odkimal:

»Fant je pritegnil pozornost enega najpomembnejših telemitskih magov in člana ožje cesarske družine. Patricij nobilis Geldebert, cesarjev bratranec, ne reče kar tako nekemu novčku, naj ga pokliče v primeru potrebe.«

»Ob startu sem čutila povečan pretok magnetičnega in električnega fluida. Če je pritegnil Geldebertovo pozornost, bo zagotovo še čigavo.«

»Fant mora dokončati vadbo pri patru Teodoziju. Petri bom naložil, naj fantu dovoli trening z ekipo. Urban ga bo verjetno želel uvrstiti vsaj na mesto prve rezerve. Vsekakor moramo delovati,« je dramatično zaključil, »skrajno previdno.«

Petra je namesto slavlja čakala vsakodnevna pokora pri patru Teodoziju:

»Ironično! Razred ima zabavo na tvoj račun, a ti si na pokori.«

Peter se je kislo nasmehnil:

»Profesorica Lobnikova mi ni dala odpustka.«

Prečastiti se je zarežal:

»Ona ga še sebi ne bi dala. Greva vadit. Danes bova nadaljevala s krepitvijo magnetnega in električnega fluida. Obe obliki energije sta enako pomembni in njuno medsebojno ravnovesje je temelj moči volje. Središče vseh energij je Tifaret,«

in je pokazal na solarni pleksus. »Magija in vera črpata iz te točke.«

Miha in Teja sta pred menzo čakala na Petra. Pomahala sta mu in vrnil je pozdrav.

Teja je razigrano opisovala veselico na račun njegove zmage:

»Kako neumno. Mi smo se mastili s kolački in se veselili, ker je razred zaradi tvojega dosežka na prvem mestu, a ti si izgubljal čas s pokoro. Kako krivično!«

Peter ji je odvrnil:

»Saj ni tako hudo. Teo je simpatičen duhovnik.«

Miha je dodal:

»Kolikor je pač lahko duhovnik simpatičen.«

Peter je veselo dejal:

»Saj ni bolelo.«

V menzi so jih pričakali pozdravi drugih novčkov in tudi starejših. Samo družčina iz N1 se je držala postrani. Miha je komentiral njihovo namrgodenost:

»Zagotovo pripravljajo kakšno neumnost.«

Zadovoljni so zasedli svojo običajno mizo v kotu. Takrat je pristopil Tal s spremljevalko:

»Smeva prisesti? To je Urša, moja sošolka.«

Urša se je nasmehnila:

»Še kaj več od sošolke.«

Peter se je spogledal s svojo družčino in veselo prikimal:

»Miza je za šest, ...«

Oba sta prisedla in čez čas je Tal prekinil tišino:

»Bom kar prešel na zadevo. Kot iugales dux lahko v ekipo uradno povabim vsakogar, ki lahko po mojem mnenju doprinese k šolskemu uspehu, zato te vabim v šolsko tekaško ekipo. Od

profesorja Rebernika in profesorice Normanove sem dobil soglasje za poziv. Končna odločitev o statusu v ekipi je Urbanova, a vendarle.«

»Ne vem, kaj bo rekla Lobnikova?«

Tal je zožil pogled:

»Latinska vešča se bo uklonila Normanci! Bodi brez skrbi. Ko gre za ugled šole, postanejo še tako toga pravila zelo... elastična. Saj smo vendar magijska in ne teološka gimnazija!«

Peter je odgriznil kos kruha in prikimal.

Tal je zadovoljno vzdihnil:

»To smo rešili. Najbrž ne bo nihče imel proti, če boš z nami delal mentalne magijske vaje. Mogoče se boš tako izognil še kakšni pokori.«

V pogovor je razburjeno skočil Miha:

»Si prepričan? Han nas je nekajkrat opozoril glede prehitevanja vadbenega tempa.«

Peter ga je pomiril:

»Ničesar ne bom prehiteval.«

Teja je naredila zaskrbljen izraz:

»Saj boš pazil.«

Tal je odvrnil:

»Saj ne gre za obredno magijo, temveč priprave in trening teka. Verjamem, da je Peter z malce treninga sposoben 100 metrov preteči v manj kot 11 sekundah. Na provincijskih igrah lahko z malce sreče dobimo, bodimo malce pohlepni, celo zlato! V vsakem primeru pridejo točke!«

Miha in Teja sta se razvedrila ob omembi točk.

Andrej Blaznik je opazoval Petra in družčino. Mračno je ošinil svoje prijatelje in prijateljice:

»Izredne razmere zahtevajo izredne ukrepe. Ste pripravljeni?«

Vseh sedem je prikimalo.

»Magija, ki nam jo prodajajo tečni prfoksi, je za otroke v vrtcu. V tem sistemu lahko prosperirajo tudi krote, kakršen je Peter in njegova družina nesposobnih uvožencev. Le pogledjte si jih!

Zdaj so ponosni, ker je Peter slučajno zmagal pri nepomembnem teku.«

Mateja, temnolasa deklica, se je zahihitala:

»Premagal te je.«

Andrej je besno zarenčal:

»Saj ni važno! N1 smo najboljši. Vsak od nas prihaja iz adamijske osnovke. Cesarstvo pripada nam in ne uvožencem. Z namenom so nas ločili po poreklu. Uvoženih je tu malo in še več tam in najboljše je, da tja za večno odidejo. Zato so *viktusi* skupaj v N3 in N4, kjer se bo večini, najkasneje do naslednjega poletnega solsticija, zaključila adamijska pot. Čaka jih brisanje glave in brca nazaj v ničvredni svet teme.«

Preklasti fant kostanjevih las in podolgovatega obraza je previdno pripomnil:

»Imaš kakšen načrt?«

Andrej jih je vse premeril in zvito odvrnil:

»Seveda imam načrt. Bomo po mnogih desetletjih prvenstva pristali na drugem mestu? Nas bodo uvoženci prehiteli?«

Vsi so mrmrajoče odkimali.

»Vedel sem,« je zmagoslavno dvignil brado. »Za prevlado N1 bomo uporabili to, kar imamo pri roki,« in trdo pristavil. »Magijo! Čisto pravo in ne otroške magije, ki se jo učimo zaradi uvožencev.«

Tim, majhen in debelušen fant štrenastih las, je zaskrbljeno vprašal:

»Kakšno pravo magijo misliš?«

Andrej je odkimal:

»Res težko verjamem, da si sin adepta in magistre. Ampak najprej vprašanje,« in vse je premeril s pogledom roparice. »Če se kdo noče podati na težko pot prevlade, lahko odstopi. Želi kdo odstopiti?«

Vsi so se spogledali in odkimali. Tina je nestrpno povzela njihove misli:

»Vsi smo notri. Povej že!«

Andrej je mračno odvrnil:

»Kdor bo o tem spregovoril izven našega kroga, se mu bo zgodila grda nesreča. Ne grozim v prazno, torej premislite. Zdaj je zadnji čas za častni odhod. Razumem, če se želi kdo umakniti. Še naprej bomo prijatelji.«

Nihče se ni ganil. Vsi so očarano pričakovali Andrejeve besede.

»Strahopetci nas svariijo pred mešanjem različnih šol magije. Zakaj? Ker vsaka od šol prinaša samo del resnične magijske moči. Še zlasti nas svariijo pred telemitsko magijo, ki je po mnenju strahopetcev neprimerna za gimnazijo. Pa kaj še! Mi bomo izvajali najučinkovitejši in najmočnejši spoj magijskih praks. Na koncu leta bomo postali najmočnejši med novčki in prekašali bomo tudi Samehe, Oine, Peje in Cadije! Vse bomo prekosili, ker nas ni strah! Kaj je rekel Crowley ob dnevu zmage leta 1950?«

Mateja je odločno odgovorila:

»Strah je sovražnik volje.«

Andrej je zmagoslavno vzkliknil:

»Strah je argument nesposobnih. Druga beseda za strah je previdnost.«

»Kaj ni malce tvegano vsega mešati?«

Andrej se je zarežal:

»Tvegan je strah pred močjo. V mislih imam prakso kombiniranja najmočnejšega od vsake šole. Moj stari je pomemben tribun province in kot prokonzulov zaupnik večkrat dobi v roke kakšne papirje, ki niso za vsake oči. Včasih mu doma kaj uide. Tako mu je nekoč ušlo, da je najmočnejša magija le spretna kombinacija raznih šol. A temelj čiste moči je telemitska magija.

Na njenem temelju se kombinirajo moči drugih šol. To, kar tu počnemo, sploh ni magija,« in je prhnil, »temveč se magijo igramo.«

Nepoškodovana resnica 1: O meri resničnosti

Kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni je s trdimi koraki vstopil v mračen prostor. Najprej se je prekrizal in sedel na edini prazen sedež. Mrko je premeril sivolase može v škrlatu. Najprej je izvedel običajno uvodno molitev in priprošnjo Malkijadu, prvemu papežu po koncu preganjanja Krščanstva. Zaključil je z običajnim »In nomine patris et filli et spiritus sancti amen«:

»Že devetdeset let je luč resnice magija in ne vera. Idol cesarstva ni aktualni sveti oče, temveč heretik Crowley. Nauk teleme in agape nasprotuje temeljnim doktrinam vere, kar ve vsak vaški ministrant. Vera se izgublja v blatu nepomembnosti samo zaradi kratkovidnih oportunistov, ki imajo po naključju nekaj kapelj plemenite ali gralove krvi.«

Kardinal Eric Servius Anžujski se je privošljivo zarežal:

»Za to ugotovitev ne potrebujemo takšne zarote. Žal je magija po zmagi v Veliki vojni postala del nacionalne varnosti in je izločena iz doktrinarnih debat. Telemitski magi lahko jahajo na

zveri sedmih glav in nečistujejo s svojimi škrlatnimi prostitutkami, ker si to lahko privoščijo, saj so obrambne instalacije odvisne od njihovih veščin. Celo legijski kurati imajo obvezno magijsko izobrazbo, ki jo potrdi Omizje, torej so nekako njihovi. Kako mislite obvladati magijske cehe in vrniti vero na prestol vladavine?»

Kardinal Sangiovanni se je potopil v udoben naslonjač, sklenil roki in resno odvrnil:

»Najprej moramo v medijih pod svojo kontrolo pretiravati s posledicami vsake magijske nesreče. Vsako ekskomunikacijo, celo vsako manjšo nesrečo moramo obesiti na veliki zvon in z njim glasno zvoniti.

Dokler ne skrenemo javnega mnenja, bomo neuspešni. Kasneje pridejo na vrsto resnejši ukrepi.«

Kardinal Mario Vitalij Rossano je vse najprej prestrelil s svojimi živahnimi očmi, potem je živčno razložil svoje mnenje:

»Kar ste povedali, že počnemo od nastopa Frančiška I. Sveti oče sicer na široko prodaja strpnost, miroljubnost in razumevanje, a v praksi želi stanje stvari, kot morajo biti. S svojo svetniško milino daje veri ljudski obraz in pridobiva naklonjenost množic. Kaj bi vi še dodatno spremenili na tej poti? Kaj ni naš cilj priti v srca množic?»

Kardinal Sangiovanni je dvignil obrvi:

»Ne gre za cilj, gre za pot! Do zdaj še nismo naredili skoraj ničesar, samo odzivamo se na vse večje appetite Omizja. Poteze svetega očeta so prava pot, a tega do zdaj še nismo podprli z ničimer konkretnim. Še cmerave babe so odločnejše! Frančišek se je odločil za aktivno politiko uveljavljanja vatikanske vere. Zavrgel je klečeplazenje predhodnikov. A zaradi svojega položaja lahko gre samo do določene meje. Ostalo je na nas.«

Mario je s svojim piskajočim glasom vrtal naprej in se živčno

igral z zlatim razpelom okoli vratu:

»Še vedno niste odgovorili. Tega vzvišenega sveta branilcev vere ne zanimajo vaša osebno mnenja, temveč konkretni načrti.«

Kardinalu Sangiovanniju je živčni piskač šel že malce na živce:

»Kot prefekt Kongregacije za nauk vere in Kongregacije za doktrino vzgoje bom v smislu našega cilja osebno pritisnil na potrebne vzvode. Od vas zahtevam, da storite enako! Vsi,« in jih je ošinil s srepimi očmi roparice. »se posvetite povrnitvi veljave resnične vere. Vatikanska vera mora postati to, kar je že nekoč predstavljala. Uzde konja magije moramo držati mi! Samo mi in nihče drug. Magija brez nadzora bo prej ali slej pripeljala do razkroja trdnosti cesarstva. Vezivo pripadnosti je ponižna vera služenja in ne napuh jahanja na zveri strasti.«

Eric se je zarežal:

»Boste osebno pritisnili? Imate načrt? Če boste prinesli nekaj, kar okrepi naš položaj in hkrati ne zmanjša naših obrambnih sposobnosti, ga takoj podprem.«

Tiberij je vanj zapičil svoje temne oči:

»Ne bojte se za obrambo cesarstva. Zgrešili ste bistvo razmišljanja. Obrambna sposobnost ni odvisna od magije in naša moč ni odvisna od varnosti cesarstva.«

Maxime quaerendum, quod semper erit retinendum.

Najbolj je treba iskati to, kar je vredno vedno imeti.

7. Vsi sveti

Dočkali so težko pričakovani petek, zadnji dan prvega semestra. Novčke je čakala razglasitev rezultatov minulega semestra. Peter, Miha in Teja so se zadovoljno odpravili v A1.

»Napihnjenci iz N1 se nas izogibajo. Mogoče so se naveličali.«

Peter je resno odvrnil:

»Ne bi rekel. Ravno ta mir mi ne da miru.«

Miha se je zarežal:

»Mir ti ne da miru? Bodi vendar optimist!« ga je udaril pod lopatico. »Andrejeva tolpa napihnjenih veličin je končno ugotovila svojo nemoč. Verjetno so si našli druge tarče za zdravljenje svojih frustracij.«

Teja je prešerno dodala:

»Pred njimi imamo mir in edino to šteje. Je tako?« je pogledala oba fanta in ju zgrabila pod roko. Peter je kislo prikimal:

»Verjetno imaš prav.«

V veliki dvorani so se zbrali po razredih. Znova se je iz nič pojavil ravnatelj Brežnik in se pridružil podravnateljici Normanovi, profesorju Reberniku in prav ostudno osladnemu dijaškemu predsedniku Janu Oberčkalu.

Ravnatelj je udaril s kladivom po dolgem katedru in dvorana se je zavila v grobno tišino:

»Konec prvega, najkrajšega semestra, je za nekatere znak za veselje in seveda opomnik, naj ne popustijo. Malce manj uspešnim je zaključni obračun dosežkov semestra opozorilo za okrepitev naporov. Najprej bomo predstavili ocene učnega programa,« in namignil profesorici Normanovi. Najprej je malce zakašljala, zatem s kretnjo priklicala na zaslon tabele ocen:

»Učni uspeh je po pričakovanju najvišji v N1 s povprečno oceno 3,22. V razredu je devet odličnih. Presenetljivo sledi N4 s povprečno oceno 3,01, tesno za njimi N2 s povprečjem 2,99...« Peter je sunil Miho izpod reber:

»Daj, ne dremaj tako očitno.«

Znova je ujel tok podravnateljičinih besed:

»Oglejmo si še disciplinsko poročilo,« in je značilno ostro ošinila dvorano. »Negativni zmagovalec je, kar je že tradicionalno, N4, z rekordnimi 77 kazenskimi točkami, vključno s pokoro in rehabilitacijo ...« in zatem zaključila svoje uspalno naštevanje. »Razredne točke bo predstavil profesor Rebernik.«

Profesor je komentiral nove tabele na zaslonu:

»Najuspešnejši razred je, presenetljivo, N4 s 332 točkami. To je zgodovinski šolski rekord N razredov. Znaten del točk je prinesel rezultat Crowleyevih iger. Kar precej zadaj je N1 z 280 točkami, a gre še vedno za rezultat, uvrščen med prvih deset v častitljivi zgodovini naše ustanove. Preostala razreda sta precej zadaj ...«

Ravnatelj je nadaljeval:

»Rezultati so, kako naj rečem, zabavno presenetljivi. Imamo razreda, ki sta vsak zase izjemna. Na eni strani pozitivna, nadpovprečna solidnost, a na drugi kaotična odličnost. Kako lahko izboljšate svoj osebni rezultat in izkupiček razreda? Kako se bo v nadaljevanju odvijal vaš razvoj? Odgovor najdete sami, v sebi. Poiščite svoje skrite potenciale in jih vprezite v napore za izboljšanje svojega šolskega uspeha.«

Na koncu je dobil besedo še predsednik dijaškega sveta. Najprej je naredil voščen nasmeh navajenosti na prilizovanje, zatem jih je ogovoril z odvratno posladkanim naglasom:

»Opogumljata me povprečni oceni najboljših razredov. Tudi razredne točke so solidna osnova. Očitno imamo leto rekordov, žal tudi negativnega ...« in pojava postane za spoznanje manj osladna. »Počitnic ne uporabite za norčije, temveč učenje. Tudi na disciplini bo treba trdo garati. Pokora med novčki je nekaj, kar se nam še ni zgodilo.«

Po kosilu so se Peter, Teja in Miha odpravili proti internatu. V parku so zagledali skupino N1, ki so jo ljubkovalno imenovali oktagon nadlog. Zbrali so se okoli listov papirja in odprtih knjig. Miha je vzdihnil:

»Očitno so malce preresno vzeli Oberčkalovo opozorilo, saj so vsi zaključili z odliko ali prav dobrim.«

Teja se je zarežala:

»Mogoče doma od njih zahtevajo totalno odliko! Kaj pa veš?«

Peter je previdno dodal:

»Kar naj bodo zase. Izognimo se jim.«

Teja je veselo poskočila:

»Jutri se vračam domov. Zanima me, kako se bomo vrnili v običajni svet? Zagotovo bo kul! Komaj čakam domači svet!«

Peter je kislo pripomnil:

»Vidva gresta, mene pa čakajo vsakodnevne pokore.«

Teji so se zasvetile široko odprte oči:

»Torej se ne vidimo do naslednjega ponedeljka?«

Peter je otožno prikimal.

Miha je dodal:

»Zdrži, stari!«

Razsvetljene nebeške ladje so dajale pogledu na večerno nebo pravljični ton fantastičnega. Elegantno so se vzpenjale proti jasnemu nebu ali se spuščale v veliko Lubliansko luko. Vse so se gibale po natančno določenih koridorjih in na določeni višini so se usmerile proti svojim ciljem. Peter je vedel, da jih pomikajo generatorji električnega fluida.

Poln misli o minulih dveh mesecih pokore je doumel ravnateljeve besede na prvi dan pokore. Odkar je s patrom Teodozijem, še ni prišlo do, kot bi rekel ravnatelj, nenadzorovanega fenomena. Zjutraj se bo šola skoraj izpraznila. Ostali bodo samo kaznjenci in tisti, ki želijo po svoji volji ostati na šolskem posestvu.

Vsi novčki N4 in N3 prihajajo iz zunanjega sveta. Njegovega sveta. Letos so v N1 in tudi N2 izključno adamijci, brez enega samega »uvoženca«. Baje se je to zgodilo prvič v zadnjih tridesetih letih. Čemu?

Občasno se je zalotil, da o svoji resnični domovini razmišlja kot o nečem zunanjem, tujem. Dom, družina, vse to se mu je zdelo neskončno daleč, pripadalo je nekemu drugemu svetu. Magija tam ni obstajala v tod poznani obliki in Sveto rimsko cesarstvo je del zgodovine. *Kaj je boljše? Kaotična demokracija ali nenavadna teokratska monarhija?*

Otroci so se takoj po zajtrku zbrali za odhod. Pomahal je sošolkam in sošolcem in spremljal elegantno vzpenjanje šolske ladje John Dee. Ljubljanska zračna luka je samo dobrih deset minut stran. *Zakaj jih ne pripeljejo s kakšnim drugim prevozom? Zakaj ne omogočijo, da starši adamijskih otrok pridejo kar sem? Čemu ta ladijska pot, sestavljena iz vzpona in spusta v pristanišče?* Vprašanja, ki so še brez odgovora.

Odpravil se je v park. Zagledal je Tala, Uršo in še nekaj neznanih. Verjetno so iz C1, kot Cadi, ki je simbol osebnostnega razvoja četrtošolcev. Pri osnovi magije so obravnavali simboliko iniciacijskih stopenj Toledske šole in njeno povezavo z aduti Tarota.

Novčki so nekakšen »pred-nulti« razred. Sledijo S kot Sameh, O kot Oin, P kot Pei in C kot Cadi. Neofit, Zelator, Teoretik in Praktik. Zaključek maturitetnega izpita je iniciacija v Filozofa. Osip je velik. Od štirih razredov novčkov s po 30 do 35 učencev na koncu ostaneta dva razreda C s po največ tridesetimi učenci, običajni jih je okoli petindvajset. Glavnina osipa se zgodi zaradi negativnih ocen nulte letnika. Tukaj ni popravcev ali ponavljanj. Ena zaključna negativna in sledi izbris. Isto prinesejo tudi tri zaporedne negativne pri istem predmetu. Pogoji so kruti.

Tal ga je opazil:

»Hej! Pridi k nam! Zmagovalni novček je vedno dobrodošel!«

Peter se je z nasmehom pridružil. Vanj se je takoj zagledala rjavolaska z velikim čopom, drobnim, a prisrčnim trikotnim obrazom z živahnimi sivimi očmi, uokvirjenimi z elegantnimi temnomodrimi okvirji:

»To je torej znameniti zmagovalec na 100 metrov. Novček še nikoli ni zmagal ali dobil medalje na šolskih Crowleyjevih igrah. Impresivni dosežki.«

Tal ga je potrepljal:

»Peter ni navaden novček. Ste že slišali za novčka pri pokori? Se mi je zdelo,« se je zaupljivo nasmehnil. »Vsakdo s pokoro je moj prijatelj,« in mu predstavil dekle. »To je Minka, v žargonu zunanjega sveta je čistokrvna piflarka, a pri O1 so presrečni, da je del njihove skupnosti. Na provincijskem dijaškem tekmovanju v deseteroboju znanja nam je prinesla zmagovalni pokal. Ugnala je tudi četrtošolce. Uršo poznaš, to sta Aleš in njegova punca Tereza iz P1. Razen Minke in Tereze smo uvoženi, torej nekakšni bratje in sestre.«

Peter se je rokoval. Najprej z Alešem, nato s Terezo, na koncu še z Minko. Dlan so objeli njeni elegantno dolgi prsti. Oblila ga je prijetno blaga toplina. Tega še nikoli ni občutil. Osredotočeno je pogledala dobesedno skozenj. Celo telo mu je prepojila slastna mrščavica. Zenice so se mu nenadzorovano razširile. Ves nadzor je ob dotiku z mehko kožo izpuhtel v vretju hormonov. Minka se je zahihitala:

»Do sem čutim vretje tvojih energij. Za novčka si izredno pretočen.«

Peter je čutil toplino še nekaj trenutkov po rokovanju. Njena energija je bila drugačna, polnejša.

Tal je prekinil njuno medsebojno zijanje:

»Želimo izboljšati ocene pri Ceremonialni magiji. Ker novčki nimate tega predmeta, si lahko zraven,« in se navihano zarežal, »če te seveda ni strah.«

Peter je skomignil z rameni in prikimal:

»Zakaj bi se bal? Saj me ne boste začarali v zajca in koga izmed sebe v lisico.«

Vsi so se zasmeli. Tal je režeče dodal:

»Zajec in lisica?« in se v hipu zresnil. »Na to še nismo

pomislili. A raje poskusimo z zajcem in zajčjo obaro.«

Peter je reže odvrnil:

»Mogoče bi šlo v filmu. Še novčki poznamo ta iluzionistični trik. Letos se jih je nekaj že zbudilo z mušjim strahom v pajkovi mreži. Tudi na meni so poskusili, a me je ubranil običajen odganjajoč pentagram. Rehabilitacijska pokora v paketu kazni prinese tudi nekaj dobrot.«

Minka je iskala Petrov pogled:

»Tale je novček samo zato, ker je v N4. Drugače je daleč od otročka.«

Tal je prikimal, objel Uršo okoli ramen in dejal:

»Gremo torej veselo na delo,« in družina se je odpravila v osrčje parka. Tam se je med visokimi drevesi in za paravanom grmovja prikazala stara vrtna uta.

Aleš je razložil:

»Včasih je služila za vrtno orodje. Odkar je ta park v oskrbi našega razreda, je zapuščena. Pravimo ji Brlog. Varni bomo, dokler ne bodo tudi zunaj glavnih poti namestili kamernikov.«

Tal se je postavil pred vrata, dvignil roke in zaklical:

»Portalum odprite! Portalum odprite! Sprejemis magus magnus. Sprejemis magus magnus. Portalus!« zatem se je obrnil, segel v žep, izvlekel ključ in dejal:

»Fora iz filma ne deluje, torej bo treba s ključem.« Minka je obstala poleg Petra:

»Vedno imajo ta *jokus*. Fantje pač. Greva,« in se je dotaknila konic njegovih prstov. Znova ga je zaščemelo po celem telesu. Njene ustnice so se ukrivile v prisrčen nasmeh. Za hip je zastal, zatem ji je sledil.

Od znotraj je uta presenetila s popolnoma drugačno podobo, zasijala je od urejenosti. Tal je med zbiranjem pripomočkov dejal:

»Vsak teden dobimo minus točko za njen zunanji videz. Naši predhodniki so slabo skrbeli za park, mi smo vsaj ta del uredili, a sem se počasi naveličal tudi teh rednih tedenskih minusov zaradi neurejene hiške. Torej jo bomo prej ali slej prepleskali. Ampak ne danes,« in se je zagledal v Petra. »Kaj bomo s tabo? Nimaš ne orožja ne tunike.«

Tereza je rešila dilemo:

»Naj opazuje mojstre pri delu. Po Teovi zaslugi se zna zaščititi. Upam vsaj,« je sumničavo zožila oči in jih zapičila v Petra. »Se znaš? Če nisi popolnoma siguren v zaščito astralnega oboda, nas raje zapusti in počakaj zunaj.«

Minka ga je otožno pogledala:

»Tes ima prav. Lahko si samo opazovalec, a le, če si popolnoma prepričan o lastni zaščiti. Si?«

Aleš je nejeverno dodal:

»Ne vem, če je pametno. Naj raje ...«

Minka mu je nestrpno segla v besedo:

»Naj bo opazovalec, če je prepričan o sebi. Tudi Tes tako misli,« in dekleti sta se spogledali.

Peter je razumevajoče prikimal:

»Saj nisem pričakoval, da bom udeležen. Opazovanje mi ne more škoditi. Pri Teu sem se kar streniral. Vsaj on tako pravi.«

Aleš je nezadovoljno pihnil:

»Samo opozoril sem vas. Če se mu kaj zgodi,« in dekleti sta ga trdo pogledali. V znak vdaje je dvignil roke:

»Je že dobro. Torej lahko začnemo. Naredimo za novega prijatelja krajši uvod. Vsaj to. Kaj vemo o invokaciji?«

Minka je prikimala in veselo odvrnila:

»Poznamo tri metode. Je tako?« se obrnila proti Petru, ki je oprezno dodal:

»To še jaz vem. Iz knjig. Devocija, direktna invokacija in dramska izvedba.«

Minka je zaploskala:

»Odlično! Novčki sicer tega uradno še ne veste, zlasti uvoženi,« se je hudomušno nasmehnila.

Peter je skomignil z rameni:

»Kot sem dejal, pokora ima tudi dobre strani.«

Tal je nadaljeval:

»Urša, za ogrevanje nam razloži direktno invokacijo.«

Petra je prešinilo. Tega se na gimnaziji ne učijo. *Torej bo nekaj prepovedanega.*

Urša je odvrnila:

»Včasih je bila direktna invokacija edina uporabljena tehnika, kar je zanimivo, saj se je veliko poskusov slabo končalo.«

Petra je zanimalo:

»Slabo? Z neuspehom?«

Minka se je zahihitala:

»Kje pa! Izvajalci v primeru neuspeha znorijo. Metoda je, kar že ime pove, direktna in tudi izjemno brutalna.

Sproščene energije nepripravljene adepte zmeljejo kot jajčno lupino in iz njih naredijo psihotično razvalino. Večina nesreč se konča s kronično tifaretsko psihopatijo. Inkvizicija je samo lani na trajno ekskomunikacijo obsodila več kot 6000 magov z nesrečo pri delu. Velika večina kazni so posledica nezgod pri direktni invokaciji. Zlasti nevarna je igra z najmočnejšimi entitetami. Žal sposobnosti velikokrat capljajo daleč za ambicijami ega.«

Peter je zaskrbljeno vprašal:

»Je sploh dovoljeno?«

Tal se je zarežal:

»Seveda ni, a je ravno zato tako zanimivo. Na šoli sicer povohamo tudi devocijsko tehniko, a večinoma se ukvarjamo z dramsko. Ta je po svoje umetniška in zahteva od izvajalcev precej dramaturških veščin in usklajenosti. Najboljše skupine izvedejo pravo umetnino, blagoslov za oči in ušesa, a učinek je majhen. Zaradi šibke akumulacije energije je namenjena delu z najnižjimi entitetami.

Izpitna ocena je sestavljena iz tehnične in umetniške komponente. Komisija oceni prispevek vsakega sodelujočega posebej. A vsi vemo, kakšno je takšno ocenjevanje. Nikoli ni možno realno oceniti dejanskega prispevka.«

Peter je vrtal:

»Zakaj sploh izvajate direktne metode? Od nje ni ocene in še prepovedana je.«

Minka se ga je nežno dotaknila, občutil je njen svilnati dotik in ga prestrelila s svojimi osredotočenimi očmi:

»Tega ne bi smel spraševati nekdo s pokoro. Sicer pa novčke le počasi in previdno uvajajo v resno magijo,« in je tiho zaključila. »Kar je tudi prav.«

Tal se je zarežal:

»Minka, res si stroga! Petra lahko brez škode naučimo formule elementarnih orožij.«

»Orožij?« je ušlo Petru. Tal je veselo odvrnil:

»Tako se jim reče. Saj ne gre za orožje v klasičnem pomenu besede, namenjeno nasilju, temveč magiji. Saj veš, z nožem lahko sočloveku prerežeš vrat in ga ubiješ, ali mu narežeš kruh s salamo in ga rešiš smrti od lakote. Bistvo je v namenu uporabe in ne izbiri imena.«

Peter je prikimal:

»Enako razlago sem našel tudi v naši literaturi.«

Tal je odprl torbo in na mizo položil preprost kelih z ročno nanesenimi hebrejskimi besedami, nož z držalom, ki se mu je videla rokodelska izdelava in bakren disk s talismanskimi simboli.

»Tale razlaga bo samo zate,« se je spogledal z vsemi in suvereno nadaljeval, »za dobrodošlico. Tole so orožja. Manjka samo palica, saj je sprehajanje z magijskimi palicami strogo prepovedano. Mi imamo vsak svojo v uti,« in tiho dodal. »Nihče ne prepoveduje magu posedovanja dveh palic. Tudi ti si poleg leskove palice prinesel kristalni kelih, nož in bakreni disk. Do konca letnika boste pri osnovah magije izvedli posvetitev svojih elementarnih orožij. Pri izdelavi ti ne more nihče pomagati. Ključno je, da mag sam izdela svoja orožja. Še tako dragocen nož je ničvreden, če vanj ne vliješ svojega fluida. Občasno imajo celo Rokodelski krožek, kjer dijaki svoja orožja naredijo iz osnovnih surovin. Ampak dovolj govorjenja. Oprimimo se dela.«

Aleš in Tal sta odmaknila precej izrabljeno preprogo in pokaže se obris magijskega kroga. Urša je odprla neugledno škatlo in razpostavila kristale:

»S tem bomo akumulirali sproščeni fluid. Ker si neprimerno opremljen, se ne smeš pod nobenim pogojem znajti v krogu. Z nami boš naredil klasični uvod, zatem se boš usedel na tisti stol. Če si večš srednjega stebra in dimenzioniranja, se lahko še dodatno okrepiš in boš popolnoma varen. Med našim delom moraš biti tišji od miške. S svojim astralnim fluidom ne smeš niti blizu našega kroga, da se ne opečeš. Bo šlo?«

Peter je nemo prikimal in opazoval, kako se je vseh pet preoblačilo. Ko so začeli slačiti še spodnje perilo, se je hotel obrniti stran. Minka se je zahihitala:

»Kako si sramežljiv. Saj nisem tako grda.«

Peter se je kislo nasmehnil, še vedno je sramežljivo zrl v tla.

»Škoda, ker Peter še ni primeren za naše delo. Šesti član ...«

Tal jo je utišal:

»Dovolj! Dobri adepti se znajo prilagoditi. Bomo pa drugič naredili tiste obrede.«

Peter je postal pozoren:

»Kakšne obrede?«

Minka ga je pomirila:

»Nekateri obredi se delajo v paru.«

»Invokacije?«

»Ne. Druge stvari. Saj boš pravočasno izvedel,« ustnice so se ji razvlekale v prešeren nasmešek in malce navihano je vzdihnila.

»Če se boš seveda družil z nami.«

Iz zaklenjene omare z dvojnim hrbtom so vzeli palice.

Peter je skupaj z njimi naredil običajne uvodne obrede, potem je sedel na star, malce razmajan stol. V božji drži je z zaprtimi očmi delal dimenzioniranje energije. Popolnoma se je izključil iz zunanjega sveta.

Zasedli so vsak svoj krak s soljo zarisanega pentagrama. Za pasom so imeli zataknjene meče, v rokah so držali palice. Tal si je najprej nadel krono in v sredino pentagrama položil bič, bodalo in verigo:

»Tukaj vam darujem moči žvepla, soli in živega srebra! Konzumirajte energijo, trdnost in fluidnost vsega. Takšna je naša volja ...«

Obred se je nadaljeval z recitiranjem in vibriranjem magijskih formul.

Peter je začutil energije njihovega obreda. Prešinilo ga je. Izvajali so obred telemitske magije. *Zakaj so mi dovolili, da sem z njimi?* Nekje v globini zavesti je slišal glas.

»Izostri misli in ustvari svoja orožja. Vse je stvar volje. Bodi prozoren in pozoren za vplive od zgoraj in uvidel boš. Volja je zvezda z orbito na nebeškem svodu neskončnosti.«

Najprej je pred sabo zarisal svojo projekcijo, oblečeno v sijočo belo kuto, nad glavo je lebdela zlata krona s tisoč diamanti. V desno roko si je zvizualiziral palico z ogromnim diamantom na vrhu. V levi roki je držal kristalno kupo. S palico je udaril v tla in iz globine je zadonela formula EHEJE. V mislih je na točkah resonance vibriral formule samoglasnikov. Okoli fantomske pojave se je začel vrtinčiti srebrni fluid. Vedel je. Magnetni in električni fluid se pretakata in dajeta moč magijskim formulam. V solarnem pleksusu je čutil neizmerno toplino. Notranje sonce se je krepilo in ga oblivalo s čudovitim prepletom blagosti.

Naenkrat se je pojavilo goreče mesto z razpadajočimi obzidji in veličastne stavbe so se spreminjale v prah in pepel. Zaslišal je grmenje in odmeve krikov umirajočih. Ognjene krogle so padale in požirale može, ženske in otroke. Velika kupola se je sesedla sama vase, veličastna stolpa sta padla. *Ogenj ...* V trenutku se je vse pretvorilo v točko, ki je izpuhtela. Srečal se je s Talovim srepim pogledom:

»Kaj vraga si počel?«

Minka ga je z nasršenim pogledom dopolnila:

»To tudi mene zanima!«

Urša je srdito vprašala:

»Od kod tvoja podoba sredi našega obreda? Ti nismo zabičali mirovanja?«

Peter je skomignil z rameni:

»Kaj naj bi počel? Saj nimam nobenih orožij.«

Tal je zlovoljno pihnil:

»Ravno to nas bega. Prečastiti Teo te tega zagotovo ni učil. Neki *diabolus* nas je odpihnil, kot vihar odpihne cvetni prah.«

Peter je poskusil razložiti, kar se mu je zgodilo:

»Zaslišal sem glas in mu sledil. Saj nisem hotel motiti nobenega obreda. Želel sem ostati izven vaših energij. Nikjer vas nisem zaznal. Videl sem nekaj,« in glava mu je omahnila, oblil ga je občutek neizmerne groze. Ni jim hotel povedati za grozljivo vizijo.

Aleš je zavijal z očmi:

»Sami smo si krivi, ker smo ga vlekli v svoje svetišče. Opozoril sem vas,« je prhnil in roke so mu padle ob telo. »Naredimo zdaj očiščenje. Naj bo po pravilih. Peter, pojdi prosim ven, da nam med čiščenjem česa ne zapacaš.«

Peter je zaskrbljeno prikimal in jih zapustil. Sedel je ob bor, se naslonil na deblo in za pomiritev naredil vajo pozornosti. Vedno ga je pomirila. Pripel je oči in umiril dihanje. Začutil je moč bora, enovitost z življenjem, harmonijo sobivanja. Opazoval je vihar misli in ga utišal. Grozljivo vizijo je čutil kot neprijeten cmok v grlu. Ostala je samo ena misel. *Na Poti si vedno sam.*

Iz razmišljanja ga je predramil nežen Minkin glas:

»Ne skuri nam drevesa.«

Stresel je z glavo in se srečal z njenimi nenavadno blagimi očmi. Hitel je z opravičevanjem:

»Saj nisem hotel motiti. Še sam ne vem, kaj sem sploh storil. Šlo je za navadno vizualizacijo. Lahko novček odpihne energije obreda, ki ste ga počeli? Čemu bi to storil? Trudil sem se ostati postrani.«

Minka se je zasmejala:

»Ti res nimaš pojma, kaj počneš! Se zavedaš, da si res nevaren? Greš se malo vizualizacije in narediš štalo. Ko boš v rokah držal palico, boš zažgal učilnico.«

Vstal je in se spogledal še s preostankom družine. Vsi so zaskrbljeno čakali na njegovo razlago:

»Saj sem vam že rekel. Ničesar nisem storil.«

Tal je razočarano dejal:

»Ne verjamem.«

Peter je nejevoljno nagrbančil čelo in rahlo dvignil glas:

»Naredil sem samo navadno vizualizacijo, z njo sem hotel ostati izven vaših energij. Kolikokrat naj še ponovim,« je v glas vkomponiral prizvok jeze, »da nisem želel zmotiti obreda? Verjemi mi! Kako naj bi posegel v obred, ki ga sploh ne poznam? Zakaj naj bi posegel?« in srdito je še malo dvignil glas. »S kakšnim motivom?«

Minka je posegla v mučno sceno:

»Novček ima verjetno prav. Nehajmo s to sceno.«

Tal je trdo dodal:

»Dokler ne bo oborožen in ukročen, ne bomo delali v njegovi prisotnosti. Se strinjate?«

Minka je nekaj zajecljala. Tal je grozeče dvignil glas:

»Se strinjate?«

Vsi so ponižno prikimali. Tal se je resno spogledal s Petrom:

»Žal mi je. To ni uperjeno proti tebi, temveč nekemu vragu v tebi,« in se je razvedril. »Še vedno smo prijatelji. Velja?«

Peter je pogoltnil slino in prikimal. Zavedal se je. *Tal ima prav. Vizualizacija je sprožila nenadzorovan fenomen in upam, da ga ni čutil še kdo drug. Recimo ravnatelj ali profesorica Normanova.*

Minka se je stisnila ob Petra in se znova dotaknila konic njegovih prstov. Očitno se ga je rada dotikala. Skoraj zašepetala je:

»Potrpi. Saj boš kmalu posvetil svoja orožja.«

Astrološki planeti na kabalističnem Drevesu življenja

*Fide, sed qui, vide.
Zaupaj, a glej komu.*

8. Dedijev obisk

Knjižnica je kraljevala v veličastnem poslopju. Peter se je napotil proti stebrišču vhoda, saj je moral izvedeti, kaj se je zgodilo. Mogoče bo v množici knjig našel kaj zanimivega. *Kako je lahko takšno štalo storila navadna vizualizacija astralnega fluida?* Ob misli na odmev vizije mu je za hip zastal dih.

Pred vhodom je zagledal dedija, Jožeta Ravnika. *Torej bo knjižnica počakala.* Stekel je proti njemu:

»Dedi! Dedi!«

Dedi se je pogladil po kratki sivi bradi in gubice so se napele. Obraz je zakrčil v zaskrbljenost. Peter je opazil ton skrbi in obstal:

»Kaj je dedi?«

Dedi je iskal besede:

»Slišal sem za pokoro in še kar mi malce zvoni od tega, kar si maloprej naredil. Kar zanimivo družčino si si našel. Starejši se ne družijo z otročki,« in se nagajivo zarežal. »Tako smo v mojih časih rekli novčkom.«

Peter je pogledal v tla in zamomljaj:

»Otročki,« je vzdihnil in dodal. »Tako še zdaj rečejo.«

Dedijev obraz se je razvedril:

»Dajva, greva nekam posedet! Ravno se vračam domov in na poti sem si dejal, zakaj ne bi obiskal spokorniškega vnuka? No, da, rad bi videl tudi mladega prijatelja Tima.«

»Lepo od tebe. Kako so domači, mami, ata, Ela? Saj jim boš prenesel moje pozdrave. Boš?«

Dedi ga je strogo pogledal:

»Kaj naj jim rečem?« in se hudomušno nasmehnil. »Jim omenim šolsko kazen?«

Peter se je našobil:

»Ne tako dedi!«

Dedi se je nasmehnil in pokazal na paviljon sredi stičišča poti:

»Saj veš, da domačim ne morem govoriti o tej šoli. Z dnem tvojega odhoda je še mami izgubila adamjski kos spomina. Za vse domače si dijak Škofijske klasične gimnazije, kjer se med krompirjevimi počitnicami pripravljaš na Šolsko odbojgarsko ligo.«

Peter je dvignil obrvi in presenečeno vzkliknil:

»Kaj, ko bodo sorodniki hoteli navijati zame? S kakšnim hokus pokusom se bom načaral na parket?«

Dedi se je hudomušno nasmehnil:

»Nihče te ne bo nikamor načaral, ker nihče ne bo hotel na tekmo.«

Peter se je od presenečenja zakrčil in zajecal:

»Nihče me ne bo hotel gledati?«

Dedi mu je veselo odvrnil:

»Odlično skrbimo za njihovo selektivno pomnjenje in pozabljanje.«

Peter pihne:

»To si dajete dela.«

Dedi je položil roke na hrbet in zaupljivo prikimal.

Majhen vodnjak z razposajenimi zlatimi ribicami so obrobljale gredice z igrivo raznobarvnimi lilijami. Velikanske platane so metale mogočne sence. V zraku je bil vonj jeseni.

Čeprav je konec oktobra, so prvi listi šele začeli odpadati.

Sedla sta na klop. Dedi se mu je zdel malce smešen v uradniški obleki. Na prsih je imel znak krone s prekrizanima mečema in napis SERVE ET DEFENDERE. Nekaj časa sta molčala. Prepuščala sta se vse hladnejšemu vetru. Prvi je spregovoril dedi:

»Mogoče misliš, da je pokora kazen.«

Peter je trpko vzdihnil:

»Je kaj drugega? Zaradi nje je moj klas zanesljivi prvak na negativni lestvici.«

Dedi je iskal primerne besede. Previdno je spregovoril:

»Monsignor Gornik je eden najboljših za nadzor magnetnega in električnega fluida. Nihče ne zna bolje od njega pomagati pri obvladovanju astralne matrice. Nadzor energij preprečuje nenadzorovane okultne fenomene. Vem za vse incidente,« obraz se je rahlo razpotegnil v hudomušen nasmešek, »tudi za tistega s prekopicnjeno profesorico,«

Peter je bevsknil:

»Od kod?«

Dedi se je blago nasmehnil:

»Zaradi službe moram vedeti za določene fenomene in z njimi povezane ljudi,« in tiho nadaljeval. »Pokora je edini način, da se brez vzbujanja nepotrebne pozornosti začneš uriti voljnega nadzora nad svojimi burnimi energijami. Prejšnja vizualizacija je

pokazala, kako zelo potrebuješ nadzor. Veliko si napredoval. Toda sodelovanje pri invokaciji, čeprav pasivno, je sprožilo odziv astralne in mentalne strukture, saj še nimaš izpopolnjene aplikacije jesodskega binarnega nadzora. Verjetno je vzrok nenadzorovanega energijskega vulkana čustvo do ene od udeleženk.«

»Minka?«

Dedi je smehljajoče prikimal:

»Čustvo je obojestransko, saj je prišlo do astralne fluktuacije. S svojimi nenadzorovanimi energijami si vdrl v krog in dobesečno odpihnil njihove napore pri izvajanju invokacije.«

»Kako je to možno?«

»Ob pravem času se boš do tega sam dokopal. Tega ti nočem vzeti.«

»Naj se izogibam Minke?« je skomignil z rameni. »Nočem še več nesreč.«

Dedi se je zakrohotal:

»Res si bučko in še otroček povrhu! Z begom ne boš ničesar rešil. Že brez tega imaš dovolj težav. Prepusti se čustvom in uživaj, dokler traja.«

»Dokler traja?« je zmedeno vprašal.

Dedi se je znova gromko zarežal:

»Kaj pa misliš? Tudi jaz sem drgnil gimnazijske klopi in vem, kako to gre. Nekaj drugega je pomembnejše.«

»Kaj?«

»Tvoj magnetni in električni fluid sta izjemno močna. Zaradi tega potrebuješ močnejša magijska orodja in orožja. Kar ti bom priporočil, se za N razrede pripravi,« in po trenutku premora poudari, »**izjemoma**. Z ravnateljem Brežnikom sem že dogovorjen in se strinja.«

Peter je izbuljil oči:

»O čem si dogovorjen?«

Dedi je mehko odvrnil:

»Ne bodi nestrpen. Poslušaj me do konca!« Peter je prikimal in dedi je nadaljeval:

»Magijska orožja in orodja si boš naredil čisto v celoti iz osnovnih surovin. Meč in bodalo si boš sam skoval, čašo boš sam napihal in tako dalje. Samo za palico boš uporabil leskovko, ki si ga prinesel s sabo. Najboljši je mandelj, a ker tega ne boš pravočasno dobil, bo dobra tudi leska. Monsignor Gornik je tudi priložnostni metalurg, steklopihač in še kaj.«

Peter je prhnil:

»Ta župnik je vse kaj drugega, samo vatikanski mož ni.«

»Pa še kako je pripadnik Vatikana. Iskreno je privržen apostolski veroizpovedi. Posebej močno verjame v gralovo družino in papeža, personalno institucijo duhovnega varuha gralove moči.«

Peter se je nasmehnil:

»Gralova družina?«

Dedi je vzdihnil:

»V Adamiji so stvari precej drugačne kot pri nas. Gralova družina je cesarska rodbina. Dinastije so se menjavale od legendarnih časov Klodvika II, a vse so del ene in iste trte, vse izhajajo iz istih korenin. Papež je simbol duhovnega varstva te trte še od časov pogodbe med Klodvikom in Gelazijem.«

»Od kod ime gralova družina?«

»O tem kroži veliko zgodb in polresnic, a natančen pomen je ena od najmočnejših templjarskih skrivnosti. V vseh teh stoletjih se noben veliki mojster ni pregrešil in spregovoril. Tudi v najtemnejših časih reda so molčali in ohranili skrivnost. Raje so se dali pribiti na križ in skuriti na grmadi.«

Peter se je stresel:

»Srhljivo. Torej so tudi tu ljudi kurili in pribijali na križ?«

Dedi je resno prikimal:

»Tudi tu,« in vedro nadaljeval. »Vrniva se na tvojo magijsko orožarno. Takoj po koncu počitnic bo ravnatelj Tim predstavil Rokodelski krožek in prijavil se boš. Brez oklevanja. Tudi tuniko si boš sam sešil.«

Peter je skočil na noge:

»**Kaj? Šival naj bi?** Saj nisem punca! Dedi?« je zožil pogled.

Dedi se je nasmehnil:

»Ti si bodoči mag, če te prej ne bodo pokopali neumni predsodki! V magiji ni moških in ženskih del, temveč so samo opravila, ki jih boš hvaležno in predano opravil. Tudi magijski moto si boš sam izvezel. Vse boš počel z ljubečo pozornostjo, v vsak kos opreme boš vlil svojo energijo. Tudi med morebitnim štrikanjem volnene kape boš po božje častil svoje napore.«

Peter se je prijel za glavo:

»Kdo pa misliš, da bo hotel sam šivati tuniko?«

»Presenečen boš. Tudi jaz sem si sam naredil orožarno. Sicer ne kot novček, a starost ni pomembna.«

Odpravila sta se proti glavnemu šolskemu poslopju. Tam sta naletela na ravnatelja:

»Dedi in vnuk! Sta se dogovorila?«

Dedi se je rokoval z ravnateljem:

»Seveda. Peter je pripravljen,« in mu pomežiknil.

Ravnatelj ga je ošinil:

»Peter! Ste pozabili kaj?«

Petra je prešinilo. *Ura!* Hitro se je od obeh poslovil in stekel do meditacijske hiše. Prečastiti Teodozij ga je že čakal:

»Za las. Tudi dedijev obisk ni izgovor. On bi še najbolj moral

vedeti za red in disciplino. Danes se bova poigrala z astralnimi zadevami. Očitno jih rabiš! Ne opravičuj se, vse vem.«

Ravnatelj Brežnik in Jože Ravnik sta se odpravila v ravnateljev kabinet.

Jože se je zavalil v udoben fotelj in pomežiknil:

»Tim, še imaš tisto slivovko?«

Ravnatelj se je zarežal:

»Seveda jo imam. Tu nimam s kom piti. Skoraj vsi so sami zadržti čistuni. Vsi bi radi umrli pokajoči od zdravja. Le kdo je skupaj spravil takšen profesorski zbor?«

»Kdo? Kongregacija za vzgojo ti jih je podtaknila. Prefekt kongregacije je nevarna mešanica verske ortodoksije in magijske veščine.«

Ravnatelj je nalil kozarčka in tiho komentiral:

»Tiberij Valerij Sangiovanni! Nanj vedno naletim, ko je govor o svežih polenih pod magijskimi nogami. Če pomislim na njegova starša. Oba sta bila izvrstna talenta, mati še bolj od očeta. A sin je odvrigel kaducej in si nadel škrlat.«

Trknila sta in na dušek spila. Jože se je stresel, z roko udaril po mizici in se nakremžil:

»Panonci ste morilci možganskih celic,« je trdo odložil kozarček in se zresnil. »Tiberij je tudi član Sveta za obrambo vere. To je neformalna družčina znotraj Griča. Na našo srečo gre, vsaj za zdaj, samo za debatni krožek brezzobih levov. Sodelujoči kardinali niso ravno magijski biseri. Vsi so s srcem in duhom teologi. Sicer radi rjovejo, a zaradi demence na koncu sestanka pozabijo, čemu so se zbrali. Samo Tiberij izstopa s svojo drugačnostjo,« in je mračno zaključil. »Preko svojih lakajev goreče kliče k večjemu nadzoru nad magijskimi praksami. Svoja

opozorila je podkrepil s statističnimi podatki o nezgodah v magijskih gimnazijah in podal zahtevo po učinkovitejši zaščiti mladoletnikov pred okultnimi nesrečami.

Zaradi tega je treba po njegovem mnenju trdneje stopiti na prste nedovoljenemu igračkanju neformalnih šolskih krožkov in strožjemu obvladovanju nenadzorovanih fenomenov. Ve, da nihče ne more reči **ne** varnosti otrok v šolah. Svoj strup zna zapakirati v čokoladice.«

»Misliš tudi na nezavedne fenomene svojega vnuka?«

»Helena je magijski gen podedovala po Hedviki, torej po moji strani. Po diplomu sem iz več strani dobil namige, naj svojim potomcem preprečim Dejanje volje. Pri otrocih sem uspel, vsi živijo v zunanosti, a pri vnuku mi je spodletelo. Dejanje volje je naredil iz čistega kljubovanja. Zdaj pa ta pokora ...« Pogled mu je padel na mizo.

Tim je zaskrbljeno dodal:

»Tiberijeva kongregacija bi se rada po ovinkih dokopala do šolskih map, zavarovanih pod Harpokratovim pečatom tišine. Če nekdo prebije ta pečat zaupnosti, bo to slabo za ves izobraževalni sistem. Ni hujšega od podrte linije zaupanja.«

Jožef je resno prikimal, srknil pijačo in zaskrbljeno odvrnil:

»Mogoče. Tiberij je zvit kot kača okoli kaduceja. Dobro ve, da krvni seznam ne pove ničesar o resničnih talentih. Na našo smolo imamo še en, verjetno nevarnejši problem. Zaradi tega čakam na cesarsko avdienco. Magister militum maximus, Marcus Antonio Lorensis, hoče iz mojih ust izvedeti za zadeve.«

»Kakšne zadeve?« je izletelo iz ravnateljevih ust.

»Perzijski imperij nekaj pripravlja. V proračunu so že tretjič zapored precej povečali sredstva za bazične okultne raziskave in kar je še huje, razbili so našo Kabulsko celico in območje uspeli

zakriti z nekakšnim fluidnim ovojem. Če k temu dodam grožnjo, da bi se Kuriya dokopala do nadzora nad magijo, nam bo trda predla. To ni moje mnenje, temveč mnenje mnogih,« in je vzdihnil, »celo iz Omizja.«

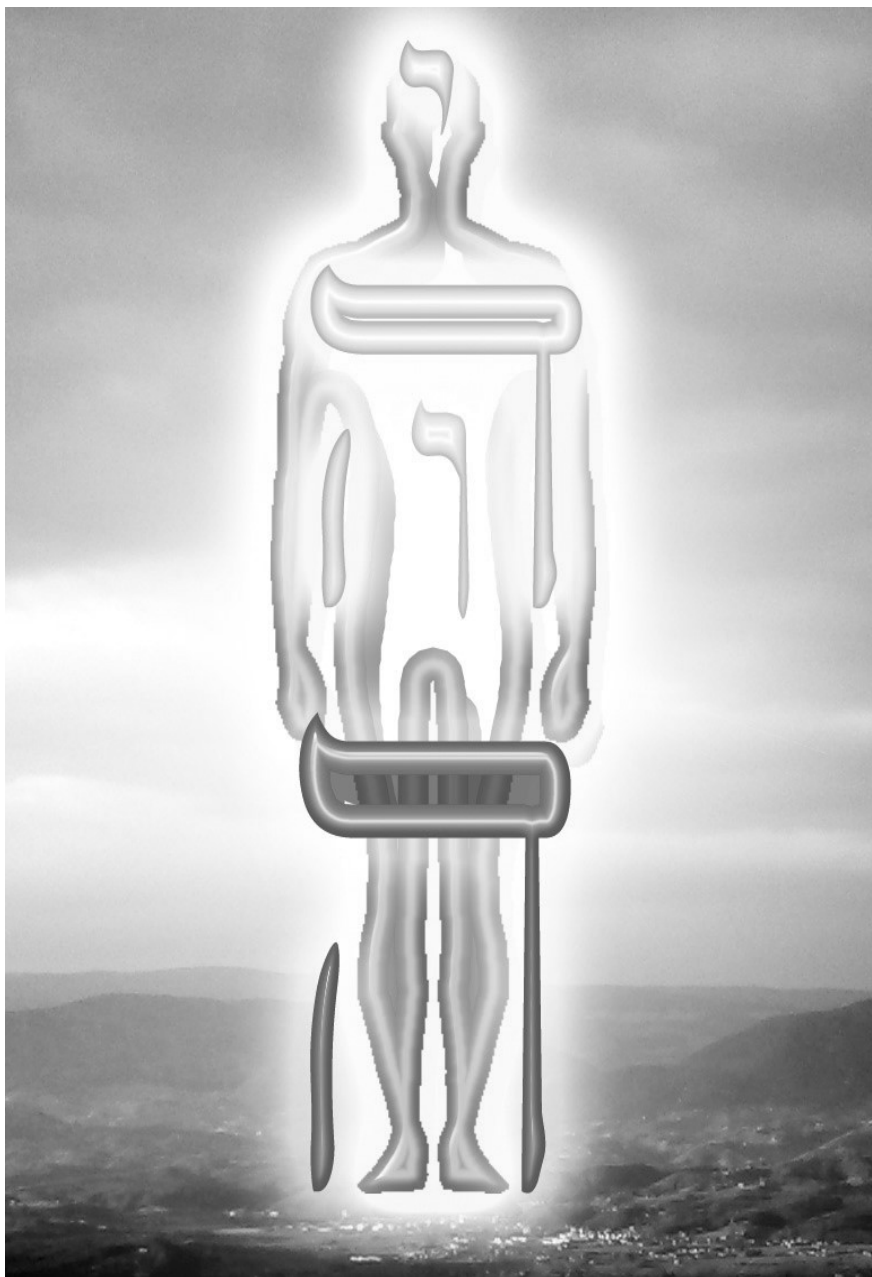
Ravnatelj Brežnik je zvrnil kozarček in zaskrbljeno odvrnil:

»Torej smo med kladivom zunanje in nakovalom notranje grožnje.«

Dedi je vzdihnil:

»Torej je nastopil čas Ipsissimusa.«

Adam Kadmon: »Bog je ustvaril človeka po svoji podobi.«
Hebrejske črke IHVH (Jahve) zložene v stilizirano podobo ...

*Ubere preterito pro presenti.
Bogastvo preteklosti za izzive sedanjosti.*

9. Gralova družina

Peter si je lahko privoščil razkošje lahkotnega sprehoda do jedilnice. Posestvo je bilo v času počitnic prijetno prazno. Običajni vrvež je nadomeščal zbor ptičjega čebljanja. Misli je prekinil Minkin glas:

»Dobro jutro, mladi gospodič Lomnik!«

Peter je pogledal proti viru glasu in se zadovoljno nasmehnil.

Veselo je pristopila in se ga dotaknila. Znova ga je prestrelila tista tresavica.

Obesila se je na njegovo roko:

»Ni čudno, da si zmagal. Kje si dobil takšne mišice?« in potipala mišice.

Peter je rahlo zardel. Minka je postala precej neposredna. *Mogoče so takšne vse sedemnajstletnice.*

Malce zadržano je odvrnil:

»Košarka in odbojka, še prej pa plezanje, malce hokeja in ves čas atletika, zlasti tek. Celo osnovno šolo sem prešportal.«

»Nikoli nisem pokukala v zunanost. Oba moja sta adamijca. V Emoniji minor imama veliko farmo, torej sem kmečko dekle. Nihče od naših nima XY gena, torej me ne moreš povabiti k sebi domov.«

Vstopila sta v prazno jedilnico. Skoraj prazno, kajti zagledal je njemu »ljubo« ekipo N1. Ni se oziral na njihove sovražne poglede. Minka je opazila sovražno spogledovanje:

»V N1 so vedno magijske cvetlice iz 1. Lublianske in Cezarjeve Celejske osnovke. Glavni sponzor obeh je Lublianska nadškofija, kjer je Andrejev oče volontersko glavni nadzornik. Na srečo je magijska gimnazija za vse enaka, torej nobenega elitizma ali posebnega uјčkanja za bogataške otroke, kar je eden boljših delov Crowleyeve zapuščine. Magija je v volji, ne denarjih.«

»Kako veš, od kod so?«

Minka se je zarežala:

»Ker sem tudi jaz hodila na znamenito *Elementare Prima*. Teh pet fičfiričev se spomnim, ker so ves čas hoteli na piedestal najpopularnejših na šoli. Andrejev foter je predsednik sponzorskega odbora in je znal pod mizo zgladiti sinove neumnosti. Kot lastnik vseh solin Adriatika in še mnogih drugih poslov ima ogromno bogastvo. Pridobil je celo mitninsko koncesijo Lubliane. Zbral je tudi čedno število uglednih javnih funkcij in si z njimi ali preko njih še dodatno kopiči vrečo z denarji. Med drugim je član tribunskega kolegija Gornje Panonije in magister maximus prokonzulove delegacije. Pozabila sem, da si iz zunanosti in še ne poznaš organiziranosti cesarstva.«

Peter je pripomnil:

»Šolske scene so povsod enake.«

»Kako je v zunanosti?«

»Podobno. Zgodovina je šla v drugo smer, marsikaj je

drugače, a v bistvu so ljudje enaki. Povsod je klasična shema preživetja, iger, užitkov in družbenega statusa.«

»Tetragramatonska teorija družbe je pač del božjega zakona, ki je povsod in za vse enak.«

Kmalu sta ostala sama. Peter se je zagledal v njene oči, skrite pod očali:

»Malo tukajšnjih ljudi nosi očala.«

»Tako mi je všeč. Te motijo?«

Peter je ljubeznivo odkimal:

»Ne! Kje pa! Samo zanima me. Lepe oči imaš in jih skrivaš za očali. Samo to je.«

»Hvala,« se je nasmehnila, se ozrla okoli sebe in tiho dejala.
»Greva. Sama sva ostala.«

Zunaj sta zagledala Andrejevo klapo. Opazovali so ju in šepetali med sabo. Zagotovo ne česa dobrega. Peter je obstal in z roko ustavil Minko:

»Greva drugam.«

Prijela ga je za roko in prikimala:

»Prav imaš.«

Razigrano sta se napotila v knjižnico. Šola se je lahko pohvalila z obsežnim dvonadstropnim knjižničnim poslopjem. Dežurni knjižničar, starejši mož s košatimi brki in skromnimi ostanki sivega lasišča, je ležerno motril veliki prostor in pogledoval na monitorjem podobne zaslone. Strogo je preveril njuni dijaški izkaznici:

»Gospodična Barsin, gospodiča ne smete peljati v odseke Sameh in Oin.«

Minka je kislo prikimala:

»Ravno sem ga mislila peljati v sektor Pei.«

Knjižničar jo je strogo prebodel:

»Saj tja še vi ne morete!«

Samo pomahala je, knjižničar je zlovoljno zamomljal nekaj po latinsko in že sta izginila med policami.

»Stari Klemen vedno ponavlja svojo lajno o dovoljenih in prepovedanih oddelkih. Malce bova brskala po splošnem oddelku, saj je dostopen vsem, tudi novčkom!«

Knjige na neskončnih policah so izkazovale častitljivo starost, vendar se jim je videlo vzorno vzdrževanje. Nikjer ni opazil nikakršnih knjižničnih oznak. Na vsakih nekaj metrov je bil postavljen zaslon s čitalnikom dijaške kartice. Peter je prvič v šolski knjižnici. Do tega trenutka ni našel časa za obisk, niti ni imel potrebe, saj je bilo obvezno šolsko gradivo v priročni razredni knjižnici. Šola je dobro poskrbela, da so novčki čim manj hodili v družabne prostore.

Minka je opazila njegovo zadrego:

»Najprej se moraš registrirati s kartico,« in je prislonila svojo kartico k rumenemu krogu. Zaslon je oživel in na njem so se pokazali Minkini podatki z obširno zgodovino knjižničnih dejavnosti.

»Na zaslonu je zapisano čisto vse, kar počneš v knjižnici. Verjetno registrirajo še morebitno grešno obnašanje na stranišču,« se je zahihitala in takoj zresnila. »No, zadnje verjetno ni res. Ko si registriran,« je pritisnila na zaslon in pred njima se je pojavila projekcija knjižničnega indeksa, »v iskalno polje vpišeš geslo. Tako preprosto je. Vsaka knjiga ima na hrbtni strani zelen krogec. Vidiš? Samo dotakni se ga,« in prst prislonila na eno od knjig. Izskočila je hologramu podobna projekcija. Prikazovala je osnovne bibliografske podatke o izbrani knjigi. Z roko je segla po projekciji:

»Potem preprosto listaš,« in začela listati po lebdeči kopiji

knjige. Bibliografski podatki so izginili, pojavile so se navidezne knjižne strani. Znova je pritisnila na zelen krog in projekcija je izginila:

»Vidiš? Bolj simpli ne more biti. Hočeš knjigo brati v čitalnici?« in pritisnila na zelen krog debele knjige A3 formata. »Preprosto. Tole je fizično konkretna bukla. Ker imaš opravka z njeno projekcijo, je stvar lažja,« je zgrabila projekcijo za posebna kroga in jo enostavno nesla. »Pridi!«

Peter se je čudil nenavadni tehniki projekcij. *Zakaj nimajo takšnih knjig pri pouku? Zakaj fizične knjige?*

Minka je očitno slutila njegova vprašanja:

»Izposoja je fizična. Projektor nima takšnega dosega.«

Petra je zanimalo:

»Zakaj moj projektor omogoča izposajo knjig zgolj razredne knjižnice?«

»Kjer ni povezav, tam ni vdorov. Sicer pa,« se je zarežala. »Projekcije so bistveno manj zabavne. Kaj ni lepše vzeti v roke prave knjige in jo listati? Že vonj po natisnjenem papirju obogati branje s posebno atmosfero. Zlasti je užitek brati luksuzne izdaje, kjer lahko celo izbereš knjižno aromo. Manj ambiciozna leposlovna dela zadnjih let so skoraj izključno projekcijska, kar mi ni preveč všeč. Projekcije so manj zabavne.«

Peter je skomignil z rameni in ji sledil za masivno mizo, obkroženo z udobnimi fotelji. Nikjer ni opazil sledov čečkarij in podobnih packarij, tako znanih iz domače šolske knjižnice. Minka je na mizo položila projekcijo in jo odprla:

»Ta debela knjiga je Magija, Magika in Templjarji od doktorja Jeana Plantarda. Ker je luksuzna izdaja, so notri tudi projekcije povezanih virov. Od nekdaj me zanima razmerje med sodobno magiko in Templjarji ter seveda zgodovina te prepletenosti.

Doktor Plantard je eden največjih strokovnjakov. Baje je pripadnik stranske, anonimne veje gralove družine.«

Peter se je namrdnil:

»V dveh dneh že drugič slišim omembo gralove družine. Baje je to cesarska rodbina.«

Minka se je zarotniško zarežala:

»To je samo del resnice. Templjarji sicer nočejo izdati skrivnosti, a po mojem mnenju je dinastija samo scenografija za javnost. Templjarji svojo moč črpajo ravno iz te skrivnosti.«

»Zakaj je vladarska dinastija samo scenografija za javnost?«

Minka je navdušeno odprla knjigo:

»Vrnila se bova v zgodovino. Leta 1099 je bilo ustanovljeno Jeruzalemsko kraljestvo. Godfroj Bujonski je od cesarja Juliusa Klavdija Tertiusa Merovinga izsilil poseben status takratne Judeje, ki je bila Galatijska provinca.

Judejo tistega časa so zaznamovali krvavi nemiri zaradi hitre krepitve Mohamedovih pristašev in predvsem brutalnega nasilja Galatskega kralja Nikodema Tertiusa. Uporniki so leta 1091 zasedli celotno današnjo Palestino in pol Sirije. Perzija je izdatno podpirala upornike, čeprav so bili islamovci izven Arabije drugorazredni podložniki takratnega perzijskega cesarja Anastēja Partisa. Galatski kralj je zaprosil cesarja za posredovanje po hudem porazu sredi 1092 leta proti palestinskem kalifu Salah Ad-Dinu Jusuf Ibn Ajubu, poznamo ga z imenom Saladin. Kalifat Palestina se je utrdil na zasedenih mejah Palestine in Sirije. Cesar se je odzval. Moral se je. Za konzula je imenoval mladega sorodnika po sestrini strani, Godfroja Bujonskega in ga poslal v Sveto deželo. Konzul Bujonski je velik del vojske opremil s sredstvi, dobljenimi z odprodajo vsega svojega, precej obsežnega imetja v Galiji. Veliki mojster Templjarjev, Hugo Paynski, je celotnemu redu, vključno s Templjarsko cesarsko stražo, ukazal

odhod v Palestino. Cesar je to sprejel brez ugovora in varovanje cesarskega dvora so po petsto letih znova prevzeli pretorijanci, čuvaji Vatikanskega griča od prvega opustošenja Rima leta 402.«

Petra je zanimalo:

»Kaj ima to z gralovo družino?«

Minka se je zahihitala:

»Veliko! Templjarji so zapriseženi varuhi gralove družine. Natanko za ta namen so bili ustanovljeni koncem petega stoletja in dobili poseben statut, a leta 1317 so postali celo osebna prelatura. Porajata se sledeči vprašanji,« in je skrivnostno nadaljevala. »Zakaj so Templjarji zapustili cesarja? Zakaj je cesar zamahnil z roko in sprejel manj pomembne pretorijance?«

Peter je skomignil z rameni:

»Ne bom ugibal.«

»V knjigi piše, da je Godfroj leta 1095, takoj po zasedbi Jeruzalema, ujetega uporniškega kalifa ni kaznoval v skladu z običaji. Še huje!

Imenoval ga je za pretorja in magistra maximusa svojega novega dvora. Znova osvobojene province ni hotel predati Galatskemu kralju in, kar je bilo v očeh Konstantinopla najhuje, dovolil je moliti k Alahu. Pomisli!« je rahlo dvignila glas. »Alahovi verniki so morali zgolj plačati davek za zaščito in lahko so nemoteno izvajali svojo krivo vero,« in je znova stišala glas. »Za vrhunec svojega početja je od cesarja zahteval priznanje Regnum Jerusalem kot del cesarstva. Torej je storil vse, kar bi njegovo glavo moralo zakotaliti pred cesarjeve noge.«

»In?«

Minka je pokazala na besedilo in zemljevid v knjigi:

»Cesar ga je 13. 3. 1100 razglasil za kralja in Jeruzalem za dedno kraljestvo. Za dobro mero je organiziral uboj Nikodema in

patriarha Konstantinopla, Ariana Tertiuma. Na Galatski prestol v Konstantinoplu je sedel njegov nesposobni epileptični bratranec Alexios Primulus, a novi patriarh Vzhoda je postal Dragan Knežević, kardinal Singidunuma, ki je vzel ime Arian Quartus. Zakaj bi cesar to storil? Zakaj bi tvegala upor vzhoda?»

Peter je odkimal:

»Je kaj povezano s Templjarji?»

Minka si je pomela dlani:

»Zadetek! Templjarji so takoj po vnovični zasedbi Svete dežele raziskali nekaj pomembnih krajev, povezanih z Jezusom Kristusom in zagotovo so nekaj našli. Njihov veliki mojster Hugo Paynski je ob svojem obisku Vatikana, na sveti večer leta 1099, z nečim temeljito prestrašil cesarja in papeža. Drugače si ne predstavljam, da bi papež Pashal Secundus že na Svete tri kralje tako zlahka blagoslovil red in svetniško mazilil redovnega mojstra.

Templjarji so postali edini Sveti Red cesarstva.«

Peter se je pogladil po laseh:

»Ne vem, kaj ima to skupnega z zdajšnjim časom in zdajšnjo dinastijo?»

»Marsikaj. Če so Templjarji naleteli na nekaj, kar povezuje Jezusa Kristusa in Godfroja Bujonskega, so se vsem v Vatikanu zatresle hlače. Kaj, če so vse dinastije, mogoče celo Merovingi, samo stranske veje resnične krvi? Jezus Kristus v grščini pomeni Jezus kralj. Jezus je bil tudi Ipsissimus, čeprav tega uradno ne priznava noben magijski ceh. Torej imamo v eni osebi zgodovinsko trojno vlogo, ki se še nikoli ni zgodila. Nekateri zgodovinarji magije se še vedno prebijajo skozi nepregleden gozd namigov in lažnih namigov, če je Jezus res začetnik kakšne od aktualnih, čeprav dobro skritih magijskih šol. Zagotovo je bila

njegova krvna linija nekaj posebnega. Drugače si ne znam predstavljati srda takratnih rimskih oblasti in kasnejšega uspeha Jezusove duhovnosti.

Pomisli. Jezus je uspel, ker je zapustil krvno in duhovno moč. Kaj, če je zapustil še magijsko tradicijo? Simbol kaduceja dobi popolnoma nov pomen. Kakšno moč bi imela magija, združena z njegovo duhovno tradicijo?« in je sklenila dlani. »Kaj, če se združita duhovna in magijska moč? Kaj dobiš, ko združiš moč tradicije z močjo razodetja?«

Petru se je vse skupaj zdelo malce preveč domišljjsko:

»Zgodovina je glede tega rekla že skoraj vse. Če je v tvojih idejah samo kanček resnice, kje je zdaj Jeruzalemsko kraljestvo? Kje je njegova dediščina?«

Minka je poklapano odvrnila:

»V perzijsko-rimski vojni, leta 1304, je Jeruzalemsko kraljestvo odnesla začasna perzijska zasedba. Ta čas sovпада s pogromom nad Templjarji. Ironično, Templjarje je rešila Pretorijanska garda, ker je leta 1308 izvedla dvorni udar in nasilno ustoličila svojega poveljnika Klavdija Vitalija Juliusa. Megalomanski psihotik Klavdij se je razglasil za krvnega naslednika Julija Cezarja in si nadel ime Julij Secundus Cezar. V cesarstvu je seveda zavrelo. Na srečo so preživeli Templjarji postavili stvari na pravo mesto. Po slabih dveh mesecih kaosa so končali vladavino uzurpatorja Klavdija Vitalija Juliusa. Aprila 1309 so na prestol postavili Manuela Akvinija Secundusa Palailogosa, ko so ga predhodno poročili z Lucijo Karolinško, nečakinjo ubitega cesarja. Vidiš, krvna linija se je znova presekala. Zadnjega jeruzalemskega kralja, Godfroja Feliksa Decimusa Bujonskega, so ubili med obleganjem Jeruzalema. Templjarji so fanatično žrtvovali mnogo odličnih vitezov, da bi z neverjetno drzno akcijo rešili njegova

dva sinova in ju odpeljali v Britanijo. Najstarejši je leta 1325 postal britanski kralj.«

»Torej so britanski kralji?«

Minka je veselo prikimala:

»Del gralove družine. Dokler ne izvemo, kaj so Templjarji odkrili v Jeruzalemu, toliko časa lahko samo ugibamo.«

Peter je zamišljeno dejal:

»Ampak britanski kralji nimajo templjarske straže.«

Minka se je zarežala:

»Motiš se. Ob kronanju kralja Godfroja Aurelia Avgustusa je tamkajšnji Templjarski red izginil in pojavil se je Ordo Rosa Crux, po naše Red rožnega križa. Simbol Rožnih križarjev je eden od pomembnih simbolov Crowleyeve magike, saj so Ordo Templi Orientis, Astrum Argentum in Astrum Aurum povezani s templjarsko tradicijo. Vse povezave so opisane v tej knjigi, a temu nihče ne posveča pozornosti. Plantard piše zelo naporno, nepoznavalci se skoraj ne morejo prebiti skozi vso to solato kaotično nametanih podatkov. Najbrž je to naredil namenoma. Do resnice pelje pot, polna vabljenih, a lažnivih in zavajajočih stranskih stezic. Poleg tega so mnoge akademske avtoritete Plantarda razglasile za senzacionalista in mu s tem do dna zbile akademsko vrednost.«

Peter je vzdihnil:

»Saj je vse skupaj zanimivo in zabavno,« in ji je namenil širok nasmeh, »a zdaj raje mislim na kosilo.«

Minka je naredila jezen obraz:

»Jaz tebi razkrivam svoje skrivnosti, ti meni o hrani.«

»Še vedno mi nisi povedala, kako je to povezano z zdajšnjim cesarjem?«

»Kaj, če kdo dokaže, da so dinastije samo sleparsko

prikrivanje resnične moči? Kaj, če gre za zaroto močnih iz ozadja? Komu koristi prikrivanje resnice? Kdo največ izgubi, če se prikaže čistokrvni gralov princ, ki dokaže duhovno, krvno in versko nasledstvo samega Jezusa Kristusa?»

Peter se je zarežal:

»Imaš pa bujno domišljijo!«

»Misliš?«

»Ja! Tako mislim! Ampak zaradi tega te imam rad. Razmišljaš s svojo glavo in ne slediš krdelu. To je po moje resnična moč.«

Šla sta v park pred knjižnico. Minka je stopila pred Petra:

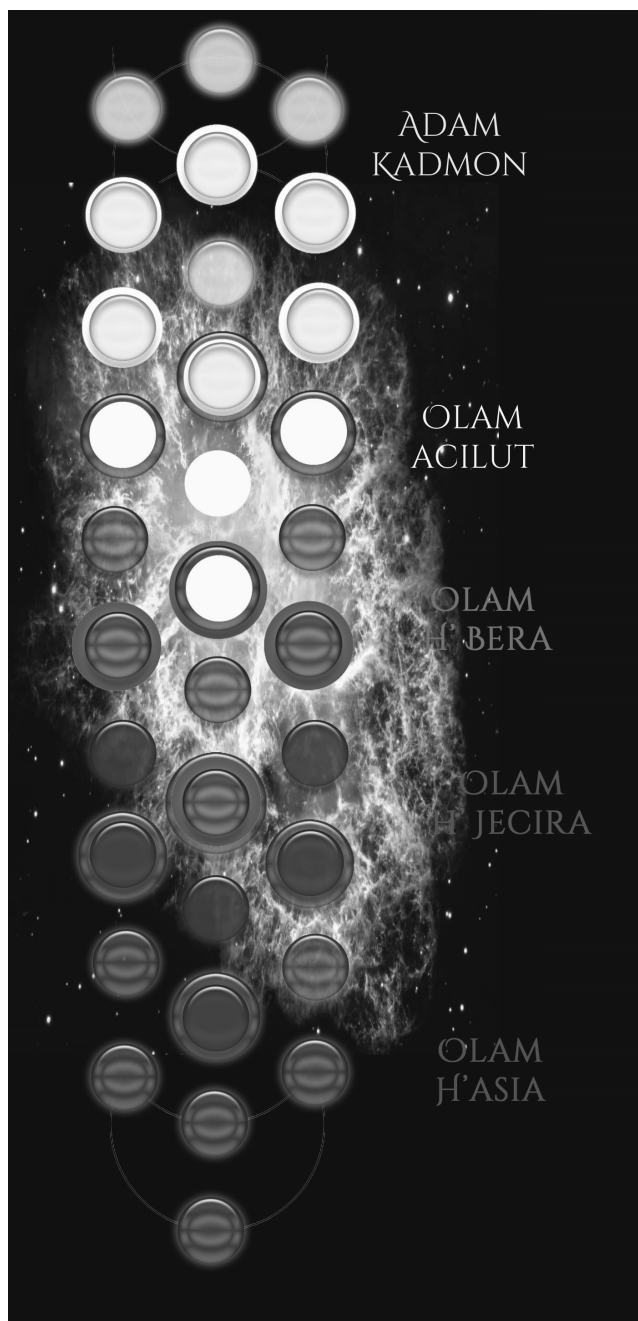
»Če se boš hotel družiti z mano, te čakajo takšne ure, kot sva jo preživela. V knjižnici bova brskala po mejnih knjigah avtorjev s spornim akademskim slovesom.«

Peter jo je objel in zašepetal:

»Mi ne bo hudega.«

Njune ustnice so se našle ...

Jakobova lestev – 32 poti modrosti, Adam Kadmon in 4 svetovi

*Audaces fortuna iuvat
Sreča je na strani hrabrih.*

10. Jakobova lestev

Miha in Teja sta komaj zadrževala izraz presenečenja, ko jima je Peter povedal za Minko.

»Punco imaš? Iz starejšega letnika?«

Peter je veselo prikimal:

»Minka je zabavna in zanimiva. Za začimbo je malce obsedena s teorijo zarote okoli gralove družine. Tako nikoli ni dolgčas.«

Miha je zamahnil z roko:

»Saj tudi ti nisi perla. Sta se že zalizala?«

Teja ga je jezno udarila:

»Ti pacek! Samo o slinjenju razmišljaš!«

Miha se je zarežal:

»Zakaj pa ne? Za roko lahko držim tudi sestro ali sestrično. Gotovo,« in živahno namignil, »sta se zalizala! Berem mu iz oči,« in je priprl oči in ovohal zrak, »voham tujo slino.«

Teja je nagrbančila čelo. Peter je posegel v njuno zbadanje:

»Nehajta že. Uganita, kdo je tudi ostal, čeprav ni kaznovan?«

»Andrejeva tolpa?«

»Tako je.«

Tedaj je prisedla še Minka:

»Vidva sta gotovo Teja in Miha.«

Oba sta prikimala.

Peter se je lotil zajtrka in momljajoče dejal:

»Čez pol ure se moramo narisati v A1.«

Teja in Miha sta se spogledala:

»Prav imaš, mi pa tukaj mečkamo.«

Novčki so se zbrali. Brez budnega spremljanja ravnatelja Brežnika in profesorice Normanovo bi zagotovo potekalo precej hrupnejše. Z masko pomembnosti je prisedla tudi tajnica Agnes. Petru je šlo na smeh, saj je bila res smešna s tistim sračjim gnezdom, ki se mu ljubkovalno reče moderna frizura. Primerno naglašene ravnateljve besede so dvorano potopile v pogrebniški molk:

»Pozdravljeni! Upam, da ste lepo preživeli počitnice Vseh svetih!«

V dvorani je zadovoljno završalo. Ravnatelj je hitro pomiril vse glasnejše valovanje čebljanja:

»Tišina! Najprej objava. Z odlokom ustanavljam Rokodelski krožek, tokrat izjemoma za vas, torej N razrede. Namenjen je vsem, ki želijo svoje magijske pripomočke izdelati iz osnovnih surovin. Preden hitite s prijavo, naj vas opomnim, da se boste učili metalurških, šiviljskih, rezbarskih, steklopihaških in podobnih obrti. Z uspešno udeležbo boste pridobili dodatne točke in ocene, a z neuspešno,« je vzdihnil, »saj veste. Prijavite se lahko kar z dvigom rok, kasneje so prijave možne do petka v tajništvu,« in se je spogledal s tajnico, ki je poudarila masko pomembnosti.

Luči so osvetlile dvorano in prvi se je javil Peter in izpolnil obljubo, ki jo je dal dediju. Ravnatelj je takoj narekoval tajnici:

»Peter Lomnik.«

Roki sta dvignila tudi Miha in Teja.

Tajnica ju je popisala.

Javilo se je še nekaj novčkov. Peter je trepetal vse do konca. Oddahnil si je, ker se Andrej s svojimi ni prijavil. Torej so res takšni, kot jih je opisala Minka. *Cvetkam ne diši ničesar, kar ne omogoča postavljanja brez truda.* Njim podobnim je namenila zabavno besedno zvezo – pozerski magi.

Peter in Minka sta čas po kosilu zapravila v knjižnici. S kotičkom očesa je opazil Andrejevo družino. Namignil je Minki:

»Glej jih.«

Minka se je tiho zarežala:

»Samo ne razburjaj se, če pridejo blizu.«

»Ne bodo. Poglej!«

Minka je zaskrbljeno odvrnila:

»Tja vendar ne morejo. Vrata se odpirajo samo dijakom Pei in Cadi.«

»Ampak so kljub vsemu šli. Očitno imajo N1 kakšne privilegije.«

Minka je odkimala:

»Tudi jaz sem nulti letnik preživela v N1 in nismo imeli nobenih bonitet. Tole smrdi po prevari. Vsako leto se dogajajo.«

»Grem vprašat knjižničarja.«

Srdito ga je ustavila:

»Ne! Ne vtikaj se! Ne dajaj roke v tuj žakelj! S prekrškari naj se ukvarjajo odgovorni. Verjetno so se na črno dokopali do dijaških izkaznic starejših. Z denarjem se vse dobi.« Še nikoli ni

slišal nekoga tako jeznorito šepetati. Kljub temu je ignoriral njene besede:

»Kako lahko preveriva?«

Minka je ogorčeno odkimala:

»Ne moreva! Dostop je samo pri Agnes, tja pa ne moreš neopažen. Nehaj s tem.«

Peter ni odnehal:

»Ne poznam besede, ne morem. Torej je treba izdelati načrt, kako jo pretentati!«

Minka je ogorčeno dejala:

»Pri vseh svetnikih! Še vedno si pod pokoro. Če te dobijo, letiš s šole. Zagotovo te bodo dobili in te boleče vrnili v zunanost. Citogenetika, nevrologika in bioalkimija so ene najbolj cenjenih in razvitih znanosti. Mogoče še zanimivost, zadnja leta je ravno Vatikanska cerkev eden večjih donatorjev raziskovalnim inštitutom. Vsako leto iznajdejo novo, temeljitejšo metodo urejanja, prirejanja in, predvsem, brisanja spominov.«

Peter je zašepetal:

»Če lahko gredo v prepovedan del knjižnice, si gotovo lahko privoščijo še kaj drugega, nevarnejšega.«

Minka je srdito zaključila:

»To ni tvoja stvar! Raje poskrbi, da končaš letnik in si nadeneš neofitovo kuto.«

Pater Teodozij je pred Petra razpostavil dva paketa Tarot kart:

»Poznaš?«

Peter je prikimal:

»Tole je Crowleyev Tot Tarot, a to je Toledski v izvedbi šole Aedificator Templum Aditum, kratko ATA tarot.«

Patrove debele ustnice so se razpotegnile v droben nasmeh.

Na tla je položil podolgovat okvir in pojavila se je slika Jakobove lestve:

»Jakobova lestev je ... ?«

Peter se je nasmehnil:

»Eden od temeljnih simbolov Toledske šole. Še v solato bi ga vmešali, če bi bil otipljiv.«

Pater se je znova nasmehnil in zvedavo vprašal:

»Zakaj Jakobove lestve nimajo recimo Astrum Argentum, Astrum Aurum ali Ordo Templi Orientis?«

Peter je urno odvrnil:

»Arkan Tot Tarota ni možno postaviti na Jakobovo lestev. Telemitske korespondence imajo drugačna referenčna izhodišča in ne vključujejo tega simbolnega agregata.«

»So pravilne?« ga je strogo motril in se pogladil po bradi. Peter je odvrnil:

»Ne vem, ali je vprašanje korektno.«

Pater Teo se je zarežal:

»Odgovori. So ali niso?«

Peter je razmišljal. Preigraval je vse, kar je vedel o korespondencah. Po nekaj dolgih trenutkih miselnega orkana je previdno odvrnil:

»Vse korespondence so pravilne, a samo v okviru svojih sistemskih aplikacij. Ravno zaradi tega je nevarno mešati različne sisteme, zlasti to velja za preslabo trenirane izvajalce. Telemitska magika je zaradi integracije jogijskih elementov zelo neposredna, zato je njena aplikativna uporaba na gimnazijski stopnji strogo prepovedana. Naj se sliši se tako osladno, prepoved je izključno v službi duševne varnosti dijakov. A ravno zaradi tega je tako privlačna.«

Pater Teo je resno prikimal:

»Tudi iz naše šole vsako leto odpeljejo kakšnega dijaka s hudo tifaretsko psihopatijo. Da ne bova samo debatirala,« in vedreje dodal, »postavi ATA karte na Jakobovo lestev!«

Peter se je spogledal s patrom:

»Tega še nismo jemali, zato lahko,« a ga je pater rezko prekinil:

»Nisem te prosil za izgovor, temveč odgovor!«

Peter se je najprej spomnil *Sefir Jecire*, Knjige upodobitev. Tam je tako vabljliva past – deset sefir, dvaindvajset črk alefbeta in dvaintrideset poti modrosti. Mnoge šole so te številke napeljale na površno apliciranje, a druge so ves sistem prilagodile postavitvi na običajno Drevo življenja. Jakobova lestev je sestavljena iz dvaintridesetih točk, lahko jih povežemo z deset krogi, sefirami. Vsak tak krog je tudi heksagram s točko v središču, torej je univerzum sam zase. Ob tej shemi je možno neskončno meditirati. Vse skupaj predstavlja tri sfere neobstajanja in štiri svetove Tetragramatona, Svetega imena. *Seveda!* Kanilo mu je.

Takoj je prepoznal vsa štiri drevesa in sfere božanskega neobstajanja. Začel je polagati karte. Svet, Adut XXI je položil na zadnjo točko, Malkut Olam Ha'Asie, Sodba, Adut XX je postavil na Jesod Ha'Asie in tako naprej, vse do Hokme Olam Ha'Brie.

Pater se je znova pogladil po bradi in sumničavo vprašal:

»Si prepričan?«

Peter je suvereno odvrnil:

»Tarot niz se zaključi s prvim polarnim parom Olam ha'Brie. To je logično, kajti to je začetek razodetega sveta, s tem se začne Biblija. Saj veste, Berešit bera ... « a ga je pater zadovoljno prekinil:

»Biblijo lahko sam citiram. Kar zabavno *večlična* knjiga, latinska se uporablja za krščanske obrede, a hebrejska verzija,

Tanah, služi nekaterim šolam magije.«

Peter je prikimal, pater Teo je veselo nadaljeval:

»Karte si pravilno postavil. Po tej shemi se je svet začel iz božjega srca, Tifaret Aciluta. Kaj je Olam Acilut?«

»Olam Acilut je manifestacija večnega Boga. Biblija se začne šele z Olam Ha'Berio, saj je tedaj, če lahko tako rečem, Bog že obstajal. Zlog »ha« definira nekaj dejanskega, na kar lahko pokažemo. Na Olam Acilut ne moremo pokazati.«

»Zakaj?« je zožil oči, Peter je zanesljivo odgovoril:

»Ker je povsod in nikjer, vedno, za vekomaj in nikoli.«

Pater Teo si je zadovoljno pomel roke:

»Dajva kaj reči o magijskih potrebščinah. Kateri les bi izbral za palico, če bi lahko izbral?«

»Mandljev. Tudi leska je uporabna, a mandelj je najboljši, ker je kompatibilen z diamantom.«

»Od kod ti ideja diamanta?«

»Diamant je simbol Keterja, krone Drevesa Življenja. Keterjeva krona je sestavljena iz tisoč zlatih nitk.«

Pater je vztrajal:

»Lepo, a še vedno nisi povezal palice in diamanta.«

»S kreativno imaginacijo sem ustvaril vizijo palice z diamantom.«

»Z vizijami previdno. Dokler nimaš lastnega magijskega kroga z osebnim templjem, se ne igray z aktivnimi imaginacijami. Energijo usmerjaj v samonadzor. To je ključno. Naredila bova še nekaj telesnih vaj in,« skoraj zašepetal, »potem povezala diamant s palico.«

Pater Teo je pokazal prvo vajo:

»Najprej elementarne drže. To je Harpokratov položaj. Med izvajanjem vso energijo zapri znotraj svojega fluidnega oboda, koncentriraj jo v Hokmi in Bini,« zatem se je postavil v naslednjo

držo in dejal. »Bog Set se bori. To je koncentracije energije na zunanjem robu fluidnega oboda, služi aktivni zaščiti. Hermesova drža, tipična zračna funkcija,« in tako je prikazal dvanajst različnih položajev. Na koncu je spustil roke in pomežiknil:

»Zdaj pa še ti. Tle položaji so dobra okrepitev običajnega dela z energijami. Z njimi si boš okrepil astralni fluid in iz astralne matrice naredil nezlomljivo trdnjavo. Skoraj vsi magijski napadi se zgodijo na astralnem nivoju. Novčki si radi nagajajo. Hec deluje, dokler astralni obod pušča.«

»Menda ne mislite?«

Pater je resno prikimal:

»Zlasti z brezhibno izvedenim položajem Harpokrata se narediš nevidnega v astralnem fluidu. To je najpomembnejši del osebne energijske zaščite. Napadalec te ne more zadeti, če te ne vidi. Pomembna je natančnost vaje. Vsak magijski napad je usmerjen v Tifaret ali Keter. Občasno ga komu zagodejo tudi z Jesodom. Ampak glavna tarča je Tifaret.«

»Govorite, kot bi se podajal v magijsko vojno.«

»To so osnovne tehnike zaščite. Nekaj podobnega, kot pred prečkanjem ceste pogledaš levo, desno in še enkrat levo.«

»Če so osnovne, jih gotovo znajo prebiti tudi ambiciozni novčki.«

Pater Teo je s kretnjo prižgal sveče:

»Stvar je v izvedbi. Voda je osnovno sredstvo za gašenje ognja, a deluje samo v ustreznih rokah. Vse je zgolj v količini in veščini njenega polivanja. V treh tednih, ki so nama še ostali, se boš naučil tudi radikalnih operacij z energijami.«

Luna je razsvetljevala jasno nebo. Adamijska luna je čisto običajna. Peter je pri vodnjaku sredi parka zagledal silhuete.

Petero njih. *Pa menda ne?* Korak mu je zastal. Priprl je oči. Za sabo je zaslišal dekliški glas:

»Umazanec uvoženi! Kje imaš svojo milfo? Zdaj ti najbrž ne bo mogla pomagati.«

Sunkovito se je obrnil. Prepoznal je glas. Zagledal je tri dekliške silhuete. *Res so oni. Vseh osem pozerskih rožic.*

Režeči glas ga je izzival:

»Mogoče si je našla pravega.«

Hitro in neopazno je izvedel vse obrambne priprave. Glede na to, da jih je danes videl vstopiti v Pei in Cadi odsek knjižnice, se je moral pripraviti na vse.

Fantje so naredili pahljačo. *Naj zbežim? Ne. Tako se ne bom ponižal. Ne bom bežal.* Oprezno je spremljal njihove gibe. Zanašali so se na številčno premoč:

»Vas ni mogoče premalo?« je zaklical. »Pokličite še svoje mame in očete, da izenačimo.«

Andrej je jezno zasikal:

»Novček! Bedasti, uvoženi novček! Zdaj boš plačal za svojo predrznost!«

Peter se ni uklonil:

»Opozarjam vas! Raje se umaknite in nihče ne bo poškodovan!« in mračno zarenčal. »Dovolj mi je ena pokora!«

Andrej se je zarežal. Pridružili so se mu še drugi.

»Še groziš nam? Za uvoženca si silno predrzen in brez spoštovanja. Ne moreš iz srečnih naključij narediti sistema. Fantje in punce!« je zakričal. »Ga bomo podučili o manirah Adamije?«

Vsi so odobravajoče mrmrali. Andrej je stopil naprej in skomignil z rameni:

»Žal mi je. Vsi se strinjajo, torej te je treba naučiti osnovnih manir.«

Vsi so začeli najprej tiho, zatem vse glasneje mrmrati. Obreda ni poznal, a je prepoznal telemitski uvod. *Se falotje igrajo s telemitsko magiko? Zato hodijo v prepovedan del knjižnice?* Peter je bliskovito naredil držo Harpokrata in okrepil astralni fluid. Obkolili so ga. Oprezno so potegnili čisto prave nože:

»Nože smo si sami posvetili. Bomo videli, kako si odporen proti naši verziji zračne magije!«

Zaslišal je nerodno, a jasno vibriranje:

»Madairaks das periafa, lil kahis ...«

Njihovi noži so se začeli svetlikati. *Kaj zdaj? Tole je podobno enohijani.*

Priprl je oči in se spomnil vaje uporabe električnega fluida. Bliskovito je kanaliziral energije in začutil vseh osem nožev. *Astralni fluid, kako prozorno.* Hitro je naredil Šujev položaj in takoj zatem Sethov napad. *Oprosti Teo, a ti noži so hudičevo resni. Zdaj! V Sethov napad je vložil tok ognjenega električnega fluida.* Energije je natančno usmeril v vse nože hkrati. Zatem je z magnetnim fluidom objel roke z noži. Astralni fluid se je silovito izpraznil. Odprl je oči in globoko dihal. Vseh osem se je držalo za roke in javkalo. Na tleh so ležali polomljeni noži. Andrej je z grimaso bolečine zaječal:

»Ne vem sicer, kako ti je uspelo, a tole boš plačal!«

Peter se je zarežal:

»Opozoril sem vas. Kdaj vas bo izučilo?«

»Ko bo moj oče izvedel za tvoje izživljanje. Še posebej, ker si uvoženec. Ne bi se rad znašel v tvoji koži!«

Peter je posmehljivo vprašal:

»In kaj mu boš rekel? Kako boš razložil napad osmih elitnih magov N1 z noži na neoboroženega, ubožnega, N4 uvoženca?« in se zarežal. »Morebiti še najlepše! Nasmehni se, saj si na

posnetku. Vsi s pokoro smo na zunanjih površinah pod nadzorom. Si vedel to?»

Andrej se je pognal proti Petru:

»Prekleti *dimidium-mag*!«

Peter se je bliskovito osredotočil na Andrejev bes. Samo izmaknil se je, mu spodnesel nogo in ga rahlo brcnil. Fant je zaplužil po mokri travi. Vsa energija besa je izzvenela v trenju s travo, listjem in blatom.

Peter je besno zarenčal:

»**Ostani na tleh!** In ostali? Kdo bo naslednji? Je še kakšen junak, ki želi spoznati okus svežega zelenjavnega krožnika?»

Andrej je jezno zaklical:

»Dajte ga! Sam je!« in se javkajoče pobiral. Drugi so oklevali. Peter je grbančil čelo:

»Odločite se že! Rad bi šel na večerjo. Tudi punca me čaka in nočem zamujati. Torej?»

Dekleta so prva odnehala:

»Gremo! Pustimo tega zmešanca! Najbrž ima prav glede snemanja.«

Aleš se je spogledal s preostalimi tremi:

»Tudi meni je dovolj. Saj bo še čas za obračun.«

Peter se je zarežal:

»Pametno! Pa ne pozabite pobrati črepinj, da se kdo ne poreže!«

V ravnateljevi pisarni so se zbrali mrkogledi profesor Han, profesorica Lobnikova, na novo pa se je pridružila še Melinda Kačičnik, profesorica obredne magije. Podravnateljica Normanova je jezno prikorakala, srepro ošinila zbrane kolege in kolegice in jezno pihnila:

»Presneto! Zakaj nimamo kar 24-urnega delovnika? Bi vsaj vedeli, da nimamo svojega časa! Kaj je tokrat ušpičil?«

Ravnatelj Brežnik jo je z blago kretnjo povabil pred zaslon. Podravnateljica je oprezno pristopila.

»Ni ravno neposredno ušpičil, branil se je pred napadom dijakov in dijakinj iz N1. Prestregli so ga po pokori.«

»Kdo je koga? O čem govorite?« je glasno vprašala in ježno pihala.

»Kar sami pogledjte!«

Profesorici Normanova in Kačičnikova sta zgroženo odkimavali. Normanova je besno siknila:

»Tole je vse bolj resno in nevarno. Sem prav slišala telemitski uvod in potem enohijansko invokacijo?«

Kačičnikova je obmirovala odprtih ust.

Profesor Han je ogorčeno vrtel z očmi:

»Zadeva postaja grožnja za vse nas!«

Ravnatelj Brežnik je pritisnil na gumb:

»Tole je posnetek astralnega kamernika. Spokorniki v času pouka ne smejo z območja varnostnega snemanja,« slika se je spremenila, zatem je zašepetal. »Fant se vedno in dosledno drži tega pravila.«

Profesorica Normanova se je prijela za glavo:

»Pri Jezusu in Mariji! Kakšna amplituda!«

Profesorica Lobnikova si je z nežnim kašljem priborila pozornost:

»Amplitude spremljajo kretnje izrazito varovalne narave. Moj dijak se je samo branil. Opozarjal jih je. Nekateri očitno mislijo, da zanje ni pravil.«

Profesor Han je skočil na noge in ogorčeno odvrnil:

»Novčki ne bi smeli tako obračunavati med seboj! Pogledjte, kaj

je naredil nesrečnemu Andreju Blazniku. Ko bo njegov oče izvedel,« je iskal besede. »Zagotovo bo izvedel! Ponižal ga je uvoženi!«

Profesorica Lobnikova se je privošljivo zahihitala:

»Kako se bo izteklo na morebitnem soočenju? Osem iz N1 z noži, ob podpori prepovedane magije, napade enega iz N4 in ta jim prešteje astralna rebra z dovoljenim, kar se je naučil pri pokori. Kako bo to zvenelo?« in je zajedljivo zaključila. »In besede uvoženi ne pritiče častitljivemu profesorju! Še nagradne točke mu bom dala!« je ključevalno zaključila.

Profesor Han je od presenečenja in zgroženosti lovil sapo. Ni mogel verjeti svojim ušesom. *Kako se lahko Lobnikarca veseli triumfa uvoženca? Adamijci bi morali držati skupaj.* Pogoltnil je slino in srdito odvrnil:

»Gospod Blaznik je ugleden prijatelj samega prokonzula! Brez našega odločnega ukrepanja bo zadevo predal inkvizicijskemu tožilstvu! Obstaja samo ena rešitev,« je vse vročično odmerjal. »Nevarnega uvoženca je treba odstraniti, preden bo prepozno.«

Ravnatelj se je spogledal z molčečo profesorico Normanovo in odločno posegel v brezploden prepir:

»Dovolj! Saj sta kot od haša zadeta najstnika! V tej pisarni ne uporabljamo poniževalnih izrazov, recimo uvoženec. Tudi nobenih nagradnih točk ne bo zaradi pretepa. Kriv ali ne kriv, udeležbe v pretepu ne bomo tolerirali, še manj nagrajevali! Dejan!« je uperil oster pogled v profesorja. »Vseh osem boste poklicali na zagovor in jih kaznovali zaradi uporabe prepovedane magije. Pod grožnjo ukora pred izključitvijo jim boste prepovedali približevanje gospodiču Petru Lomniku.«

Profesor Han je ostal brez sape. Hotel je nekaj reči, a ga je ravnatelj prehitel:

»Nobene inkvizicijske preiskave ne bo. Za to boste osebno poskrbeli!« in je tišje dodal, »Nikogar ne bomo dostavili v zunanost, ker za kaj takšnega ni nobenega vzroka. Jasno?«

Profesor je še vedno hotel nekaj dodati, a mu je ravnatelj to preprečil s strogim dvigom glasu:

»Če vam pri tem spodleti, vas bom suspendiral zaradi ogrožanja enakopravnosti dijakov in sam uredil zadevo. Se razumeva?«

Profesor Han je kislo prikimal in hotel nekaj reči, a znova ni prišel do besede. Ravnatelj je trdo dodal:

»Vsakemu od napadalcev boste hvaležno napisali pet kazenskih točk.«

Profesorici Lobnikar so se vedno povešene ustnice uravnale v sled nasmeška.

Profesor Han se je sunkovito postavil na noge in ježno pihal.

Ravnatelj Brežnik je mirno, pravzaprav ležerno, odvrnil:

»Mislite, da sem prestrog? Tega ne počnem zaradi novčka iz zunanosti, temveč zaradi varnosti vaših dijakov. Bodite mi hvaležni. Konec debate! Petra!« je rahlo dvignil glas in se obrnil proti profesorici tujih jezikov. »Naj vam ne gre na smeh! Vaš učenec je sodeloval v incidentu! Lahko bi pravočasno pobegnil, a mu ponos ni dal miru.

Moral je pozirati in napeljevati k nedovoljenemu obnašanju! Zaradi nepotrebnega sodelovanja v izgredu mu dodajte tri kazenske. Za dobro mero in opozorilo! Tudi zanj velja prepoved približevanja oktagonu cvetk N1! Ob prvem naslednjem incidentu leti s šole. Jasno?«

»Kaj?« je skočila na noge. »Saj ni ničesar zagrešil!«

Ravnatelj Brežnik je mirno zaključil:

»Udeležen je bil v izgredu, ki bi se mu lahko poskusil izogniti.

To je dovolj! Po dobrih dveh mesecih pokore bi se moral zavedati razpok ega, se obrzdati in po potrebi narediti tudi kaj strahopetnega.«

Profesorica je sedla nazaj in ježno pihala.

V pogovor je previdno posegla profesorica Kačičnik:

»Ste se vsi izkivali? Ste končali? Je dovolj frčanja ego-perja? Čas je, da se posvetimo najpomembnejšemu,« in vse dramatično premerila, »magijskemu delu incidenta. To je nujno. Žal ima Helena popolnoma prav glede prepovedane magije. Vse skupaj se je še dobro končalo. Se zavedate, kaj so kamerniki posneli? Vam je jasno?« je dvignila glas in z namigom utišala morebitna ugovarjanja:

»Pri vatikanskih svetnikih! Že brez diagnostike vam lahko povem.

Napadalci so naredili prepovedan telemitski uvod in v prepovedano igro nožev vmešali prepovedano rotitev etirjev in temu dodali prepovedan Sethov paralizni priklic! Za finale pa so poskusili še s prepovedano Abramelinovo verzijo zaključnega obreda. Po posnetkih sodeč jim je zaradi neznanja in neizkušenosti pri vsakem prepovedanem koraku posebej konkretno puščalo, saj vidite te fluidne zmazke.

Čudno, da ni nihče končal na intenzivni. Napadeni gospodič Lomnik se je brez zveze trudil z obrambo. Samo malce bi še potrpel in sami bi se odstrelili v jesodska nebesa psihotične shizofrenije ali z malce smole celo v objem tifaretske psihopatije. Bedaki, oprostite izrazu, so se poigrali z res nevarno mešanico prepovedanega. Imeli so Feliksovo srečo, da niso trajno odleteli. A vi se tukaj pričkate okoli nepomembnosti v smislu delitve kazenskih točk. Po mojem mnenju so vredni še česa več od nekaj kazenskih točk. Novčki s takšno mešanico telemitske in

enohijanske magije?» se je zgroženo križala. »Tukaj je nemočen še vsemogočni bog.«

Ravnatelj je prikimal:

»Ta izgretna scena potegne s sabo vprašanje,« in je strogo ošinil prisotne. »Kako so novčki prišli do teh obredov in formul? So dobili prepovedano pomoč od starejših dijakov ali celo, Jezus ne daj, kakšnega profesorja?«

Profesor Han se je nagnil naprej in kotiček ustnic se mu je ukrivil v ciničen nasmešek:

»Tim, saj niste resni. N1 so rojeni adamijci in od rojstva živijo v deželi magije. Zakaj se čudimo, če želijo in dobijo več od uvoženih? Dajte no,« in vsem namenil ravnodušen nasmešek. »Ne postavljajte neumnih vprašanj, ker odgovore dobro poznate. Njihov greh je, ker so se spravili na napačnega uvoženčka in vse skupaj se je narobe izteklo,« in trdo zaključil. »Samo ne pridigajte o primernosti dogodka. Saj sami veste, kako stvari potekajo. Ko bo čas za to, ne boste mižali samo na eno, temveč na obe očesi.«

Vsi so se nekako potegnili sami vase. Znova se je oglasila profesorica Kačičnikova:

»Očitno je gospodič Lomnik nekaj posebnega, če je napačen za obračunavanje Adamijcev s prišleki,« in je v ravnatelja Brežnika zapičila svoje sokolje oči. »Tudi sama sem zaprepadena spričo amplitude njegovih fluidov. Torej je čas za resnico,« in trdo zaključila. »V čem je narava prišlekove posebnosti? Pokora z rehabilitacijo in odlične ocene niso priplavali po Emonici. A težave ste si nakopali čisto sami.«

Vsi so se spogledali in ravnatelj Brežnik je kislo vprašal:

»Sami? Razložite, kolegica.«

Profesorici se je na okroglem obrazu zarisala stroga resnost:

»Gospodič Lomnik ne sodi v N4, temveč v N1, kjer bi ostal v

sivini razrednega povprečja. Tam bi iskal družbo rojenih adamijcev. Vedno je bilo tako. Dejan, se strinjate?» je poiskala Hanovo odobravanje:

»Naredili ste napako pri analizi vpisne dokumentacije. Vsako leto se nekaj talentiranih prišlekov uvrsti v N1 ali N2, kjer se izgubijo med sebi enakimi. A vi ste ga vtaknili v N4 in zdaj se čudite posledicam. Zakuhali ste fino godljo, ki jo morate sami posrebat.«

Grobna tišina je legla na prostor. Vsi so iskali odgovor na Melindine besede. Prvi je zmagoslavno spregovoril profesor Han in ošinil ravnateljev okamnel obraz:

»Rekel sem vam.«

Ravnatelj je nestrpno dvignil glas:

»Vem, kaj ste rekli, a še vedno stojim za svojo odločitvijo. Gospodič Peter Lomnik sodi v N4. Če bi ga uvrstili v N1, ne bi bilo nič manj izgredov. Ni vse v nadarjenosti za magijo, to sami veste. Z obtoževanjem ne bomo ničesar rešili.«

Profesorica Normanova je presekala naraščajočo napetost:

»Nehajmo s tem, saj ne bomo ničesar rešili. Današnja prigoda nas je streznila in ne smemo dovoliti, da nam zadeve uidejo iz rok. Naj naštejemo povzetek sklepov.«

Vsi so mrmrajoče pritrdili, profesorica je trdo nadaljevala:

»Dejan bo kaznoval svoje prepotentne dijake in dijakinje. Petra,« se je spogledala s kolegico, ki so se ji ustnice znova ukrivili v pozo večše. »Enako boste storili z gospodičem Lomnikom. Naj raje v primeru provokacij pravočasno spodvije rep med noge.«

Profesorica Lobnikova je nezadovoljno prikimala in se spogledala s kolegom Hanom. Obema je ravnateljeva odločitev z obraza pobrala nekaj barve.

Na koncu se je posvetila še ravnateljcu:

»Malce bomo pritisnili na vire prepovedanih dobrin. Mogoče bo treba koga kaznovati, tako za opozorilo.«

Ravnatelj je zadovoljno prikimal. Normanova je zaskrbljeno nadaljevala:

»Še nekaj je,« se je spogledala s profesorjem Hanom. »Kolega Dejan je opozoril na gospoda Blaznika. Kaj, če kljub vsemu pritisne? Saj ga poznate. Na hitro obogateni plebejci si z denarji kupijo razne družbene položaje in so egoistične nadloge s kompleksom veličine,« in je zlovoljno pihnila. »Ni hujšega od na hitro obogatene plebejca, ki želi z glavo skozi zid med nobilise.«

Ravnatelj Brežnik je mračno dodal:

»Potem mu bomo sporočili, da njegovemu sinu grozi izključitev zaradi prakticiranja prepovedane magije. Za podkrepitev grožnje mu bomo dostavili posnetek iz parka. Seveda brez dodatka, ko jih gospodič Lomnik konkretno nalomi.«

Profesorica Kačičnikova je bila znana kot precej zategla. Minka ga je opozorila na njen način – rada je postavljala vprašanja iz opomb učbenika. Peter je sedel v zadnjo klop. Poskusil se je narediti neopaznega, skrita za zastorom običajnega uvodnega žvrgolenja.

Profesorica ga je opazila:

»Gospodič Lomnik, sedite malce bližje. Saj ne grizem, grebem ali pljuvam.«

Peter je previdno odvrnil:

»Saj vas tudi od tu dobro slišim in vidim.«

Profesoričin glas je pridobil malce grozljivejši prizvok:

»Gospodič, nisem vas lepo prosila v upanju na udejanjenje, temveč vljudno ukazala v pričakovanju izvedbe v času vesoljnega obstoja. V tretji vrsti je prazna klop. Sedite sem!« in je s prstom pokazala na prazno klop poleg Emire Beganovič. »Zagotovo boste disciplinirani in ne boste nagajali gostji iz Dalmatije! Verjetno vas ne bo motilo, ker ne more postati državljanka cesarstva.«

Emira se je namuznila.

Peter je naveličano vstal in prisedel k močnejši deklici:

»Obljubim, da bom priden.« Deklica se je nasmehnila. Profesorica je nadaljevala:

»To smo rešili. O mojem predmetu ste verjetno marsikaj slišali, imate različne predstave, a pozabite nanje! Obredna magija je zelo praktična magijska veda. Do osnov ste upravičeni šele zdaj, ko ste malce manj zeleni. Ko boste premleli osnove obredne magije, boste deležni vstopnice v vzvišen svet ceremonialne magije. Najpomembnejša beseda obredne magije je,« in z očmi preiskala razred in poklicala:

»Gospodična Emira Begovič! Kaj je obredna magija?«

Emira je živčno prestopala. Peter je na njenem čelu opazil srago potu. Tiho ji je prišepnil:

»Disciplina.«

Emira je glasno ponovila:

»Disciplina! Najprej to!«

Profesorica je zaploskala:

»Gospodična Begovič, prav imate. Gospodič Lomnik vam je prav prišepnil. Ker se v mojem razredu ne prišepetava, temveč razmišlja z lastno vsebino med ušesi, bom podelila nekaj točk. Gospodič Lomnik!« je zaklicala in Peter je vstal, se spogledal z Emiro in dejal:

»Želite profesorica Kačičnikova?«

»Gospodič Lomnik, dobili boste točko za pomoč sošolki. Nadalje dobite kazensko točko zaradi nedovoljene pomoči. Gospodična Begovič, vi dobite točko za pogum, ker ste zaupali gospodiču Lomniku. V nekem drugem razredu sem podelila kazenske točke, ker je vaša kolegica zaradi svoje vere doživela napačno *sufljanje*. Gremo naprej. Sedita oba!«

En drugemu sta se nasmehnila. Peter ji je prišepnil:

»Sovražim ločevanje na osnovi vere. Če bi jaz odločal, bi vsi dobili polno državljanstvo brez dodatnega davka.«

Profesorica je nadaljevala:

»Gospodična Begovič je omenila disciplino. To je najpomembnejše pri obrednem delu. Še zlasti pri skupinskih obredih. Naj mi kdo navede primer skupinskega obreda.«

Peter je sunkovito dvignil roko.

»No, gospodič Lomnik? Poznate katerega?«

Peter je odgovoril:

»Recimo vatikanske ali islamske obrede. Gre za tipične primere skupinskih obredov z natančno izdelanim scenarijem in vlogami.«

Profesorica ga je pohvalila:

»Odlično gospodič Lomnik! Vatikanska maša je dramski obred. Imamo duhovnika, ministrante in publiko. Vsi na svoj način sodelujejo in prejmejo dar svete maše. Tukaj imamo islamko, gospodično Begovič. Je pri vas kaj drugače?«

Emira previdno vstane in plaho odvrne:

»Niti ne. Pri naših obredih gre v bistvu za isto stvar. Islam je religija knjige in priznavamo vse osebe krščanske Biblije. Naši veri imata skupne temelje.«

Profesorica je prikimala:

»Tako je! Ker tudi Islam temelji na naših knjigah, je naša magija zlahka dostopna tudi islamistom in obratno.

Sufi tabele so nam precej domače. Invokacija Gabriela je enaka sufijskemu klicu Džibrilu. Mi imamo hebrejske formule, oni arabske. Arabščina in hebrejščina imata skupne korenine, saj gre že v astralnem fluidu za skoraj iste zadeve. Gospodična Begović ima potencial, da bo enako uspešna. Drugače bi ji spodletelo dejanje volje.«

Peter je dvignil roko.

»Kaj bo gospodič Lomnik?«

»Zakaj potem islamovci nimajo državljskih pravic? Zlasti so brez volilnih pravic!«

Profesorici se je zataknila slina. V razredu je završalo.

»Gospodič Lomnik, to je ura obredne magije in ne prostor za krivoverske debate.«

Peter se je nasmehnil:

»Oprostite, profesorica. Samo vprašal sem, ko ste govorili o podobnostih in enakostih.«

Profesorica je hitro nadaljevala:

»Vrnimo se k obredom. Poznamo tri vrste invokacijskih obredov. Jih lahko kdo našteje?«

Znova je samo Peter dvignil roko. Profesorica mu je dala besedo.

»Imamo dramsko obliko, s to smo se že srečali in jo bomo gulili do zadnjega letnika. Potem imamo devocijsko metodo, rezervirano za zadnja dva letnika. Poznamo še direktno metodo, ki nas čaka šele v primeru nadaljnega študija na univerzitetni stopnji.«

Profesorica je zadovoljno premerila razred:

»Lahko ste srečni, ker imate med sabo nekoga, ki se mu sanja in je znal povezati dosedanja znanja. Ker smo danes velikodušni, dobi razred tri točke. Gospodič Lomnik ima prav. Letos in še naslednji dve leti bomo gulili samo dramske metode. Če želite nekega dne poleteti, morate najprej odpreti oči, shoditi, teči in potem vam bo božja volja mogoče namenila še letenje.«

Profesorica je nadaljevala z osnovnimi značilnostmi dramske konstrukcije obredov.

Vpisani v Rokodelski krožek so se zbrali v šolski metalurški delavnici. Pater Teodozij je ogledoval družino:

»Sedem palčkov! Jaz bom igral Sneguljčico, oziroma Sneguljčnika,« in odmahnil. »Šalo na stran. Danes se bomo poigrali z osnovnimi metalurškimi postopki s ščepcem alkimije. Najprej vprašanje. Gospodič Kovač,« se je posvetil Mihi. »Zakaj bosta vaše bodalo in meč boljša od kupljenega?«

Miha je oklevajoče odvrnil:

»V njem bo večji delež moje energije. Več bom vložil, torej bom več dobil.«

Pater Teo se je zarežal:

»Gospodič, tole vaše ekonomsko videnje je točno. V svoja orodja in orožja boste vložili veliko energije, predanosti in ljubezni. Končni izdelki mogoče ne bodo estetski presežki, a bodo v vaših rokah močnejši od še tako dragocene kupljene bižuterije. Verjetno vsi niste talentirani umetniki, zato se manj spretni pripravite, da bodo vaši izdelki tarča posmeha. Tega si preveč ne ženite k srcu. Sprejmite to kot dodatno alkemično kaljenje svoje duše. Dovolite jim, ubogim na duhu, ta posmeh, kajti smejali se boste zadnji, ko bo odločala moč magove oborožitve in od tega odvisne izpitne ocene. Naj vas malce

opogumim,« se je skoraj radoživo nasmehnil. »Vsi udeleženci rokodelstva so skoraj vedno dobili najvišje ocene. Torej se oprimimo dela!«

Povabil jih je k talilni peči:

»Tole je talilna peč. Deluje na principu pretvorbe električnega fluida v toploto s pomočjo magnetne indukcije, njeno srce je transformacijski kristal, precej redka in zaradi možnosti zlorab tudi trdno nadzorovana dobrina,« in je s palico udaril po kotlu. »V kotlu imamo osnovo mešanico iz odpadnega jekla in železa. Dodali bomo še nekaj začimb.

To bo za vas prva vaja aplikativne alkimije. Vaši meči bodo zaradi večje učinkovitosti votli. V ta namen pripravljena kovina mora biti izredno trda, vendar prožna. Naša zmes je v osnovi čista, torej ne potrebujemo alkemičnih metod za odstranjevanje žvepla in fosforja. Kako boste dosegli zeleno votlost?«

Oglasila se je Teja:

»Z magnetnim fluidom?«

Pater Teo je prikimal:

»Tako je novčki! Magnetni fluid je oblika energije, namenjena delu z magnetnimi predmeti. Vsa kovačija je magnetna. Vendar gospodična Hribernik ni razložila, kako bo pri tem uporabila magnetni fluid. Kakšno je pravilo fluidov v otipljivem svetu?«

Peter je dvignil roko, a ga je pater Teo zavrnil:

»Naj kdo drug odgovori.« Peter je zlovoljno spustil roko. Javila se je Emira. Pater Teo ji je prikimal:

»Emira nas bo razsvetlila.«

Deklica je dejala:

»Z magnetnim fluidom bomo oblikovali notranje stene izvotljenega predmeta.«

Pater je zadovoljno pokazal na meč:

»Bravo gospodična Begovič! Tukaj imate vse potrebno za izdelavo svojega magijskega bodala. Gospodična Brglez, zakaj potrebujemo bodalo?«

Deklica je suvereno odvrnila:

»Bodalo predstavlja alkemično živo srebro, fluidnost stvari.«

»Torej le niste vsi čepeli na ušesih. Tukaj bomo šli malce dlje od elementarnega pouka profesorja Hana. Bodalo je živo srebro v magovih rokah. Živo srebro je ... Kakšen element? Gospodič Mirnik, razsvetlite nas!«

Drobčen fant s štenastimi lasmi in velikimi temnimi očmi je zajecjal:

»Je mogoče zračni?«

»Zakaj ugibate? Živo srebro **je** zračni element. Bodalo **je** orožje zračnega principa in v kompletu z bodalom sta še veriga in bič. Naj mi kdo razloži odnos teh treh orodij do ideje greha. Samo brez Pavlovega citata. Bi vi gospodična Rečnik?«

Deklica je zajela sapo:

»Brez greha ni milosti in pokore. Vsa tri orodja so namenjena pokori. Greh je posledica pasivnosti. Uravnoteženje prihaja z aktivne strani, z zavedanjem, pokoro in milostjo.«

Pater je zadovoljno nadaljeval:

»Prav imate. Pavlinska teorija greha predvideva uravnoteženje. Lepo ste omenili milost, ki predstavlja aktivno stran in zlasti naravno težnjo po izravnavi vzroka greha. Vsi vemo za pokoro z bičem in verigo. Malo manj pa vas pozna pokoro z bodalom.«

Mihi je ušlo:

»Posledice bičanja so vidnejše od posledic prebadanja. Zdaj vem, zakaj se nekateri pri nas gredo pirsing.«

Pater ga je s palico neverjetno natančno udaril po roki. Miha je zacvilil in odskočil.

»Gospodič Kovač je doživel neposredno pokoro! Orodja pokore niso namenjena zabavi, temveč uravnoteženju naravne težnje hoje po lažji poti, po velecesti pregrehe. Bodalo je orodje za sproščanje prevelike vneme, viškov energije. Mag s prelitjem svoje krvi spusti energijo prevelike vneme. Seveda to ne pomeni mesarije, temveč kapljice. Krvna daritev se izvaja šele na stopnji praktika. Če jo želite opraviti, morate najprej razumeti potrebo po njej. Izvajanje krvne daritve brez zadostnega zavedanja o smislu in notranji logiki je nekoristno in pravzaprav zelo škodljivo. Še huje je spuščati tujo kri za nabiranje lastnih koristi.«

Pater jim je razložil vse o treh orodjih pokore in zaključil:

»Zdaj pa se končno le podajmo na pot prakse. Vprašanja?«

Miha je dvignil roko:

»Omenjali ste zlat ročaj. Najbrž nihče od nas nima zlata za metalurške namene. Če prav vem, so ročaji kupljenih bodal pozlačeni. Pa še to samo tistih dražjih. Zadnjič sem pokukal v katalog »Mag-Drogerije« in me je ob cenah kar malce stisnilo. Tamkajšnji cenovni razred je daleč nad mojim dijaškim proračunom.«

Pater Teo se je pogladil po bradi.

»Kaj vi pravite?« je vprašal Emiro.

Deklica je odvrnila:

»Vprašanje gospodiča Kovača je na mestu. Najbrž nihče od nas nima niti grama zlata.«

Pater se je zadovoljno zarežal:

»Zakaj vas skrbi zlato?« in je odkril drugi talilni lonec. »Polovično rokodelstvo ni rokodelstvo, temveč šušmarstvo. Na srečo ima Rokodelstvo dovolj bogate sponzorje, da si lahko privoščimo ustrezno kvaliteto. Seveda se ne boste hvalili s svojimi orodji. Zlato ni namenjeno postavljaštvu, temveč ima svojo funkcijo. Katero?«

Peter je odvrnil:

»Zlato je najbolj prevodna kovina.«

»Odlično! Vsak naj zasede svoj delovni pult in veselo na delo!«

Nepoškodovana resnica 2: O naravi skrivnosti

Kardinal Sangiovanni si je zadovoljno pomel dlani. Najzaupnejši sodelavec in namestnik v Kongregaciji za doktrino vzgoje, kardinal Jim Kirk, mu je prinesel odlično darilo. Sicer o Jimovih intelektualnih kapacitetah ni imel najboljšega mnenja, a kot zvesti izvrševalec ni nikoli postavljajl zoprnih vprašanj. Kdor je poznal Jima v mladih letih, ga ne bi prepoznal. Včasih je bil popolnoma drug mož.

Njegov najljubši šport na Teološkem inštitutu je bilo kršenje pravil in tudi kakšna goljufija je prišla vmes.

Znan je postal po znameniti goljufiji testa Jezusa odrešenika. James ni sprejel teze, da se je treba soočiti z izgubo duše. A to se je zgodilo pred pol stoletja. Zdaj je pred njim stal ostarel mož upadlega videza, brez sledi nekdanjega upornišva.

Ponudil mu je stol in vprašal:

»Ste prepričani o tem?«

Kardinal Kirk je voščeno prikimal:

»Equit maximus Jože Ravnik je s službenimi certifikati obiskal Tima Brežnika, ravnatelja Lublianske magijske gimnazije. Ravnatelj o tem ni naredil nobenega službenega zaznamka.«

Tiberij je sklenil roke:

»Jože Ravnik ni zgolj neki visoki magister obrambnega ministrstva. Vsakokratni obrambni minister se izogiba

kongregacijskemu nadzoru nad imenovanjem na ta položaj. Vsi poznamo pomen te funkcije v realnem svetu.«

Jim je prikimal:

»Equit Ravnik je pravzaprav operativni šef magijske obveščevalne dejavnosti. Kadar koga obišče, najsibo zasebno, službeno ali nekje vmes,« je naredil zlovoljen obraz, »se o tem ne pišejo zapisniki in običajna poročila, temveč vse ostane v zarotniških meglicah magijskega podzemlja.«

Tiberij je na ekranu zadovoljno motril seznam novčkov ljubljanske gimnazije:

»Na gimnaziji se je moral zgoditi kakšen resen incident, povezan z magijo in je zaradi svoje narave pomemben za obveščevalno varnost. Tako pomemben, da je zahteval pozornost in osebno avdienco najpomembnejšega magijskega obveščevalca. Je običaj, da obveščevalni šef sredi težav z eno od svojih ključnih izpostav obišče izobraževalno ustanovo?«

Jim je odkimal. Tiberij ga je nekaj trenutkov opazoval, zatem je živahne oči vrgel na tablico:

»Na seznamu novčkov vidim še eno zanimivost. Ravnikov vnuk Peter Lomnik je, presenetljivo, uvrščen v N4, torej je vržen v nekakšen koš za neuspele magijske teličke.«

Jim je okorno skomignil z rameni:

»Je to pomembno?«

Tiberij je režeče odvrnil:

»Zaradi takšnih vprašanj ne boste nikoli prefekt. Niste opazili nobene nenavadnosti?«

Jim je zmedeno odkimal.

Tiberij je poudaril:

»Res nobene?«

Jim je še enkrat odsotno odkimal.

Tiberij se je privošljivo zarežal:

»Naj vas razsvetlim! Ravnikov vnuk je zmagal v teku na 100 metrov na šolskih Crowleyevih igrah. To ni uspelo še nobenemu novčku. V vsej zgodovini šole je N4 vedno nosil zastavo magijskih odpadkov, a letošnji letnik ima največ točk in je po povprečni oceni na presenetljivem drugem mestu. To niso tajni podatki. Kot prefektu Kongregacije za doktrino vzgoje so mi vedno na voljo učni rezultati vseh šol pod jurisdikcijo Ministrstva za vzgojo in izobraževanje. A ta uspeh ima velik madež. Vidite to?«

Jim je tiho komentiral številke na zaslonu:

»N4 ima celo za svoj negativni sloves nenavadno veliko kazenskih točk. Pravzaprav so zgodovinski rekorderji. Njihova palica je očitno na obeh straneh enako močna.«

Tiberij je zožil pogled:

»Imate kakšno pametno idejo, kaj to pomeni?«

Jim je ravnodušno skomignil z rameni:

»Verjetno je v N4 zelo poseben novček.«

»Bravo! Zelo poseben novček,« je zadovoljno skoraj zašepetal.
»Bi znali identificirati tega posebneža?«

Jim je znova izgubljeno skomignil z rameni. Tiberij je sklenil roke in se zarežal:

»Jim, začnite malce delati na svoji pozornosti. Bom drugače vprašal. Nihče od equitovih otrok ni nikoli niti povohal Adamijo. Nihče.

Njegova hči in oba sinova so dvojno dedovali magijski gen, a so ostali zunaj. Samo Peter je tukaj. Zakaj bi pomemben funkcionar dovolil uvrstitev svojega vnuka v N4? Od lanskih N4 so samo trije za las končali letnik. Vsi drugi so odleteli. Zakaj bi ded tvegala in svojega edinega vnuka pustil v greznici uvoženih?

En eterfonski klic bi lahko spremenil uvrstitev.«

Jim je nekaj časa sam zase šepetal, zatem zlovoljno prhnil:

»Saj je uvožen. Kolikor vem, je gospodič Lomnik osnovno šolo obiskoval v zunanosti. Logično je, da je med uvoženimi. Letos se je šola prvič odločila, da ne bo nobenega mešanja domačih in uvoženih. To se mi zdi odli ...« Tiberij ga je prekinil in naveličano vprašal:

»Ste si mogoče ogledali krvni test gospodiča Lomnika?«

Jim je presenečeno odkimal.

Na ekranu se je prikazal prazen dokument krvnega testa.

»Ne morete ga videti, ker uvoženi nimajo testiranja. Dijaki iz naših osnovk imajo opravljeno astrološko in krvno sistematiko, saj jo opravijo konec šestega razreda, a uvoženi je nimajo. Vse uvožene, ki dajo v razred z našimi, pošljejo po štirinajstih dneh šole na krvno sistematiko. Poraja se novo vprašanje,« je naredil trenutek premora. »Zakaj nihče od treh otrok equita Ravnika, navkljub dvojnemu dedovanju gena, ni z Dejanjem volje niti poskusil? Tudi oba Petrova starejša bratranca sta zunaj. Raziskoval sem Ravnikovo družinsko drevo. Poglejte ga!« in slika na zaslonu se je spremenila. Jim je zdolgočaseno skomignil z rameni:

»Tipično drevo za XY gene. Tri generacije so dale Adamiji po dva ali tri člane družine, a nihče ni opravljal v skladu z običaji kakšne res posebne ali pomembne službe. Equit maximus je pomemben, a to je normalno, da vsake toliko kakšen njihov naredi sorazmerno pomembno javno kariero. Kaj je tu čudnega?«

Tiberij je postal nestrpen. Očitno je starost kardinalu Kirku že temeljito upočasnila um:

»**Res ničesar ne opazite?**«

Jim je brez besed zrl v prefekta.

Tiberij je zlovoljno vzdihnil spričo Jimove okornosti:

»Ti ni čudno, ker noben potomec, navkljub dvojnemu genu, ni niti poskusil z dejanjem volje? Statistično bi morali to storiti vsaj trije.«

Jim je znova zgolj strmel v ekran, zatem negotovo dejal:

»Je mogoče, da je Ravnik zaradi nečesa vplival na potomce in ti so mu popustili?«

Tiberij je zadovoljno poklopil dlani:

»Tako je, a vnuk Peter je verjetno drugačen. Zavedal se je vnukove drugačnosti, zato ga je vtaknil v N4 v upanju, da bo ostal varno anonimen. Če bi hotel svojemu vnuku najbolje, bi ga brez težav spravil vsaj v N2, a za tja bi moral opraviť krvno in astrološko sistematiko. Joj, kako se ponavljam!«

Jim se je vključil v razmišljanje:

»A equit maximus je kljub vsemu svojega sorodnika potunkal in mogoče,« a ga je Tiberij nestrpno prekinil:

»Nikogar ni potunkal! Naj zaključim. Equit Ravnik sluti, da je vnuk mogoče nekaj posebnega, zato je N4 izvrstna krinka. A ta krinka ima slabost, saj je narava fantove posebnosti pokukala iz povprečja. Equit Ravnik je s svojim obiskom gimnazije v nepravem času pritegnil mojo pozornost. Najlepši cvet požene iz najbolj smrdljivega kupa gnoja. Žal nimamo dostopa do disciplinskih dokumentov. Z njimi bi si lahko ustvarili precej jasnejšo sliko. Veliko število kazenskih točk pomeni samo eno,« in Jim je s sledjo navdušenja zaključil misel:

»Imate v mislih pokoro z rehabilitacijo? Za uvoženega novčka se mi zdi ta kazen naravnost neverjetna. Zagotovo ne gre za tako drastično stvar. N4 so vedno na vrhu, ko je treba deliti kazenske točke. Tudi ponarejanje dijaških izkaznic, igranje z lumparijami, prinesenih iz zunanosti in podobnim, hitro naberejo 50 in več

kazenskih točk. Za rekord potrebujemo dovolj lumpov in z njimi povezanih lumparij. V tem ni nobene izjemnosti, samo malce več nadarjenosti za početje neumnosti.«

Tiberij se je kislo nakremžil:

»Res ne boste nikoli šef. N4 niso nikoli imeli povprečja preko 3. Povprečne ocene semestra premočno izstopajo iz dolgoletnega povprečja. Pred leti so povprečje 2,82 razglasili za velik dosežek uvoženih. Zdaj pa imamo nov rekord. **3,01!** To je samo za las izpod najboljših N1. Je naključje, da je v N4 gospodič Lomnik? Zaradi neumne politike varovanja osebnih podatkov se ne morem dokopati do podrobnejših števil. A dosežek na Crowleyevih igrah je dovolj nenavaden. Imate kakšno idejo, kako dopolniti zbirko znanja o tej zadevi?«

Jim je pogledoval skozi okno in odsotno odkimal.

»Tudi prav,« je zaključil Tiberij. »Moral se bom domisliti načina, kako naj si razširim obzorje glede enigme gospodiča Lomnika. Na vodi čutim, da je središče sil, ki bodo pripeljale do zmagoslavja starega reda.«

Tarot adut XIII: Smrt (Ezoterični B.O.T.A. Tarot)

Di scientias laboribus vendunt.

Brez napora ni znanosti.

11. Urbis Lubliana

Novčke je čakal pomemben dan. Prvič bodo šli v mesto. Na Nikolajev dan jih je šola počastila z obiskom mesta, po katerem se imenuje provincijska magijska gimnazija. Razredničarka Lobnikova jim je razložila pravila:

»V mesto se bomo odpeljali z avtopublikom. Vsak razred s svojim, saj nočemo izgredev. Za vas, goste iz drugega sveta, bo vse novo. Vzdržite se izlivov navdušenja ali zgražanja. Z ničimer ne smete izstopati od tukajšnjih ljudi. Upoštevajte vse, česar ste se naučili pri socialni vzgoji. Razumeli?«

Otroci so se veselo spravili v avtobusu podobno vozilo. Ker so vsi prihajali iz zunanosti, so se z glasnim čebljanjem čudili, ker niso nikjer videli šoferjevega prostora. Vozilo je imelo štiri kolesa, udobne sedeže, skoraj fotelje po parih in okna. Vsakdo je imel pred sabo zaslon, vgrajen v naslon sedeža pred seboj. Zadnja je vstopila profesorica Lobnikova:

»Imate vsi dijaške izkaznice? Ministrstvo je vsakemu na kartico, v čast Svetega Nikolaja, nakazalo trideset denarjev. Bodite varčni.«

Peter se je spogledal z Mihom:

»Pri nas nismo poznali darežljivosti ministrstva. Denar smo morali nositi v šolo.«

Razredničarka je sedla na sprednji sedež, vstavila v režo službeno kartico in artikulirano rekla v zaslon pred sabo:

»Klodvikov trg. Postaja 24.«

Vozilo je neslišno speljalo. Peter se še vedno ni nehal čuditi čudoviti tehniki. Nikjer nobenih smrdljivih izpuhov. Vozilo se je očitno premikalo brez človeške pomoči. Čeprav ni videl nobenih sledov računalniške tehnike, je bila ta plat bistveno razvitejša kot pri njih doma.

Vrata v obzidju so se odprla in vozilo je zapeljalo na ovinkasto cesto, ki se je spuščala proti glavni cesti in zapeljali na široko cesto v treh nivojih, ki je ravno prišla iz širokega tunela. Razredničarka Lobnikova jim je razložila:

»Zapeljali smo na tripasovno obvozno supercesto. Po njej se bomo peljali do obzidja Lubliane.«

Otroci so disciplinirano sledili profesorici, ki jim je na kratko razlagala zgodovino posameznih imenitnejših stavb. Peter ni prepoznal ničesar iz svoje Ljubljane. Prva znana stvar je bil Zmajski most. O njegovi zgodbi so se učili pri zgodovini. Razredničarka jih je peljala na sredino mostu, ki se je bočil nad leno reko, polno raznobarvno pristrčnih ladjic:

»To je Zmajski most. Lahko kdo pove, od kod ime?«

Dvignilo se je nekaj rok. Izbrala je Tejo:

»Gospodična Hribernik, povejte nam v nekaj besedah!«

Teja je razložila:

»Most je dobil ime po dogodku iz časov 10-letne vojne s Huni v 11. stoletju. Huni so izkoristili perzijsko zasedbo vzhodnega

dela cesarstva. Leta 1095 so vdrli preko Karpatijske province. Zaradi svojih zmajskih jezdecev so prvih osem let vojne zmagovali. Ukrotili so nevarno vrsto draconis maximus. Leta 1103 so požgali tudi Emono, današnjo Lublano.

Ravno na tem mestu, kjer je danes most, se je odigrala bitka med kohorto znamenitega Julijusa Agripe Akvilejskega in jato hunskih zmajev. Julijus je s sabo vzel svojega brata Jurija. Do današnjih dni se je ohranila Jurijeva posebnost, posebni obredi podaljševanja zavesti v živalske možgane, imenovani vtiskovanje. Še vedno velja za največjega mojstra te veje Wicca šole. Jurij je iznašel obred vtiskovanje v zapletene zmajske možgane. Tik pred bitko je na tem mestu izvedel svoje legendarno vtiskovanje.

In to kakšno!

Hkrati se je vtisnil v zmajske glave celotne jate in Julijusova kohorta je brez izgub potolkla vseh trideset zmajev z jezdeci vred. V čast tej zmagi nad zmaji so zgradili most in ga imenovali Zmajski most. Jurij Akvilej je po fantastični zmagi izuril nekaj centurij magov, ki so izničili prednost zmajev in vojna se je takoj obrnila v našo korist. Jurija so še za časa življenja razglasili za svetnika. Hunski kan Altaj Murangi je leta 1105 podpisal premirje in cesarstvu odstopil tudi Polandijo, nekaj otokov v Germanskem morju in strateško pomemben polotok Panticapaeum.«

Razredničarka je zadovoljno zaključila Tejin obsežen odgovor:

»Tako je bilo. Zdaj veste. In gospodična Hribernik dobi točko za odlično znanje zgodovine.«

Končno so se ustavili pred trgovinico z napisom Dulcis Emonia:

»Tole je najstarejša prodajalna sladkarij v Lublani. Ustanovil

jo je mojster iz daljne Massilije. S tem je povezana zanimiva legenda. Mogoče bi vstopili in zdajšnji lastnik, potomec ustanovitelja, jo bo z veseljem povedal.«

Otroci so zaploskali od navdušenja. Kateri normalen petnajstletnik pa ni navdušen nad sladkarijami?

Nagnetli so se v malce temačnem prostoru, napolnjenem z nenavadno svetlečimi stojali, ki so se šibila od sladkarij vseh barv in oblik. Peter je prišepnil Teji:

»Upam, da ne prodajajo ušesnega masla in ocvrtih smrkcljev.«

Teja se je zahihitala:

»Na srečo nismo v mladinskem romanu, temveč Adamiji.«

Miha je pripomnil:

»Ampak priznajte, bilo bi zanimivo. Kako bi se slišalo? Dajte mi pest rahlo zapečenih smrkcljev, posutih s prhljajem veganske rdečelase zeliščarke - letnik 1990.«

Razredničarka je slišala govorjenje:

»Tišina!« in se prijazno posvetila popolnoma plešastemu, baročno zaokroženem možu srednjih let. »Gospod Marcel, povejte prosim zgodbo.«

Obilni mož se je postavil pred glavni pult. Najbolj so izstopali hecni brki in živahne oči:

»Naj se predstavim. Jaz sem Marcel Sauvis. Moj daljni prednik, Alden Sauvis, je leta 755 prišel v takratno Emono v vlogi osebnega slaščičarja znamenitega konzula Petrusa Felixa Merovinga, mlajšega brata Klodvika Urbana Merovinga. V bitki pri Aquileji so jekleno trdne Petrusove legije uprizorile pokol nad zmedenimi hunskimi hordami. Takrat je zemlja napojilo skoraj sto tisoč hunskih vojščakov vseh mogočih barbarskih narodov onkraj Odrise in Dnestrine.

S tem se je končala zgodovina hunske vazalne kneževine

Karantanije, ki se je začela leta 658. V temnih letih hunskega vdora je obsegala Norik, obe Panoniji, Dalmatijo in del blagoslovljene Italije. Karantanskega kneza Jevgenija II Karantaniana so obglavili v Claudii Celeii leta 762.

Moj prednik je nesrečnemu knezu skuhal zadnji zajtrk. Po legendi je pojedel piščanca z ajdovo kašo in kosom rženega kruha. Posladkal se je z legendarnimi emonijskimi piškoti, ki jih lahko kupite tudi danes. Po koncu vojne je moj prednik dobil v dar ta skromen prostor od samega konzula Petrusa.

Vidite, na zidu imam originalni konzulov edikt z njegovim osebnim podpisom. Ta prostor je, ironično, v eni redkih stavb, ki so preživele hunski požig Emone.«

Otroci so z zanimanjem poslušali in po končani pripovedi še nekaj trenutkov ostali (čudežno) brez besed.

Razredničarka je zaključila:

»Zdaj si lahko kupite slaščice. Samo brez prerivanja in ne porabite vsega,« in stopila k Marciusu. »Tile so uvoženci. Preden vam demontirajo trgovino, jim razložite, kako si postrežejo in plačajo.«

Marcius zakliče:

»Družčina! Malce posluha prosim! Slaščice si naberete v vrečke in jih položite na oznake s tehtnico. Zatem k znaku za denar pristavite dijaško kartico. Ko je transakcija opravljena, dobite še račun iz reže pod *senso* kartic. Tehtalnih prostorov je dovolj, zato lepo počasi. Vsi ne boste prvi samopostreženi, a zagotovo boste na vrsti. Počakali bomo tudi na največja počasnela.«

Peter, Miha in Teja so si v velike vrečke veselo metali vsega po malem. Očarala jih je izjemna pisanost slaščic. Seveda so vzeli tudi nekaj emonijskih piškotov. Za razumno veliko vrečko

(največjo, se razume) je bilo preprosto preveč različnih vrst slaščic. Omamne vonjave so kar same vodile roke po ličnih košarah.

Teja je zaključila prva. Postavila je vrečko na označeno mesto, približala kartico oznaki za denar in na majhnem zaslonu se je izpisalo 5,02 D 45 S. To je pomenilo dobrih 5 denarjev ali 45 sestercev. Ob pogledu na dvojni znesek je skomignila z rameni. Zatem se je pojavil še račun. Teja ga je pograbila in stopila stran. Enako sta storila še Miha in Peter. Vsi trije so se umaknili iz nastale gneče.

Radoživi otroci, vsi srečni, vsak s svojo vrečko slaščic, so se kmalu znašli na cesti.

Razredničarka jih je peljala do visoke rdeče stavbe z velikim napisom Knjižnica/Bibliotheca Emona:

»To je največja knjigarna in knjižnica v Lubliani. Na zalogi imajo ogromno knjig. Kupite lahko samo knjige, dovoljene za otroke do 16 let. Torej pozabite na nakupe literature, nedosegljive že v naši knjižnici. Smo se razumeli? Knjige si lahko proti plačilu dnevne odškodnine tudi izposodite, prenesle se bodo v vaš sobni bralnik in vam bodo na voljo za plačano število dni. Kdor ima hrčkast nagon zbiranja, lahko knjigo kupi v omamno dišeči papirnati verziji. Naj vas opomnim,« je dvignila glas. »Skoraj vsi naslovi so na voljo v dražji, luksuzni verziji in ceneni, običajni verziji. Nekateri naslovi so celo v zlati izdaji za tiste, ki hočejo za knjigo res veliko zapraviti. Vsebinsko so vse verzije enake. Tudi odtis za projektor je enak. Tako je zaradi kodeksa o knjižnih edicijah. Razkrita Kabala od Samuela ben Israela je v zlati izdaji 150 denarjev, v luksuzni verziji 25 denarjev, a običajno dobite za petaka. Samo na oddelku Toledske magije je več kot dvesto naslovov. Imajo deset različnih hebrejsko-slovenskih slovarjev.

Dobi se tudi Slovar magijskega besedišča od Janusa Trobentarja in Magijski tehnični slovar od Oliverja Gradimusa. Pred morebitnim nakupom strokovne literature vam priporočam, da se prepričate o strokovni vrednosti izbranega gradiva.

Če se vam zatakne pri iskanju strokovnih recenzij, vam bo pomagalo osebje. Tukaj se dobimo čez dve uri. V primeru, da se bo kdo oddalжил za več kot dvesto metrov, se bo sprožil iskalni alarm in sledila po obljubljeni kazni. Torej brez neumnosti. Verjemite mi! Sledilnega programa ne morete pretentati. Se razumemo?»

Otroci so mrmrajoče prikimali in se zapodili v veliko stavbo. Ljudje so se ozirali za njimi. Seveda. Na šolskih uniformah je bila oznaka N4. Zagotovo jih je veliko vedelo, da so to predvsem otroci, ki so najbrž prvič (nekateri mogoče zadnjič) v adamijski Lubliani.

Presenetila jih je zračnost in velikost pritlične hale, saj so bili v domačih knjigarnah navajeni natlačenosti brez kančka estetike.

V tem delu so kraljevale police s pisarniškim materialom, časopisi, revijami, poleg lične kavarnice je bilo tudi ogromno prostora za posedanje.

V naslednje nadstropje je med mogočnim stebriščem peljalo veliko majhnih dvigal čistokrvnega retro ZF videza. Ves čas so vozila gor in dol. Peter, Teja in Miha so stekli do kabine, pritisnili rimsko I in dvigalo jih je potegnilo do naslednjega nadstropja.

Izstopili so in s široko razprtimi očmi požirali prostor neverjetnega volumna z resnično brezštevilno količino knjig. Tudi tu je bilo med knjižnimi policami veliko udobnih foteljev in kavčev za počivanje. Ljudje so pili razne pijače, posedali in listali projekcije knjig. Vse to so počeli v svečanem miru. Tišina je naslednje, na kar so postali pozorni. Tudi sami si niso upali niti

šepetati. Tiho so pristopili k pultu z zaslonom. Ko so se mu približali, je zaslon oživel in prikazala se je projekcija tipkovnice, nad njo pa napis – 'Uporaba glasu ni zaželen'.

Peter se je spogledal z Mihom in Tejo:

»Zanima me Liber 777, druga Regardiejeva revizija. V naši knjižnici je nisem zasledil.«

Teja in Miha sta se spogledala in skomignila z rameni.

Najprej se je pojavil vprašaj. Peter je prislonil dijaško kartico in lahko je natipkal zelen naslov.

Na zaslonu sta se prikazali izbiri:

»Ogled,« in »Ne hvala.«

Pritisnil je na Ogled. Na tleh se je pojavila puščica. Peter ji je sledil. Pripeljala ga je v velik oddelek z napisom Zahodne kabalistične študije. Pritisnil je na gumb in pojavila se je projekcija z izbirami Nakup, Ogled, Izposoja. Peter se je s prstom dotaknil napisa Nakup. Pojavil se je napis Običajna, Luksuzna, Zlata. Izbral je Običajna. Pojavil se je nov napis:

»4 D 43 S. Prislonite kartico na čitalec.« in na polici je začela utripati modra lučka. Peter je prislonil kartico. Iz komaj vidne reže je prišel račun, pojavil se je napis:

»Če ste zaključili, pojdite z računom k prodajnemu pultu?«

Peter je potrdil in se s papirjem v roki napotil do dolgega pulta, kjer so prodajali tudi razne pijače in prigrizke. Ženski za pultom bi prej prisodil vlogo uradnice. S svojimi strogimi potezami okostnjaka na preži je prej prestrašila kot privabila. Še sreča, da opraviš nakup pred srečanjem z njo.

Izročil ji je listek. Strogo ga je ošinila od glave do pete. Ob njenem motrenju se je počutil prav zoprno. Teja in Miha sta medtem pohajkovala med policami.

Prebrala je vsebino:

»Liber 777. Kar zahtevno berilo za tako mladega gospodiča,« in mu izročila vrečko s knjigo. »Naj vam dobro služi. Že cele generacije magov se učijo iz njenih tabel.«

Peter je prijazno prikimal in zadišal mu je čaj:

»Lahko dobim češnjev čaj z vaniljo?«

Gospe se je koščena maska vsaj za trenutek malce omehčala. Celo znak življenja je pokazala. Na označeno mesto je prislonil kartico, dobil potrdilo o transakciji in ženska mu je izročila majhen pladenj s čajnikom, sladkornico, žličko in skodelico. Presenetila ga je kvaliteta izdelave. Žlička je bila neverjetno filigransko oblikovana. Tudi čaša in čajnik iz finega porcelana na otip nista dajala vtisa cenениh materialov. Izbral si je mizico. Položil je pladenj in se udobno zavalil v mehak sedež. Namignil je Teji in Mihi, ki sta brez pravega cilja begala med policami. Sedla sta poleg njega, Miha je tiho komentiral:

»Gospod si je privoščil.«

»Dajta si še vidva. 10 sestercev bosta menda lahko riskirala za drobno razkošje. Sta našla kaj?«

Teja je odkimala:

»Toliko je vsega, da se ne znajdeva. Imaš kakšen predlog?«

»Najprej morata vedeti, kaj sploh iščeta. 777 je univerzalno uporabna knjiga. Minka si je tukaj nabavila za skoraj sto denarjev knjig. Pokazala mi je svojo knjižnico.«

»Imaš kakšen predlog za naju?«

Peter si je natočil čaj, ga sladkal in odvrnil:

»Malce pobrskajta med recenzijami. Tam je zaslon. Zagotovo bo kaj tudi za vaju. Priporočam vama kaj temeljnega.«

Teja in Miha sta se spogledala.

Ob dogovorjeni uri so zapustili knjižnico in se zbrali okoli zastavice profesorice Lobnikove. Samo redki so imeli vrečke z značilnim znakom knjigarne.

»Otroci, naš čas je potekel, zato se vračamo v šolo. Ima kdo kakšno vprašanje ali željo?«

Vsi so molčali in odpravili so se proti avtopublikumu.

Minka je opazovala novčke, ko so se vsuli iz avta. Pomahala je Petru, ki je stekel k njej.

Profesorica Lobnikova je kratko odkimala in sama zase vzdihnila:

»Res je nekaj posebnega. Še noben novček si ni našel starejše od sebe.«

»Kako je minil dan v mestu?« ga je vprašala in potegnila do klopi v parku. Peter ji je pokazal knjigo:

»Tole sem kupil. Naveličal sem se izposojanja izrezkov v knjižnici.«

Minka je vzela knjigo v roke in jo prelistala:

»777 je res obvezen nakup. Po mojem mnenju je ta knjiga prvi nujni nakup za vsakogar z resnimi magijskimi ambicijami.«

»Večina sošolcev sploh ne ve, čemu bi jo potrebovala. Ni čudno, da ima toliko sošolk in sošolcev negativne pri magijskih predmetih.«

»Ko sem hodila v N1, smo si vsi na prvem obisku Lubliane kupili 777. Štirje bogataški sošolci so si omislili celo luksuzne izdaje za 35 denarjev.«

»In potem se čudimo osipu v N3 in N4.«

Minka mu je razmršila lase:

»Za svoj obstoj na šoli se ne boj, saj zagotovo ne sodiš v koš za magijske odpadke.

Peter se je nasmehnil in jo prijel za roko:

»Vsekakor me čakajo zahtevne priprave za Dijaške igre v Aquilei.«

Minka ga je objela okoli ramen:

»Naj te ne skrbi. Te igre so namenjene druženju. Šolske točke dobi vsak dijak gimnazije, ki se tja sploh uvrsti. Ker si edini novček v ekipi, boš tudi zgolj z uvrstitvijo prinesel razredu vsaj 10 točk.«

Peter se je za hip zresnil:

»Kako tvoji sošolci gledajo na to, da hodiš z novčkom?«

Minka je presenečeno odvrnila:

»Od kod ti je to padlo na um?«

»Kar tako,« se je nasmehnil in jo pobožal po gladkih laseh. Njen nežni obrazek se mu je zdel neverjetno prikupen.

»Nekateri fantje malce vihajo nos, a ker si član šolske atletske ekipe, te sprejemajo.«

»Kaj, če bi bil navaden novček?« je vrtal.

Minka se je zdrznila. V njegovem glasu je začutila odtenek zoprnega zasliševanja o svojih motivih:

»To je ničvredno vprašanje. Dobro veš, da nisi navaden novček. Nikoli nisi bil. Tal se dela, da je tvoj prijatelj, a ti zavida. Zaživel si njegove neuresničene sanje.«

»V kakšnem smislu?«

»Lani mi je na svoj način priznal. Zagotovo ne veš, da je njegov ded klerik, a dva strica sta izpadla in že umrla, osamljena v sramoti neuspeha. Ded naj bi bil pomemben nadškof v ortodoksnem Opus Christos. Po magijski gimnaziji je nadaljeval na teologiji. O tem ne govori, a se šušlja. Kljub trudu pri atletiki, zlasti teku, mu vse do drugega letnika ni uspel preboj niti do rezervne klopi. Šele takrat je prvič uspel. Želel se je družiti s starejšimi, a so ga ti zavračali vse do lani, ko je postal polnopravni član šolske ekipe. Dosegel je celo šolski rekord na 400 m.«

»Vem za ta rekord. Kar si povedala, dokazuje njegovo vztrajnost. To je pomembno za uspeh v magiji. Meni se zdi čisto kul.«

»Saj tudi je. V tebi vidi svojo uresničitev. Oba imata deda na pomembnejših položajih in oba izhajata iz zunanosti.«

»Ne vem, kako pomemben je moj ded. Nikoli ne govori o službenih zadevah. Doma me je ves zadnji razred osnovne šole prepričeval, naj ne poskušam z Dejanjem volje. Tukaj imam samo njega in nikogar drugega.

Moja mati, oba strica in tudi starejša bratranca niso nikoli šli skozi tisti tunel. Mogoče je imel dedi prav,« je zasanjano dvignil pogled v oblačno nebo.

Minka ga je nežno sunila:

»Tepček moj. Potem naju božja previdnost ne bi spoznala. Mogoče tvoj ded noče, da se vežeš na Adamijo. Mogoče ve kaj, česar še ne veš.«

Peter je stisnil njeno roko in vzdihnil:

»Bog ve, kaj vse me čaka.«

Cum ferrum candet, cudare quemquem decet.

Železo je treba kovati, dokler žari.

12. Pokora in rehabilitacija

Končno je prišel zadnji dan pokore pri patru Teodoziju. V teh mesecih sta vzpostavila precej osebni odnos mojster - učenec.

Peter je veselo vprašal:

»Kaj bova počela zadnji dan?«

Pater Teo se je zadovoljno nasmehnil:

»Kratko obnovo minulih zabavnih mesecev. Zadovoljen sem, ker si pokazal tolikšno mero discipline in želje po napredovanju. Veseli me, ker bom napisal odlično poročilo. V enem stavku mi povej bistvo zadnjih treh mesecev. Kaj si se naučil?«

Peter je mrzlično iskal besede. Teo je spokojno čakal na odgovor.

Končno je zbral misli:

»Vsa magija je v volji in pozornosti.«

Teo se je namrdnil:

»Kako pocukrano! Saj znaš bolje.«

Peter je naredil nesrečen obraz:

»Rekli ste en stavek.«

Teo je prikimal:

»Tako je, ampak,« in izzivalno pribil, »ne takšnega za babe v roza bleščicah.« V očeh se mu je prikazala iskrica hudomušnosti.

Petra je prešinil neprijeten občutek. Pogledal je v tla in se domislil:

»Predvsem samonadzor. To je vse, kar je pomembno.«

Pater Teo se je gromko zarežal:

»Res si hecen. Bom spremenil temo. Kako se pripravljaš na provincijske igre? Novčki so redki in če niso rezerva, praviloma odpadejo že v predtekmovanjih. Kaj porečeš na to?«

Peter je ravnodušno skomignil z rameni:

»Nič ne porečem, ker o tem ne razmišljam. Zakaj bi? Če dobim priložnost, bom dal vse od sebe.«

»Žal je to premalo. Eden od zelo poudarjenih vzrokov za obrobno vlogo novčkov je fizična pomanjkljivost, a drugi, najpomembnejši, izhaja iz psihe. Petnajstletnik je psihofizično težko kos devetnajst ali dvajsetletniku, zlasti treniranemu. Ti si že fizično izjema, saj si za glavo višji od povprečja. V osnovki si gojil kopico športov in navajen si vztrajnostnega garanja. To je ključno za uspeh. Torej te nisem že vnaprej odpisal. Pravzaprav sem prepričan o tvojem uspehu. Stavil bi za najmanj za polfinale. Izreci torej ta stavek,« je skoraj zašepetal.

Peter je zamišljeno odvrnil:

»Disciplina, pozornost, vztrajnost in samonadzor.«

Pater Teo je zadovoljno prikimal: »Tako je!«

Peter je nadaljeval:

»Saj so tudi tu nadpovprečni fantje. V N1 sta mi vsaj dva fizično enakovredna, a sta odpadla že na šolskem predtekmovanju. Kaj tukajšnje osnovke ne poznajo športnih dejavnosti?«

»Seveda jih. Telesna vzgoja je eden pomembnejših predmetov.

A okoliščin ni možno opetnajstiti. Dvajsetletni atlet bo vedno premagal petnajstletnika. A ti imaš pomembno orožje, bog ti je daroval izjemne energije, ki jih nadpovprečno obvladuješ in to gre v prilogo tvoji fizični nadpovprečnosti.«

Peter je vedel, o čem govori pater Teo, ki je mehko nadaljeval:

»V teh mesecih si se naučil svoj ego vpreči v uzde pozornosti. Vsaj pri nadzoru astralnih fluidov si enakovreden starejšim dijakom. A ne slepi se! Če se uvrstiš na tekmo in ne izpadeš na predtekmovanju, bo to pomemben uspeh. Žal se navkljub mojim predvidevanjem težko primerjaš z vrhunsko treniranimi devetnajst in dvajsetletnimi atleti športnega oddelka gimnazije Aquileie. To je realnost in sprijazni se, čeprav, kot sem omenil, stavim na polfinale,« in je hudomušno dodal. »

Peter je vzdihnil:

»Profesor Urban me je v teku na 400 m določil za prvo rezervo, a moj morebitni nastop na 100 m je odvisen od ponedeljkovega zadnjega treninga.«

Pater Teo je sklenil roke:

»Še bo zabavno. Vsekakor ti želim obilo sreče in osebno verjamem, da se boš prebil daleč od predtekmovanja.«

Peter je počepnil poleg steze in gladil mrtvo travo. Razmišljal je o svojih možnostih in dvignil glavo. Zagledal je Minko. *Ves čas mi stoji ob strani. Profesor Urban je neprestano jasno kazal, da me je vključil v ekipo samo zaradi rezultata na Crowlejevih igrah. Osebno bi me najraje odslovil.* Na srečo so bila pravila o uvrstitvah zelo natančna.

Tal je pristopil in počepnil poleg njega:

»Pokaži Urbanu, kako se streže stvarem. Res temeljito premagaj Alekseja in ne bo ti mogel odreči mesta pri sprintu.«

Malce zlovoljno je odvrnil:

»Saj sem Alekseja vsakokrat premagal. A očitno to ne zadostuje.«

Tal se je nasmehnil:

»Dvakrat ga temeljito potolči, pravzaprav ga konkretno ponižaj. Vem, da zmoreš. Samo to in ne bo te mogel več tlačiti nazaj. Če bo še vedno okleval, mu omeni Rebernika. Sliši se grdo, a Rebernik je odgovoren za pošteno igro pri uvrstitvah in nastop na igrah je uvrstitev.«

Peter je odkimal:

»Ne bi se rad tako uvrstil. Raje imam Urbanovo priznanje.«

»Tudi jaz, a saj veš,« je zaupljivo prikimal, »časi obupa zahtevajo ukrepe iz obupa.«

Peter se je nakremžil. Zagotovo se ni počutil obupanega, prej opeharjenega.

Profesor Lojze Urban je dajal še zadnje napotke:

»Ta runda bo odločilna. Čeprav je Peter po rezultatih v rahli prednosti, je drugo mesto v ekipi še vedno rezervirano za Alekseja. Osemnajstletnik in predlanski četrtfinalist iger je varnejša naložba od novčka. Vendar želim pošteno izbiro, zato je ta tek odločilen, kdo bo v ekipi in kdo rezerva. Gospodič Aleksej me mora prepričati, da je vreden zaupanja, a gospodič Peter mora dokazati, da stotinke prednosti niso samo sad trenutnih navdihov. Pokažite svoje sposobnosti tudi v trenutkih hudih pritiskov Presenetita me!«

Kandidati so zasedli svoja mesta in se duševno pripravili. Peter se je koncentriral na običajen način. Uporabil je vse, kar se je naučil o nadzoru pri patru Teodoziju. Na odločilni strel so čakali Aleksej, Tal, Igor, Andrej in Peter.

Profesor Urban je še zadnjič spregovoril o pomenu preizkušnje:

»Tal in Andrej sta zraven zaradi priprav za druge discipline, a

pravi dvoboj bo med Aleksejem in Petrom. Vsem želim dober tek. Dokažite svojo vrednost tudi takrat, ko ste stisnjeni ob zid odločitve!»

Štartna pištola je zadonela in fantje so se izstrelili.

Tekači so se zbrali v krogu okoli profesorja Urbana. Nekaj časa je molčal in vse odmerjal z opreznim pogledom nezadovoljstva z dosežki:

»Rezultati so razodeli vse, priznam, pričakoval sem drugačen razplet, a odločitev je logična. Aleksej,« se je obrnil proti poklapanemu rdečelascu iz P1. »Žal sta vaša teka parada cmeravih bab in ne levji boj alfa samca. Novček vas je pretepel kot hunski plemenski zbor.«

Aleksej je povetil oči:

»Oprostite. Očitno sem imel slab dan.«

Urban se je mračno zapičil v Petra:

»Kaj vi porečete na Aleksejev argument njegove današnje blamaže?«

Peter je skomignil z rameni, pogledal poklapanega fanta in odvrnil:

»Saj ni kaj reči, tekel je odlično, le jaz sem bil malce hitrejši.«

Urban se je kislo nasmehnil:

»Zelo diplomatsko. Tudi profesor Han vam je pred časom rekel, da ste zgrešili šolo. Ekipa za sprint sta Igor in Peter, rezervist je Aleksej.«

Minka je razigrano skakala okoli Petra:

»Pri svetnikih in materi božji! Vedela sem! Vedela sem, kako se bo izteklo.«

Peter ni delil njenega navdušenja:

»Urban je s stisnjenimi zobmi priznal mojo premoč. Še izzival me je z vprašanjem, kako komentiram razplet zadnje kvalifikacije. Seveda mu nisem dal veselja z naslajanjem nad Aleksejevim neuspehom. Alekseja sem konkretno porazil v obeh odločilnih preizkušnjah. Tega nisem hotel izpostavljati. Tole vsakodnevno bojevanje za uvrstitev me je malce izčrpalo. Do odhoda v Aquileio je samo še par dni. Moram se malce sestaviti.«

Minka je prešerno frcala redke snežinke:

»Kaj se sekiraš? Imaš vse attribute za uspeh. Tale pokora pri patru Teu ti je koristila. Noben novček nima takšnega nadzora nad fluidi in astralno matrico.«

Peter je razmišljal o vsem, kar se mu je dogajalo.

Profesorica Normanova je mirno čakala. Ravnatelj Brežnik je jezno vrgel mapo na mizo. Živčno se je zavalil v svoj delovni stol in nekaj časa jezno pihal. Končno se je posvetil potrpežljivi gostji:

»Ne vem, naj bom zadovoljen ali jezen.«

Profesorica Normanova vprašujoče dvigne brado:

»Glede česa?«

Ravnatelj Brežnik pihne:

»Glede Petrove uvrstitve v prvo ekipo sprinta.«

Profesorica Normanova je ravnodušno skomignila z rameni:

»Kaj je tu posebnega? Saj ni prvi, edini ali zadnji novček na igrah. V čem je težava?«

Ravnatelj je odprl mapo, prelistal po vsebini in tiho pripomnil:

»Astralni kamerniki so ga posneli med pripravami in samim tekom. Še naši maturantje bi znali iz tega razbrati nenavadne amplitude v astralni matrici. Vsaka šola bo zagotovo imela vsaj enega astralnega snemalca. Tiste z največ sponzorji bodo pripeljale še Slepce.«

Profesorica Normanova je znova skomignila z rameni:

»Zakaj je to težava? Peter se je čisto, več kot pošteno, uvrstil na igre. Zaslužil si je mesto v prvi sprinterski ekipi. Urban ga je ves čas podcenjeval in še zdaj ni preveč srečen. Sam bi v ekipi raje videl Alekseja.«

Ravnatelj Brežnik je stisnil ustnice:

»Vem. Aleksejev stric je pomemben pokrovitelj šolskega atletskega kluba. Pogodba velja do novega leta in, ker se njegov nečak ni uvrstil v prvo ekipo, je zagotovo ne bo podaljšal. Od bogatega plebejca ne smeš pričakovati darovanja skupnosti, če od tega nima vsaj posredne koristi.«

»In kaj ima Urban od tega sponzorstva?«

Ravnatelj Brežnik jo je presenečeno pogledal:

»Kar precej. Najprej se mu bo zamajal trenerski stolček v Atletski družbi Emonia, da ne omenjam ženine službe pri Karitasu. Vsi vemo, kako je prišla do nje.«

Profesorica Normanova je zmajala z glavo:

»Ojoj, kako so vsi povezani.«

Ravnatelj je tiho pripomnil:

»Peter bo tam izpostavljen, zelo izpostavljen. Če se bo prebil v drugi krog tekmovanja, bo zagotovo vzbudil nepravo pozornost. Dobro veš, kaj pomeni, če bo nepravi velikaš pripeljal Slepce.«

»Tukaj ne moreva ničesar storiti. Samo prekrižava se lahko in zmoliva *Pater noster*.«

Tarot adut XIV: Umirjenost (Ezoterični B.O.T.A. tarot)

*E fructu arbor cognoscitur.
Drevo spoznamo po sadežih.*

13. Športne igre provinc

Izbrani športniki so se še zadnjič srečali v amfiteatru A2. Ekipa je čakala profesorja Urbana. Edini novček med njimi je bil Peter. Z njim sta govorila samo Tal in Igor. Drugi so pokazali precej, milo rečeno, zadržanosti. Zagotovo so še vedno upali, da se bo profesor Urban odločil za Alekseja.

Profesor Urban je značilno prekrizal noge in ošinil zbrane:

»Jutri nas bo ladja odpeljala do Aquileie. Provincijske igre so odskočna deska za Cesarsko gimnazijsko prvenstvo. Pravila že poznate. Letos je po dolgem času član ekipe novček in sicer Peter Lomnik. Zastopal nas bo v sprintu na 100 metrov in je rezerva na 400 metrov. Vem,« je utišal vse nestrpnejše mrmranje. »Nekateri bi raje videli drugačen razpored, a tako sem se odločil na osnovi zadnjih preizkušenj in treningov. Posvetimo se podrobnostim.«

Igor je opazil, da Petru ni vseeno, ker skoraj nihče ne spregovori z njim:

»Vsi izhajajo iz N1 ali N2. Ti si poleg Tala in Ariane edini od zunaj. Za preboj njihovega molka boš moral vsaj v naslednji krog. Preboj za,« se je nasmehnil, »preboj.«

Peter je vzdihnil:

»Torej imam dvojni pečat, novček in od zunaj.«

»Dajva se že zdaj domeniti. Razdelila si bova prvi dve mesti v sprintu. Ob uvrstitvi na cesarske igre se bodo drugače obnašali. Vse punce se bodo slinile okoli tebe in z nog ti bodo tridnevni neumiti švic očistile s solzami sreče.«

»Imaš kar optimistično oceno položaja.«

Igor se je zarotniško zarežal:

»Kaj ni brezveze iti na tekmo brez upanja na prvo mesto?«

Profesor Urban je na koncu, tik preden je razpustil dvorano, usmeril oči v Petra:

»Peter Lomnik, Igor Trobetnik, Tal Urbančič in Ariana Klemenčič, javite se pri meni.«

Igor in Peter sta se spogledala. Peter je zajecjal:

»Naju je slišal, ker sva čvekala?«

Igor je najprej naredil resen obraz, zatem se je zarežal:

»Ne! Kje pa! Urban sedi na ušesih, ko je v elementu. Nas ima za favorite, zato nas je poklical na zaključni posvet. Vedno naredi to.«

Peter je olajšano vzdihnil.

Vsi štirje so se posedli na pripravljene stole. Profesor jih je nekaj časa osredotočeno motril, zatem spregovoril na svoj gorečniški način:

»Od vas pričakujem kaj več od zgolj neкакšne uvrstitve. Glede na dosežene rezultate treningov upravičeno računam na finale in bodimo malce optimisti, tudi kakšne zmagovalne stopničke. Peter in Igor,« in oba vstaneta, a po pomirjujoči kretnji sedeta nazaj. »Vidva sta s svojima tekoma izpod 11 sekund pokazala potencial.

Igor, rekord iger je 10:38. Torej ste blizu. Za finale bo zadostovalo tudi 11:00. A zgolj finale bo razočaranje. Ste me razumeli? Realni in pričakovani cilj je medalja! Vsaj to,« in se posvetil Petru. »Tudi vi imate nekaj tekov izpod 11, a ste nestabilni. Novčki ste pač takšni. Vam postavljam realen cilj,« in oblizne zgornjo ustnico. »Četrtnfinale in uvrstitev v svoji skupini med šestim in desetim mestom bo fantastičen uspeh. V zadnjih dvajsetih letih sta se samo dva novčka, sicer dijaka športnega oddelka klasične gimnazije, uvrstila v četrtnfinale in tam pristala na devetem in dvanajstem mestu. Za kaj več jima je spodletelo v drugem četrtnfinalnem teku.«

Peter je prikimal:

»Dal bom vse od sebe in ne bom osramotil te častitljive ustanove.«

Zatem se je trener obrnil k Ariani:

»Vaš troskok je fantastičen. Če boste ponovili skoke zadnjih treningov, boste med prvimi tremi. To tudi pričakujem.«

Visokoraslo dekle s kratkimi lasmi in poudarjeno atletsko postavo se je nasmehnilo:

»Ne bom vas razočarala. Še nikoli vas nisem. Letos bom prinesla medaljo. Vse, kar je manj od srebra, me bo razočaralo.«

»Naj bo tako! Tal!«

»Gospod profesor, če bom ponovil povprečje zadnjih nekaj treningov, vam prinesem medaljo.«

Profesor je stisnil pesti:

»Tako se govori! Zdaj pa pokličite Anžeta.«

Vsi so se zavedali, da so gladiatorji najpomembnejši športniki in gladiatorski boji dvanajstčlanskih ekip so vrhunci iger. Anže bo zagotovo najpopularnejši na šoli, če se z ekipo prebije v veliki gladiatorski finale.

Minka se je obesila okoli Petrovega vratu:

»Težko breme so ti naložili.«

Peter je tiho odvrnil:

»Niti ne. Če bom tekel, kot na zadnjem treningu, ko sem izločil Alekseja, bom dosegel še kaj več od četrtfinala. Vse, kar je manj, bo razočaranje.«

Minka je zaskrbljeno dejala:

»Res si nadpovprečno velik in močan za novčka, a tvoja konkurenca bodo skoraj za glavo večji, močnejši in izkušenejši atleti. Bodi manj pohlepen in se zadovolji s četrtfinalom, čeprav dosežeš zadnje mesto v skupini. Že to bo gromozanski uspeh. Staremu se včasih malce rota, ko sanja o deseterici.«

»Nisi malce pesimistična?«

»Samo realna,« in je vrgla oči na skupino v paviljonu. »Zgaga so verjetno manj kot dvesto metrov stran. Premakniva se.«

Peter je obrnil glavo in prikimal:

»Prav imaš. Ob vsaki njihovi lumpariji fašem kazenske točke.«

Andrej je zaklical:

»Bežiš? Prav imaš. Pripravi se na presenečenje po igrah!«

Na izzivanje se nista ozirala. Andrej je zarenčal:

»Ti bomo že pokazali, komu pripada Adamija!«

Aleš je zašepetal:

»Ne izzivaj. Saj veš, kakšna je kazen za približevanje in ogovarjanje!«

Andrej ga je jezno odrinil:

»Moj oče bo uporabil nekaj zvez in bo počistil to leglo uvožene umazanije.«

Drugi so se izogibali Andrejevim vročnim očem, polnih ognja jeze in maščevanja.

Vsi potniki ladje John Dee so se hitro spravili v čakajoče avtopublikume. Povsod je vladal nepopisen vrvež.

Kolona vozil se je po široki aveniji, polni prometa, odpeljala proti zahodnemu obzidju. Zimsko sonce se je spuščalo proti jugozahodnemu horizontu. Peter se ni nehal čuditi izjemni urejenosti in estetiki gradenj Adamije. Zlasti ga je presunilo ogromno krožišče z velikanskim kipom na sredini.

Na obeh straneh so cesto obrobjali veličastni parki in šele za gosto zimzeleno zaveso so se kazale mogočne stavbe antičnega sloga. Na nebu se je vil dvosmerni koridor ladij. *Kot bi padel v ZF film.*

Prispeli so v velikanski kompleks. V ozadju se je v nebo pela silhueta obzidja.

Spremljevalni profesorji so jih peljali v nenavadno šotorsko naselje sredi velikanske zelenice. Vsak šotorski del je bil označen z grbom in zastavo šole. Tal je prišepnil Petru:

»Mogoče ne veš, igre so v spomin zmage nad Huni v osmem stoletju. Legije naj bi po legendi šotorile ravno tukaj in na igrah podoživljamo njihovo hrepenenje po zmagi nad premočnim nasprotnikom.«

»Zanimiva scenografija.«

»Samo tekmovalci s spremljevalnim osebjem živimo v šotorih. Navijače bodo namestili v bolj konvencionalne prostore. Tek in ostala atletika samo ogrevajo publiko, stavnice in sponzorske procuratorje, kajti najpomembnejša disciplina iger so gladiatorski boji med dvanajstčlanskimi ekipami.«

Peter je prestopal blizu startne črte. Preveril je delovanje prevajalnika. Aquileia je v Italiji, regio Aquileia je najzahodnejša italijanska pokrajina in tukajšnji pogovorni jezik je latinščina.

Tako široke atletske steze še ni videl. Pripravljalo se je šestintrideset tekmovalcev.

Obrnil se je proti velikanskim tribunam, tokrat zasedenim samo tretjinsko. Popolnoma polne bodo ob zaključnih gladiatorskih bojih. Večina trenutne publike so navijači in prosti tekmovalci šol. Glasno so kričali imena svoje šole. Tudi nekaj zastav je vihralo. Prepoznal je tudi kakšen vzklík:

»Lubliana!«

Postavil se je na startno črto in se koncentriral z dihanjem. Pokora pri patru se je izkazala za koristno. Spomnil se je nasveta pomočnika profesorja Urbana, višjega šolskega skrbnika Marjana Klančnika:

»Na predtekmovanjih teči samo za uvrstitev. Ne razkrij svojega potenciala. Ne nasedaj stavnim prognozam in kvotam. Dvakrat po 11:30 do 11:40 bo dovolj za napredovanje. Šele v finalnem nastopu eksplodiraj. Nič prej. Čuvaj moči za veliki zaključek. Ključna beseda je nadzor.«

Gospod Klančnik je imel prav. Najprej so ga čakali štirje predtekmovalni teki, zatem se je v četrtfinale iz vsake skupine uvrstilo najboljših šest. Odločil se je za precej tvegano taktiko varčevanja z močmi, ki so ji rekli »skozi šivankino uho«.

Ob poku se je pognal. Energijo je usmeril v samonadzor. Sekunde so minevale. Pretekel je ciljno črto – 11:28, peto mesto. Hitro je izginil v garderobi. Igor je tekel v drugi skupini. Tekmovalci iz iste šole niso nikoli nastopali v isti skupini. Ravno se je odpravil na tribuno, ko je izvedel za Igorjev tek. Za las je bil šesti. Torej se je tudi on odločil za tvegano igro skozi šivankino uho.

Na hodniku sta ga prestregla moža v elegantnih oblekah z grbom na prsnem žepu:

»Gospodič Lomnik, prosimo, pojdite z nama.«

Peter je obstal. Dijaki in drugi v bližini so urno izginili.

»Zakaj? Sem kaj zagrešil?«

Uradnik, skrit za temnimi očali, je strogo odvrnil:

»Ne bojte se, nisva uslužbenca inkvizicijske kvesture. Vidi se, da niste od tod in še ne ločite grbov služb cesarskih ministrstev. Nekdo se želi srečati z vami. Prosim, sledite nama,« in mu v roke podal obližu podobno stvar. »Tole si prilepite na zatilje, tik pod lasmi. Temu rečemo etiketa svobode.«

Peter je ubogal in dejal:

»Naslednjo tekmo,« a ni končal stavka. Mož je prijazno, čeprav avtoritarno odvrnil:

»Gospodič Lomnik, pravočasno boste nazaj. Tudi glede kosila ne skrbite, za vse je poskrbljeno.«

Peter je sumničavo prikimal in jima sledil. Vstopili so v elegantno lebdeče vozilo s cesarskimi zastavicami. Te je že poznal. Spremljala sta ga dva para lebdečih čolničkov z oznakami obrambnega ministrstva. Vozili sta bili še najbolj podobni zračnim skuterjem. Uniformirani možje so strogo čepeli na svojih vozilih in niso posvečali pozornosti novemu potniku. Vrata so se odprla in Peter je sedel v razkošno zadnjo vrsto. Vse je bilo bahaško oblazinjeno. Še največ podobnosti je bilo z razkošno limuzino. Celo nekakšen bar so imeli. Moža sta sedla nasproti njega:

»Gospodič, ničesar se ne dotikajte. V baru žal ni dovoljenih pijač. Nismo imeli časa za zamenjavo.«

Peter je zvedavo vprašal:

»Kam gremo?«

Moža sta se molče spogledala. Pospešek ga je nalepil na naslonjalo. Spremljevalna skuterja sta z utripalkami čistila pot. Vsi so se umikala vozilu z ravno prav zatemnjenimi stekli.

Zapeljali so skozi velikanska vrata in premerili še precejšnjo razdaljo do čudovite vile. Opazil je množico stražarjev in nenavadne dvonoge kovinske stroje s kratkimi, štrlečimi cevmi, najbrž orožjem. Verjetno so stražili nekoga pomembnega.

Vrata so se odprla in pričakala ga je strumna gruča uniformiranih mož. Stopil je ven in se razgledoval. Vdihnil je aromatičen in precej svež zrak. Med uniformiranci se je do njega prerinila odločna ženska, pravzaprav dekle aristokratskih potez in ga avtoritarno ogovorila:

»Zagotovo se sprašujete, kje ste in zakaj. Je tako?« Presunjeno se je zazrl v prototip latinske lepote. Zagorel obraz, dolgi črni lasje in živo rdeča šminka, ki je poudarila čutne ustnice. Oči so zakrivala temna očala. Dolga bela obleka je nežno poudarila atletsko grajeno telo. V lase zataknjen diadem s čudovitim rdečim kristalom je zaokrožil ponosno pojavo. Ponudila mu je negovano roko z dolgimi prsti:

»Naj se predstavim. Klavdija Avgusta Lorenska, nečakinja Urija Gaja Geldeberta. Stric je mislil, da se boste bolje počutili, če vas jaz sprejemem. Ni mi pustil, da vas po tekmi osebno povabim. Veste, ima malce paranoičen odnos do varnosti,« in je rahlo spustila brado. »Le kdo bi mu zameril?« Začutil je skozi možgane vrtajoč pogled. Gotovo obvlada magijske veščine, ga je prešinilo.

Sprejel je roko, jo objel s svojo dlanjo in se poskusil nasmehniti:

»Me veseli, jaz sem,« a ga je prehitela:

»Vem. Vi ste od sile zanimiv gospodič Peter Lomnik. Stric vam je, če se ne motim, obljubil še kakšno srečanje. Danes je idealen dan za kaj takšnega. Se vam ne zdi? Če ne veste, stric je v imenu cesarja pokrovitelj iger. Njegovo veličanstvo zaupa svojemu bratrancu. Včasih sta skupaj dirkala s konji in se kot

soborca preizkusila v gladiatorskih bojih parov. Od takrat,« je vzdihnila, »ima na levi roki štiri svoje in en umetni prst.«

Peter se je znova kislo nasmehnil. Klavdija nikakor ni umaknila roke. Peter se je moral potruditi in jo iztrgati. Nasmehnila se je in očitno uživala v njegovi rdečici. Nekaj na tej puncu ga je mešalo.

Je to magija ali nagajajo hormoni, ki pubertetnikom naredijo puberteto?

Olajšano je vzdihnil in ji sledil. Vseskozi ju je opazoval kup nevidnih oči. Na vrhu stolpa vile je, poleg cesarske, vihrala še zastava Lorencev.

Sekretar Uri je lahko na hiši razobesil rodbinsko zastavo. Končno uporabno znanje iz Družbene in družabne vzgoje.

V vili je bilo vse neverjetno urejeno. V nosnicah se je posvaljkal vonj urejene čistosti. Kot bi vstopil v bogataško prodajalno z novo antično opremo. Vsaki stvari se je videlo oblikovanje z vrhunskim smislom za estetiko.

Klavdija se je smehljala:

»Zakaj ste tako preplašeni? Tudi sama sem formalno gimnazijka. Žal mi očetov položaj ne dovoljuje izkušnje javne šole. Če bo čas, vas bom malce zaslišala okoli šolanja v družbi vrstnikov.«

Peter je čutil pritisk treme:

»Kaj ni javna gimnazija za vse enaka?«

Klavdija se je zarežala:

»Seveda je, a nekaterim rod omejuje druženje z vrstniki. Vi imate privilegij magijske gimnazije, mene so spustili samo na običajno klasično. Še športni oddelek naj se ne bi podal dekletu mojega rodu. Kako neumno,« je malce jezno zaključila. Peter je molčal.

Po širokih stopnicah iz bleščečega marmorja sta se vzpela do velikih vrat. Stražarja sta se kratko priklonila in zašepetala:

»Izvolite, vaše veličanstvo.« Odprla sta ji vrata in to ročno, kar se mu je zdelo precej nenavadno. Še razredničarka ima nekakšen avtomat za odpiranje in zapiranje. Peter ju je sumničavo preletel in ji tesno sledil. Kot bi se bal, da se bodo premislili in mu pred nosom preprečili dostop. Opazoval je dekle pred sabo. *V kateri letnik hodi? Zakaj sta jo ogovorila veličanstvo?*

Na koncu velike in razkošno opremljene sobe je zagledal znan obraz s kamnitim izrazom. Korak mu je zastal. Klavdija se je navihano nasmehnila:

»Stric, še malo in plašni gospodič Lomnik bo zlezel sam vase,« in je sedla na veliko zofo poleg mize ter se mu izzivalno nasmehnila. »Pridite bližje in če vas kam tišči, latrina je tam,« in pokazala na vrata.

Peter se je plašno napotil proti veliki mizi. Sekretar Geldebert je veselo vstal in Petru ponudil roko:

»Dajte, malce svobodneje zadihajte, saj nihče od naju ne grize.«

Peter je plaho sprejel ponujeno roko in s tresočim glasom odvrnil:

»Nismo še jemali, kako naj se obnašam v bližini nobilisov. Zagotovo nista čisto običajna. Stražarja pred vrati,« se je na hitro ozrl proti vratom.

Uri je veselo nadaljeval:

»Gospodič Peter, tudi nobilisi smo samo ljudje. Nič več in nič manj. S plemenitim statusom imamo predvsem dolžnosti in odgovornosti. Od nobilisa se pričakuje, da bo prijazen, darežljiv, v javni službi bo delal zastonj in skrbel za javni blagor. Nikoli se ne bo razmetaval z bogastvom, ki mora služiti javnemu

dobremu. Od bogatega plebejca se nikoli ne bo pričakovalo, da daruje del bogastva brez zahteve po uslugah ali da zastonj dela v javni službi. Nihče jim ne očita, da vedno delujejo po sistemu daj, dam. A nisem te povabil zaradi debate o nobilisih,« in s Petrom sta razklenila roki, »Nobilis prvi umakne roko pri rokovanju. Od dolžine stiska je odvisna pomembnost osebe. Moja prisrčna nečakinja se mora žrtvovati zaradi svojega položaja, saj ne sme v javno gimnazijo. Izbirala je lahko samo med programoma klasične, za kar sem jaz navijal, ali teološko, kar je priporočila Kuriya preko nekega rahlo upognjenega kardinala. Deležna je individualnega pouka in pri ocenjevanju je podvržena najstrožjim merilom. Od nje se pričakuje največ in najboljše. Zagotovo ti je podelila svojo željo po javnem šolanju.«

Klavdija se je nasmehnila, odložila temna očala. Petra je prestrelila mrščiva ob stiku z njenimi čudovitimi očmi. Dlani je elegantno položila eno na drugo:

»Stric Uri, dolgo nisi koga tikal.«

Sekretar Geldebert je Petru ponudil sedež naproti Klavdije:

»Sedi, saj nisi na inkvizicijskem zagovoru. Spremljal sem tvoj prvi tek.«

Peter je dvignil obrvi. Uri je navdušeno, čeprav nadzorovano nadaljeval:

»Neverjetno! Kakšen nadzor si pokazal. Ostal si anonimen, saj si za las ujel možnost za naslednji krog. Res odlična taktika, vredna velikega konzula. Je tako?«

Klavdija je veselo prikimala.

Peter je zamahnil z roko:

»Saj se nisem sam tega spomnil. Višji šolski,« a mu je sekretar vljudno segel v besedo:

»Poznam to taktiko. A veliki večini ego ne dovoli skrivanja

sposobnosti do pravega trenutka. Še zlasti občudujem tvoj tek, saj si edini novček na igrah. Imeli smo že novčke, a so vsi praviloma izpadli v predtekmovanju. Ni jih uničila nekaj manjša fizična moč, temveč želja po dokazovanju. Verjetno so te športni strokovnjaki že odpisali in na stavnica je tvoja kvota poletela v nebo. Zakaj nisi prijateljici, gospodični Minki Barsin, priporočal, naj stavi zate? Nesramno bi obogatela. Lahko bi si kupila knjig, kolikor bi hotela.«

Peter je pogledal v tla:

»Nihče nam ni omenil stavnice, niti jim osebno nisem naklonjen.«

Sekretar se je zarežal:

»Kako pristržno gledanje na stvari. Klavdija,« se je obrnil proti nečakinji. »Boš ti stavila?« in navihano dvignil obrvi.

Klavdija se je prikupno, čeprav nadzorovano nasmehnila:

»Žal nisem običajna nobilis, zato ne bom obiskala stavnega urada. Kaj bi oče porekel, če izve, da sem stavila na igrah provinc?«

Uri se je nasmehnil:

»Ker si iz zunanosti, ne veš, da je Klavdija najstarejša hči Avgustusa III Lorenskega. Del njenega polnega naziva je nobilis imperatore Klavdija Avgusta Lorenska. Kot edino s tem nazivom v vsem cesarstvu jo vsi morajo naslavljati vaše veličanstvo. Zaradi te okoliščine ne sme v javno šolo in zagotovo ne bo šla v stavni urad.«

Klavdija je prikimala:

»In še marsičesa drugega ne smem. Tudi iger ne morem spremljati v živo, med ljudmi, temveč samo iz častne lože, obkrožena s stotnijo Templjarjev in Geburijancev, torej popolnoma izločena od dogajanja. Vedno se okoli mene drenjajo

samo načičkani fantje in napudrane dame. Vsi hlinijo prijaznost in ustrežljivost,« in je razočarano vzdihnila. »Kako dolgočasno. Raje sem tukaj.«

Petru se je vlil pot po hrbtu. Uri je razbil trenutek mučne tišine:

»Peter, nisem samo sekretar za magijsko izobraževanje v cesarjevi službi. Predvsem sem telemitski mag. Zelo dobro znam ločevati magijsko zrno od plevla. In ti si odlično zrno.«

Peter se je plašno zahvalil:

»Hvala gospod.«

»Saj bi ti ponudil kaj za razbijanje plašnosti, a mladoletni se ne smete sproščati z alkimijo,« se je zarežal in na namig od je od nekod prilebdel pladenj z umetelno oblikovano kristalno steklenico in dvema kozarcema z vgraviranim cesarskim grbom.

»Postrezita si. Moje stare kosti imajo raje kaj alkemičnega.« Iz predala mizice je potegnil srebrno prisrčnico in majhen kristalni kozarček:

»Sirakuški pomarančni šnopsek je moja verzija pomarančnega soka. Saj ne zamerita,« se je nasmehnil.

Peter je hotel seči po steklenici, ko ga je Klavdija prehitela:

»Jaz bom vaša gostiteljica in ne smete mi ugovarjati,« in ga je globoko pogledala. *Kaj res ne hodi v magijsko?* Peter začuti hladne srage potu in so oči kar zbežljale.

»Gospodič Lomnik, tako ne bova daleč prišla. Vsakokrat, ko vas pogledam, vam zavrejo hormoni in oblije vas pot.«

Uri se je navihano zarežal, zvrnil kozarček in dejal:

»Peter ni navajen nobilisov. Dovolj mu malce sape. Ostala sva pri magijskem zrnu,« in se je zresnil. »Sicer nisem videl vaše astrološke aplikacije, ker je, kako pripravno, še ni, a dobro vem, da v gimnazijo Lubiana niste priplavali po panonijskem sladkem vincu.«

Peter je tiho odvrnil:

»Ne vem, o čem govorite.«

Sekretar se je znova zarežal:

»Mogoče res ne. Novčki ste tako prisrčni. Zaradi svojega krvnega porekla,« se je spogledal z nečakinjo, »in službe imam nekatere bonitete. In ena od njih je vpogled v zaupne disciplinske mape, Veš, draga moja,« in se znova spogledal z nečakinjo, »Peter si je že drugi dan bivanja na gimnaziji zaslužil trimesečno pokoro z rehabilitacijo. Pomisli! Dosegel je absolutni rekord. Kaj ti to pove?«

Klavdija je odložila kozarec, vstala in zakrožila za Petrovim hrbtom in na koncu položila roko na naslonjalo Petrovega fotelja:

»Strinjam se, najin gost zagotovo ni priplaval po sladkem nektarju. Tudi mene so lani učili o pokori in kdaj si jo prislužim. Če smešnemu kozjebradcu Massimu zabrusim kozji pastir, me lahko kaznuje s tedensko pokoro. Moj spokornik je hecni kardinal Lidij Enio Antonio. Na srečo ga še nisem počastila z obiskom. Ne ljubi se mi cel teden po uro in pol pisati, Massimo kozjebradi ni kozji pastir, temveč kozel. A za trimesečno rehabilitacijsko spokorništvo je moral gospodič Lomnik ušpičiti nekaj res unikatnega. Pravo umetnino lumparije.«

Sekretar je strogo prikimal:

»Malce preveč si se razživela in nevljudno mnenje o profesorjih zadrži zase,« se je omehčal in posvetil Petru. »Vse kaže, da si nekaj posebnega. V tako kratkem času si zgolj s pokoro dosegel res briljanten nadzor astralnega fluida in astralna matrika je tvoj poslušni kuža,« in v Klavdijo je strogo dvignil oči. »Sedi prosim, ker gosta delaš živčnega.«

Klavdija je s konicami prstov potegnila po Petrovem lasišču. Začutil je mešanico mrščavice in vročice. Hormoni so veselo zaplesali norčavi ples. Njen vonj ga je ovil s kopreno toplino.

»Naj ti bo, ker si moj najljubši sorodnik,« in se je vrnila na zofo. Ves čas je iskala Petrov pogled. Najbrž je uživala, ker je prebudila hormonski ognjenik. *Zakaj to počne? Ona je boginja v višavah, a jaz sem nepomemben mrčes na dnu jame. Saj je vendar cesarjeva najstarejša hči.*

Uri je obema namenil strog namig:

»Kar se bomo od zdaj naprej pogovarjali, ostane v tej sobi med našimi tremi pari ušes. Če bi te poslal ven,« je Klavdiji namenil kratek pogled. »Bi Tiberijevi špiclji takoj vedeli, zato boš ostala in vsebino bosta oba zadržala zgolj in samo zase,« je oba strogo premeril in pritisnil na gumb ob robu mize. Strop sobe se je zeleno obarval, na vratih se je pojavila rdeča mreža:

»Soba je izolirana. Tako bomo malce zmedli Tiberijeve sledne pse.«

Peter je zvedavo vprašal:

»Kdo je Tiberij?«

Uri se je zarežal:

»Mogoče bo najbolje, da izveš od mene. Tiberij Valerij Sangiovanni je najnevarnejši nasprotnik zdajšnjega položaja magije. Nevaren je, ker je v zelo kratkem času, do svojega petindvajsetega leta dosegel visoko telemitsko iniciacijsko stopnjo magistra templi in dejansko ima okultne moči. Konkretno moči. Njegova strastna želja je vrnitev časov Klodvika II, absolutne vladavine vatikanskega krščanstva. Magijo želi položiti v kardinalske in škofovske roke in iz nje narediti kužka vere. Zagotovo si že padel v oči njegove eminence. Sicer ne ve, kar jaz vem, a že njegova pozornost je dovolj nevarna.

Čeprav še nimaš astrološke aplikacije, si vseeno v soju pozornosti.«

Peter je položil glavo med dlani:

»O čem govorite? Ničesar ne razumem,« je dvignil oči. Klavdija se je prijazno nasmehnila:

»Stric, pokliči Helmuta. Naj naredi astrološko aplikacijo. Nihče ne bo vedel zanjo.«

Uri je odkimal:

»Helmut bo vedel in Tiberij bo hitro ugotovil, da je aplikacija narejena. Kaj pridobimo, če dobim še astrološko potrditev?«

Klavdija je srknila pijačo in elegantno odložila kozarec. Uri je zaskrbljeno dejal:

»Verjetno ne veš, da se v bližini katastrofalne zunanje in notranje krize pojavi Ipsissimus.

Tako je vedno v vsej naši zgodovini od dne, ko sta Romulus in Remus srebala volkuljino mleko.«

Peter je vskočil:

»O kakšnem Ipsissimusu govorita? Oprosite, ker sem,« a ga je Klavdija nežno prekinila:

»Pravilno vprašanje! Bom kar direktna, tako bo najbolje,« se je z obema spogledala, oba sta ji prikimala in je tiho nadaljevala, »Stric Uri očitno sumi, da ste vi mogoče Ipsissimus. Če se ta sum dovolj trdno porodi še Tiberiju, bo konec zabave.«

Peter je med obema zmedeno begal. Uri je prekinil mučno kopreno napetosti in pomirjujoče dodal:

»Klavdija ima prav. Tiberij bo ukrepal v trenutku, ko bo njegov sum dovolj močan. Ravnatelj Brežnik in še nekateri tvoji profesorji so pravzaprav prvi postavili to hipotezo. Dokazov za takšen sklep je dovolj, čeprav so vsi samo posredni. Meni se je sum porodil v trenutku starta na 100 m v Lubliani. Začutil sem kratek nenaraven prehod med mentalnim in astralnim fluidom. Že naslednji dan sem se ti posvetil in naletel na pokoro. Bojim se, da je to prišlo tudi do Tiberija. Pospešil je nekatere aktivnosti,

uperjene proti magiji. Najbrž je ravno on cesarja nekako prisilil, da bo svojo drugo hči Konstanco vpisal na Teološki licej v Vatikanu. Z malce smole bo končala med nunami ali rjuhami kakšnega klerikalnega nobilisa. Klavdija je na srečo pri meni.

Ker sva si bila v mladosti z njegovim veličanstvom zelo blizu in sva bratranca v prvem kolenu, mi popolnoma zaupa. Klavdija prvi letnik izdeluje v tej vili. Lani je vstopni letnik delala v Vatikanu in sem jo komaj branil pred poskusi klerikov, da jo speljejo v bolj teološko smer.«

Klavdija je resno dodala:

»Veste, gospodič Peter, teologija se mi je vedno zdela malce dolgočasna veda. Raje imam karkoli drugega, saj je še debata o pletenju nogavic zabavnejša od teoloških modrovanj.«

Peter je izračunal, da je Klavdija samo leto starejša. *Mogoče bom kmalu preklopil na vrstnico.* Takoj je izgnal misli iz glave. Vrnil se je na idejo Ipsissimusa:

»Vidva torej sumita, da sem nekakšen Ipsissimus?«

Uriju se je zarisal droben nasmeh in je prikimal:

»Mogoče. Ipsissimus je vedno proizvod Aciluta, ko se v Beriji in Jeciri nakažejo niti globoke strukturne krize. Tu gre še vedno za svet idej, možnih smeri dejanskih niti usod. Ipsissimus je sad astroloških danosti in ustrezna astrološka sistematika bo dokazala ali ovrgla to hipotezo.«

»Kakšne krize?« je zletelo iz Petrovih ust.

»Vedno gre za notranjo krizo družbenega in socialnega razvoja, ki se pojavi sočasno z zunanjo krizo, običajno močno vojno grožnjo. Če je na obzorju kakšen splet kriz, je Tiberij mogoče del kriznega zapleta.«

Klavdija je dodala:

»Stric, Tiberij **je** del težave. Dvakrat sem se srečala z njim in obakrat sem se slabo počutila. V njem čutim,« so ji besede izginile v izdihu. Uri jo je strogo dopolnil:

»Tifaretska psihopatija so hude besede iz ust cesarjeve hčerke.«

Klavdija je dvignila glas:

»Če je pa res! Izgovorila bom te nespodobne besede. Njegovo eminenco,« je bruhalo iz nje, »je obsedla tifaretska psihopatija. Vidiš, kako lepo je zvenelo in fino se počutim, ker sem to glasno izgovorila,« in na obraz se ji je zarezala iskrena jeza.

Uri je samo zgroženo odkimal.

Peter ju je samo poslušal. Klavdija ga je za hip pogledala s svojimi milimi temnimi očmi:

»Stric, pa mi reci, da nisi vsaj enkrat posumil v Tiberijevo zdravo pamet. Nekdo dobro zatesnjen z njegovo iniciacijo ne bi tako nastopal. Če je Peter res Ipsissimus, mora ostati čim dlje od Tiberija. Kot predsednik Kongregacije za doktrino vzgoje bo hotel vplivati na ministrstvo. Kurijo in Konzistorij že ima v žepu. Prej ali slej te bo obšel. Ko se dokoplje do disciplinskih map, bo igra zaključena.«

Urijevo čelo se je nagrbančilo.

Vmešal se je Peter in malce razbil nastalo zadrego:

»Oprostita mi nevednost, a ob vsej tej debati mi še vedno ni čisto jasno, kaj natančno je Ipsissimus? Zagotovo ni kakšen fant z roza spodnjicami čez modre pajkice, ki zamaskiran deli pravico. Omenjala sta ga kot neke vrste odrešenika.«

Klavdija se je zahihitala, se spogledala s stricem, ki se je tudi blago nasmehnil in odvrnila:

»Vam bom poskusila razložiti. Ipsissimus je mag ali maginja, rojen-a v posebnih astroloških okoliščinah, neposredno

povezanih z astrološkimi parametri nastopajočega spleta kriz. Ko se v astralnem in mentalnem fluidu pojavi, kako naj rečem, posebna mešanica resničnosti, se pojavi mag z danostmi za obvladanje krize. To niso neke super moči, temveč preplet astroloških vektorjev. Vedno se je v trenutkih hude grožnje cesarstvu pojavil nekdo, ki je stvari uravnotežil in cesarstvo je nadaljevalo razvoj na novem kurzu. Po eni od teorij se Ipsissimus pojavi v vsaki generaciji kot prikrita astrološka opcija in ostane kot potencial v ozadju. Samo v primeru ustreznih astroloških parametrov se Ipsissimus dejansko aktivira.

V vsej zgodovini je dvakrat prišlo do aktivnega posega Ipsissimusa, ki je bistveno spremenil smer cesarstva in ga rešil propada. Osebo sem naklonjena možnosti, da ste v primeru potrebe po Ipsissimusu najboljši kandidat,« in se je proseče zazrla v Urija. »Je tako stric?«

Uri je oprezno dodal:

»Tukaj si, ker je Tiberij začel z obsežnim, čeprav prikritim spodkopavanjem obstoječega šolskega reda. Želel sem te videti šele čez leto ali dve, a dogodki nas prehitevajo.

Tiberij je pripravljen storiti vse za prevzem nadzora nad magijo,« in se obrnil k Petru. »Ker je že vrgel oko nate, bo kmalu začel zategovati mrežo. Zato sem te poklical in zato se bom domislil načina, kako te zavarovati.«

Nekaj časa so molčali. Mučen molk je presekala Klavdija s svojo uglajeno govorico:

»Gospodič Peter, moj stric se lahko marsičesa domisli. Tiberij bo prej ali slej izvedel za vaš obisk in, ker sem še jaz zraven, ga bo to malce zmedlo in mogoče bo zaradi tega naredil kakšen nepremišljen korak,« in ustnice so se ji povesile. »Zagotovo ne grem več pred njegove vrtajoče oči.«

Peter je znova obraz zakopal med roke:

»Kje ste mene našli za ta cirkus? V šoli me zbadajo uvoženec, a vi mi na hrbet polagate nekakšnega Ipsissimusa.«

Uri je odvrnil:

»Ipsissimus nikoli ne izhaja iz adamijskega rodu. Citogenetiki so pred štiridesetimi leti ugotovili, da specifični adamijski geni ne omogočajo aplikacije ustreznih astroloških parametrov. Vedno zadene nekoga od zunaj z XY genom. Zakaj je tako? Tega še ne vemo. Mnogi se s tem ne strinjajo in obstaja zelo močna akademska klika, ki trdi, da je Ipsissimus iz zunanosti laž magijskih zarotnikov.«

»Kaj, če ne bi naredil Dejanja volje?«

»Dejanju volje se nisi mogel izogniti. Volja človeka je vedno šibkejša od vektorjev astroloških parametrov, zlasti tistih iz Berije in Aciluta.«

Vmešala se je Klavdija:

»Vsekakor moraš hitro izdelati Petrov varnostni načrt.«

»Se bom že česa domislil. Naredil sem analizo zadnjih treh kriz in izračunal, da izolacija ne vpliva na astrološke vektorje krize. A ker dve krizi nista enaki, bom ves čas spremljal vse potrebne manifestacije. Saj sem vendar cesarjev bratranec! V skrajnem primeru mu lahko predpišem zasebno izobraževanje, a temu se bom izogibal do zadnjega trenutka.«

Klavdija se je zarežala:

»Tega mu verjetno nočeš storiti.«

»Česa?« je vprašal Peter.

Klavdija ga je pogledala z globokimi očmi, ustnice so se ji nežno razprle v kolena rahljajoč nasmeh:

»Da bi vas vzel iz šole in zaprl v zlato kletko, obkroženega zgolj z mrkimi Geburijski equiti.«

»Kdo so to?«

»Poseben bojvniški red, namenjen varovanju pomembnih nobilisov. Njihove veščine so nadnaravni refleksi, odpornost na vsakršno magijo in najpomembnejše, brezpogojna zvestoba s pečatom nepodkupljivosti. Elita Geburijancev imajo celo pečat Rafaelovega reda, kar je garancija resnično brezpogojne zanesljivosti. Če jim kdo nasilno prekriža pot, ga običajno spremenijo v kup mesa in drobovine.«

»Klavdija!« je ogorčeno zaklical Uri. »Vzgojena mlada dama, zlasti nobilis imperatore, ne bi smela tako govoriti!«

»Saj ni nobilis,« se je spogledala s Petrom, »in mojih besed ne bo prodal novičkarjem.«

Peter se je samo plašno nasmehnil.

Uri je pogledal na ekran in zadovoljno dvignil roki:

»Zaključimo debato. Miza je pripravljena, čas je za kosilo. Torej se razumemo,« se je kratko spogledal z obema. »Pripravil bom ustrezen varnostni načrt, a če bo premočno zaudarjalo po nevarnosti, te potegnem na varno. Se razumeva?«

Peter je nemo prikimal. Uri je zadovoljno razširil roke:

»Gremo na kosilo. Odstranil bom zaščito, torej ne govorita o zadevi.«

Spogledala sta se in prikimala.

Vsi trije so posedli okoli velike, podolgovate mize, strežno osebje je nepremično čakalo. Uri je sedel na sredini, Peter in Klavdija eden naproti drugemu. Peter je poskušal za mizo sedeti enako vzravnano kot oba nobilisa. Klavdija se je zarežala:

»Kako si smešen s tem kolom v hrbtu.«

»Poskušam se učiti manir.«

»Mene so učili tako, da so me zvezali. Če nisem hotela ostati lačna, sem se morala navaditi. Ti stoli imajo visoko naslonjalo, saj te nanj zlahka privežejo. Pripravno, kaj ne?«

Vsi trije so se blago nasmehnili. Peter je obupano opazoval

kopico pribora in skladovnico krožnikov. Klavdija je opazila njegovo zadrego:

»Mene glej.«

Peter je kislo prikimal. Komaj se je uspel izogibati njenemu vrtajočemu pogledu. Za hip je pomislil na Minko. Takoj je občutil olajšanje. V njeni družbi ni potreboval diplome iz jedilnega pribora in doktorata iz bontona pri mizi.

Služabniki so servirali prvo predjed, čudovito oblikovano zvezdo iz mešanice pršuta, oliv in treh vrst sirov. Klavdija je vzela v roke prvi par noža in vilic. Peter je ponavljal njene kretnje. Ves čas ga je opazovala z navihanim nasmeškom. Uri je presegal nastajajočo hormonsko kopreno:

»Kakšno taktiko imaš za zmago v sprintu?«

Peter je odločno odvrnil:

»Danes bom v drugem teku za las dosegel uvrstitev za napredovanje in jutri ponovil vajo za uvrstitev v četrtfinale. Še v predfinalu bom uprizoril zdrsa za las. V svoji skupini bom šesti, za pol koraka pred sedmim, ki bo preklinjal zvezde, ker mu niso namenile koraka več.«

»Kaj pa finale?«

»Upam, da se bodo tekmeci že malce utrudili. Finalni tek je samo en, torej ne bo taktiziranja. O rezultatu nočem razmišljati.«

Sekretar se je zarežal:

»Zakaj nočeš pohlepno reči, da boš prvi?«

Peter se je sramežljivo nasmehnil:

»Moram ostati realist. Četrtošolci so v osnovi fizično močnejši. Novčki so takšna redkost, ker ni starostnih skupin. Devetnajst in dvajset let stari fantje so v biološki in duševni prednosti pred petnajstletniki. Finale je moj cilj, velik uspeh pa bo, bodimo realni, že polfinale.«

Po kosilu so Petra vrnili na prizorišče. Klavdija mu je

pomahala in zrla za avtom. Odpremila sta ga uslužbenca, ki sta ga pripeljala. Tokrat sta postopala precej mehkejše. V avtu ga je starejši temnolasec ogovoril:

»Ne dobi vsak udeleženec iger vabila cesarjevega bratranca. Gotovo vam je všeč cesarjeva hči.«

Peter je molčal. Zatem se je oglasil še belolas mlajši mož:

»Zanimivo, da si je izbral novčka. Mogoče je to ideja njenega veličanstva. Tako osamljena si gotovo želi družbe. Verjetno ji vsa dekleta cesarstva zavidajo status, a nobena ne bi dolgo zdržala v njeni koži.«

Peter je še kar molčal.

»Dobro so vas prepričali o molku. Cesarska družina od vsega najbolj ceni diskretnost.«

Peter se je le kislo nasmehnil in opazoval okolico. Kmalu so prispeli. Moža sta ga spustila iz vozila:

»Mogoče se še vidimo. Verjetno ste pomembni za družino, saj sem na ukaz njegove visokosti na tribune in ključna mesta poslal desetino svojih dragocenih ljudi.«

Peter se je znova le nasmehnil:

»Hvala za prevoz. Čez slabo uro imam drugi tek.«

»Vso srečo,« in sta se vrnila v vozilo.

Peter je nekaj trenutkov postal, poskušal si je urediti vtise. *Nobilis imperatore Klavdija*. Globoko je vzdihnil in se prepustil značilnemu, njemu tako ljubemu mediteranskemu vonju.

Napotil se je v garderobo, kjer sta ga prestregla Tal in Igor:

»Kje si bil. Urban je ves iz sebe, a so neki tipi v finih oblekah rekli, da si gost pomembnega vladnega uradnika. Kaj se dogaja?«

Peter je zamahnil z roko:

»Nič posebnega. Sekretar ministrstva se je hotel srečati z mano

in podebatirati o športu. Izpolnil je obljubo s Crowleyevih iger. Saj se spomnita, kaj mi je obljubil.«

Igor in Tal sta se spogledala:

»Bil si pri doktorju nobilis princeps Uriju Gaju Geldebertu? Bratrancu cesarja Avgustusa? Nič nisi rekel.«

Peter je skomignil z rameni:

»Tipi v oblekah so me sneli na hodniku in me odpeljali. Dokler nisem vstopil v njegovo pisarno, nisem vedel, kam in zakaj me peljejo. Gospod sekretar živi tukaj, na severnem robu mesta.«

Tal je razburjeno vprašal:

»V novičniku piše, da se pri njem šola cesarjeva prvorojena hči Klavdija. Si jo videl?«

Peter je prikimal.

Iz Tala so vrela vprašanja:

»Kakšna je? Je dobra mačka? Sta se pogovarjala?«

Peter je prikimal:

»Pač dekle.«

Igor in Tal sta se spogledala:

»Pač dekle? Res si smešen. Za najpomembnejšo srednješolko cesarstva trdiš, dekle pač. Minka te je iskala. Tudi njo bo zanimalo, kako si se znašel pred seksi nobilis imperatore.«

Peter je naveličano pihnil:

»Kaj naj rečem? Z gospodom Urijem,« Tal mu skočil v besedo:

»Gospod Uri? Tako domača sta?«

Peter je zavil z očmi in stisnil ustnice. Tole je postajalo vse manj prijetno:

»Pustimo to! Čaka nas tekma. Kje je Minka?«

Igor se je nasmehnil:

»Pri vhodu. Malce ji pihaj na dušo, saj si kar mrknil.«

Peter je zaklical:

»Hvala,« in stekel. Zagledal je silhueto drobne deklice, skoraj glavo nižje od Klavdije. Tudi silhueta telesa ni primerljiva. Minka je drobno in predvsem zelo prisrčno bitje na njegovi ravni. Njen dom niso olimpijske višave nobilisov gentes maiores. Stekel je k njej:

»Živijo! Si me pogrešala?«

Minka ga je malce hladno odrinila:

»Kar počasi! Lahko bi mi rekel.«

»Naj še tebi ponovim. Na hodniku so me na poti na tribuno prestregli tipi v oblekah in me odvedli v rezidenco sekretarja Geldeberta.«

Minka je čemerno odvrnila:

»Vem, kje si bil. A tega nisem izvedela od tebe.«

Peter jo je trdneje stisnil za tanke nadlakti in zapičil ljubeč pogled v prisrčno sive oči:

»Seveda nisi. Tudi jaz nisem vedel, kam me peljejo. Zakaj se kujaš?«

Povesila je usteca:

»Saj ni nič.«

Peter je blago odvrnil:

»Torej mi dovoliš drugi tek? Gospod Uri je priporočal, da staviš name. Tako boš veliko zaslužila.«

Minka je sumničavo vprašala:

»Zakaj se cesarjev bratranec zanima za uvoženega novčka in zaslužek plebejke iz predmestja Lubliane?«

Peter je zavil z očmi:

»Vprašaj ga, če ga boš uspela srečati. Najbrž ga je fascinirala moja zmaga v Ljubljani.«

Minka se je namrdnila. Peter jo je kratko poljubil in stekel do garderobe.

V drugem teku je ponovil taktiko. Tudi naslednji dan je vzdrževal tempo »skozi šivankino uho« in v naslednji krog se je uvrstil za pičlo stotinko. Šlo je za pravo športno srhljivko.

Minka ga je pričakala ob uvrstitvi v četrtfinale.

»Za las ti je uspelo. Ne vem, kako bo v naslednjem krogu. Najprej si do tretjega teka nabral pol sekunde, potem pa je ta prednost skopnela na stotinko.«

Peter je veselo odvrnil:

»Naj se sekiram za jutri? Kako je Igor? Pred zadnjim tekom je imel desetinko prednosti pred sedmim.«

»Žal mu je spodletelo. Za usrani dve stotinki.«

Peter je vedel. Igorju se račun taktiziranja na koncu ni izšel. Stisnil je ustnice.

Tretji dan je padlo nekaj odločitev o nadaljnjih uvrstitvah, zato je profesor zbral vse udeležene. Igor se je sesedel s sklonjeno glavo. Profesor je pri sprintu prvenstveno računal ravno nanj. Petra je imel samo za rezervo, kar je vas čas nazorno poudarjal. A ta račun se mu ni izšel.

»Igor!« ga je ostro poklical. »Kako se je lahko zgodilo? Peji bi morali bolje obvladati svoje energije. Še novček vas je prehitel,« in v poklapanega fanta uperil kot britev oster pogled. »Na osnovi rezultatov treningov ste sposobni uvrstitve med prve tri in ne sramotnega izpada na predtekmovanju.«

Igor je povetil glavo:

»Smola. Hotel sem preveč in dobil sem nič. Zagotovo se ne bo ponovilo.«

Profesor se je zarežal:

»Zagotovo! Na 400 metrov vas bo zamenjal Peter,« in vanj uperil stroge oči. »Ne zanima me, ali ste pokazali tako briljantno taktiko ali ste dosegli svoj plafon? Kako mislite nadaljevati? Ostali ste edini sprinter.«

Peter je vse premeril z zvedavim pogledom, skomignil z rameni in odvrnil:

»Jutri bom dal več od sebe. Tako za las ni ravno bistro,« in se spogledal z razočaranim Igorjem. »Ampak profesor, Igorju bi morali dati še eno priložnost. Teka na 100 in 400 sta samo uro narazen. Moral se bom odločiti, kje hočem boljši rezultat. Ne morem štirikrat na dan doseči optimalnega rezultata. Res vas prosim, naj na 400 teče Igor. Ker ne bo imel na vratu drugega kroga na 100, bo lažje in zagotovo mu bo uspelo. Jaz sem vendarle novček. Kako, ...«

Med dijaki je završalo.

Profesor Urban ga je strogo utišal:

»**Novček!** Me želite učiti mojega posla?«

Petrov mirni pogled se je srečal z vročičnimi profesorjevimi očmi:

»Nikakor, gospod profesor. Samo dejstva sem naštel. Resno razmislite glede 400 metrov,« in je skomignil z rameni. »Seveda samo vi odločate.«

Profesor je mračno odvrnil:

»Igor jutri ne bo tekel. Ostaja mu 800 metrov. Bomo videli, iz kakšnega testa ste!«

Peter je pogoltnil slino.

Minka se je obesila okoli njegovega vratu in ga poskušala razvedriti:

»Urban je zakuhal in on bo moral pojesti. Posveti se disciplini, ki jo najbolj obvladaš, o drugem ne razmišljaj.«

Peter je zlovoljno odvrnil:

»Ne morem! Ne razumem. Zakaj je Urban tako nerazumen? Dobro ve, da se Igorju ni iztekla dogovorjena taktika zadrževanja in še predobro ve, da ima na 400 metrov več možnosti od mene. Na treningih je bil večinoma hitrejši. Moj prvi tek je ob deveti uri, ob desetih pa še 400 metrov. Drugi tek bo še zahtevnejši, saj je med obema disciplinama samo pol ure.«

Minka je pozorno namignila:

»Si mogoče pomislil, da ti je to godljo kdo namerno namestil? Če boš slabo razporedil moči, lahko izpadeš v obeh disciplinah.«

Peter je mehko spustil roke:

»Tudi na to sem pomislil. Zvečer se bom temeljito posvetil koncentraciji za jutrišnji dan. Nisem se potunkal v godljo, a izplavati moram sam.

Prisiljen bom vsaj v eni disciplini postaviti nov rekord novčkov.«

Peter je čakal na znak in se je pognal. Skrbno je nadzoroval svoj tek. *Tokrat bom tvegala. Urbanu bom zadal nekaj švica zaradi živcev. Zasedel bom sedmo mesto.* Porinil se je čez ciljno črto. 11:35! Komaj za las za sedmo mesto. Hitro je stekel v garderobo. Komaj se je oprhal in oblekel, ga je prestregel profesor Urban:

»Peter, kaj se vam je zgodilo?«

Peter je mračno odvrnil:

»Saj ste to hoteli. Čez uro imam še 400 metrov. Če nočem osramotitve šole, bom poskusil doseči prvo šesterico.«

Profesor se je obrnil in se živčno pulil za lase:

»Kako ste lahko izpustili disciplino, kjer imate vsaj nekaj možnosti napredovanja. Na 400 metrov bo težko in drugi tek bo še hujša preizkušnja.«

Peter je sarkastično pristavil:

»Nastop v dveh disciplinah ni zrasel na mojem zelniku.«

Urban je nagrbančil čelo:

»Želite kaj reči?«

Peter je kljubovalno odvrnil:

»Saj sem že. Moram se pripraviti na 400 metrov.«

Profesor ga je, jezo pihajoč, zapustil.

Ko je izginil z vidika, se je sesedel na klop. Po čudežu ni bilo nikogar. Ustnice so se mu razlegle v nasmeh. Profesorja je dobro prestrašil. To je želel storiti. *Naj trepeta pred Brežnikovim srdom ob grožnji izpada zaradi nerazumne odločitve. Naj trepeta! Mogoče bodo prišli na dan motivi te nerazumne odločitve.*

Nepoškodovana resnica 3: Presenečenje

Temačni prostor je bil pravi kraj za srečanje zarotnikov. Ni važno, kje se je odvijalo. Okoli klopi so sedeli mož v kardinalskem škrlatu, športno oblečen mož in fant v šolski športni uniformi. Mož v škrlatu je prvi spregovoril:

»Ste naredili, kot sem zahteval?«

Športni mož je zadovoljno prikimal.

Mož v škrlatu se je zahihital:

»Moral se bo razkriti. Moj šef bo že vedel, kako ugotoviti ozadja skrivnosti, ki skriva svojo bit kot kača noge. Kako se počutiš?« je vprašanje namenil fantu s sklonjeno glavo.

»Če priznam, imam malce slabe vesti. Meni se ne zdi nič posebnega. V osnovki je bil vsestranski športnik in še biološke danosti ima, saj je skoraj za glavo višji od vrstnikov. Zakaj ne sprejmete, da je pač talentiran in od prej vrhunsko treniran uvoženi športnik?«

Mož v škrlatu je zasikal:

»Ker ni! Vas lahko prevara, mojega šefa ne more. Moral bo razkriti svoj astralni in zlasti mentalni obraz. Ko bo v stiski, na robu, se bo izdal. Zagotovo se bo. Ego bo izbruhnil kot Vesuvius.«

Športno oblečen mož je tiho, skoraj ponižno dejal:

»Pri prvi disciplini mu je za las spodletelo. Upa, da bo v drugi kaj dosegel. Lahko mu celo uspe. Strinjam se z gospodičem. Fant je atlet in fizično skoraj enakovreden tretje in četrtošolcem. Če mu spodleti, bom jaz plačal ceno za neuspeh in nerazumno odločitev, da teče še na 400.«

Mož v škrlatu je jezno zarenčal:

»Razumem! Od vaju ne morem pričakovati veličine uvida med kačje noge. Vsekakor bosta nagrajena. Njegova eminenca vedno nagradi bojevnike v službi resnice.«

Svetli prostor z velikim steklenim oknom, usmerjenim na Magistrat, je bil priljubljen delovni prostor Tiberija Sangiovannija. Aquileio je imel rad, ker je bilo čisto pravo italijansko mesto. *Tukaj se je pred stoletji odločila usoda Italije, srca cesarstva. Mogoče znova prihajajo odločilni časi.*

Regio Aquileia je od nekdanj branik pred barbarskim vzhodom. Čeprav so vzhodne province že dva tisoč let sodile v cesarstvo, bodo vedno obdržale pridih barbarstva. Če ne zaradi drugega, tam so govorili čuden jezik in pri občevanju z njimi si potreboval prevajalnik. Tukaj vsi govorijo žlahtno latinščino. Nobenih prevajalnikov, nobenih bebastih obrazov nerazumevanja. Stresel je z glavo:

»Jim, mi prinašate dobre novice?«

Kardinal Jim Kirk se je plaho nasmehnil:

»Profesor in fant sta naredila, kar sem zahteval. Seveda pričakujeta določeno protivrednost za svoji žrtvi.«

Tiberij si je pomel dlani:

»Oba druga teka bom spremljal fantove energije. Upam, da me bo razveselil s parado nadzora fluidov. Potem bom vedel in se pripravil,« zatem je stresel z glavo. »In da! Seveda ju bomo nagradili. Od plebejcev ne moremo pričakovati časti. Njihova žrtev, čeprav gre za najiskrenejše bojevnike, je vedno ovrednotena s količino denarjev.«

Kardinal Kirk je previdno vprašal:

»Ste mogoče pomislili, da je fant pač atlet?«

Tiberij se je zarežal:

»Ni važno. Fant bo razkril, kaj nosi pod pokrovom. Razkril se bo, ker bo hotel kljubovati. Ste vedeli, da je včeraj obiskal plemenitega sekretarja Geldeberta?«

»Cesarjevega bratranca? Kaj ni z njim?«

Kardinal je veselo prikimal:

»Tako je. Nobilis Geldebert je izobraževalni skrbnik njenega veličanstva Klavdije Avguste Lorensis. Do včeraj še nikoli ni pokazal posebne afinitete do srečanj z vaškimi plebejci iz provinc. Še zlasti ne na svojem obmorskem dvoru.«

Jim je stisnil ustnice:

»Takšno povabilo plebejcu in srečanje je še manj verjetno v bližini nobilis imperatore Klavdije. Razen če?«

Tiberij je zadovoljno vzdihnil:

»Uri prav nesramno izziva. Najbrž uživa v vtiranju soli na rane prave vere. Plebejskega uvoženca si je poklical na avdienco in zraven je zagotovo prisostvovala tudi prvorojena. Zanesljivo vemo, da so se vsi trije za skoraj uro skrili v tiho sobo.«

Jim je prebledel:

»Plebejec, nobilis imperatore Klavdija in nobilis princeps Uri v istem prostoru? Uboga Klavdija. Kako je to prenesla?«

Tiberij se je rezko zarežal in njegov glas je dobil zlobni zven:

»Naj se vam ne smili. Že večkrat je izrazila misli, nevredne dragocene krvi nobilis imperatore. Ste vedeli, da želi v prah in znoj javne gimnazije? Če je izrekla tako umazano željo, se sploh ne čudim, da je celo uživala v družbi primitivnega provincialnega plebejca.«

Jim se je zgroženo prekrizal. Tiberij je grozeče zarenčal:

»Kar križajte se, na koncu se bodo tudi tisti, ki se zdaj posmehujejo iskreni veri.«

*Erit tempus, cum tu verum amicum desideres.
Prišel bo čas, ko si boš zaželel iskrenega prijatelja.*

14. Še enkrat Klavdija Avgusta Lorensis

Minka je zaskrbljeno razmišljala o Petru. Med zadnjimi pripravami ni hotel nikogar v bližini. Popolnoma ga je razumela. Do teka je bilo samo še pet minut.

Pristopila sta Tal in Igor. Tal ji je tiho dejal:

»Lepo, da je hotel pomagati Igorju. Vse se bo dobro izteklo. Ne bodi tako živčna. Do grla čutim trepetanje tvojega tetragrama,« kar je podkrepil s kretnjo.

Minko je zaznamovala grimasa skrbi:

»Peter sumi, da mu je to nekdo namestil. Sicer močno dvomim, a vendarle,« ju je oplazila z radovednimi očmi. »Vesta kaj o tem?«

Fanta sta se spogledala:

»Midva? Veva toliko kot ti. Zakaj bi ga kdo hotel namočiti? S teorijami zarote si ne bo dobil prijateljev. Samo sovražniki se bodo namnožili.«

Minka je položila roke na boke in prisrčno srdito nagrbančila čelo:

»Meni se Urbanova odločitev v teh razmerah ne zdi razumna. Se vama?«

Tal je tiho odvrnil:

»Seveda ne, a kaj moremo? Profesor Urban je glavni in on odloča. Peter bi se moral veseliti izkazanega zaupanja.«

Minka je sumničavo pihnila:

»Ne vem. Upam na najboljše. Zdaj lahko odleti v obeh disciplinah.«

Tal je zavzdihnil:

»Potem bo največji del tekaških bremen padel na moja pleča.«

Peter se je pognal. Poskusil je misliti na nič. Zadrževal je moči. Pred njim jih je bilo šest. Še malo. Malce je pospešil. Tik pred ciljno črto je za slab korak prehitel tekmovalca pred sabo in si za las zagotovil začasno šesto mesto.

Minka se je zarežala:

»Znova mu je uspelo. Zgolj za las.«

Tal in Igor sta skomignila z rameni.

Peter se je po teku vsem izognil in urno izginil v garderobo. Hotel je samoto. Pri 100 m bi si moral pridobiti nekaj stotink in obdržati uvrstitev na 400 m. *Kako prav pridejo vaje patra Tea.* Če bo pokazal preveč, bodo postali pozorni, a s premalo se mu lahko zgodi izpad.

Kdor koli je to zakuhal, se bo opekel. Mora se.

Na startu drugega teka na 100 m je dihal 4+4+4+4. Poskušal je skriti energije. Ves se je posvetil teku. Priprl je oči in čakal.

Na znak se je pognal. Takoj je zasedel šesto mesto. Samo za

pikico je tvegaj in ostal dovolj blizu petega. Za čas še ni imel pravega občutka. *Ne smem izpasti*. Pretekel je ciljno črto. Vedel je. Za las se je uvrstil v nadaljevanje. Odločalo je zgolj sedem stotink. Dvignil je roko v zmago slavje.

Minka je poskočila od navdušenja. Igor je zrl v tla.

»Zdaj se bo izkazal še na 400 metrov! Povem vama!« je skakala od navdušenja. Tal je skomignil z rameni:

»Upam. Zadnjih nekaj metrov mu je malce zmanjkovalo in čakajo ga še trije teki. Res nori tempo. Držimo pesti.«

Peter se ni posvečal okolici. Odločil se je za tveganje. Ciljno črto je pretekel kot deveti s časom 48:55.

Zaigral je razočaranje. Po tekmi ga je Urban poklical v svoj šotor:

»Kaj se je zgodilo na 400? Za šestim zaostajate za debelo sekundo.«

Peter je ohranil mirno kri:

»Opozoril sem vas. Novček še nikoli ni v enem dnevu tekmoval v dveh disciplinah. Sicer pa sta še dva teka. Na mojo srečo so edino na 400 so štirje predtekmovalni teki.«

Urban je jezno pihal:

»Ne učite me pravil, saj jih dobro poznam,« in je razočarano dvignil roke. »Ne vem, kaj še lahko storite? Predlagam, da se odpočijete in vsaj častno izpadete.«

Peter se je na poti do svojega šotora smehljajal, a se je zresnil, ko je vstopil. Aleksej ga je prvi napadel:

»Meni se to ne bi zgodilo. Skoraj sekunda!«

Peter je rezko odvrnil:

»Utihni. Saj si imel priložnost. Znesi se nad profesorjem! To je bila njegova in ne moja ideja.«

Vmešala sta se Tal in Igor.

»Ali, Peter ima prav. Pustimo ga pri miru. Pred njim sta še dva teka. Naj prespi noč. Vse je še možno.«

Aleksej je pihnil:

»Seveda in krava bo znesla zmajsko jajce.«

Komentator je razglasil rezultate:

»... In šesto mesto zaradi ščepca sreče pripada Petru Lomniku, dijaku Magijske gimnazije Lubliana s skupnim časom 3:12:04, kar je komaj devet stotink pred sedmo uvrščenim ...«

Tedaj je Peter znova zmagovalno dvignil pest.

Profesor Urban je zadovoljno vstopil v predprostor garderobe. Fantje so ga čakali:

»V teku na 400 metrov imamo torej dva četrtfinalista. O Talu Urbančiču nisem niti malo dvomil. V vseh štirih tekih pod 47:45 je sicer hotel malce izstopati, a mu ne morem zameriti zaradi Igorjeve nesreče,« in se je obrnil proti Petru. »Vaši teki so zgodba o opotekanju. Ne vem, kakšna je vaša taktika za nadaljevanje in je nočem niti slišati. Verjetno ste z zadnjim tekom pokazali svoj skrajni domet. Za las ste prišli v četrtfinale, kjer bo dobro tudi zadnje mesto. Posvetili se boste predvsem 100 metrov. Če na 400 izpadete, ne bo tragedije, saj ste že opravičili vsa pričakovanja. Igor bo lahko jutri in pojutrišnjem na 800 spral madež. Za zdaj smo lahko zadovoljni. Samo osem naših je izpadlo iz nadaljnjih tekmovanj. Še nikoli nam ni šlo bolje.«

Fantje so zaploskali.

Urban jih je zapustil in se odpravil še k dekletom.

Naslednji dnevi so minevali v tekmovalnem ritmu. Pred finalnim tekom na 100 m je profesor Urban zbral vse člane moške tekaške ekipe. Tudi izpadle.

»Jutri bo padla odločitev na 100 m. Peter! Se zavedate jutrišnjega teka?«

Peter je prikimal:

»Jutri najbrž ne bo dovolj uvrstitev za las.«

Profesor Urban je zadovoljno odvrnil:

»Ne verjamem, da je bil včerajšnji tek za las. Z 10:58 in 11:01 ste na meji. Samo enkrat do zdaj ste tekli pod 11:00, zato le ne bodite preveč ambiciozni. Če ste še v polfinalu lahko taktizirali, v včerajšnjem predfinalu gotovo niste. Najboljši je tekel 10:49, kar je zgolj stotinka od rekorda iger. Nobilis Ignacij Mezzaro je odličen športnik,« in navdušeno dodal. »Mogoče bo jutri podrl deset let star rekord.«

Peter se je zarežal:

»Verjamem, a kljub vsemu se ne bom vnaprej odpisal.«

Vsi so se zarežali.

»Zdaj pa predfinale 400 m.«

Tal je nagrbančil čelo:

»Na 400 m imava s Petrom kar hudo konkurenco. Še nikoli niso na igrah kar po trije v obeh polfinalnih skupinah tekli pod 47:15. Težko bo. Tudi zame. Od Petra ne smemo preveč pričakovati. Vse, kar je storil po četrtfinalu, je že *cum laude* in naj stisne zobe za 100 m.«

Profesor Urban je pomirjujoče sklenil dlani:

»Vaš realni cilj je gladka uvrstitev v finale, kjer se lahko z malce sreče prerinete v ospredje. A vi,« se sreča s Petrovim ravnodušnim pogledom. »Nihče ne bo razočaran, če boste v zadnji četrtini. Strinjam se s Talom, da ste svoj nastop že opravili s *cum laude*. In to oceno bom zapisal tudi v vaše polletno

spričevalo. Tudi zadnje mesto v predfinalu je vrhunski rezultat in vsak novček bi si ga moral z zlatimi črkami vgravirati na šolsko omarico.«

»Dal bom vse od sebe. A če mi dovolite, bom pohlepen in si kot Tal želim finala.«

Vsi so se zarežali.

»Noben novček še ni tekel v tekaškem finalu iger. 100 m odtecite, kot ste sposobni in vsi bomo zadovoljni. Že zdaj ste rekorder med novčki. Naj vam pohlep ne stópi v glavo in stopí noge.«

Peter se je uspešno izognil vsakršni družbi. V paviljonu sredi obširnega parka je zrl v zvezde. Čakal ga je odločilen dan, ko mora eksplodirati in pokazati vrhunski tek. V finalu ni dveh tekov, ni popravnega izpita. Misli so mu spolzele na Minko. Zatem si je v spomin priklical Klavdijo.

Njene sijajne temne oči nikakor niso hotele zapustiti vijug misli. Zdrznil se je ob ideji, da bi se moral odločati med njima. Želel si je, da do tega ne bi prišlo. *Saj ne more priti! Klavdije verjetno ne bom nikoli več videl. Lahko sem srečen, ker sem se rokoval s hčerko gospodarja 700 milijonov ljudi. Če ne bo dobila brata, ji bodo določili moža, uglednega nobilisa iz primerne gentes maiores. Nikoli ne bo mogla komu dati dvojko in nihče je ne bo nogiral. Mogoče je bolje živeti v anonimnosti plebsa. Opazil je dve silhueti.*

Le kdo sta? Kaj hočeta?

Kmalu ju je prepoznal. Lahko bi rekel, stara znanca. Pripeljala sta ga k nobilisu Geldebertu. *Kam gredo zdaj?* Hitro je izvedel.

»Gospodič Lomnik?«

Peter je vstal. Moža sta se približala. Tiho je vprašal:

»Kako ste me našli?«

Temnolasi mož se je prijazno nasmehnil:

»Povsod imamo oči. Nekdo bi vas rad videl.«

Peter je dvignil obrvi:

»Res? Kje?« in begal z očmi po praznem parku. Vsi so se zabavali na sprejemu športnega oddelka Aquileiske klasične gimnazije. Fantje vseh sodelujočih šol so hoteli v bližino atletske grajenih dijakinj in gostje so gojile upanje na poznanstvo ali še kaj več s kakšnim športnikom jeklenih mišic. Pravo fluidno minsko polje. Tudi v tem čarnem svetu so fantje privlačili s svojo športno Y močjo in slavo, dekleta pa s svojim X čarom.

»Malce se bomo sprehodili. Njeno veličanstvo želi ostati v senci blažene nevidnosti.«

Petru je zastal cmok v grlu in je nerodno prikimal:

»Razumem.«

Spremljala sta ga do vozila, spretno skritega na parkirišču med gostim zimzelenim grmovjem. Zadnja vrata so se odprla, vstopil je v vozilo in se srečal s Klavdijinim razigranim pogledom:

»Presenečen?« ga je takoj ogovorila. Peter je oprezno prikimal. Zadrževal je naval topline. *Tole je že kriza.* Zadnji del vozila je bil izoliran od šoferjevega dela. Spredaj je vse skupaj zagotovo motril kakšen elitni stražar.

»Če bi te še enkrat tako pobrali in odpeljali v rezidenco, bi po stričevem mnenju presegli prag spodobnosti. Tiberij se je že zanimal za tvoj obisk. Se zavedaš, da ima tudi v tvoji bližini svoje ljudi?«

Peter je skomignil z rameni:

»Zakaj bi jih imel? S čim ga ogrožam? S tekom na 100 metrov?«

Klavdija je resno odvrnila:

»Stric je želel, naj organiziram prenos osebnega sporočila. Izbrala sem najprimernejši način in« in je rahlo dvignila obrvi, »tukaj sem. Razmere so se malce spremenile. Tiberijevih zaupnikov žal niso odkrili, a vemo, da jih je pet. Vsaj to.«

Peter se je namrdnil. Klavdija ga je tikala, kar zna biti precej nerodno. Nobilisi tikajo plebejce samo takrat, ko si želijo njihovega iskrenega prijateljstva in jih v času druženja enačijo s svojim krvnim statusom.

Znova se je zahvalil za pouk Družbene in družabne vzgoje.

»Imate vsaj sum?«

Klavdija je odkimala:

»Žal so to samo posredne sledi, ki lahko naredijo več škode kot koristi. Saj nočeš nepotrebnega obsojanja in sumničenj. Stric je organiziral še dodatni obroč diskretne varnosti. Izvedel je, da sta se dva iz vaše šolske športne odprave že dan po tvojem obisku sestala s kardinalom Jimom Kirkom.«

»Jim Kirk je kardinal? Pri meni doma je filmski lik.«

Klavdija se je nasmehnila:

»Čudna so pota božja.«

»Obstaja vsaj kakšen sum?«

Klavdija ga je nežno prijala za roko, njeni prsti so objeli njegove:

»Ne. Brzdaj konje radovednosti in željo po nadzoru. Najprej stričev napotek. Zdelo se mu je pomembno, da pride do tebe še pred tekmo. No, ker sem se odločila za osebno dostavo, sem žal zamudila jutranji termin pred tekmo.«

Petra je oblila mrščavica. Klavdijin dotik je bil podoben polivanju z naelektrenim eliksirjem življenja. Začutil je kapljice potu, ki so čakale, da hvaležno izbruhnejo v hudournik *švica*.

Še kar ni izpustila njegove dlani. Pravzaprav je z drugo dlanjo našla še njegovo edino preostalo in ga oblila s svojo toplo mehkobo. Temne oči je potopila v njegov zmedeni in zamegljeni pogled. *Še sreča, ker ne obvlada magije. Takoj bi vedela, da ima blizu sebe fluidno bombo pred eksplozijo.* Dih mu je zastal. Takoj je opazila njegove dihalne tegobe:

»Ne pozabi na dihanje. Saj te nisem prijala za vrat. Sicer ne vem, čemu ta stričeva zahteva? Kaj sploh hoče z njo?«

»S čim? Ne razumem,« je izletelo iz njega.

»Aha, zahteva. Popolnoma,« je mehko skoraj zašepetala, »se odpovej magijskim koncentracijam. Nobenega pretoka energij, nobene igre s fluidi. Ničesar. Ti že veš, kaj zahteva. Če boš zaradi tega v obeh tekih zadnji, pač boš. Popolnoma se odpovej vsem naučenim tehnikam koncentracije in nadzora energij. To je po njegovem mnenju ključno za tvojo varnost in to bo zmedlo Tiberija in njegove. Mogoče se bodo izdali.«

»Vseeno se mi zdi tvegano, da ste vi,« a ga je nežno prekinila:

»Lahko se nehava igrati nobiliso in plebejca. Kliči me preprosto Klavdija. Brez neumnega vi z vsem, kar gre zraven. Ljudi je zabavno tikati in še pristrčnejše se mi zdi, če tudi drugi to počno meni.«

»Torej,« je poskušal nadaljevati misel, a mu ni uspelo.

Priprla je veke:

»Stric bo besen, ko bo izvedel za osebno dostavo. Za igro spodobne družabnosti imam zadosten nabor lokalnih plemenitih dam. Mnoge od teh, sicer pristrčnih damic, so zmedene kure. Res ne vem, kaj je zadelo strica, ko je računal nanje.«

»Mladi včasih ne razumemo odraslih. Mogoče je bolje, da jih ubogamo in zaupamo njihovim izkušnjam.«

Klavdija je sunkovito odmaknila roki:

»Kaj me nisi hotel videti?«

Peter se je prijazno nasmehnil:

»Seveda sem. Zelo malo ljudi je tukaj prijaznih z mano. Seveda sem rad s tabo, a bodiva realista, trenutki najinega morebitnega druženja bodo najbrž zelo skopo odmerjeni.«

Klavdija je povabila obraz:

»Vsa dekleta mi zavidajo, a verjemi mi, nobena ne bi v moji koži preživela niti enega dneva in noči. Samo plehnata *puella* bi uživala v moji vlogi. Žal,« in je spustila otožne oči, »se morava posloviti.«

Peter ji je namenil kratek priklon, ona se je nasmehnila.

Zunaj sta ga pričakala moža v oblekah. Temnolas mu je namenil popotnico:

»Njeno veličanstvo deluje močno, a je v resnici krhka deklica, ki iskreno sovraži osamljenost zlate kletke. Nekako ste se ji priljubili.«

Drugi je začeto misel strogo zaključil:

»Če slučajno izdate njena čustva in milino, vam v usta osebno vlijem vrel svinec in vas vržem v Emonico, kjer boste pozirali kot ribja statua. Sva se razumela?«

Peter je prikimal:

»Njenemu veličanstvu sem vedno na voljo. V njeni družbi je nenavadno in nepredvidljivo zabavno.«

Oba moža sta se nasmehnila in urno vstopila v avto, ki je neslišno odbrzel.

Peter se je vrnil v paviljon. Še posebej zdaj je hotel ostati sam. *Kdo so zaupniki »zlobnega« kardinala? Tal? Igor? Profesor Urban? Minka? Bog ne daj! Kdo? Kdo je povezan s človekom, ki naj bi predstavljal grožnjo? Kakšna je to grožnja? So me kot nekakšnega stranskega piona vpletli v kakšno zaroto na najvišji ravni?*

Nehal je razmišljati. Tako je še najbolje. Čakala ga je tekma.

»Klavdija! Nesrečna Klavdija! Kaj ti je bilo treba, pri Jezusovih mukah, riniti tja? Nisi mogla uporabiti svojih običajnih zvez, ko tihotapiš nespodobne novičnike? Si mislila, da ne vem zanje?«

Klavdija je ključovalno dvignila brado:

»Te zveze, če lahko tiste pocukrane *mutume* tako imenuješ, bi tvoje sporočilo nesle tudi na napačna ušesa. Saj ne ločijo med besedama šport in port. Najzanesljivejša dostava je osebna dostava. To si mi sam rekel.«

Uri je dvignil roke in odkimaval:

»Ampak ti si nobilis imperatore in ne plebejski kurir! Na pot si šla samo z dvema agentoma. Kje ti je bila pamet?«

»Tako se je še najbolje izteklo.«

Uri je skočil na noge in zardel v obraz:

»Oba agenta bom dal vkleniti in zapreti v najnižjo klet! Kako sta lahko tako neumna? Kaj bo porekel princeps Honorij Junos?«

Klavdija je ogorčeno dvignila glas:

»Nikogar ne boš kaznoval! Samo še enkrat pomisli na kaj takšnega in vrnila se bom k očetu. Dobro veš, kaj to pomeni!«

Uri se je sesedel:

»Res si dovolj trmasta za kaj takšnega. Ampak za hip pomisli na svet izven svojega zarotniškega kroga. Samo za hip,« je zaskrbljeno vzdihnil.

Klavdija se je ključovalno naslonila na mizo:

»Torej prenehaj žugati. Nihče ni vedel, kam sem šla.«

Uri ji je skočil v besedo:

»Vsaj še nekdo poleg Andreasa in Georgija ve za tvoj izlet.«

Klavdija je srdito položila roke na boke in se nasršila:

»Peter bo molčal. Tudi o zadnjem srečanju je molčal.

Zanesljivejši je od mnogih ljudi okoli naju.«

Urij se je razvedril:

»Kako se je odzval na moje priporočilo?«

»Popolnoma je razumel. Ampak mogoče je za zmago dovolj fizično močan. Saj si videl, zlahka bi ga zamenjal za malce nežnejšega maturanta in za povrhu je še športnik.«

»Upam, da **ti** nisi preveč nežna z njim!«

Klavdija se je izzivalno zarežala:

»In kaj lahko storiš?«

Uri je mračno odvrnil:

»Marsikaj. On je,« a ni končal stavka.

»Plebejec s province, a če je res,« so iz nje privrele besede, »kar sumiš, je zelo pomemben plebejec iz province. Zadnjič si razmišljal o njegovem varnostnem načrtu in zasebnem izobraževalnem programu. Torej je pomembnejši od vseh načičkanih nobilisov iz največjih gentes maiores.« Kljubovalno je dvignila brado.

Uri je naveličano odvrnil:

»Res si mojstrica najedanja. Pomemben je toliko časa, dokler popolnoma ne potrdimo ali ovržemo njegovih astroloških parametrov. Pri tem pa tvoje mešanje hormonov ne prinaša kaj veliko koristi. Za igro raje izberi kakšnega, kot sama praviš, načičkanega nobilisa. Že za veliki Adventnikov ples boš imela dobro priliko za zadovoljevanje novičkarske radovednosti.«

Klavdija je zožila pogled:

»Kaj, če ne grem na ples? Mogoče nisem pripravljena na slinjenje aquileiskih mladičev. Za novičkarske mrhovinarje mi je malo mar. Naj se razletijo od ugibanja.«

Uri se je prijel za glavo:

»Res si naporna.«

Minka je zaskrbljeno motrila Petrove odsotne oči:

»Nekaj se je zgodilo. Čutim to.«

Peter je odkimal:

»Nič se ni zgodilo. Zakaj sprašuješ?«

Umaknila je pogled in iskala besede:

»Ne vem. Čutim drugačne energije.«

Približala sta se Tal in Igor.

»Trema bo,« se je Igor zarežal, Tal je dodal:

»Zdaj igra prestrašenega mucka, potem pa bo po levje zmagal za dva metra prednosti. Poznamo ga.«

Peter je v sebi premleval Klavdijine besede. Po glavi so se mu podila vprašanja. *Kdo je njihov? Minka? Tal? Igor? Kdo? Kdo so oni? Zakaj so sploh potrebni oni?* Zavedal se je robnikov brezna, kjer je negotovo stal.

Na startni črti si je ravnodušno ogledoval priprave tekmecev. Znova je bil med tri ali štiri leta starejšimi fanti s tekmovalnimi izkušnjami. Prvi trije iz predfinala so bili s tukajšnjega športnega oddelka, edine takšne institucije med vsemi klasičnimi gimnazijami Regnum Italia. Vsi so bili vrhunsko trenirani in naučeni zmagovanja na tekmah. Čutil je njihove vaje koncentracije. Dosledno je ubogal Klavdijino priporočilo in je sproščeno čakal na začetek.

»Bum« in vseh šest se je pognalo. Tokrat ni bilo drugega teka. Zanašal se je samo na golo moč. Iz šestega mesta je silovito napredoval na peto. Videl je cilj. Še dvajset metrov in ujel je četrtega. Pozabil je na vse. Na nič ni mislil. Rezultat je nepomemben. Približeval se je tretjemu. Bo zmogel? Še 10 metrov. Ujel ga je. Ciljna črta. Oba sta bila enaka. Odločala bo stotinka, fotofiniš, če ga tukaj poznajo. Iztekel je. Ni razmišljal o

rezultatu. Je tretji ali četrti? To je nepomembno. Tekel je popolnoma brez pomoči magije. Presegel je vsa pričakovanja. Čisto vsa.

Kot odmev je slišal glas komentatorja:

»... za največje presenečenje je poskrbel s tretjim mestom dijak Magijske gimnazije Lubiana s časom 10:58 in je za pičlo stotinko, prav ste slišali, pičlo stotinko, oziroma za devet centimetrov, prehitel predlanskega nosilca bronaste ...«

Peter se je zadovoljno sesedel. Četrti je pristopil in mu podal roko:

»Čestitam. Zanimivo. Prihajaš z magijske gimnazije, a trener mi je sporočil, da me je premagal novček, ki ni uporabil nobene od tehnik koncentracije in energiziranja.«

Peter je vstal in sprejel ponujeno roko:

»Ni se mi zdelo pošteno. Vi s športne se najbrž ne ukvarjate z magijskimi veščinami.«

Fant je odkimal:

»Vsi poznamo osnovne tehnike. Glede koncentracije in akumulacije energij smo vsi na istem. Ravno zato je tako presenetljivo.«

Urban je pred popoldanskim predfinalom na 400 sklical celo ekipo. Najprej se je posveti Petrovem teku. Navkljub bronasti medalji ni pokazal posebnega navdušenja:

»Zakaj ste se odpovedali magiji? Verjetno bi lahko celo zmagali.«

Peter je mračno odvrnil:

»Ničemur se nisem odpovedal. Preprosto sem že utrujen. Tukaj sem edini novček in na dan imam celo po štiri teke. Enostavno sem se prepustil surovi fizični moči. Izenačil sem najboljši tek polfinala. Sicer pa ste mi,« je naveličano zaključil,

»prerokovali zadnja mesta, torej sem presegel pričakovanja.«

Profesor Urban je nagrbančil čelo in nekaj trenutkov molčal:

»Torej, čaka nas predfinale na 400 in potem še na 800 m. Tal in Igor!«

Fanta sta se oglasila.

»Oba imata samo eno nalogo, priti morata med prvih šest. Potem je vse v božjih rokah.«

Fanta sta prikimala. Petra sploh ni omenil. Torej ga je na 400 metrov že odpisal.

Profesor Urban jim je sporočil še novico o jutranjih gladiatorskih bojih:

»Naši gladiatorji so izpadli. Anže si je na zabavi po neumnem zvil nogo. Brez brezhibno sposobnega centurija pač ne gre, zato so nas vatikanski teologi namlatili kot zadnje gliste pod soncem.«

Na vse je legel turoben občutek. V najprestižnejši kategoriji bodo v zadnji četrtini. Ravnatelj ne bo preveč zadovoljen, ne glede na medaljo v teku na 100 m. Mogoče bo hotel kakšen skalp in Urbanov je najprimernejši.

Na startni črti je čakalo dvanajst fantov. Šest jih gre v finale, šest se jih bo poslovilo. Previdno je otipal sotekmovalce. Vsi so vlagali vso energijo v koncentracijo, ki je bila ključna pri startu.

»Bum!«

Pognal se je. Po prvih pet metrih je bil zadnji. Ni se predal. Pospeševal je in kmalu je ujel predzadnja dva. Z golo močjo bo poskusil storiti, kar lahko. Ujel je še enega tekmovalca. Spomnil se je vsega, kar se je učil pri trenerju v atletskem klubu. Zdaj ne gre za taktiko, temveč brutalno moč. Mora si izboriti možnosti za finale. Ne gre samo za poskus. Spomnil se je filma.

Ne poskušaj, zgolj naredi ali ne naredi.

Na pol poti je prehitel osmo uvrščenega. Ni se obremenjeval z drugimi. Še sto metrov, ujel je sedmega, šesti je začutil njegovo prisotnost in poskušal pospešiti. *Moč. Čista in surova moč!* Še dvajset metrov in trije koraki zaostanka. Dva, ena, še z zadnjimi atomi moči se je pognal in za korak dosegel šesto mesto in s tem realne možnosti. Tal je pristal na petem mestu. Ko je opazil Petra za hrbtom, je ves zadihani izdaval:

»To je bil peklenski tek. Čestitam!«

Peter je nekajkrat silovito zadihal, hitro prišel k sebi in mu čestital:

»Ne vem, kako se bo razpletel zadnji tek. Če je še kdo taktiziral, bo moral pokazati prave zobe.«

»Če bi na začetku izvedel potrebne priprave, bi bil še boljši. Nisem vedel, da si tako dober. Zakaj se nisi pripravil?«

Peter je skomignil z rameni:

»Obnovil sem napotke od doma, kjer ni magije. Vsaj ne v tej obliki. Uvrstitev je v dosegu mogočega, a bo težko. Malce se mi pozna jutranje sprintersko finale.«

Tal ga je udaril po hrbtu:

»Že zdaj si presegel Urbanovo najbujnejšo domišljijo. Verjetno ti bo znova zapel zaradi magije, a se ne pusti. Važna je uvrstitev. Niso važne barve zmajevih lusk, pomembno je, da bruha ogenj.«

Tal je imel prav. Profesor Urban se je najprej posvetil Petru:

»Gospodič Lomnik, res imate pravi priimek. Znova ste ignorirali uveljavljene tehnike priprav. Kaj želite s tem dokazati? Svojo uvoženo drugačnost?«

Peter je ravnodušno odvrnil:

»Gospod, če se ne motim, ste me odpisali, po vašem sploh nisem imel možnosti že za polfinale, kaj šele predfinale, kjer še imam možnost za napredovanje. Je kaj narobe s tem?«

Profesor je ježno odkimal:

»Ne gre za rezultat. Tekmeci zdaj vedo, kje so meje in v drugo ne bodo taktizirali. Enkrat ste jih lahko presenetili, drugič jih ne boste.«

Peter je kljubovalno odvrnil:

»Bomo videli.«

Dijak in športno oblečen mož sta si za pogovor izbrala temačen kotichek. Želela sta diskretnost in imela sta jo.

»Tole ne bo vseč našemu prijatelju.«

Dijak je odvrnil:

»Sploh ne. Zakaj je to storil?« in skrušeno dodal. »Vse bo pokvaril.«

Športno oblečen mož ni izgubil upanja:

»Mogoče bodo ravno zaradi tega njegova eminenca dobili kakšne dragocene podatke.«

Vstopila je še tretja oseba, drobna ženska postava:

»Odgovor je jasen. Nekdo ga je moral opozoriti. Izmuznil se je včerajšnji zabavi. Neuspešno sem ga iskala. Ni ga bilo niti v meditacijski sobi, kjer si je vedno nabiral moči.«

Fant in mož sta soglasno vprašala:

»Kdo bi ga lahko opozoril?«

Deklica je pribila:

»To boste morali vi ugotoviti. Sprememba se je zgodila med včerajšnjo večerjo in današnjim jutrom.«

Mož je dodal:

»Mogoče je njegova eminenca v zmoti. Fant je navaden uvoženi plebejec s pokvarjenimi geni, ki bi moral na športni oddelek klasične in ne magijsko gimnazijo.«

V zatemnjen prostor je neopazno vstopila koščena postava.

Vsi prisotni so se mu priklonili:

»Vaša eminenca.«

»Moj šef je zelo slabe volje.«

»Ravno smo se pogovarjali. Oprostite,« a je sloki mož prekinil opravičevanje:

»Ne zanimajo me vaši pogovori in izgovori. Vi!« je usmeril prst v športno oblečenega moža. »Naredili ste kar nekaj neumnosti. Mlada gospodična je pametno sklepala. Nekdo ga je opozoril na današnje opazovanje. Šef je posebej za današnji dan s sabo pripeljal dva Slepca. Dva vrhunska Slepca! In kaj sta mu poročala? Zgodbo o tekaču brez aktivnega mentalnega in astralnega fluida. Slepci so zelo opazni. Ni jih možno prikriti. Že kadeti drugega letnika jih znajo poiskati. A na tribunah niso navijali samo kadeti, temveč so tam postopali tudi vojaški obveščevalci in celo Geldebertovi osebni zaupniki.«

»Ampak vaša ...«

Sloki mož ga je grobo prekinil:

»Kako ste lahko včeraj zvečer dopustili, da se vam je izmuznil? Imeli ste čisto preprosto nalogo,« je zavrtel oči in jih zavrtal v moža. »Seveda ga je nekdo opozoril in s tem pokazal, da ve za nas. Tveganje s Slepci je propadlo. Vse zato, ker ste se namesto resnici raje predali Panu.«

Vmešal se je dijak:

»Mogoče je vsa ta teorija zarote za lase privlečena neumnost. V zunanosti je bil aktiven in uspešen športnik, nekaj časa je treniral tudi tek. Tam nimajo magije in mogoče pozna kakšno fizično finto. Ves čas tekme ni niti za hip pokukal v astralni fluid. Torej je šlo za golo fizično moč.«

Kardinal je grozeče dvignil glas:

»Ja in potem mi bo zmaj spekel klobase. Fant,« nakar je

zlovešče dodal, »prezelen si še za takšna sklepanja. Šef se skoraj nikoli ne zmoti, še zlasti ne glede tako pomembnih zadev. Sprijaznite se. Zaradi zaporedja vaših napak je zelo nejevoljen.«

Molk je legel med prisotne.

Peter je sproščeno čepel na startni črti. Vsi so na veliko delali na koncentraciji in uravnoteženju energij. Njemu je bilo vseeno in to je tudi očitno kazal. *Zadnji ali prvi? Ni važno. Zakaj je Urban tako živčen, ker sem tekel brez magijskih pomagal? Kaj me briga? Razen če? Stresel je z glavo. Vsi so se pripravili. Vsak hip bo. Intuicija. Zakaj vsi molčijo o intuiciji?*

Pognal se je. Vso moč je koncentriral v ubrano delo mišic. Izklopil je vse zvoke. Iztegni noge. Uporabi ramena. Spomnil se je vsakega napotka posebej. Besede nekdanjega slovenskega prvaka so mu odzvanjale kot bi bil tukaj. Spomnil se je na dedijeve besede – *gen XY prinaša discipliniranost*.

Pred njim so bili samo še trije tekači. Približeval se je tretjemu. Še je pospešil. To je tekma med fizikalnim in magičnim. Moč nadzora proti surovi fizični sili. Obe sta v istem kotu, obe se srdito borita za zmago.

Še nekaj metrov! Tretji je dva koraka spredaj. Peti je pet korakov zadaj, a bo tam tudi ostal. Ciljna črta, četrto mesto in uvrstitev v finale. Prekosil je vsa pričakovanja.

Tarot adut XV: Hudič (Ezoterični B.O.T.A. Tarot)

*Facta loquuntur.
Dejanja govorijo.*

15. Magija brez magije

Dvignil je roki v zmagoslavje. Častna tribuna je samevala. Očitno se napolni samo za športe, ki veljajo za elitne. Tek najbrž ne sodi v to kategorijo. Tal je globoko dihal:

»Uf, tole je bila čistokrvna norišnica! Glej rezultatnico!« in na velikem panoju so se izpisala imena finalistov. Tal je malce razočarano pripomnil:

»Si zadovoljen? Ti četrti jaz peti. Na srečo je nekaterim zmanjkalo ali so preveč energije porabili za taktiziranje. Igorjev sindrom. Jutri je nov dan in zadnja priložnost. Mene čaka še 800 metrov. Ne vem, kateri bedak si je zamislil dve disciplini dnevno?«

Peter je vzdihnil:

»Oba greva v jutrišnji finale. V najslabšem primeru bova peti in šesti. Kaj ni to super?«

Tal se je kislo nasmehnil:

»Hvala. Zdaj jih bova poslušala od Urbana. Znova bo zapel lajno o magiji.«

In res ...

»Kako bi ti šele šlo, če bi si pomagal z magijo? Zakaj siliš z glavo skozi zid?«

Peter se je zarežal:

»Gospod, trenutno sem na tej preizkušnji na najboljši poziciji. Zakaj vas skrbi barva mačke? Kaj ni najpomembnejša njena učinkovitost pri lovu miši?«

Profesor Urban je jezno pihnil:

»Tole je malce predrzno. Zaradi kršitve naše tekmovalne strategije bi vas lahko kaznoval. Mogoče vas tudi bom, če ocenim, da ste zaradi neuporabe magije dosegli slabši rezultat od optimuma. Kakšen si dijak magijske gimnazije brez magije?«

Peter je mračno dodal:

»Presegel sem vaša pričakovanja. Pred vsemi ste to izrazili. Kako boste ravnatelju Brežniku razložili, da ste me kaznovali, ker sem presegel vaša pričakovanja?«

Med fanti je završalo. Dolgoprogaš Milan je pripomnil:

»Bojim se, da ima gospodič Lomnik prav. Vsi se veselimo njegovega nepričakovanega uspeha. Tudi v primeru, da bo v finalu zadnji, bodo o njem pisali vsi športni novičniki. Naša šola bo omenjena in to je dobro. Gospod profesor, tudi vi se lahko veselite z nami. Vsaka uvrstitev v finale nas uvršča na cesarske igre.«

Profesor je jezno pihal. Samo Igor je čemerno ždel v kotu. Na 800 metrov bo verjetno izpadel v predfinalu. Ne najde se. Slabo zanj. Zaradi predčasnega izpada gladiatorske ekipe je toliko večje breme padlo na ramena atletskih disciplin.

Peter je zlovoljno zapustil garderobni del. Še najboljše se bo počutil v vrvenju gostinskega kvadranta. Tam bo imel mir. *Magija ali ne magija? Komu mar.*

Pri izhodu je zagledal Minko. Zaskrbljeno je povabila ustnice:

»Urban ni preveč navdušen. Zakaj ga izzivaš?«

Peter je zožil pogled:

»Očitno ti nekdo vse pove, še preden zapustimo garderobe.«

Minka se je malce prisiljeno nasmehnila:

»Vse pove tvoja čemernost. Ne pozabi, jaz sem *pei* in znam brati občutke. In ti, novček, jih ne znaš skrivati.«

Peter je zlovoljno siknil:

»Edini napotki, ki mi pomagajo pri teku, so od mojega trenerja izpred nekaj let. Brez magije sem za dve desetinki izboljšal svoj tukajšnji rekord. Zgolj hokus pokus nista dovolj. Dokazal sem jim in jutri jim bom še enkrat!«

Minka ga je prijela za dlani:

»Ne bodi tako srdit! Na tribunah se šušlja, da bo jutri mogoče častna loža polna. Novček, ki je že drugič v finalu, je športna senzacija. Imaš kakšno idejo glede morebitnega gosta ali gostje?«

Peter je ravnodušno skomignil z rameni:

»Zaradi mene je lahko Sveti Peter z angelskim zborom.«

Minka ga je grdo pogledala:

»Tako se ne govori o svetnikih! Zlasti ne o najpomembnejšem. Petrov dan je eden najpomembnejših svetih dni. Glede tega bodi pazljiv in predvsem spoštljiv.«

Petra je presenetila njena srdita jeza. Od bodoče maginje ni pričakoval takšnega odziva na omembo že tisočletja mrtvega klerika.

»Nisem tako mislil.«

Rdečica ji je oblila obraz:

»Tukaj imamo precej drugačen odnos do svetnikov. Čim prej to posvoji, če nočeš zaiti v kakšne težave.«

»Dobro,« je poskušal hitro pozabiti na neprijetno sceno.

Napotila sta se med hišice s pisano ponudbo. Vabile so stojnice, napolnjene z vsemi vrstami slaščic, ponujali so pijačo, jedajo in celo razne spominke. Pomislil je na sestrico Elo, a jo takoj odmisli. V oni svet ne more preprosto odnesti nobene tukajšnje stvari. Še običajno zrnce peska bi se zataknilo na predverju jesodskega praga. Zanimivo. O svojem domu je začel razmišljati kot o tistem, o zunanjosti.

A tam ni Minke ali Klavdije. Iz misli si je takoj izbrisal misli na Klavdijo. *Najbrž sem zanjo le še en zalogajček v mozaiku drobnih spletk za razbijanje monotonega dvornega urnika parade voščenih lutk.*

Minka ga je znala presenetiti. Kot s tistim malo prej. Ne bi ji pripisal občutljivosti na verske simbole.

Peter je našel prijetno gostilnico:

»Tukaj si lahko malce priveževa duši. Kaj boš?«

Minka je skomignila z rameni:

»Kar boš ti.«

Peter je veselo odvrnil:

»Torej nesladkan metin čaj.«

Sedla sta na platnena stola. Sonce je že padalo proti jugozahodnemu nebu, a je še vedno prijetno gredo. Tukaj, ob morju, najbrž ne poznajo mrzlih dni.

Opazil je nekaj postav, ki so ju spremljale v diskretni oddaljenosti. Minko je nežno prijel za drobno ročico:

»Ne bodi tako čemerna. Jutri imam še en tek in potem je zame tega konec. Igre se mi že malce vlečejo.«

Minka je trpko odvrnila:

»Ravnatelj ne bo ravno navdušen. Do zdaj imamo dve bronasti medalji. Tudi dve zlati ne morejo odtehtati tako hitrega in predvsem neumnega konca naših gladiatorjev.«

Peter se je zarežal:

»Zakaj se obremenjuješ z nečim, kjer nimaš vpliva? Moj moto je, ne sekiraj se na zalogo in ne za stvari, kjer nimaš vpliva. Pomaga, veš?«

»Tebi mogoče. Ko boš skozi *sameha* in *oina* prišel do *peija*, boš drugače razmišljal. Manj sebično.«

Petru je zavrela kri:

»Sebično?«

Minka je trdo dodala:

»Med N3 in N4 je tolikšen osip tudi zato, ker želite napredovati vsak zase. Nikoli vam ni mar za koristi celote. Niti na pamet vam ne pade morebitno žrtvovanje za boljše delovanje skupnosti. Zdaj vidiš samo svoj tek. Niti pomisliš ne na nesrečo gladiatorjev ali mogoče Igorjevo napako na 100.«

Peter je zmajeval z glavo:

»Malce si pomešala stvari. Naj se zdaj razjočem, ker nekdo ni uspel? Vsi me ves čas obsojate,« in je rahlo dvignil glas, »grožnje s kaznijo se vrstijo ne glede na to, kaj in kako naredim. Res ne potrebujem pridig o kolegialnosti. Nisem pokazal dovolj čuta za skupnost, ko sem se z Urbanom zapel okoli njegove odločitve glede Igorjevega nastopa na 400? Nisem slučajno edini novček, ki je šoli prislužil medaljo na bienalnih igrah provinc? V čem sem sebičen? Definiraj!« je dvignil glas. Hitro je priprl oči in se stišal. »Zakaj moram obtožbe poslušati še od tebe?«

Minka je spustila pogled v tla:

»Marsikaj ne razumeš, ker nisi od tu. Mogoče boš sčasoma dojel vsaj del tega, kar sem ti želela povedati.«

»Še vedno mi nisi odgovorila.«

»Nehajva s tem. Nočem se kregati. To je zadnje, kar si želim.«

Peter se je odločil, da tudi sam odneha in se nasmehnil:

»Še nekaj dni in videl bom domače. Upam samo, da mi kaj ne bo preprečilo poti čez portal.«

»Adventnik je, poleg Velike noči, najpomembnejši praznik cesarstva.«

»Tudi pri nas. Adventniku rečemo Božič, imamo pa štiri adventne nedelje pred sveto nočjo.«

Peter je opazil, da je obroč mož v finih oblekah vse ožji. *Kaj se dogaja? Zakaj so tako blizu?*

Minka je opazila može v oblekah:

»Vidiš te tipe?«

Peter se je naredil neumnega:

»Katere?«

»Te! S svojimi oblekami izstopajo. Verjetno so na varnostnem pregledu. Vedno je tako, če je kdo v častni loži. Spodobi se, da vsaj finalne tekme počasti kašen akvilejski nobilis. S tipi v oblekah kažejo svojo pomembnost.«

»Pa bi za vsakega nobilisa tako vohljali?«

Minka je odkimala:

»Verjetno ne, če ni član triumvirata regije ali vsaj najbližji patresa gentes maiores.«

»Politiki so povsod isti. Vedno želijo kazati svojo moč in pomembnost,« in je želel spremeniti temo pogovora. »Zakaj je Urban tako živčen zaradi moje neuporabe magije?«

Minka je srknila pijačo:

»Ne vem. Verjetno zato, ker ne mara, da kdo dela po svoje. Noben trener tega ne mara, še zlasti, če neupoštevanju napotkov sledi uspeh.«

Peter je začutil neko prekinitev. Čeprav samo hipna, mu ni ušla. Minka je nekaj vedela. Znova ga je prešinilo. Spomnil se je na Klavdijina opozorila.

»Jutri bom tekkel po Urbanovem. Mogoče bom malce zmedel nasprotnike.«

»Pametno. Tako si boš prihranil litanije o spoštovanju.«

Peter je s kartico poravnal račun in napotila sta se proti internatu. Petru je šinilo v glavo:

»Lahko se greva malo sprehoditi po mestu.«

Minka je odkimala:

»Novčki se ne smete sami sprehajati po mestu. To velja tudi za čas med igrami.«

»In kdo bo vedel?«

»Kakor hitro se oddaljiš za dvesto metrov od črte dovoljenega gibanja, bo disciplinski odbor dobil vse podatke o tvoji kršitvi. Kazen se bo avtomatsko zabeležila. Odločbo boste sočasno dobili ti, Urban, Lobnikarca, Normanca in seveda ravnatelj Brežnik.«

»Kaj, če kartico dam tebi in se ti vrneš, a jaz grem na potep?«

Minka je prebledela:

»Si nor?«

Peter se je zarežal:

»Saj se hecam,« in s kotičkom očesa je opazil može v oblekah. *Minka bo kmalu ugotovila, da so tukaj zaradi mene. Očitno je nobilis Geldebert malce pretiraval, najbolje je, da ostaneva v vrvežu tekmovalcev in navijačev.*

Prišel je trenutek zadnjega nastopa. Vsega je imel že vrh glave dovolj. Profesor Urban jih je nepričakovano sklical.

»Fantje, danes bo padla končna odločitev na 400. Peter se je pametno odločil za konvencionalne priprave. Tal!«

Fant je dvignil obrvi. Profesor je mirno nadaljeval:

»Ne glede na trenutno Petrovo rahlo prednost, imate več možnosti za medaljo. Oprostite gospodič Lomnik, a Tal ima večjo verjetnost za ponovitev teka izpod 47:30. Toliko bo treba teči za medaljo.«

Peter je ravnodušno prikimal:

»Je to vaša taktika?«

Profesor je pozorno nagrbančil čelo:

»Kako mislite?«

Peter je veselo odvrnil:

»Ker ste očitno dobili magičen namig, da se bom pripravil z magijskimi tehnikami, torej imate kakšno taktiko za to finale. Recimo,« je mračno pribil, »kdo bo kje uvrščen.«

Med dijaki je završalo. Profesor Urban je dobil mračen ton:

»Ne vem, kam ciljate s svojimi neprimerno postavljenimi besedami.«

Vmešal se je Tal:

»Res je Peter. Kaj si s tem mislil? Si mogoče po enem teku dobil idejo, da me lahko vsakokrat premagaš? Profesor je podal mnenje glede na dosedanje statistiko, ki je jasna. Oba bova tekla na polno. Eden od naju bo boljši. Kdo, o tem odločava samo midva na stezi.«

Peter je ležerno odvrnil:

»Saj to sem mislil. Želel sem biti popolnoma prepričan, da lahko tečem na polno.«

Profesor Urban je kislo dodal:

»Samo medaljo prinesita.«

Peter je malce zlovoljen zapustil garderobo. *Samo Minki sem omenil, da se bom pripravil z magijo in samo ona je lahko to nesla na Urbanova ušesa. Zakaj? Za sabo je zaslišal Talov klic:*

»Počakaj! Kam hitiš?«

Tedaj so se spredaj in zadaj pojavili možje v oblekah. Tal je zgroženo obstal, ko ga je mrki mož ogovoril:

»Gospodič, najдите si drugo pot. Ta je zaradi nacionalne varnosti zaprta.«

Peter je spustil roke in se spogledal s mrkimi možmi:

»Pohitite, zaradi česar ste me prestregli, kajti čez petnajst minut imam zadnjo tekmo.«

Mož okamnjenelega pogleda je preslišal njegovo opazko:

»Gospodič Lomnik, pojdite skozi tista vrata,« in mu nakaže odprta vrata, pred katerimi sta pozorno stražila dva mrkogleda moža.

Peter je pogledal grb na žepu obleke. Uspelo mu je ugotoviti, da je rumeno modre barve, a napisa ni uspel razbrati. Samo nekaj mu je bilo jasno, zagotovo ni šlo za Urijeve ljudi.

Vstopil je v temačen prostor. Običajno je služil za pisarno uslužbencem tekmovanj, a so jih verjetno začasno preselili. Na mizici v kotu so se valjali ostanki malice, ki jih še nihče ni očistil. Stropne luči so ugasnili, vsa svetloba je prihajala skozi majhna okna tik pod stropom. V kotu je sedel mož v kardinalskih oblačilih. Petra so vljudno, čeprav odločno porinili na sredino prostora. Kardinal je dvignil glavo od majhne tablice:

»Gospodič Peter Lomnik, dijak novček Magijske gimnazije Lubliana! Končno sva se osebno spoznala.«

Peter je malce predrzno vprašal:

»Vi ste?«

Kardinal je prikimal:

»Zagotovo ste že slišali zame. Jaz sem kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni, prefekt Kongregacije za vzgojo in izobraževanje, prefekt Kongregacije za doktrino vere, predsednik Sveta za zaščito vere in edini na svetu, ki ga skrbi skrb vzbujaajoče naraščanje nespoštovanja do vatikanskega krščanstva. Zagotovo ste slišali zame.

Moj neposredni prednik je bil po očetovi strani bratranec cesarja Lucija II Septimusa. In zaradi teh rodbinskih vezi sem

nobilis s statusom patricija gentes maiores. Če sem že pri svoji zgodovini, priimek Septimus je prešel na Sangiovanni s poroko moje praprababice z vatikanskim nobilisom Markusom Feliksom Sangiovannijem. A zaradi svoje zaobljube Cerkvi vse te krvne zadeve nimajo nobenega pomena. Šteje samo zvestoba pontifeksu.

A nisem tu, da bi govoril o svoji zgodovini. Tukaj sem zaradi vas. Okoli vas je neverjetno gost promet. Iz te stavbe so vas odpeljali pred obličje nobilisa princepsa doktorja Urija Gaja Geldeberta. Skupaj z nobilis imperatore Klavdijo Avgusto Lorensis ste kramljali v tihi sobi in vse skupaj zaključili s kosilom samo za vas troje, brez običajnih gostov iz hiš lokalnih nobilisov. Zanimivo.

Kasneje sta se do internata izvolila potruditi osebna geburijanska varuha nobilis imperatore Lorenske. In ravno za tisti čas nimamo informacij o vašem nahajališču. Naključje? Potem ne smem pozabiti na vašega deda, equita maximusa, Josefa Ravnika, šefa obveščevalnih dejavnosti in, po svoje je to zabavno, nekje blizu imamo tu še ravnatelja Magijske gimnazije Lubliana, spoštovanega doktorja Tima Brežnika.

Nenavadna in škodljiva pravila mi ne omogočajo vpogled v skrivnost nekaterih vaših čudnosti, a glede na to rojenje pomembnežev niste nekdo, ki je na gimnazijo priplaval po Emonici v košari novorojenca. Sem kaj izpustil?»

Peter je skomignil z rameni in iskal kardinalove oči:

»Torej vse veste. Za morebitne luknje v poznavanju mojega nahajališča okrivite svoje vohune v moji bližini, ker so zapustili dolžnosti. Dobro veste, da smo novčki na precej kratki verigi.«

Kardinal se je pogladil po brezhibno negovanih brkih in bradici:

»Zabavna misel. Veste, zakaj sem pri svojih triintridesetih letih daleč najmlajši kardinal Kurije? Veste, zakaj sem tako mlad postal prefekt kar dveh pomembnih kongregacij?«

Peter je ravnodušno zavrtel z očmi in leno skomignil z rameni:

»Ne vem. Ne spremljam in ne poznam tukajšnje politike.«

Kardinal je stopil na svetlo. Peter si ga je ogledal. Moža srednje rasti je krasil klasičen latinski obraz. Edina izjemnost so bile osredotočene sinjemodre oči izpod rahlo priprtih vek. Prav v ničemer ni bil podoben stereotipu kardinala. Zlahka bi se preoblekel v lomilca ženskih src. Naredil je še nekaj korakov in se znašel samo dva metra pred Petrom:

»Bog želi, da na svoja pleča sprejemem težko breme odgovornosti za usodo vere, edine čiste sile cesarstva. Morala in krščanska etika sta v zadnjih desetletjih že prevečkrat postali tržno blago. Prišli smo tako daleč, da migracijska prodaja krstne liste. Edini bog je postal parameter učinkovitega fluidnega mehurja na meji. Pomislite! Kmalu bodo brezbožni magistri zahtevali davčno napoved celo od mogočnega boga! Vi razumete mojo latinsko govorico samo zato, ker vam to omogoča trik s pomočjo magije. Ni se vam treba naučiti svete latinščine. Samo nase, nekam na skrito mesto, pritrdite za muho veliko pripravo in že igrate meni enakega. Bog nas je zapustil in to dobro veste. Od tam, kjer prihajate, je razklano krščanstvo samo ena od ver in morala je odvisna od cenovnega razreda. Je tako?«

Peter je zrl v oči tega moža:

»Gospod, želel bi vedeti, s kakšnim namenom ste me sneli s hodnika. Veste, čaka me pomembna tekma.«

Kardinal je sklenil roke:

»Tekma. Z zadnjimi ste presenetili. Zakaj?«

Peter je skomignil z rameni:

»Poskusil sem z načinom iz zunanosti. Tam smo brez magije in ker sem novček, je moja magija lahko ovira za uspeh. Šoli želim priboriti čim boljši rezultat.«

Kardinal se je zresnil:

»Lepo, a to prihranite za tistega, ki vas je opozoril. Veste, zaradi svojega položaja in vloge, ki mi jo je Bog namenil v imenu Jezusa Kristusa, moram biti malce podrobneje obveščen. Tukaj sem, ker sem vas hotel osebno videti. Želim se prepričati, če ste ali niste grožnja vatikanskemu krščanstvu.«

Petru se je zarisal droben nasmešek:

»Gospod, zagotavljam vam, da vas z ničimer ne ogrožam. Odkar sem prišel, me vsi ves čas kaznujejo ali mi grozijo. Menda niste prišli tako daleč samo zato, da se toliko ponižate in mi na koncu še vi zagrozite?«

Kardinal se je zadovoljno nasmehnil in pokazal brezhibno bele zobe:

»Ne,« je s kretnjo podkrepil zanikanje. »Nikakor vam ne mislim groziti. Uvodoma sem dejal, želel sem vas osebno spoznati. Mogoče se bova še srečala. Rad bi videl, da sva na isti strani lože. Zdaj pa pojdite na svojo tekmo. Želim vam obilo sreče.«

Peter se je kratko priklonil in vljudno zahvalil:

»Hvala, vaša eminenca.«

Tal je zašepetal:

»Kdo te je snel sredi hodnika?«

»Neki kardinal me je želel videti. Očitno sem padel v oči.«

Tal je pihnil:

»Kardinal? Ojoj, okoli tebe je res promet. Si pripravljen?«

Oprezno je prikimal in poskušal odgnati misli na srečanje s kardinalom.

Začelo se je odštevanje zadnje minute. Bliskovito je odstranil vse misli. Začutil je toplino adrenalina. *Še zadnji tek.* V vrsti jih je bilo samo šest. Najboljših šest, ki so zdržali peklenski tempo kvalifikacij. Eden bo prvi, eden bo zadnji, ostali bodo vmes. S kotičkom očesa je ošinil častno ložo. Okoli nje je oprezalo veliko mož v oblekah, ki niso prišli gledati tekem, temveč so varovali gosta v zatemnjeni kletki. Notri je bil kardinal. Čeprav je o njem slišal samo slabo, v njegovi bližini ni čutil grožnje. Stresel je z glavo.

Deset, devet ... tri, napel se je, dva, zdaj sem vzmet, ena.

Pok!

Pognal se je. Na vso moč se je izstrelil. *Naboj sem, brez misli in občutkov.* Priprl je oči. *Intuicija. Izteguj noge. Nadzoruj odriv. Pazi na ramena. Optimiziraj dolžino korakov. Uskladi gibanje. Bodi simfonija uigranosti.* Po dvesto metrih je bil še kar vodilni. Vsi so še zaostajali. Plaval je. Steze pod nogami ni čutil. Pravzaprav ni ničesar čutil. *Jaz sem naboj, ki leti proti cilju. Samo veter v laseh.* Tristo metrov! Še vedno sam. Nikogar ni. Petdeset, štirideset. Sam na čelu. Nihče se ni približeval. Dvajset, deset, nikogar ni. *Čista in neomadeževana tišina.* Ciljna črta. Tribuna se je zavila v tišino. Fanta, ki sta pritekla takoj za njim, sta jezno pihala.

Pogledal je na rezultatnico. Na prvem mestu je sijalo ime Peter Lomnik in sanjski čas 47:01. Oba dijaka športne gimnazije sta pritekla za njim. Zaostala sta za desetinko sekunde, torej skoraj meter. Šele po nekaj sekundah mučne tišine so se vzdignile zastave Magijske gimnazije Lubliana. Pojavilo se je tudi nekaj vzklikov. Sprva osamljenih, zatem vse glasnejših. Končno se je razlegel aplavz. Komentator se je očitno pobral od presenečenja:

»Presenetljivi zmagovalec je Peter Lomnik, novček iz Lubliane. Zmagal je v finalni vojni živcev. Rezultat je sicer daleč od rekorda iger, a tokrat je zmagala hladna treznost.«

Tal je nagrbančil čelo. Očitno mu ni bilo jasno, kaj se je dogajalo:

»Kako si uspel brez magije? Očitno si lagal glede običajnih priprav.«

Peter je odvrnil:

»Tukaj sem se naučil preprostega pravila. Ne uporabljaj magije tam, kjer potrebuješ surovo silo.«

»Zanimiv način. Kako se ti je uspelo tako silovito izstreliti?«

»Dobra stara intuicija. Namesto razmišljanja o koncentraciji energij sem izpraznil glavo in se prepustil. Tako preprosto je.«

Tal je skomignil z rameni.

Profesor Urban je pričakal oba tekača. Najprej je Petru ponudil roko:

»Čestitam! To pa je dosežek za novičkarje. Rezultat sicer ne bo prišel v anale, a šteje le medalja. Ne bom vas moril zaradi nekonvencionalnega teka,« in se je posvetil še Talu. »Vam se ni ravno izteklo. Pričakoval sem malce več od petega mesta in 48:85.«

Tal je skomignil z rameni:

»Danes nisem imel svojega dne. Če bi mi tek uspel, bi imeli dva na prvih dveh mestih. Del misli sem usmeril tudi na 800 metrov. Po Igorjevem včerajšnjem nesrečnem izpadu me čaka težko delo.«

Profesor je prhnil:

»Računamo na vas. Jutri vas čaka še zadnji tek, še zadnja možnost za neposredno uvrstitev na cesarske dijaške igre v Vatikanu. Gospodič Lomnik si je že zagotovil nastop v dveh disciplinah, poleg njega je uvrščen samo še gospodič Petrina. Vsi drugi še morate za uvrstitev garati.«

Peter je znova pogledal proti častni loži. Še vedno jo je obkrožala množica pozornih mož v oblekah. *Seveda.*

Za tem tekom je še nekaj finalnih obračunov, kot so skok s palico, tek na 3000 m, dirka tetra in hekso vpreg, met legionarskega kopja, legionarski troboj in gladiatorske igre parov. Zvečer pa vrhunec, polfinale gladiatorskih ekipnih bojev.

V garderobi se je hitro oprhal, preoblekel in pohitel na tribuno. Tam ga je že čakala Minka. Takoj sta si, kot bi rekel Miha, izmenjala slino. Minka je zadovoljno šepetala:

»Vse si presenetil. Novček na igrah provinc še nikoli ni odnesel domov medalje, kaj šele dveh. Obe si dosegel brez magije.«

Peter je tiho odvrnil:

»Pravzaprav je šlo za svojevrstno lekcijo magije. Ne misli na nič. Kaj ni to temeljni magijski pouk?«

Minka je samo nagrbančila čelo.

Medaljo na 100 m me je podelil neki voščeni lokalni nobilis. Danes bo verjetno podobno.

Peter je stal poleg obeh fantov iz športne gimnazije. Oba sta se izogibala njegove bližine. Niti čestitala mu nista, kar zmagovalcu drugo in tretjeuvrščeni vedno storita. Očitno sta se zaradi sramu odpovedala običajni športni etiki.

V skupini, ki je podelila priznanja, je bil tudi mož v škrlatu. Prepoznal ga je. *To bo še zanimivo.*

Komentator je začel:

»Medalje za 400 metrov bo izjemoma podelil častni gost dneva, njegova eminenca ...(kopica titul) ... kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni.«

Množica je začela ploskati in cepetati z nogami.

Kardinal je od načičkanega in živčnega člana komiteja vzel medaljo in jo položil okoli Petrovega vratu:

»Čestitam. S to taktiko brez taktike ste vse presenetili, tudi mene. Zaslužili ste ta triumf. V starih časih bi postali odličen legat, equit, dux ali konzul.«

Peter se je vljudno zahvalil:

»Hvala, vaša eminenca,« in kardinal mu je ponudil roko. Peter jo je sprejel in se rokoval. Tedaj je pritekel novičkar, kardinal se je obrnil in namignil, naj slika. Fant je hvaležno ubogal namig. Kardinal se je vljudno smehljaj in prišepnil:

»Zdaj boste v vseh novičarskih medijih.« Peter je vrnil nasmeh.

Oba, ki sta čakala na srebrno in bronasto medaljo, sta razočarano odkimavala. Kardinal jima je hitro položil medaljo s kratko čestitko, brez stiska rok in urno zapustil prizorišče.

Peter se je nasmehnil obema sotekmovalcema, a sta ga skoraj z gnusom zavrnila:

»Vrni se v svojo luknjo! Ne vem, kako se je lahko kardinal tako ponižal in ponudil roko provincialnemu plebejcu iz barbarske dežele?«

Peter je vzdihnil in navihano odvrnil:

»Mogoče zato, ker je plebejec iz province nabrisal elito nobilisov. Kdo ve?«

Nekateri očitno ne zmorejo prenesti poraza.

*Exsima est virtus praestare silentia rebus.
Odlična vrlina je znati molčati o stvareh.*

16. Gimnazija

Ladja je pristala na domači ploščadi. Gimnazija se je Petru zdela ... dom. Še vedno ni prebavil vsega, kar se mu je zgodilo. Okoli vratu je čutil težo dveh medalj. Srečen je bil tudi zaradi Tala. Po smoli na 400 mu je uspelo na 800 metrov. Na poti do bronu je imel tudi malce sreče. Igor je dobro skrival nezadovoljstvo.

Teja in Miha sta se med prvimi prerinila v Petrovo bližino. Vsi študentski in dijaški novičniki so omenjali novčka iz Lubliane.

Končno so se lahko spravili nekam na samo. Miha se je spogledal s Tejo:

»Tukaj je prišlo do nekaterih sprememb. Med osebje šole se je pridružilo nekaj mrkih tipov, ki so ves čas v ozadju. V ponedeljek so se pojavili brez posebnega pompa.«

Teja je zaupljivo prikimala:

»Vsi imajo na plaščih čuden grb.«

Miha je nadaljeval:

»Namestili so nekaj novih škatel. Vse skupaj mi smrdi.«

Peter je vedel. *To je torej Urijev varnostni načrt.*

Teja je prišepnila:

»Blaznikova družčina je nekaj ušpičila naši Heleni. Že tri dni leži v šolskem lazaretu in nihče ne sme na obisk.«

»Zakaj sumiš Blaznikove?«

»Pred nezgodo, če lahko temu tako rečem, sva jo videla v njihovi družbi. Celo važila se je, da so jo povabili v svojo učno skupino. Razumel bi, če bi briljirala, a njeni dosedANJI akademski dosežki niso ravno vrhunski.«

Peter je nejeverno stisnil ustnice:

»Ne vem, ali je smiselno Blaznikove tako počez obsoditi. Imata kakšen dokaz?«

Teja ga je sunila z ročico:

»Kaj si zdaj njihov? Seveda, medalje so ti odprle pot v njihove dvore.«

Peter je jezo nagrbnčil čelo:

»Ne razumem te. Morala bi že vedeti, da nisem od nikogar. Nočem obtoževanja brez dokazov. To ni magijski način.«

V ravnateljevem kabinetu se je zbrala skupinica profesorjev in profesorice. Profesor Han je takoj načel rezultate iger:

»Kako so lahko naši gladiatorji tako neumno izpadli? Res bedasto.«

Profesorica Lobnikova se je privošljivo zarežala:

»Moj fant je razredu prinesel nedosegljivo število točk. Noben novček še ni prinesel kar dveh medalj s tako pomembnega tekmovanja.«

Han je jezo pihal:

»Mogoče bi morali prepovedati udeležbo uvoženim novčkom.«

»Dovolj!« je njuno zbadanje prekinil ravnatelj Brežnik. »Vsi ste seznanjeni z odločbo ministrstva, ki jo je podpisala tudi Kongregacija za vzgojo in izobraževanje.«

Profesorica Normanova je trpko nadaljevala:

»Je to povezano z Lomnikovim obiskom nobilisa Geldeberta? Kako si potem razlagate to?« in na mizo je vrgla časopis s sliko rokovanja Petra in kardinala Sangiovannija. »Kako si lahko razložimo tole sliko? Kardinal, za povrhu še nobilis, se še ni, kolikor vem, rokoval s plebejcem. Oba kažeta precej prisrčen odnos. Kako gre to dvojce skupaj z našo delovno hipotezo?«

Ravnatelj Brežnik je oprezno odvrnil:

»Očitno se plete nekaj izven našega védenja. Nečesa sem se spomnil,« in je zamišljeno vse premeril. »Veste, kdo je pedagoški skrbnik nobilis imperatore Klavdije Avguste Lorensis?«

Profesorica Lobnikova je presenečeno vprašala:

»Je to pomembno?«

Ravnatelj je tiho siknil:

»Vse je pomembno. Čisto vsaka podrobnost ima svojo vlogo v tem mozaiku skrivnosti. Izobraževalni skrbnik najstarejše cesarjeve hčerke je ravno nobilis Uri Gaj Geldebert.«

»In?« se je vmešal profesor Han.

»Tukaj imam še Urbanovo poročilo. Mogoče ni pomembno, a je dobro, da veste,« in je malce dramatično dvignil glas. »Peter je zadnje tekme odtekel brez običajnih magijskih priprav. Kar naenkrat se je odpovedal vsem uveljavljenim magijskim tehnikam. Glede tega se je celo uprl in nikomur ni jasno, čemu je to počel.«

Lobnikova je vzdihnila:

»Saj ni važno, prinesel je medalje. Saj veste tisto o zmajevih luskah in ognju.«

Normanova je prhnila:

»Ojoj, vedela sem, da boš to privlekla.«

Ravnatelj je rahlo dvignil glas:

»Mogoče je razlaga v nadaljevanju Urbanovega poročila.« Vsi so mrmrajoče prikimali.

»Vsako napredovanje si je zagotovil dobesedno skozi šivankino uho. Večkrat je kazal svojo uporniško nprav in Urban ga je celo hotel kaznovati. Mogoče se je magiji odpovedal zaradi tega, kar je v drugem dokumentu, ki sem ga dobil danes zjutraj,« je dvignil glas in na mizo trdo položil papir z znakom obrambnega ministrstva. »Ta dokument me najbolj skrbi. Okleval sem, če ga podelim z vami, saj je izrecno namenjen samo meni,« in je zaskrbljeno vzdihnil.

Med prisotnimi je završalo. Ravnatelj jih je pomiril:

»A sem se odločil, da ne bom ničesar skrival. Vsebina mora ostati med nami. Kar vam bom povedal, mora ostati pod Harpokratovem pečatu tišine!« vse je ošinil s strogim pogledom, na mizo položil snemalnik in pritisnil na gumb s Harpokratovim znakom.

Han je malce nejevoljno vprašal:

»Je to potrebno?«

Ravnatelj je resno prikimal:

»O tem ni dvoma. Najprej vsi avtorizirajte prisego molčečnosti. Kdor tega noče storiti, nas mora takoj zapustiti.«

Znova se je oglasilo mrmranje, ravnatelj je mirno čakal potrditev. Nihče ni odstopil. Umirjeno je začel pripoved:

»Ne bom okolišal. Na igrah se je nekaj članov in članic s spremljevalci oziroma spremljevalkami naše odprave diskretno srečalo z najtesnejšimi zaupniki kardinala Sangiovannija. V poročilu je omenjena njegova eminenca, kardinal Jim Kirk. O

imenih naših uslužbencev in dijakih ni nobene besede, torej identiteta mogoče ni znana. A že samo dejstvo, da so takšna srečanja obstajala, je zaskrbljujoče, saj krha naše medsebojno zaupanje.«

Profesorica Normanova se je zaskrbljeno igrala s koščenimi prsti:

»Kako to, da ni nobenih imen? Gotovo je kakšen seznam.«

Ravnatelj je razširil roke:

»Ravno zaradi tega nočem, da karkoli o tem dokumentu odteče iz te sobe, zato ta snemalnik. Mogoče gre za podtaknjen lažni dokument. Vsekakor moramo biti previdni.«

Profesor Han je zamahnil z roko:

»Zakaj ste nam ta dokument sploh pokazali? S kakšnim namenom? Torej gre samo za navedbo srečanja, brez imen ali vsebine.«

Ravnatelj se je namrščil:

»Želim vas obveščati o vsem, kar dobim na mizo. V vsakem primeru je ta dokument pomemben zaradi svojega obstoja. Najsibo,« in ga je dvignil v zrak, »resničen ali lažen, v vsakem primeru nosi sporočilo. Pri Bafometu, saj smo vendar magi, in kot magi moramo znati izbrskati vzroke posledic, videti skozi stene.«

Normanova je zlovолjno vzdihnila:

»Vsekakor se moramo zavedati,« vsem je namenila hladen pogled. »Mnoge oči so uprte v to ustanovo. Zlasti zdaj, ko so prste v zadevo namočili nekateri pomembni nobilisi, moramo zadeve v zvezi z Lomnikovo posebnostjo reševati diskretno in vse mora ostati med nami. Smo se razumeli?«

Vsi so prikimali.

Andrej in Aleš sta razočarano opazovala centurija. Snežinke so naletavale in prinašale vonj po zimi in bližnjih božičnih praznikih, tod so jih imenovali Adventnik.

»S čim si je uvoženec zaslužil ta tretma?« je Andrej brcnil kamen. Aleš je dvignil obrvi:

»Kdo bi vedel? Mogoče bi tvoj foter vedel. Saj je tam blizu korita nobilisov.«

»Nadloga je očitno hiperaktiven! Brez njega bi N4 potonili tja, kamor sodijo. Če se ga hočemo odkrižati, moramo spremeniti taktiko.«

»Kako?«

Andrej se je privošljivo zarežal:

»Vidiš, zato ne boš nikoli vodja. Kakšne koristi so od dosedanjih poskusov discipliniranja nadležnega uvoženca?«

Aleš je nemo odkimal.

»Torej je čas za spremembo. Prepoved velja samo zanj, ne pa za njegove lutkice. Udariti moramo tam, kjer je najšibkejši. Ena od telemitskih zapovedi pravi – Če želiš nekoga premagati, pritisni na slabosti in ne na vrline.«

Aleš je nezadovoljno zabrundal:

»Ravno zaradi igre s prepovedanim smo pokasirali vse te kazenske točke.«

Pridružili sta se jima Mateja in Jana.

»Fanta, sta kaj pogruntala?«

Aleš je kislo odvrnil:

»Andrej misli, da moramo spremeniti način odstranjevanja uvožene umazanije.«

Jana je pihnila v mrzel zrak in naredila meglico:

»Sva se že ustrašili, da bomo odnehali. Sta pripravila kaj novega? Posebnega?«

Andrej je jezno stisnil ustnice:

»Posvetili se bomo njegovemu krogu prisklednic in prisklednikov. Po igrah mu vsi hočejo jesti iz rok in vsaka bi se ga rada dotikala. Celo nekateri iz našega klasa ga občudujejo. Res noro. Rojeni adamijci, celo iz Prve, se mu prilizujejo. Pri Crowlejevih šestih in njegovih škrlatnih ženskah, stvari moramo postaviti na svoje mesto.«

Jana je nestrpno vprašala:

»Kako?«

Andrej se je zarežal:

»Vsak novi oboževalec prinese tudi nove sovražnike. Njegov uspeh jih je nekaj plačalo z razočaranjem. Vzemimo Alekseja, ki je zaradi uvoženca izpadel pri sprintu. Pa Igorja zaradi 400 metrov.«

Jana si je obliznila ustnice:

»Torej imamo nov projekt.«

Minka je zrla v Petrove osredotočene oči:

»Torej boš šel domov.«

Peter je za hip razrahljal osredotočenost:

»Moram. Želim si. Zaradi pokore so odpadli Vsi sveti. Družina je varen pristan. Čeprav vandraš po celem svetu in vidiš vse čudovite kraje, se vedno želiš vrniti v objem domačih. Tam imaš svoje temelje, svoje gravitacijsko središče. Dom je kraj, kjer so vsi fluidi izenačeni.«

Minka ga je frcnila:

»Lahko bi povedal manj filozofsko. Ta tvoja pogosta odsotnost,« se je zresnila.

Peter je živahno vprašal:

»Kakšna odsotnost?«

Minka je odložila očala in zožila pogled:

»Od iger opažam spremembe. Energije so spremenjene.«

Peter je poiskal njeno roko, jo nežno stisnil in zašepetal:

»Seveda so spremembe. Zakaj te skrbi?«

»In to uhajanje pozornosti. Zdaj si popularen nosilec medalj provincijskih iger. Najbrž so se ti možnosti precej razširile.«

Peter je nagrbančil čelo:

»Kaj s tem misliš?« in je sunkovito umaknil roko.

Minka se je naslonila nazaj:

»Saj znam tudi sama opazovati. Vsaki drugi punc v tvoji bližini podivjajo fluidi. Zagotovo ti je fino. Vsak novček sanja o tem. Ni lepšega od kopanja v polnem bazenu fluidov občudovanja.«

Peter jo je mračno prebodel in grobo vstal:

»Tega mi res ni treba poslušati!«

Minka je zaklicala:

»Čakaj no!«

Samo zamahnil je z roko, pograbil torbo in se med odhajanjem skoraj zaletel v Igorja. Nekaj parov oči se je obrnilo za njim. Minka je samo jezno pihala.

Igor je pristopil k njej, za hip vrgel oči na odhajajočega Petra in vprašal:

»Sama? Smem prisesti?«

Minka je nemo prikimala in sedel je na še topel Petrov stol:

»Kaj sta imela?«

Minka je otožno dvignila oči:

»Je tako očitno?«

Igor je veselo potrdil:

»Tako očitno. Saj tudi meni ne uidejo energije brbotajočih fluidov.«

Minka je kljubovalno porinila brado naprej in ježno pribila:

»Odkar smo se vrnili iz Aquileie, je spremenjen, drugačen. Zdi se mi, da mu je vse to vsaj malce stopilo v glavo. Kar naenkrat je postal pomemben in od takrat je nekdo drug. Celo svoj varnostni načrt ima. Čemu? Kaj je tako pomembnega na njegovih uspehih?«

Igor je zožil obrvi:

»Eden najpomembnejših nobilisov ga je gostil na kosilu in postal njegov pokrovitelj. Ne smemo pozabiti še na Klavdijo,« se mu je beseda iztekla v šepetu.

Minka je razširila oči:

»Kaj je z njo?«

Igor je ošinil okolico s srepim pogledom, se zarotniško nagnil proti Minki in skoraj šepetal:

»Ti veš samo del zgodbe. Zagotovo ti ni povedal za predvečer finalnega sprinta.«

»Kaj je z njim?«

Igor se je vzravnal in odkimal:

»Ne vem, ali naj ti povem.«

»Kaj?« je dvignila glas in nekaj parov oči se je obrnilo proti njima.

Igor je ošvrknil okolico in zašepetal:

»Obljubi, da boš ostala mirna in boš o tem molčala. Kar ti bom povedal, naj ostane pod Harpokratovim pečatom tišine.«

Minka je zožila pogled in našobila ustnice:

»Zakaj takšna skrivnostnost? Kaj je tako pomembnega?«

Igor je naredil pomemben izraz:

»Ne povem ti, dokler ne prisežeš s pečatom tišine.«

Minka je zlovoljno nagrbančila čelo:

»Naj bo. Obljubim,« in je naredila znak tišine, kar je pomenilo zaobljubo molčečnosti in pričakujoče dejala. »Povej že.«

Igor je zavrtel z očmi, ličnice so mu trznile in neodločno, skoraj plaho je dejal:

»Nobilis imperatore Klavdija je Petra obiskala na predvečer, ko je vse presenetil z neuporabo magije. Prišla je skoraj sama, obšla je vse varnostne protokole. Osebna Geburijanca sta ga pospremila do njenega avta, kjer ga je čakala in Peter je smuknil v kabino. Tam sta bila nekaj časa,« in s sledjo nasmeha zaključil, »čisto sama, kajti Geburijanca sta ves čas ostala zunaj.«

Minka je široko razširila oči. Nekaj trenutkov je odsotno strmela v fanta pred sabo. Najprej sploh ni našla besed. *Kaj se dogaja?* Končno je zajela sapo:

»Od kod veš?«

Igor je zašepetal:

»Saj veš, da imam svoje vire in niti ni pomembno. Zdaj veš, zakaj je takšen, kot je. Tudi ti bi bila na njegovem mestu.«

Minka je zajecljala:

»Kaj ima s Petrom? Saj je vendar uvožen plebejec. Oni se ne,« ji je v krču zastal glas.

Igor se je malce privošljivo zarežal:

»Le kaj? Punca se rada igra,« in režeče dodal. »Dvorna etika nikjer ne omenja uvožene.«

Minkin pogled je padel na mizo:

»Skrivnost o tem, kdo ga je obvestil, je torej razrešena.«

Igor je tiho zaključil:

»Ko bi prej vedeli.«

Profesorica Normanova je zaprepadeno zrla v izpisek. Ravnatelj Brežnik je živčno trkal s prsti po mizi. Profesor Han ni vedel, kam bi z rokami.

Končno je dvignila pogled in ošinila oba profesorja:

»Se zavedata, kaj je to?«

Ravnatelj je mrko prikimal. Profesor Han je zavrtel z očmi:

»Kako je to prišlo na dan?«

Ravnatelj je prhnil:

»Centurij Vrsnik mi je predal te izpiske in k temu priložil seznam varnostnih tveganj.«

Han je tiho zarenčal:

»Presneti uvoženec in njegov varnostni načrt. Kako se je centurij lahko dokopal do teh podatkov? Zakaj so lahko ostali v sistemu?«

Profesorica Normanova se je rahlo nasmehnila, ravnatelj je trdo odvrnil:

»Šlamparija! Kaj pa drugega? Sistem je puščal zaradi površnosti vseh, ki so zadolženi za knjižnični red. Moral bom ukrepati.«

Profesor Han je prebledel:

»Ukrepati? Kako?«

Ravnatelj je prostodušno vzdihnil:

»Kot se ukrepa za takšen disciplinski prekršek. Moram nekaj ukreniti, sicer bo centurij brskal še globlje in najbrž nihče noče, da izkoplje še več tega, kar ne sme biti izkopano.«

Profesor Han je prekrizal noge in se nagnil proti sogovornikoma:

»Veste, kakšna kazen je za ta prekršek. Če mladega Andreja Blaznika in njegov krog damo pred disciplinsko. Upam, da se zavedate posledic. Njegov oče bo zagotovo zbral krdelo dijaških in še kakšnih advokatov in verjetno se bo vpletla inkvizicijska legatura s kakšnim picajzlastim komitejem. Tega pa nihče noče. Se strinjamo glede tega?«

Ravnatelj je dvignil glas:

»Dejan, gre za vaše dijake! Ste mislili, da bom ob tem

zamahnil z roko in zadevo pustil vnemar?« se je obrnil proti Normanovi. »Kaj mislite?« Oprezno je odvrnila:

»Nekakšna kazen mora biti, sicer bo centurij Vrsnik vrtal in vrtal. Najpomembneje je, da se do nadaljnjega prekine utečena praksa. Zagotovo pa primera ne smete dati v disciplinsko obravnavo. Predlagam razrednikove kazenske točke, odpustitev koga iz knjižnice in posodobitev varnostnih protokolov, o čemer obvestite komite. To bi moralo zadostovati. Vsaj za nekaj časa. Moramo ukrepati. Drugače žal ne gre.«

Han je skočil na noge:

»Kaj? Kaznovali boste moje dijake, ker spoštujejo običajni red?«

Ravnatelj je trdo dvignil glas:

»Utihnite! Vse kršitelje boste kaznovali s po tremi točkami in izrekli jim boste javno prepoved družabnega življenja za štirinajst dni! Če tega ne sprejmete, bom vse skupaj predal Disciplinski komisiji,« se je spogledal z Normanovo. »Tvegali bom dolgo pravičanje in pri tem še tako dober in drag advokat za dijaško pravo ne more zmagati. Osebno nočem formalnega pravnega postopka, ker bodo na dan prišle stvari, ki morajo ostati med nami. Žal so se zaradi varnostnega načrta spremenile okoliščine, zato trdno primite svoje dijake in dijakinje. Po Adventniku se začne čiščenje magijskega plevla in pri tem nočem imeti centurija za vratom. Dobro veste, da ne moremo imeti treh razredov samehov.«

Profesor Han se je spogledal z Normanovo in jezno prikimal.

Preden so se razšli, jih je ravnatelj opozoril:

»Saj se zavedate, da to ostane med nami.«

Experientia est optima rerum magistra.

Izkušnja je najboljši učitelj.

17. Vrnitev v Zunanjost

Peter je nestrpno pričakoval dan vrnitve domov. Po vseh teh razburljivih mesecih si je zaželel domačega pristana. Pravega doma. Pogrešal je sestrino najedanje in očetovo živčno komentiranje slovenske vlade. *Slovenija, moja dežela?*

V skoraj štirih mesecih bivanja sredi Gornje Panonije Svetega rimskega cesarstva je čisto pozabil na Slovenijo. Skoraj popolnoma je ozavestil cesarsko provinco, kjer živi pet milijonov Slovencev, tri milijone Ogrov, milijon Kroatov in po pol milijona Germanov in Italijanov. Očitno gre Slovencem v Adamiji precej bolje. Če šteje še Slovence v Noriku, jih je kar sedem milijonov.

Zbrali so se pred ladjo. Znova jih je spremljal Anton Draksler. Očitno je imel vsak razred svojega spremljevalca, zadolženega za najedanje. Tokrat je imel v roki zastavico z oznako N4:

»Danes je vaš veliki dan. Čaka vas deset dni počitnic pred polletnim izpitnim finišem. Saj še niste pozabili postopka. Upam, da se udobno počutite v svojih zunanjskih oblekah. Nobena adamijska stvar ne more nedovoljeno z vami v zunanjost.

Tudi v Adamijo lahko prinesete samo odobrene stvari, ki vas potem počakajo v migracijskem skladišču. V skladu z ...« ni nehal z dolgovezenjem o šolskih pravilih za novčke iz zunanosti.

Teja je pihnila:

»Ta je pa res tečen. Zakaj smo ravno nanj nabasali?«

Miha se je zarežal:

»Kako bo Peter preživel brez Minkine sline?«

Peter ga je pogledal izpod obrvi:

»Ne boj se zame. Raje poskrbi zase in svojo slino.«

Teja se je zahihitala:

»Pa te je!« in obraz se ji je še bolj razpotegnil. »Mogoče bo potoval tudi Tal.«

Mihove ustnice so se razlegle v privoščljiv nasmešek:

»Se ti kolena šibijo? On se slini s pravo babo, a z miško si bo postregel za zajtrk.«

Peter je presekal Mihovo zafrkavanje:

»Nehaj! Res ne moreš preživeti dneva brez sline? Te je mama prehitro odstavila ali kaj?«

Miha je poskušal nekaj odvrniti, a je molčal. Teja se je hvaležno nasmehnila:

»Komaj čakam, da pridem domov v svojo sobo.«

Miha je zajedljivo vprašal:

»In kaj boš tam počela? Se slinila ob posterju kakšnega igralca ali pevca?«

Teja je ogorčeno odvrnila:

»Res si nemaren pacek! Že Peter ti je rekel. Res ne moreš brez telesnih izločkov. Gotovo si inkarniran polž s slabo karmo.«

Gospod Draksler jih je še podučil, kako se predčasno vrnejo:

»Nekaterim se bo stožilo po Adamiji, a drugi se boste želeli

učiti, saj vas je kar precej z negativnimi, čeprav ste letos N4 presenetljivo uspešni in predvsem ... razburljivi.«

Venomer strogemu možu je ušla celo sled dobre volje.

Vlak je že čakal na drugem peronu. Na vseh tirih čakajoči vlaki so sočasno odpeljali v vse smeri. Peter se je tik pred vstopom v vagon še enkrat razgledal. Niso mu ušli agenti, ki so v dostojni oddaljenosti skrbeli za svojega varovanca.

Vlak je potegnil. Miha je komentiral:

»Kmalu bomo zapustili svet letečih ladij in supercest.«

Teja je dodala:

»In magije čudes.«

Miha je prikimal:

»Nama bo malce lažje, ker sva šla domov že za Vse svete. Kaj pa Peter? Mogoče se je odvadil.«

Peter se je predramil iz razmišljanja:

»Ne skrbita! Doma se ne moreš odvaditi. Naj bo drugje še tako razkošno in fino, samo en je dom z družino. Naj bo še tako reven, ga ne morejo nadomestiti še tako bogati dvori.«

Zapeljali so v predor in na drugi strani zagledali običajne avtomobile, hiše in vse drugo iz starega življenja.

Peter je v trenutku preklopil na ta svet. Adamija se mu je naenkrat zdela nekaj oddaljenega, sanjskega, skoraj na meji iluzije. Gotovo gre za učinek portala. *Minka mi je prav rekla.*

Miha je po nekaj minutah molka veselo vprašal:

»Se spomniš, kako smešni smo bili s tistimi palicami?«

Peter se je nasmehnil:

»Iz tiste palice bo po vrnitvi nastala magijska palica. Rokodelski krožek je kar fina stvar.«

Teja je naredila malce jezen obrazek:

»Za vaju. Mene vedno bolj roke.«

Miha se je zarežal:

»Te drobne tačke te bodo vedno bolele, ko je treba prijeti kaj težjega od nalivnika.«

Teja je naredila namrgoden obraz.

Peter je prekinil njuno zafrkavanje:

»Se bomo videli med prazniki? Saj imata mobije. Imata?«

Miha je dejal:

»Dajmo si izmenjati številke!«

Peter je dodal:

»Moj mobi ima zagotovo prazno baterijo in kaj je z naročnino? Štirje meseci,« a ga je Teja veselo prekinila:

»Zastonj skrbiš. V tem času ni izgubil niti črtice baterije. Tudi midva sva zijala od presenečenja, ko sva ob vstopu v naš svet vzela v roke svoja telefona. Naročnina se nekako samodejno ureja. Res je vražja ta adamijska magija.«

Hitro so si izmenjali številke in druge internetne stike. Peter je ves čas primerjal tukajšnje stvari z adamijskimi. *Vse to, kar je tukaj, imajo na drugačen način tudi tam.*

Na postaji so se ločili. Teja je zaklicala:

»Se kličemo!« in stekla proti postajališču za lokalne avtobuse. Peter je zagledal mamu. Razveselil se je in se hitro rokoval z Mihom:

»Grem. Čakajo me!«

Mati ga je pridržala pred sabo:

»Zdi se mi, da si zrasel. Dedi je prišel že včeraj,« in naredila zaskrbljen obraz. Peter je opazil:

»Si kaj takšnega pojedla, da si izgubila barvo?«

Poskušala se je razvedriti.

Najprej ga je pričakal oče:

»Kako je moj gimnazijec? Dobili smo četrtno spričevalo. Vedel sem, da boš uspešen.«

Peter je skomignil z rameni in utrujeno odvrnil:

»Učenja je veliko in še več.«

Oče se je zadovoljno zarežal:

»Za dobro izobrazbo je treba trdo garati! Včasih so rekli, če se ne boš učil, greš delat. Danes je drugače. Če se ne boš učil, ne boš imel česa delat.«

»Kje je dedi?«

Oče je nakazal z očmi. Peter je veselo vprašal:

»Kje je pa Ela? Rad bi videl svojo malo sestrico!«

Mati je odvrnila:

»Pride,« in se je namuznila, »in ne reci ji mala.«

»Torej še vedno hodi na odbojko?«

Oče je veselo prikimal:

»Seveda. Odkar si jo navdušil, po nekem čudežu še kar vztraja. Si lahko misliš? Končno jo je prijelo nekaj, kar ni povezano z buljenjem v zaslon.«

Peter se je nasmehnil.

»Saj ima odbojgarsko postavo,« in je stekel po stopnicah. Materi so obraz ob opazovanju sinovega razposajenega teka po stopnicah razbrazdale zareze skrbi.

Dedi je sedel na kavču. Očitno je bral misli in takoj dejal:

»Spomini so najmanj zahtevna stvar, ki smo jo uredili. Ker ti nočemo glave polniti s še eno realnostjo, smo vsem izbrisali željo po spraševanju. Za zbor stricev in tet si *pi, pi fantek* na Katoliški gimnaziji. Za prijatelje iz osnovne šole si dobil status pičlarja.«

»Kaj pa Janica?«

Dediju je ušel navihan nasmeh:

»Nekako so ji vsadili v glavo, da boš šel na semenišče, pa si je našla fanta na Gimnaziji Center.«

Peter ga je grdo pogledal:

»Dedi!«

Dedi se je zarežal:

»Saj se hecam. Zagotovo se ne boš znašel v dilemi zaradi spominov teh mesecev. Tukaj ne moreš nikjer govoriti o resnični gimnaziji ali si izmišljati prigode iz izmišljene gimnazije. Preprosto ne bo nikogar zanimalo, to smo uredili. Najbrž je logično druženje s Tejo in Mihom.«

Peter je odvrgel torbo v kot:

»Res si brzinsko vse povedal. V teh desetih dneh bom izpregel vso adamijsko norišnico. Zaslužil sme si.«

Dedi se je previdno navezal na njegove besede:

»Ravno o tem sem hotel malce pokramljati. Tudi mati je zaskrbljena. Sicer ve, a ne more o tem z nikomer govoriti.«

Peter se je zleknil na svoj priljubljeni stol in dlani spokojno položil eno v drugo:

»V katerem delu?«

»Malokdo na tvojem mestu lahko v nekajdnevnem intervalu upa na zasebno avdienco pri kardinalu Tiberiju Valeriju Sangiovanniju in kosilo pri tako pomembnih nobilisih, kot sta Uri Gaj Geldebert in Klavdija Avgusta Lorensis. Zlasti Klavdija je svojevrstna enigma. Dan pred odločilno tekmo na 100 metrov si je želela tvoje bližine. To se mi zdi z njene strani presenetljiva in tudi zelo tvegana poteza.«

Peter je stiskal ustnice od besa. Končno je izbruhnil:

»Dedi! Nisem se vrnil domov zato, da bom poslušal o adamijskih političnih spletkah! Če misliš, da bom te dneve zagonil za razglabljanje o tem, kar pozabi! Hvaležen sem, ker si me podučil o ureditvi mojega navideznega šolanja v Ljubljani, a Adamijo pusti,« in je vročično zavrtel z očmi, »Adamiji!«

Dedi se ni pustil zмести:

»Ko si enkrat v Adamiji, si vanjo vpet za vekomaj. Pomisli logično! Če lahko sem in tja prehajava ti in jaz, lahko to počne še kdo drug. Opozoril sem te, da ima tudi Adamija delež ljudi z XY genom, ki lahko prosto prehajajo med svetovoma. Najprej,« se je zresnil, »kaj je hotel kardinal?«

Peter je naredil zlovoljen obraz:

»Nič posebnega. Zanimalo ga je, če sem ali nisem grožnja nečemu, česar sploh ne poznam. Razložil sem mu, da me zanima samo šola in nič drugega. Vsekakor ga nisem dražil. Po mojem mnenju, ki ga seveda ne bo nihče upošteval, je kar prijazen stric.«

Dedi je sumničavo odvrnil:

»Še ena čudna poteza vedno vzvišenega Tiberija. Veš, kako se je dokopal do položaja najmlajšega kardinala našega časa?«

Peter je zlovoljno odkimal:

»Ne zanima me.«

Dedi je vztrajal:

»Moralo bi te! Magijsko gimnazijo v Vatikanu je končal s *cum laude*. Nadaljeval je na Vatikanski akademiji s telemitsko smerjo, vedno *cum laude*. Začel je obetavno kariero telemitskega maga. Prehiteval je duhovni razvoj in telemitski magister templi je postal že pri petindvajsetih letih. Crowley je to postal samo pol leta mlajši, a Tiberij ni rojen z astrološkimi parametri Ipsissimusa. V svetu magije so ga čakali čudoviti obeti. Zlasti zato, ker je po očetu dedoval naziv patricija. V tistih časih ga je javnost poznala po ne ravno plemenitem načinu življenja. Postal je najljubša tarča regionalnih novičkarjev. Skoraj dnevno je priskrbel kakšen bolj ali manj slasten škandal. Vedno je trdil, da ga ni čez lastno voljo. Idejo Teleme in Agape je podoživljal na čisto telesnem nivoju. Temu je nekoč celo rekel »moje trdno zemeljsko stališče« in

mnoge telemitske avtoritete niso bile navdušene nad njegovimi dejanji in izjavami.

A kmalu po iniciaciji za magistra templi se je v njem nekaj prelomilo. Dobesedno čez noč je obesil magijo na vrh kaduceja in se z enako strastjo posvetil teologiji. V komaj slabih dveh letih je naredil vse diferencialne izpite za diplomu iz teologije in k temu primaknil še doktorat iz zgodovine Avguštinske teologije. Pomisli, pri sedemindvajsetih je imel doktorat iz teologije.«

Peter je skomignil z rameni:

»Pa kaj?«

Dedi je navdušeno nadaljeval:

»Na Adventnik tistega leta so ga, najmlajšega doktorja teologije v zadnjih sto letih, predstavili papežu Benediktu in nanj je naredil izjemen vtis. Postal je tajnik magistra Kurije, kardinala Massima Antonia Delgarda. V tej vlogi je neverjetno spretno rešil hud stoletni spor med dvema konkurenčnima strujama v Kuriji in Konzistoriju. Papež Benedikt mu je za nagrado, komaj tridesetletnemu, podelil kardinalski škrlat, najmlajšemu v novejši zgodovini. Njegova pot je šla strmo navkreber. Leto kasneje je postal prefekt kar dveh kongregacij. Pomisli! Kaj takšnega se v Vatikanu še nikoli ni zgodilo in je nepojmljivo za institucijo, kot je Cerkev.«

Peter je dodal:

»O njem ne morem reči nobene žal besede. Ne glede na varnostne ukrepe se je zlahka dokopal do mene. Z vljudnostnim srečanjem je hotel nekaj sporočiti.«

Dedi se je namuznil:

»Kardinal te želi imeti blizu. Istočasno je Geldebertu sporočil, da lahko kadar koli obide njegove varnostne napore. Kolikor je obče znano, bi se rad dokopal do vpliva na starejšo cesarjevo

hčer. Če se ne zgodi čudež, bo prišlo do mirne spremembe dinastije. Vedno je tako, ko cesar nima moškega naslednika.«

Peter mu je segel v besedo:

»Oba, Uri in Klavdija, sta do kardinala pokazala precejšnjo, milo rečeno, nenaklonjenost. Padla je celo beseda tifaretska psihopatija. Sicer v kontekstu, a vendarle. Vpričo mene, plebejskega uvoženca iz province, sta dva visoka cesarska nobilisa obtožila norosti nekega drugega visokega nobilisa. Meni sta prilepila naziv Ipsissimusa in mi kardinala predstavila kot največjo grožnjo moji osebni varnosti. Pod pretvezo osebnega prijateljstva sem na šoli deležen nekakšnega varnostnega načrta. Razloži mi to zmedo!« je stisnil ustnice in prekrizal roke.

Dedi je vzdihnil in obsedel. Iskal je besede. Na koncu je po Petrovem nestrpnem presedanju poskušal dati nekakšno pojasnilo:

»Ne izvem vsega, kar se dogaja okoli tebe. Ne bom ti lagal. Mnogi mislijo, da si rojen v skladu z astrološkimi parametri Ipsissimusa. Astrologija je v Adamiji pomembna znanost in nima veliko skupnega tukajšnjimi horoskopi in s tem povezanim praznoverjem. Določanje in merjenje astroloških parametrov je zelo natančna znanost o makrokozmičnih okoliščinah rojstva. V Adamiji ne verjamejo, temveč, zaradi znanstvenih aplikacij, vedo, da se človek rodi z namenom. Vsakdo je zvezda s svojo orbito, ki ji mora slediti, sicer trpi. Ne gre za usodo ali karmo v praznovernem smislu. Zate še ni narejena astrološka sistemska aplikacija, ker še nisi polno povezan z Adamijo. Tvoja astrološka karta je še nepopisan list, zato si svojevrstna enigma.«

Peter je ogorčeno vprašal:

»Od kod in zakaj potem sumničenja glede mojih astroloških zadev? Saj je treba samo malce počakati in se namesto ugibanja preprosto prepričati.«

Dedi je pomirjujoče odvrnil:

»Na možnost manifestacije astroloških vektorjev Ipsissimusa je pokazalo nekaj posrednih znakov. Ipsissimus izkazuje nekatere lastnosti, ki jih drugi ne. Te se lahko v okoliščinah povečane vsebnosti adrenalina manifestirajo v obliki nepričakovanih okultnih fenomenov, kar si tudi nezavedno pokazal.

Nekatere fenomene, kot je obramba pred tistimi iz N1, si pokazal v času rehabilitacije. To vemo jaz, ravnatelj Brežnik, kardinal in skrbnik cesarjeve hčere. Prava veselica bo šele po izvedbi celovite astrološke sistematike. Mogoče si Ipsissimus, mogoče nisi, saj so fenomeni lahko tudi posledica fiziološke nadpovprečnosti. Glede na to, da si skoraj za glavo višji od vrstnikov, bi stavil na fiziološke danosti. Šele posebna diagnostika ovrže ali potrdi Ipsissimusa.«

»In kaj naj zdaj?«

»Poskušaj se držati nekje v sredini, ne izstopaj in predvsem,« je odločno zaključil, »ne izzivaj! Nikjer in nikogar.«

»Nisem razpoložen za novo porcijo kazenskih točk. A me nekaj zanima.«

Dedi je dvignil obrvi. Peter je nagrbančil čelo:

»Strinjam se s tvojo opombo, če se lahko sprehajamo vsi XY od tukaj, se lahko tudi iz Adamije. To je logično,« in je zožil pogled. »Kaj naj storim, če nabašem na koga iz Adamije? Recimo na kardinalovega agenta? Zagotovo jih ima z XY genom.«

»Ne boj se, saj bo portalna straža takoj vedela za prehod. Vse z XY nadzoruje Officium pro Peregrinorum et Migratum, po naše Urad za tujce in migracije. Tudi jaz se ne morem skriti. V Uradu vedo, da sem tukaj.«

»In?«

»Ne boj se! Tukaj si varen. To je edino pomembno.«

Peter je malce pogrešal adamijsko blago zimo. Tukajšnja je, navkljub strašenju z globalnim segrevanjem, pokazala prave čekane. Zavil se je v plašč in odpravil proti kavarni sredi »City Centra«. Sveže zapadel sneg je škripal pod škornji. Čeprav ni bil ljubitelj najhladnejšega letnega časa, je v zimski snežni belini videl nekaj lepega.

Vodni slap sredi trgovskega centra je bil prav prijeten kraj za posedanje na toplem. Teja in Miha sta že čakala in srkala vsak svojo pijačo nezdravega videza.

»Me že dolgo čakata?«

Miha je odkimal:

»Prišla sva pred petimi minutami!«

Zadovoljno se je nasmehnil in prisedel. Potreboval je nekaj časa, da se je navadil tukajšnjega hrupa. V Adamiji ni nikjer takšnega histeričnega bobnenja. Veselo se je spogledal z obema in se zadovoljno nasmehnil:

»Kako je fajn, ker nad nami ne bdi nekdo, ki nas hoče kaznovati za vsak korak. Zato mi je tu všeč.«

»Kako vajina tukajšnja šola?«

Teja se je zahihitala:

»Kot pridno in bogaboječo punčko so me vtaknili v Zavod Svetega Stanislava Šentvid, in se zahihitala. »Ata mi je kupil knjigo **Rožni venec Janeza Pavla II** in mi ga ponosno porinil v roke, ko sem prestopila domači prag. Kar pokal je od ponosa, saj sem odlična dijakinja.«

Miha se je zarežal:

»Kako prisrčno,« in veselo dodal. »Moram se pohvaliti z ateizmom, saj sem na Strojni v Ljubljani. Očitno ta v Celju ni dovolj dobra za mojo strojno genialnost.«

Peter se je zarežal:

»Ravno prav. Samo posliniš se in veriga je podmazana.«

Miha ga je malce grdo pogledal. Peter je nadaljeval:

»Teja,« ji je namenil kratek namig, »midva sva nekako sošolca, saj so tudi mene dali v Zavod Svetega Stanislava. Moja tukajšnja navidezna usoda je uresničitev fotrovih mokrih sanj. Ker je dete komunizma, je svoje čase skrivaj sanjal o krščansko usmerjeni gimnaziji. Zadovoljiti se je moral z družboslovno gimnazijo in skrivati razpelo na verižici. Baje mu je ravnatelj, ko ga je zalotil s križcem, zabrusil, da ne bo nikoli končal šole. Taisti ravnatelj je potem še pravočasno zamenjal strani in postal glavni vernik na šoli in grozil tistim brez križa. Oportunistom gre vedno dobro.«

Miha se je zarežal:

»Torej se ti bo roka posušila, če boš ...«

Teja ga je z ročico nežno frcnila:

»Znova imaš polna usta packarij,« in se posvetila Petru. »Kako so doma?«

»Dedi me je čakal in sva debatirala o zadevah.«

Miha se je zarežal:

»Potem imava podobno družinsko deblo. Moja babica je scriba na magistratu v Atransu, torej nekakšna uradnica na tukajšnjih Trojanah. Ko sem jo vprašal, če prodaja čarobne krofe, mi je skoraj eno primazala.«

Teja ga je znova sunila:

»Zakaj te ni? Vsak dan bi ti morala primazati najmanj en komplet klofut, po eno na levo in desno stran. Če ona ne ve čemu te mora, ti zagotovo veš.«

Miha je naredil nasršen izraz:

»Mišja avša! Ti povem, kako si prišla do XY gena?« in reže dodal. »Gotovo je od kakšnega poštarja.«

Teja ga je namrgodeno pogledala.

Peter je prekinil njuno zbadanje:

»Nehajta. Še v vrtcu so zrelejši. Dedi je domov prinesel malce teorije zarote. Upam, da bo kmalu šel, saj sem naveličan njegovega neprestanega osvetljevanja z različnih zornih kotov.«

Teja se je zahihitala:

»Tam ti vendar ne gre tako slabo. Zate se zanima najmogočnejši kardinal, kosil si z vladarjevo hčerko, z enim najvplivnejših plemičev si na ti in priskrbel ti je predsedniško varstvo. V žepu imaš dve medalji s provincijskih iger in čaka te pristrčna punca.«

Miha je nestrpno vskočil:

»Če te nogira, imaš zdaj kar precej opcij, saj stojijo v vrsti. Vse bi rade s tabo podelile slino.«

Peter je nagrbančil čelo in vzdihnil:

»Ta tvoja slina,« in dodal. »Vse skupaj je varljivo. Vsi mislijo, da sem nekaj posebnega in bojim se, da bom nekega dne plačal previsoko ceno.«

Miha se je zarežal:

»Ti? Zaradi tebe je naš klas prvi. Vsi ti jejo iz rok. Vsaki bi lahko zlezel pod kiklo!« in je režeče dejal. »Prmejduš, zagotovo boš prvi seksal,« in ob Petrovem namrgodenem izrazu spremeni temo. »Kolobariš med učnimi skupinami in vsem pomagaš, ker se veliko hitreje učiš od vseh nas. Po novem letu te komaj čakajo v košarkarski in odbojkerski ekipi. Vzeli bi te med gladiatorje, a tja ne sme nihče, ki ni vsaj Pei. Ko prideš še tja, boš hitro postal najmlajši centurij v zgodovini šole. Ja,« se je zarežal, »zagotovo boš prvi seksal.«

Peter je pihnil:

»Ravno zato bo padec toliko trši. Vsi iz N1 in N2 me skoraj

brez izjeme sovražijo. Zlasti zdaj, ko je centurij Vrsnik razkril mahinacije z nadzorom obiska prepovedanih knjižničnih sektorjev. Na srečo je Brežnik dovolj pameten in zadeve ni predal disciplinski.«

Teja je presenečena vprašala:

»Zakaj ni?« in ogorčeno dvignila glas. »Če bi zalotili tebe, bi brez pardona letel s šole. Oni pa imajo neke ...«

Peter jo je utišal:

»Tu ne gre za naše in njihove, temveč za preprosto taktnost. Han jim je moral na Brežnikovo zahtevo nabiti kazenske točke in zdaj vedo, da je konec zabave. Disciplinska ni samo Normanca. Nekdo iz komisije bi zaradi tako hude kršitve celega kupa občutljivih ediktov zagotovo zahteval inkvizicijsko preiskavo. Ne vem, če vesta, a inkvizicijska legatura bi dobila vpogled v vse letošnje disciplinske mape in v njenih rokah bi se znašli posnetki vseh kamernikov. Šele po analizi vsega materiala bi se posvetila načinu goljufanja sistema. Na koncu bi o vsem odločal komite, imenovan s strani Kongregacije za vzgojo in izobraževanje. Mnogi so ob misli na to postali živčni.«

Teja in Miha sta se spogledala. Miha je s svojimi pajkovskimi udi samo nerodno mencial:

»Od kod vse to veš?«

»Minka mi je pokazala, kje lahko preberem vse o teh disciplinskih forah. Dobro jih je vedeti. Veliko sem izvedel tudi na predavanjih Zidarjeve. Ker ta predavanja niso obvezna, temveč priporočljiva, se lahko izdatno posveti vprašanjem nas petih ali šestih, ki mislimo malce dlje v prihodnost. Priporočam vama, da se udeležita njenih ur.«

»K tisti bunki naj bi hodila?« je Miha dvignil glas in Teji namenil kratek pomežik.

»Bunka gor ali dol, vsi uvoženi bi morali hoditi na njene ure.

Najbrž si tudi z opazovanjem obiskovanja njenih ur delajo seznane, koga bodo zradirali iz Adamije.«

»Misliš?« skoraj soglasno vprašata.

Peter se je nasmehnil:

»Ni naključje, da iz obeh razredov uvoženih izdela samo pet ali šest dijakov, a ostale trajno odslovijo. Pomislita. Tudi na njenih urah nas je natanko toliko. Vidva sta tik nad robom negativnih. A to ni preveč trdna valuta, ko bodo podelili ocene, ki ne temeljijo na merljivem znanju. Sama sta videla, česa so sposobni.«

Miha je dodal:

»Tebi velja, ko imaš Minko. Ti njej slino, ona tebi znanje višjega letnika. Lepa ekonomija seksa.«

Peter je srknil sok in mračno odvrnil:

»Teja ima prav,« in ji požmrknil. »Ves čas te preganjajo demoni sline.«

Miha se je zagledal nekam proti vhodu v Big Bang in sunil Petra:

»Poglej!« in je pokazal na dva mrka moža, ki sta opazovala omizja. »Razpišimo natečaj na temo, kdo ne sodi v ta ruml?«

Peter je zožil pogled:

»Tamle sta očitna zmagovalca natečaja. Ko sem se usedel, sem ju opazil. Naredimo premikovec v *Gala In*. Takoj bomo vedeli.«

Peter je pustil kovance in odrinili so proti drugemu lokalu. Povsod je bilo polno ljudi. Tako je že od nekdaj v teh predprazničnih dneh. *Tukaj so zbrani verniki boga hiperpotrošništva.*

Posedli so se čim bolj v kot in naročili pijačo.

Miha je komentiral:

»Mogoče imaš tudi tu pravico do *bodyguarda*.«

»Dedi mi je rekel, da mi tu nihče ne more do živega. Bajе imajo nekakšen nadzor in bi takoj ugotovili neregistriran prehod

v naš svet. Obstaja celo nekakšna služba za spremljanje potnikov med svetovoma.«

Peter se je zarežal:

»Obveščevalne imajo POVSOD dostop in VEDNO mimo javnih služb. Če recimo komu iz Cie stopiš na napačen žulj, te bodo sneli, najsi se skriješ v najglobljo rusko luknjo. Obveščevalni alfa samci imajo vedno in povsod popolni dostop. O tem imajo neko medsebojno etiko.«

Čez nekaj trenutkov sta mrka moža zasedla svoj položaj pri eko stojnicah. Premikala sta se izjemno osredotočeno in se pretvarjala, da ju zanimajo ponudbe branjevk.

Teja je prestrašeno vprašala:

»Kaj boš?«

Peter je malce premislil, skomignil z rameni in odvrnil:

»Kaj naj? Ta hip ničesar. Vprašal bom dedija.«

Odpravili so se v mrzli večer. Ljudje so že mrzlično kupovali darila. Povsod je odmevala *Jingle bells*. Do Svetega večera je manjkalo še nekaj dni. Peter je v mislih izbiral darilo za Minko, a nobena stvar ni smela v Adamijo. Vse prineseno je ostalo v posebnih skladiščih.

»Kje ga bomo jutri biksali?« je Miha presekal tišino. Teja je vprašala:

»In kaj je zate biksanje?«

»Ne vem. Karkoli. Se slišimo.«

Šli so vsak na svojo stran. Petra je čakalo dobre pol ure hitrega pešačenja do doma. Lahko bi si vzel taksi, a je s hojo raje posvetil čas samemu sebi.

Ustavil se je sredi mostu. Opazoval je nizko strugo Savinje. Poskusil je narediti kakšno vajo. Posebej ljuba mu je bila vaja spremenljivosti sveta. V hipu je ozavestil bogastvo zvokov, vonjev in občutij. Lahen veter ga je rezal z noži mraza. V

nosnicah je čutil ledeno uspavanje.

Ne misli na nič. Samo dovoli, naj gre šumenje skozte. Vonji naj se vtisnejo. Vse od tega sveta je preplet božjih vplivov. Vse ima svoj začetek in svojo pot. Vse je gibanje. Ti si presek trenutka. Samo neprekinjen tok.

»Gospodič Lomnik,« ga je predramil glas z močnim naglasom. Peter se je sunkovito obrnil in nasmehnil:

»Danes smo se že srečali. Očitno vama je vseč moja družba. A za neopaznost boste morali malce trenirati.«

»Najbrž se težko skrijemo, čeprav je ta svet poln gomazenja nezavednih množic. Nikoli se ne bomo navadili tukajšnjih navad in zlasti histeričnega hitenja za nepotrebnim. Ves ta hrup,« je odkimal, »je neznosen.«

Peter se je nasmehnil:

»Zagotovo vesta, da je tukajšnji svet na precej hrupnih obratih. Ampak v tej mrzli noči me sredi mostu nista prestregla zaradi kramljanja o kulturnih razlikah. Predvidevam, da sta v službi njegove eminence. Je tako?« in je pričakujoče dvignil obrvi.

Moža sta se spogledala in bližnji s smešnimi brki je popravil drobno napravo sredi gumba plašča in prikimal:

»Njegovo eminenco skrbi vaša varnost. Za vaše tukajšnje življenje ne obstaja noben varnostni načrt, zato so si samoiniciativno dovolili popraviti to drobno nedoslednost.«

Peter je sumničavo ogledoval oba moža:

»Zakaj mi to pripovedujete? Mi hočeta pokazati, kako dolga je roka kardinala Tiberija Valerija Sangiovannija?«

»Dobro je, da ste seznanjeni, saj vas njegova eminenca ne želijo vznemirjati. Želijo vam sporočiti, da vas popolnoma razumejo in jih skrbi vaša varnost. Zaradi vsega, kar se dogaja, se nikakor ne želijo zanesti samo na utečen portalni varnostni protokol.«

Oba agenta sta bila prisrčno smešna s to svojo okornostjo. Verjetno bi se njuna smešna plat končala v primeru potrebe po njunih uslugah.

»Kdo bi me lahko tukaj ogrožal?«

Moža sta se znova spogledala, tip s smešnimi brčicami se je pogladil po kocinovju in s sledjo nasmeha odvrnil:

»Nočemo tvegati. To je vse.«

Peter je oba premeril in vstavil roke v žep:

»In vidva bosta moja tukajšnja senca?«

»Gospodič, nisva samo midva. Inkvizicijska legatura je poslala še nekaj agentov. Dovolj nas je za zagotavljanje vaše varnosti.«

Peter je naredil prijazen izraz:

»Hvala za skrb. Če smem, bi se odpravil domov, na toplo. Saj razumete,« se mu zariše plitev nasmeh. Agenti sta okorno prikimala:

»Vsekakor. Želiva, da se zavedate naše prisotnosti in se počutite varno. V imenu njegove eminence vam želiva še naprej lep večer in vesele praznike.«

Peter je prikimal:

»Hvala,« in mimo njiju je nadaljeval pot proti domu.

Zvečer je prišel še dedi. Ela je bila tipična sedmošolka. Na vsaki dve besedi je po Petrovem mnenju izrekla tri neumnosti. A svojo malo sestrico je imel rad. Zdaj jo je zaposlovala obsesija barvne skladnosti zimskih škorenjcev s šolsko torbo. Na dolgo in široko je razlagala, kako temno modra ne gre skupaj z roza obrobo »Soy Luna« torbe. Mati je poskušala potrpežljivo, kot je znala le ona, v njen plaz besed vnesti žarek razumnosti:

»Lani si hotela to torbo. Dobila si jo. A lanski zimski škorenjci so ti premajhni, saj rasteš kot goba po dežju. Kdo je izbral modre škorenjce s tistim likom z natupirano frizuro?«

Ela je obrnila pogled proti Petru:

»Peter, jo poslušáš?«

Peter se je zarežal:

»Temu se reče - težave odraščanja.«

Ela je nagrbančila čelo:

»Zdaj še ti držiš z njo. Saj boš hotel tiste kosmiče, pa ti ne bom dala niti enega griza, še povohati jih ne boš smel,« je kljubovalno prekrizala roke in naredila jezen obraz.

Peter je poskusil s prijaznostjo:

»Če oblečeš tisto modro jakno in se zaviješ v šal, ki ti ga je lani prinesel Božiček, boš prava mlada damica.«

»Kar prilizuj se. Niti grižljaja!« je odločno pribila in v znak odločenosti dvignila bradico in se obrnila stran.

Peter ji je namenil droben nasmešek, trenutek zadrege je rešil dedi, ki je ravnokar vstopil, otresel čevlje in veselo dejal:

»Kaj je Ela? Te zopet sekirajo, ker nimajo pojma o barvnem krogu?«

Ela je veselo odvrnila:

»Da dedi. Edini veš, kako pomembno je po svetu hoditi človeško obut in oblečen. V šolo ali s frendicam ne morem iti našemljena v pokvarjen TV. Me bodo vse odfrendale, odlajkale in odkonektale.«

Peter je ob njenem plazu besed samo nagrbančil čelo, z mize pograbil mobi in zaklical:

»Gor grem. Malce grem obnovit šolsko gradivo. Res so počitnice, a ko se vrnem, me čaka ocenjevalni pekel.«

Dedi mu je diskretno sledil in prijazno vprašal:

»Kako si se znašel v tukajšnjem vrvežu?«

Peter je nekaj časa premišljeval in izbiral besede, potem tiho odvrnil:

»Ta vrvež ni samo naš. Pokramljal sem z dvema tipoma iz Inkvizicijske legature. Zagotovo veš, iz čigavega gnezda so!«

Dedi se je kar nekako zabubil in obmolknil.

Ker je Peter že zasedel kavč, se je previdno usedel na pisalni stol. Zaskrbljeno se je pogladil po bradi:

»Tole pa stvari zelo zaplete.«

Peter je živahno vprašal:

»Kako zaplete? Agent ali karkoli je že, mi je zatrdil, da še več njih skrbi za mojo varnost. Prenesel je sporočilo in pozdrave njegove eminence, zagotovo veš, čigave. Zanima me, čemu bi prijaznega kardinala skrbela moja varnost?«

Dedi je oprezno in zaskrbljeno prikimal in iskal besede. Peter ga je prehitel:

»Očitno me kardinal ne ogroža, saj so me njegovi imeli dobessedno v dlani. Samo pok in moje polomljene kosti bi končale v ledeni Savinji. Početje in besede nobilisa Geldeberta in njenega veličanstva, gospodične Lorenske, nekako niso v sozvočju s tem, kar kardinal počne. Vse manj mi je jasno, kje je gnezdo upanja, kje zaupanje in kje je gnezdo kač strupenjač.«

Dedi je zavzdihnil:

»Kardinal Sangiovanni je pretkan človek. Pravzaprav je tipičen vatikanski nobilis. Nevaren je zaradi svoje magijske izobrazbe in samopodobe rešitelja vatikanske vere. Na položaj enega najmogočnejših ljudi Vatikana se ni povzpел s svojim videzom latino ljubimca, temveč s pretkanim občutkom za jahanje na silnicah trenutnih razmerij sil.«

Peter se je pogladil po hlačnicah in strogo vprašal:

»Kaj, če gre za spor med dvema vejama gralove družine?«

Dedi je oprezno vprašal:

»Zakaj misliš, da kardinal pripada gralovi družini?«

»Dedi, zakaj sprašuješ, saj dobro veš? Kardinal ve, da lahko njegove besede preverim v šolski knjižnici. Eden od njegovih prednikov si je nekoč že nadel krono imperatorja. Omenil je nekega Lucija II Septimusa, bratranca njegovega neposrednega prednika po očetovi strani, torej gre za eno od vej gralove družine in pripada krogu gentes maiores. Naučil sem se, da nobilisi zelo pazijo na svojo krvno linijo.«

Dedi je resno odvrnil:

»Pazljivo s tem, kar ti rečejo. Podrobnosti obdrži za Harpokratovim pečatom tišine.«

Tarot adut XVI: Stolp (Ezoterični B.O.T.A. Tarot)

In umbris potestas est.

V senci je moč.

18. Adventnik

Božični sejem je dosegel vrhunec. Zamudniki so hiteli z nabavo daril, ki jih bodo položili pod smrečico. Iz vseh zvočnikov so odmevale klasične božične pesmi. Po dolgih letih zelenih, skoraj velikonočno dišečih božičev, so končno dočakali zasnežen, sončen in strupeno mrzel dan Svetega večera.

Teja, Miha in Peter so stikali med stojnicami. Posebej je zadišalo aromatično kuhano vino. Miha se je hudomušno nasmehnil:

»Privoščimo si kuhančka. Saj od enega ne bomo pristali v deželi pokozlanih zombijev.«

Teja ga je sunila s komolcem:

»Ti samo zavohaš hlape in že te bo doletela izguba identitete.«

Miha jo je ignoriral:

»Peter, pustiva otročička in si po moško privoščiva, kar pač moškim pripada.«

Peter se je kislo zarežal:

»Teja ima prav,« se je spogledal z deklico. »Tebe bodo položili že hlapi. Poglej se, kakšna suha grinta si.«

Teja je veselo dodala:

»Vsaj eden s pametjo.«

Miha je skomignil z rameni:

»Za vaju otroka ne vem, a sebi bom privoščil,« in se pajkovsko prerinil do točilnega pulta:

»Enega belega kuhančka, prosim.«

Ženska ga je pogledala izpod očal, premerila posušeno pojavo in mu režeče odvrnila:

»Edinega belega kuhančka, ki ti ga lahko prodam, je vroče mleko. Osebnostno prosim, ker ne bom tvegala zaradi točenja alkohola otrokom.«

Miha je jezno pihnil in se poklapano obrnil proti režečima Teji in Petru:

»Kaj se režiata?«

Peter je objel Tejo okoli ramen in veselo odvrnil:

»Gremo v trgovino, tam ti kupim belega, ki ga smeš. Namesto enajst bo imel tri in pol odstotke.«

Oba sta objela Miho in skupaj so se napotili do stojnice s pisanimi sladkarijami.

»Skoraj je podobno tisti prodajalni v Lubliani.«

Miha se je kislo zarežal:

»Mi bo kdo kupil liziko?«

Teja je z očmi preletela ponudbo in se srečala s pričakujočimi očmi drobne ženice, debelo ovite v deset plasti perila in oblek. *Kako se lahko tako ovita sploh premika?* Prijazno jih je odgovorila:

»Otroci, bi se radi posladkali?« je zakašljala z brazgotinami serijske kadike. Miho je prešinilo, *je kot čarovnica iz Janka in Metke.*

Teja je veselo odvrnila:

»Tehle kroglic mi dajte deset dek.«

Ženica ji je hvaležno postregla.

»Marcipan v vseh oblikah je moja sladka slabost,« je rekla in fantoma ponudila vrečko. »Za nas je to in ne vino.«

Miha se je nakremžil:

»Joj, kako si pocukrano čistunska.«

Peter je presekal njun dialog:

»Škoda, ker ne moremo ničesar prenesti preko.«

Teja je zaupljivo dodala:

»To se mi zdi logično. Tam nismo videli niti ene stvari od tukaj. Si razmišljal o darilu za Minko?«

Peter je zadovoljno prikimal:

»Dedi mi je omenil neko službo, ki skrbi za migracije in ima pod nadzorom vse prehode od tu tja in od tam sem.«

Miha je potisnil roke v žepe in čemerno zinil:

»Namesto darila ji boš dal jezik v usta, pa bo srečna.«

Teja ga je sunila:

»Slinavec!«

Peter je blago dodal:

»Slinavi pajek.«

Sonce jih je prijetno grelo. Škoda, da je hitro izginilo za zastorom stavb.

Aquileiska koncertna hiša se je na Adventni dan spremenila v središče družabnega dogajanja celotne regije. Zlasti letošnji ples se je znašel v središču pozornosti, saj ga bo otovorila Klavdija Avgusta Lorensis, prvorojena hči aktualnega cesarja.

Uri je jezno sopihal:

»Moraš narediti vrstni red soplesalcev in pri tem paziti na uravnoteženost.«

Klavdija se je namrgodila in kljubovalno dvignila brado:

»Seznam? Spisek? Uravnotežim ponujene trote?«

Uri je položil glavo med dlani:

»Čez pol leta jih boš imela sedemnajst, zato na tem plesu začneš z uradnim zbiranjem ženitnih ponudb. Aquileia je izjemno ponosna na to vlogo. Ne smeš jih razočarati.«

Hotela mu je seči v besedo, a ji je preprečil:

»Poslušaj me do konca in potem trmoglavi! Dobro poznaš dvorno etiko. Čeprav ni nikjer zapisana, je močnejša od vseh kodeksov. Dejstvo je, da si še vedno prvorojena brez brata. Ženitnemu komiteju boš najbolj olajšala delo s trmoglavljenjem in kršenjem etike, saj ti bodo lahko mimo tvoje volje določili ženina in začetnika nove dinastije.

Za svoje dobro boš nehala s kljubovanjem. Naredila bova seznam z vrstnim redom, ki se ga boš strogo držala. Tvoja svoboda, dokler ne pride trenutek za izbiro soproga, je odvisna od sodelovanja pri takšnih dogodkih, kot je ta ples. Poslušaj me!« je znova dvignil glas. Klavdija se je ključovalno obrnila stran. Uri je mehko nadaljeval:

»Kar kujaj se, a boš naredila vse, kar se pričakuje od tebe. Lahko narediš kakšno neumnost. Izvoli, a potem te bom težko ubranil pred Tiberijem in njegovimi puristi. Dobro veš, kaj se zgodi, če do svojega osemnajstega leta ne dobiš brata. Če si sama ne boš napletla ustreznih odnosov s primernimi mladimi nobilisi, ti bo Ženitni komite sam določil nekoga. Bi rada, da te vržejo v posteljo neznanca, ki je slučajno patricij iz kroga trenutno politično ustreznih gentes maiores?«

Klavdija se je obrnila, po licih so ji polzele solze:

»Jim boš dovolil, da mi to storijo?«

Uri je skomignil z rameni in povetil obrvi:

»Kako naj jim preprečim? Ker nismo v enajstem, temveč

enaindvajsetem stoletju, imaš na takšnih dogodkih priložnost, da spoznaš čim več primernih kandidatov za svojo roko. Večji, kot bo seznam tvojih znanstev, manj je možnosti, da ti Komite vsili kakšnega pomembnega grdavža z dobrimi zvezami. Tiberij ima v Komiteju preko Kurijske in Konzistorije dva kardinala, dva imenuje senat, eden od teh dveh bo gotovo Tiberijev in enega imenuje tvoj oče. Druga možnost je celica v kloštru in tvoje mesto zasede Konstanca.«

Klavdija si je hlipajoče brisala oči:

»Torej bi jim dovolil?«

Uri se je zagledal v skrušeno deklico:

»To ni odvisno od mene. Moli k Jezusu in Mariji, da v dveh letih dobiš bratca. Potem boš precej razbremenjena. Zdaj pa se pripravi. Na mizi imaš seznam mladih nobilisov in vrstni red. Prosim, da nikogar ne zavrneš. Zapomni si. S prvimi petimi odplešeš samo en ples, zatem s šestimi dva in na koncu še z dvema po tri plese. Zadnji sodi v krog gentes maiores. Z nobenim ne smeš odjadrati kam na samo. Hišo bodo obletavali letalni kamerniki. Novičarske vrane imajo celo astralne kamernike, zato imej čustva trdno zaklenjena. Sva dogovorjena?«

Klavdija je molče prikimala:

»Moja čustva so za tremi ključavnicami na dnu podzemne ječe.«

Uri je vzdihnil:

»Vem, da bi družabni večer najraje preživela s plebejcem.«

Klavdija je oživelala:

»Zakaj tako misliš?«

Uri se je navihano nasmehnil:

»Mene ne moreš prevarati,« in je bolj zase zamrmral. »Kakšen veličasten nobilis in patricij bi bil, če bi se rodil v pravi družini.

Mogoče celo nekega dne,« in je hitro odkimal in zase zamrmral.
»Ah ne! Preveč tvegano.« Potopil se je v svoje misli. *Preveč tvegano.*

Ela je skakala okoli božičnega drevesca. Nestrpno je čakala darila.

Peter jo je smehljajoče opazoval:

»Zastonj skačeš okoli smrečice. Ne vem, če ima Božiček kaj zate.«

»Kar zafrkavaj me,« je povesila nos. »**Zate** ne bo ničesar.«

Peter je vzdihnil:

»Božiček ne sprejema pisem preko Facebooka, saj nima profila. Vzeti je treba list papirja, na roke napisati in položiti na okensko polico. Ker si pozabila, kaj sta papir in pisane črke, te bo Božiček preskočil. Na severnem polu nimajo niti elektronske pošte.«

Ela je prekrižala roke in ključovalno odvrnila:

»Boš videl, kdo bo več dobil.«

Vstopila sta oče in mati:

»Imata znova boj okoli daril? Kdo bo pomagal pripraviti mizo? Stric Jernej s teto Ano in dedi bodo kmalu prišli.«

Peter je prikimal:

»Bom jaz.«

Mati se je posvetila še Eli:

»Ti boš pa pripravila kruh. Tako boš vedela, kam z rokami.«

»Mami,« ji je zabrusila. »Dve levi roki ima Peter in ne jaz.«

Peter se je posvetil razpiranju mize. Oče in mati sta izginila. Vedel je, po kaj sta šla. Vrgel je pogled na uro. Še pol ure in gosti bodo začeli prihajati.

Iz maminega predpotopnega radia je prihajal venček božičnih

pesmi. Jingle bells, Sveta noč, Smrečica in drugih melodij se bo preobjedel natanko za eno leto. Najprej je postavil namenski božični prt. Za hip je pomislil na omizje v Geldebertovi rezidenci. Na srečo se mu ne bo treba ukvarjati z nemogoče zapletenim naborom pribora.

Na mizo je položil praznične krožnike, pribor in kristalne kozarce. Iz kuhinje je prihajalo Elino negodovanje. Praznični večer bi najraje porabila za buljenje v zaslon mobija.

Iz pečice se je širila omamna aroma pečenke. Značilen vonj je premagal hlape potice, piškotov in drugih dobrot. Miza se bo šibila od dobrega. Za hip je obstal in priprl oči. Prazniki v krogu družine in vonj po domači hrani so ga vedno navdihovali. Za hip je pomislil na nesrečnike brez doma. *Nihče ne bi smel biti brez doma in praznikov v domačem krogu.* Spomnil se je, ko je kot sedmošolec, v okviru Karitasa, pomagal pri oskrbi begunskih otrok.

Čeprav so se okoli mize malce stiskali, so se počutili prijetno. Dedi je zadovoljno segel po kosu potice in vprašal strica Jerneja:

»Kako sta fanta?«

»Saj veš, kakšna je današnja mladina. Bežijo od nas starcev. Tudi Peter in Ela bosta prej ali slej med svojimi.«

Mati je ošnila svoja otroka:

»Potem ne bomo več raztegovali mize.«

Stric Jernej se je posvetil Petru:

»Kako je v Šentvidu?«

Peter se je spogledal z dedijem in skomignil z rameni:

»Kar zahtevno. Nekaj čisto drugega, kot ele... osnovna.« Skoraj se je ugriznil v jezik, ker mu je za las ušla adamijska beseda. Elementarko so jim prevajali kot osnovko. Dedi je nagrbančil čelo.

Ana je pripomnila:

»Besedo elementarna šola, elementary school, uporabljajo v Ameriki. Mladi preveč uporabljate angleške besede. Saj je slovenščina najmanj tako bogata, če ne še bolj.« Dedi ga je rešil zagate:

»Menda ne bomo na božični večer o šoli?« in se posvetil teti Ani. »Lepo si izpeljala žegen. Še Silvo ga ne bi tako opravil.«

Ani se je fino zdelo in je takoj pozabila na Petrovo zagato. Posvetili so se dobrotam in pomenkovanju o nepomembnostih. Ela je postajala vse bolj nestrpna. Končno je dedi, najstarejši za mizo, oznanil naslednjo tradicionalno točko večera:

»Poglejmo, kaj nam je Božiček pustil pod smrečico. Upam, da je letos prebral moje pismo. Ne potrebujem še enega božičnega kompleta kape in rokavic.«

Fanfare so zadonele. S stropa veličastne dvorane so padle velike zastave cesarske rodbine. Vsi so vstali in zaploskali. Najvišjo galerijo so zasedli Geburijanski equiti. Okoli stavbe so svoje položaje zasedli Templjarji v svečanih uniformah. Resnični varnostniki so se pomešali med strežno osebje in spremljevalce obiskovalcev.

Velika vrata so se odprla in pojavili sta se silhueti dveh oseb. Proti njima so se usmerili vsi novičarski kamerniki. Slavnostni govornik ju je najavil:

»Prihajata njeno veličanstvo, nobilis imperatore, (kup titul) Klavdija Avgusta Lorensis, prvorojena hči našega blagoslovljenega cesarskega veličanstva, Avgustusa Tertiusa Lorensisa. Spremlja jo nobilis princeps, patricij dominus Uri Gaj Geldebert, bratranec njegovega cesarskega veličanstva. Njeno veličanstvo je dopolnilo šestnajst let in to je njena prva družabna prireditvev. Regija Aquilea pozdravlja veličanstvi iz središča sveta, Vatikana!«

Zagrmel se je bučen aplavz, podprt s protokolarnimi bobni in fanfarami, zasijale so raznobarvne okrasne luči in množica je naredila koridor do častne lože, namenjene obema veličanstvoma. V paradne tunike odeti Templjarji so že zasedli svoje položaje.

Klavdija se je ravnodušno usedla na udoben stol in s koticom očesa motrila Templjarje. S svojimi predpotopnimi tunikami so delovali precej anahrono v dvorani, polni kičastega blišča. Uri je sproščeno prisedel in ji zašepetal:

»Ne drži se kot skisano vino. Kmalu se začne uradni del plesa.«

»Pa mi daj malce svojega sirakuškega pomarančnega soka, da se otoplim ob tej mrazoti naškrobljenih trotov. Le poglej jih,« je otožno vzdihnila.

»Žal ti je alkimija prepovedana do osemnajstega leta.«

»Ni pa prepovedano, da me obletavajo neumni troti.«

Uri je preslišal.

Začel se je uradni del plesa. Do lože je stopil suhljat mladenič zagorele polti. Malce škilaste oči so se skrivale za veličastnim krompirjastim nosom. Klavdijo je prešinilo. *To je torej prvi trot. Jezus in Marija, usmilita se me.*

Ob polnoči je prišla na vrsto tradicionalna četvorka. Ta običaj je pred tristo leti uvedel eden od vatikanskih nobilisov in se je prijel. Klavdija je olajšano vzdihnila, kajti pred običajno pavzo jo je čakala samo še ena runda z zadnjim na seznamu.

Brezbrižno se je posedla, zgrabila kozarec z mineralno vodo in se spogledala z Urijem. Na stričevem obrazu je ves čas lebdela sled nasmeška.

»Kaj je smešnega?«

»Ta tvoja voščena maska. Lahko bi se držala manj toga. Saj so samo fantje, ki jim je položaj namenil ples s tabo. Jemlji to kot šport. Občasno bi se lahko tudi malce nasmehnila. Jutri bodo vsi novičniki poročali o kisli limoni Klavdiji Lorensis.«

»Plesanje z večino njih je napornejše od poslušanja teologije pri patru Avguštinu. Ta njihova naučena vljudnost in prilizovanje so za umret dolgočasni. Če me kdo hoče ubiti z brezzvezno izgubo časa, naj me pošilja na takšne plesse. Še pred osemnajstim bom pod rušo,« in jezno povescila ustnice.

»Saj ni tako hudo,« se je zarežal in nagnil kozarec vina. »Gotovo je kdo vsaj malce zanimiv. Ne reci mi, da so vsi tukajšnji fantje,« a mu je nič kaj plemenito segla v besedo:

»Vsi so troti za ubijanje dolgega časa. Vsi uporabljajo iste fraze, zanimajo jih iste športne ekipe in celo z istimi neumnostmi se mi hočejo prikupiti. Če je to cvet Aquileie, njena prihodnost, je najbolje, da regijo odplakne v Adriatik.«

Uri je odložil kozarec in ji namignil:

»Še zadnjega odpravi in greva.«

Pristopil je visokorasel, atletsko grajen fant s strogimi obraznimi potezami:

»Vaše veličanstvo, smem prositi za ples?«

Klavdija se je spogledala z Urijem, ki je prikimal in fantu je namenila naučen nasmešek:

»Počaščena sem.« V sebi je preklinjala. *Vraga, pa počaščena. Zakaj se tip ni polomil ali vsaj zvil noge, ko je prečkal dvorano?*

Fant jo je, kot veleval protokol, popeljal na sredino plesišča. Kratko se je priklonil in ji ponudil roko:

»Vaše veličanstvo, ime mi je Lucius Markus Aquila. Vem, da z mano ne plešete po svoji volji.«

Klavdija je zdolgočaseno pihnila:

»Bova plesala ali debatirala o moji volji?«

Prijel jo je pod lopatico, nastavil levo roko in počakal na njeno dlan.

Lucij jo je suvereno vodil. Ves čas prve pesmi je molčal. Vsi drugi pred njim so jo bombardirali z nepomembnostmi ali neumnostmi.

Ob zaključnih taktih se je vljudno priklonil in počakal na naslednjo pesem. Klavdija je ravnodušno čakala. Z ničimer mu ni hotela olajšati.

Tudi drugi ples je minil v znamenju molka. Klavdijo je začel najedati črv radovednosti. Ves čas je ohranil brežhibno držo spodobnega plesalca in v maniri dobro vzgojenega nobilisa ni nikoli pokazal sledi čustev ali občutkov.

Končno je Klavdija presekala korespondenco molka:

»Vi ste zabavno drugačni od predhodnikov.«

Fant je samo prijazno prikimal in se postavil v držo za zadnji ples. Vljudno je odvrnil:

»Vaše veličanstvo ne mara neumnega blebetanja.«

Klavdiji se je zarisala sled nasmeška:

»Torej znate samo molčati ali neumno blebetati?«

Fant ji je vrnil nasmeh:

»Oba veva, vaše veličanstvo, zakaj in kako sva se znašla na plesišču. Aquileici svojo kri ohranjamo že od časov Atile. Kot najstarejšemu od sinov Markusa Titusa Aquila mi je zaupano nadaljevanje te krvi in zagotovo je ne bom onečastil z polnjenjem vaših plemenitih ušes s plebejskimi nepomembnostmi.«

»Modra odločitev. Modra. Ne spomnim se, ali ste omenili, kje se izobražujete.«

»Vaše veličanstvo, izobražujem se na Vatikanskem liceju. Oče meni, da potrebujem vatikansko versko izobrazbo, če želim postati dober upravljavec družinske tradicije.«

»Torej vas je oče blagoslovil z bivanjem v Pavlinskem internatu?«

Lucij je prikimal:

»Sprva je bilo težko. Vodstvo liceja meni, da se morajo fantje telesno in duhovno ojekleniti. Vera brez osebnega zgleda je prazna vera.«

Klavdija je vzdihnila:

»Meni ni dano kaljenje v javni izobraževalni instituciji. Namenjen mi je zasebni izobraževalni načrt klasične gimnazije.«

»Tudi to je pomembno za značaj. Moramo sprejeti, kar nam namenijo vsemogočni bog. Če ne znaš sprejemati, tudi ne moreš darovati.«

Pesem se je iztekla. Lucij jo je opremil do lože in se zahvalil:

»Hvala, vaše veličanstvo. Bilo mi je v čast.«

Tudi ona je oddrdrala vljudnostno frazo:

»Hvala za vašo družbo, mladi Lucius Markus Aquila.«

Na koncu sta se še en drugemu kratko nasmehnila.

Uri je takoj vprašal:

»Tale pa ni bil takšen kup nesrečnih naključij.«

Klavdija je odkimala:

»Vsaj znosen je bil. Raje je molčal, kot bi mi najedal s športnimi trači. Hodi na Vatikanski licej in se mi zdi precej verski.«

Uri se je zarežal:

»Seveda je. Stari Marcus je odkrit zagovornik stare ureditve.«

»Torej nekakšen Tiberijev prijatelj?«

Uri je mračno pribil:

»Tiberij nima prijateljev.«

Za dolgo mizo sta sedela samo Uri in Klavdija. Obkrožal ju je trop strežajev, ki so čakali na patricijeve zahteve.

Nekaj časa sta molče obedovala. Končno je Uri prekinil že malce nadležen molk:

»Si že razmišljala o novoletnem kosilu?«

Klavdija je počasi dvignila glavo in vprašala:

»O čem naj bi razmišljala?«

Uri se je zvito nasmehnil:

»Koga od nobilisov, s katerimi si uživala na adventnem plesu, boš povabila na kosilo?«

Klavdija je osorno odvrnila:

»Nikogar. Nikjer ni kodeksa ali edikta, ki bi me lahko v to prisilil.«

»Dvorna etika,« a ga je prekinila:

»Če ti je toliko do etike, pa si ti koga izberi. Zakaj tebe ne silijo v poroko?«

Uri se je zresnil:

»Zakaj si tako nasajena? Kaj je? Ah, kaj sprašujem?« je zamahnil z roko. »Priznaj, da gre za uvoženega plebejca iz Lubliane.«

Klavdija je dvignila glas:

»Plebejec ima svoje ime. Ti ga je tako težko izgovoriti, ker se ne sklada z dvornimi spletkami?«

»Draga moja, ne deri se name! Ne pozabi, jaz sem na tvoji strani. Žal pa nisem nad dvornim protokolom. Torej?« je dvignil glas. »Kdo ti bo delal družbo na novoletnem kosilu?«

»Nihče! Nočem nobenega kosila! Nočem teh dvornih neumnosti!« je izbruhnilo iz nje in solze so ji stekale po licu.

Uri je pogoltnil slino:

»Si želiš, da ti lepega dne, mimo tvoje volje, predstavijo bodočega moža? Prosim te, spametuj se in nehaj trmoglaviti. Koga boš povabila?«

Porinila je glavo med dlani, nekaj trenutkov ihtela, zatem je odrinila stol in siknila:

»Vesel Adventnik, darila pa dajte Karitasu.«

Uri je kriknil:

»Klavdija!«

Ni se ozrla. Zapustila je prostor in Uri je sam zase zamrmral:

»Vrgli te bodo v posteljo krivonovega neznanca s slabim zadahom.« Segel je po kozarcu. *Nujno potrebujem pijačo.*

*Similia similibus cognoscitur.
Podobno se po podobnem spozna.*

19. Znova v šoli

Zadovoljno so zasedli prazen kupe na sredini zadnjega vagona. Miha je prvi prekinil tišino:

»Znova v šolo. Doma se že dolgo nisem tako dobro počutil,« in se pogladil po trebuhu. Teja je začebljala:

»Si se nažiral? Do danes sem se čistila od božične požrtije. Za silvestrovo sem samo običajno večerjala in od utrujenosti zaspala pred televizijo.«

»Tebi je požrtija že košček sira na kruhu, povaljanem po tleh mlina.«

Peter je posegel v njuno zbadanje:

»Skulirajta se. Še malo in skozi tunel se bomo vrnil v šolski svet. Zagotovo nam bo Draksler trobil svoje litanije za prizadete.«

»In ti se boš zalizal s svojo mačko,« se je Miha zarežal.

Peter ga je strogo odmeril:

»Kupil ti bom slinček, saj si travmatiziran s slino.«

Teja se je zadovoljno zahihitala.

Takoj, ko je posijalo sonce, tokrat adamijsko, so se ozirali za letečimi ladjami. Teja je malce čemerno vzdihnila:

»Tukaj ni FB.«

»Zanima me, kako bo abstinenčno krizo preživela moja mala sestra, če se bo odločila za **dejanje volje**. Za silvestrsko kosilo je šla stran od mize, ker se je morala javiti. Pomislita, trinajstletnica se mora javiti na telefon.«

Teja je začebljala:

»Seveda se mora. Mlade dame nihče ne kliče kar tako. Fantje tega ne veste.«

Jutranje meglice so se že razkadile. Tudi v Lubliani je zapadel sneg.

Peter se ni motil. Na zbirnem mestu jih je čakal gospod Draksler. Ponavljal je pridigo o zamujanju in hoji do ladje po dva in dva.

Peter je opazil varnostnike, ki so iz diskretne oddaljenosti motrili šolski sprevod. *So Tiberijevi ali Urijevi?*

Začelo se je z razredno uro. Peter je opazil, da je mesto Helene Kačičnik prazno. Imelo ga je, da vpraša, kaj je s sošolko, a je raje počakal na razredničarko. Gotovo jim bo povedala. Ni se motil.

Profesorica Lobnikova je z značilno ukrivljeno skisanim obrazom premerila razred in dejala:

»Vaša bivša kolegica Helena Kačičnik ni več del te izobraževalne ustanove. Konzilij za zdravstveno varstvo se je odločil, da bi nadaljnje bivanje v tej ustanovi škodilo njej in razredni skupnosti. Ker je bila gospodična Kačičnik vaša dijaška predstavnica, morate izvoliti nekoga drugega.«

Med otroki je završalo. Profesorica je dvignila glas:

»Razmišljajte s tistim med ušesi in ne z jezikom!«

Peter je dvignil roko:

»Gospa profesorica, zakaj je bila kaznovana? Saj odpust je kazen. Je povzročitelja doletela ustrezna kazen?«

Profesorici so se ustnice še bolj povesele. Mračno je odvrnila:

»Gospodič Lomnik, mogoče dvomite o strokovnosti šolskih oblasti?«

Peter je kljubovalno dodal:

»Ne gre za dvom, še manj strokovnost. Gospodična je naša sošolka in želimo vedeti. Precej smo se učili o pomenu dinamike skupine in, če zmanjka en člen organizma, to pusti posledice.«

Profesorica ga je nič kaj vljudno prekinila:

»Gospodič Lomnik, za nezaupanje v šolske oblasti vam dodeljujem tri kazenske točke. Želite še kaj pripomniti? Želite še kakšno kazensko točko?« je grozeče dvignila glas.

Peter je stisnil ustnice. Hotel je še nekaj reči, a si je premislil. Očitno je stopil na zoprni žulj. Komisiji, ki je odločala, zagotovo ni bilo težko spoditi uvoženke in zatisniti oči pred lumparijo domačinov. Šolske oblasti očitno niso vedno usmerjene v pravično milost, temveč jim gre od rok tudi pometanje pod preprogo. Heleni so iz N1 nekaj storili in nesrečnica je plačala ceno za zaupljivost.

Med odmorom je Miha jezno siknil:

»Ni čudno, da uvoženi letijo s šole. Ko domačini ušpičijo lumparijo, kaznujejo žrtev in ne storilca. Kaj bomo, če se spravijo na nas?«

Peter ga je potrepljal po napetih ramenih:

»Ne boj se. Ne boš jim nasedel, ne boš se družil z njimi in, ko jih vidiš, greš v nasprotno smer. To velja za vse nas. Incidentu se izogneš, če nisi v bližini. Ko te incident hoče zasledovati, poskrbiš, da imaš najhitrejša noge.«

Teja je pihnila:

»Tebi je lahko. Očitno so ugotovili, da te potrebujejo.«

»Res? Kdo je bil maloprej kaznovan? Kazenske sem pokasiral jaz, mene so kaznovali in nikogar od vas, ker ste vsi molčali in se prijaznili z nepravilno kaznijo.«

Mihi in Teji je padel pogled v tla. Peter je tuhtal, kaj lahko stori. *Nič ne morem. Takšen je sistem. Mogoče je druge izučil ta drastični ukrep, da ne bodo iskali ali sprejemali družbe iz N1 in N2.*

Profesor Han je ošinil razred in pogled mu je obstal na praznem sedelu:

»Enega ste že izgubili. Magijska gimnazija je precej drugačna od drugih šol. A pustimo to. Danes boste spoznali osebni magijski psihološki trening. Da, prav ste slišali. Magija je predvsem delo na sebi. Okultni fenomeni so stranski produkt dela na sebi. Dokler si praktik želi moči, jih ne dobi, a ko jih dobi, je toliko domač z okoliščinami, da jih ne potrebuje. Ironično, ni kaj. A preden lahko delate na sebi, se morate spoznati,« in je odrezavo dodal. »Sami s sabo.«

Nenavadno mehko je premeril razred in nadaljeval:

»Koliko se poznate? Znete naštetih svoje slabe lastnosti? Magično orožje pozornosti uporabite za popis slabosti in vsega, kar ste storili, pa zdaj smatrate, da je bilo narobe. Za trening zaupanja bo vsak od vas javno, pred razredno skupnostjo, naštel tri svoje slabe lastnosti in eno stvar, ki jo obžaluje.«

V razredu je završalo. Profesor je hitro posegel v naraščajoče valovanje zvokov:

»Tišina. Nadarjeni magi v magijski dnevnik zapišejo tudi sto in več slabosti in slabih dogodkov. Introspekcija je izredno pomembna za magijski razvoj. Pravzaprav je vaš nadaljnji razvoj odvisen od natančne uporabe te tehnike.«

Končno je prišel na vrsto Peter. Profesor ga je srepo pogledal

in naredil voščen nasmeh:

»Lomnik, Peter. Oder je vaš.«

Peter se je postavil na noge, razred se je zavil v molk pričakovanja.

Globoko je vdihnil in začel z naštevanjem:

»Zagotovo mi ni v čast pretiravanje z željo po popolnosti. Poudaril bi recimo željo po ugajanju in morebiti še svoj kritični pogled na ljudi okoli sebe. V drugih podzavestno iščem in seveda tudi najdem predvsem svoje napake in pomanjkljivosti. Od dejanj mi ni vseč, ko sem pred tremi leti iz hladilnika sunil čokoladice in za krajo obtožil sestro Elo. Vedel sem, da bo mami verjela meni in ne njej.«

Hanove ustnice so se povesele:

»Precej pravičniška ocena položaja. Hvala.«

Na koncu se je profesor znova razvedril:

»Takoj je jasno, da ste od zunaj. Nihče od vas ni izpovedal kakšne bistvene osebnostne pomanjkljivosti. Ups,« se je zarežal. »Pozabil sem vas obvestiti, da bo ta vaša javna introspekcija ocenjevana. Ocene so na tabli.«

Znova je završalo. Peter je dvignil roko:

»Želite, gospodič Lomnik?«

»Gospod profesor, ne zdi se mi pošteno, da ste nas o ocenjevanju obvestili šele po njem. Korektno bi bilo, če bi nas obvestili pred izpovedmi.«

Profesor se je zresnil:

»Gospodič, me boste učili o tem, kako učiti osnove vzvišene umetnosti in znanosti? Vaš neprimerni dvom kazujem s kazensko točko,« in je srdito dvignil glas. »Bi radi še kaj dodali?«

Peter je sedel in bolj zase zamrmral:

»Očitno se nas bodo odkrižali z umazanimi prijemi,« in se

spogledal z bistrim profesorjevim pogledom. V njem je začutil sled zmagošlavja.

Na tabli so večinoma »zasijale« negativne ocene.

Profesor je zaključil:

»Če ima še kdo kakšno pripombo glede poštenja, naj jo zase zadrži. Vsi ste prejeli ocene na osnovi istih meril, ki veljajo za vse razrede. Tudi N1 nisem predhodno obvestil o ocenjevanju. Morali boste več časa posvetiti spoznavanju tukajšnjih navad.«

Peter je jezo odvihral na zrak. Sneg je škripal pod nogami, ko je besno pihal in delal oblačke jeze. Znova je po nepotrebnem zaigral pravičnika. Han mu je dal pozitivno, a to je slaba tolažba. Začutil je prisotnost in se obrnil. Spogledal se je z zaskrbljenim Minkinim obrazom. Molče ga je odmerjala skozi okvir očal.

»Ni čudno, da uvoženci cepamo kot muhe. Nepravični odpust, nepošteno ocenjevanje, dosledno kaznovanje vsakega dvoma o postopkih. Vse to v enem dnevu.«

Minka ga je poskušala pomiriti:

»Ne razburjaj se. Si dijaški predstavnik?«

Peter se je obrnil stran in jezo zakorakal v notranjost mirnega parka:

»Kako pripravno, najprej so odstranili našo dijaško predstavnico.«

Minka mu je trdo sledila:

»Počakaj! Ne bodi tako jezen na vse!«

Vročica mu je udarila v obraz. Z jezo bi lahko spekel klobase. Korak mu je zastal. Objela ga je Minkina skrb:

»Razred je organizem, a vsaka celica tega organizma je v bistvu sama.«

»Sama? Je to strategija preživetja? Sebe dvigniti tako, da

drugega potunkaš v gnoj? Blaznikova banda je poškodovala našo Heleno. Kdo je bil kaznovan? Helena in ne barabe. To je adamijska pravičnost. Zaščitimo naše in izločimo uvožence. Če bodo profesorji tako nadaljevali, nas bodo že do polletja temeljito razredčili. Tri negativne ocene in nimaš pravice do popravljanja.«

Minka je pogoltnila slino:

»Ne bodi takšen.«

Peter se je sunkovito obrnil in ključovalno vprašal:

»Kakšen? Naj postanem sebična baraba? Na igrah si mi pridigala o nasprotnem. Se spomniš?«

Minka je previdno dodala:

»Zate me ne skrbi. Ti boš gotovo izdelal razred. Šola te potrebuje.«

»Potrebuje? To je podobno temu, kar je rekel stric Kajetan. Ti povem?«

Minka je zaskrbljeno prikimala in ročici vtaknila v velika žepa. Peter je ogorčeno nadaljeval:

»Takrat sem bil v tretjem razredu osnovne. Na televiziji je bila oddaja o integraciji priseljencev. Stric je ves jezen zarenčal, da je treba vse dvakrat žgane nagnati tja, od koder so prišli. Mami ga je vprašala glede nogometnega zvezdnika, od katerega je bila odvisna uvrstitev na svetovno prvenstvo. Odvrnil ji je, da on pa naj čim prej dobi državljanstvo, saj za učinkovito brcanje žoge pod slovensko zastavo ne potrebuje slovenščine,« in je zapičil pogled v njene zvedave oči. »Vidiš, tukaj sem jaz tisti priseljeni nogometaš in vi ste slovenčki, kakršen je moj stric Kajetan.«

Minka je ogorčeno odkimala:

»To ni res.«

Peter je trdo pribil:

»Žal je tako. V enem dnevu sem se dvakrat prepričal,« in sproščeno dodal. »Seveda niste vsi enaki. Tudi v zunanosti samo peščica benti nad priseljenci in tujci, podobno je tukaj.

Pravzaprav ste večinoma dobri ljudje z dobrimi in poštenimi nameni. Žal je splošna klima na šoli takšna, kot je bila ob vseh begunskih valih, ki so nas doleteli v zunanosti. Pri nas smo imeli žice ob rekah, tukaj so v glavah.«

Minka je otožno spustila oči v sveže poteptan sneg:

»Ne verjamem, da o šolskem uspehu odloča negativna selekcija.«

Peter je trpko navrgel:

»Temu se tukaj reče drugače.«

Ravnatelj je motril profesorja Hana in profesorici Lobnikovo in Normanovo. Vsi so čakali na njegove besede:

»Gospodič Lomnik ne sme postati razredni predstavnik. Se zavedate tega?« in se je spogledal s profesorico Lobnikovo.

Njene ustnice so se še dodatno ukrivile:

»Seveda ne sme! V enem dnevu je zaslužil štiri kazenske zaradi svoje svete pravičnosti. Letošnji N4 je zaradi njega drugačen. Takšna astralna homogenizacija okoli ene osebe se še ni zgodila. Vsaj ne med, oprostite izrazu, uvoženci. Verjetno bomo morali okrepiti pritisk in pravočasno razgaliti njihove slabosti, ki jih delajo neprimerne za nadaljnji študij.«

Na njene besede se je navezal profesor Han:

»Strinjam se s kolegico Petro,« in se zareži. »Odvrzimo rokavice prijaznosti.«

Ravnatelj Brežnik je prekrizal roke, se zavalil v svoj fotelj in odvrnil:

»Gospodič si dovoli jezikati, ker ve, da je nepogrešljiv. Tukaj je pridobil mogočne zaščitnike in zaveda se svoje moči. Drugače bomo naredili,« in je po trenutku premora malce zlovešče nadaljeval. »Za razrednega predstavnika predlagajte nekoga, ki ima potencial. Preko Dijaškega sveta bom napovedal poostreno ocenjevanje novčkov pred zaključkom semestra. Korenček bomo letos obljubili že prej in mnogi omahljivci bodo sami odnehali.«

»Tudi N1 in N2?« je vprašal Han. Ravnatelj je prikimal:

»Dejan, pravila veljajo za vse. Adamijci so pripravljeni, a gostje iz zunanosti niso, ker jih samo nekaj hodi k neobveznemu pouku socializacije. Njihovo okolje jih je drugače oblikovalo. A ker gre za prihodnje bivanja tukaj, moramo poskrbeti za njihovo primernost. Korenček bo po kratkem postopku odstranil vse z dvomi o svoji prihodnosti.«

Profesorici sta zadovoljno kimali.

Profesor Han je zožil pogled:

»Tim, še nekaj je.«

Ravnatelj je prikimal:

»Prav imate. Vedno je še nekaj. Gre za poročilo centurija Vrsnika. Tudi tisti del o kršitvah varnostnih protokolov v knjižnici je odcurljal do Tiberijeve pisarne.«

»In?« so skoraj soglasno vprašali.

Ravnatelj je skomignil z rameni:

»Presenetljivo nič.«

Vsi soglasno:

»Presenetljivo nič?«

Ravnatelj je prikimal:

»Tako je. Ravno to me skrbi. Od Tiberija sem pričakoval srdit odziv.«

»Je v tem kaj hudega? Mogoče poročila sploh ni prebral.«

»Petra, to je prazno upanje. Tiberij je nadležno natančen uradnik. Ta trenutna neodzivnost je v službi njegovih interesov. V roke je dobil orožje za stisk okoli vratov vseh magijskih gimnazij in uporabil ga bo, ko bo prepričan o maksimalizaciji učinka.«

»Misliš?« je Normanova dvignila glas.

Ravnatelj je trpko prikimal:

»Verjemi mi. Tiberij ne bi odpustil še svoji mami. V primernem trenutku bo pred nami pomahal s poročilom.«

Vsi so umolknili.

Ravnatelj je na mizo položil kozarčke in steklenico z zlatorumeno tekočino in vedro prekinil turoben molk:

»Dovolj smo kravžljali svoje možgane, dajmo se malce zastrupiti. Tole je vrhunska alkimija iz okolice Petovije.«

Profesor Urban je strogo prečesaval zvedave otroške oči:

»Moj predmet ni samo šport, temveč predvsem duhovna plat miganja. Telo in duh morata delovati usklajeno, v skladu z voljo. Ste vedeli, da je dobra tretjina izstopov zaradi mojega predmeta?«

Nihče si ni drznil niti globoko zadihati.

Profesor je skoraj zmagovalno nadaljeval:

»Pri vseh disciplinah mojega predmeta gre za natančno, eksaktno znanost. Na tabli so številke, ki ločujejo povratnike v vašo sekularno zunanost od kandidatov, vrednih Adamije. To so zahtevani polletni dosežki.«

Vsi so še kar molčali.

»Pri kolegu Hanu se ukvarjate z osnovnimi mentalnimi in psihičnimi pripravami, pri meni vas čaka telesna plat in povezava z duhovnim. Zakaj se Jezus ni izognil križu, čeprav bi

se lahko?« in prečesaval razred. Iskal je »žrtev«. Končno se spogleda z bledim fantom opreznih oči:

»Miran Zavادلav!«

Miran vstane in razpre ustnice.

Profesor se zajedljivo zareži:

»Razložite mi, to je eden od temeljev tukajšnje vere.«

Miran je pogoltnil slino, bledica obraza je odstopila mesto rdečici:

»Zakaj je to pomem ...«

Profesor ga je rezko prekinil:

»Dovolj! Negativno! Dvom v pomen enega od najpomembnejših stebrov vatikanske vere meji na herezijo. Bodite srečni, da ste dobili samo negativno,« je dvignil glas in prhnil. »Dijak N1 ali N2 bi si za takšen jokajoči odgovor zagotovo prislužil še disciplinski ukrep,« zatem je sproščeno zaključil. »A vsak dijak N1 ali N2 bi hvaležno podal izčrpen odgovor.«

Miran je hotel nekaj reči, a mu je profesor s kretnjo preprečil:

»Raje molčite in se sprijaznite s to blago kaznijo za svoje nespoštljivo nepoznavanje osnov naše družbe.«

Peter se je spogledal z Liljano. Tiho je zašepetal:

»Če bi hodil k Zidarjevi, bi vedel in ne bi zinil neumnosti.«

Profesor je imel čarovniški sluh, saj je slišal Petrov šepet:

»Gospodič Lomnik!«

Peter je vstal in ponižno vprašal:

»Želite profesor?«

»Zakaj delite nasvete pri moji uri? Zakaj za podeljevanje modrosti ne porabljate prostega časa?«

Peter je stisnil ustnice:

»Gospod profesor, saj nisem,« a mu profesor ne pusti dokončati stavka:

»Takole bomo! Razred je zaradi motenja pouka kaznovan s petimi kazenskimi točkami! Ima še kdo kakšno pripombo? Zdaj je čas za glasno izražanje mnenj,« in je trdo ošinil Petra in Mirana:

»Sedite oba!«

Peter je jezo zgrabil sendvič in urno odkorakal v mrtev kot hodnika. Sledila sta mu Teja in Miha.

»Sta videla?« se je spogledal z njunima plašnima pojavama. »Do polletja nas bodo pol izbrisali. In najlepše pri tem je, ker si sami kopljemo jamo.«

»Kako to misliš?« je začebjala Teja.

»Preprosto,« je mračno odvrnil. »Lovijo nas na tukajšnjih posebnostih. Pravilo treh negativnih bo hitro pokopalo vsaj pol razreda. Če bi Miran hodil k Zidarjevi, ne bi takšne bleknili. Urban je tako suveren, ker ve, da večina ne bo izpolnila na tabli zapisanih norm. Koliko trenirata fizično koncentracijo? Kako vama gredo telesne drže? Urban je postavil magičnih pet minut. Sta sposobna?«

Teja in Miha sta se spogledala.

Peter je vzdihnil:

»Zdaj vesta. Pri vaji telesne drže ne moreš goljufati. Če te ne izdajo mišice, te izda astralni posnetek. Preboja fluidov ne moreš ustaviti, če nisi dovolj natreniral koncentracije.«

Miha je nestrpno odvrnil:

»Tebi je lahko.«

Peter ga je zaskrbljeno premeril:

»Zame veljajo ista pravila. Vsako jutro treniram najmanj pol ure, vadim tudi čez dan in zvečer si vzamem tudi uro. Kaj pa vidva?«

»Ti si,« je Miha zajecljajal.

Peter je odkimal:

»Kaj sem? Nič nisem. Vsi moji učni uspehi so plod trdega dela. Več, pravzaprav veliko več delam od vseh v razredu. Pri Zidarjevi nas je samo šest, sedem, a samo jaz nikoli ne manjkam. Sodelujem pri vseh aktivnostih in še čas za tekaški trening si najdem. Kaj pa vidva? Razmislita malo. Nočem vaju izgubiti. Zdaj je čas, da pljuneta v roke in se zakadita v trdo delo. Urban je dal te čase in datum testa zato, ker je rezultat s trdim delom še dosegljiv. Torej se vzemita v roke in začnita garati.«

Teja je še bolj zlezla vase. Miha ni vedel, kam bi s pajkovskimi udi. Poklapano sta se umaknila. Miha je zašepetal:

»Peter ima prav. Tudi midva bova morala več vaditi. Napihnjenci iz N1 in N2 vedo, kaj se zahteva, a mi tega ne vemo. Mogoče bi lahko začela hoditi k Zidarci. Vreščeča zavaljena vešča je pač ena od vstopnic v naslednji letnik. Nikoli ne mečejo polena pod noge tistim, ki hodijo k njenim uram.«

Peter je odtrgal pogled od zloščenih tal in misli o tem, kaj se tu dogaja, ko ga je ogovorila smehljajoča Minka:

»Zadnje dni te skoraj ni zunaj.«

»Očitno so se vsi profesorji odločili, da zdesetkajo moj razred. Pol razreda je v pičlih štirih dneh dobila dve negativni, a samo redki smo jo odnesli brez cvekov.«

Minka se je zresnila in nežno sedla naproti Petra:

»Vsako leto je tako. Tudi v N1 in N2 je podoben režim. Tudi tam so nekateri že vložili izstopnico. V vseh štirih razredih ste deležni popolnoma enakih vprašanj v popolnoma enakih okoliščinah. A v N3 in N4 imajo smolo, ker niso pozorni.«

Peter se je spomnil Talovih besed na prvi šolski dan. *Pozornost.*

Čeprav so tukajšnji ljudje tako podobni ljudem iz zunanosti, gre kljub vsemu za velike razlike, ki jih nihče ne izpostavlja. Samo pozorni opazijo bistvenosti, ki pripomorejo k izdelavi vstopnega razreda. Zunanost temelji na hitrosti, ogromni količini informacij in njihovi površni konzumaciji. Tukaj je popolnoma drugače. Ljudje ne hodijo po ulicah s povezanimi napravami. Med hojo ne tipkajo, med hrano ne berejo in niso obsedeni z načrtovanjem časa. Ključna sestavina adamijskega življenja je neprekinjen tok pozornosti.

Prikimal je in Minka je dodala:

»Ti imaš srečo. Zate igrajo okoliščine. Imaš zaveznike na pomembnih položajih.«

»Še vedno moram garati, da se obdržim. Veliko mojih sošolk in sošolcev misli, da je to šola, podobna našim v zunanosti. Niso pozorni na pomembne stvari. Lahko jim pomagam pri matematiki ali zgodovini, ne morem pa vaditi namesto njih. Telesno držo lahko delaš samo zase. V zunanosti je vprašanje, koliko, tukaj pa, kako.«

Minka je trpko dodala:

»Za nedelo so sami krivi.«

Zvonec je naznanil naslednjo uro.

V internatu je vladalo zlovesče razpoloženje. Poklapani otroci so se zbrali v osrednji sobi. Nova dijaška predstavница Tamara Brglez je prekinila nadležni molk:

»Negativne dobivamo, ker ne razumemo tukajšnjega sistema. Ves čas si predstavljamo, da gre sistem, ki smo ga vajeni. Predavanje, učenje, čemur sledi test in ocena. Tukaj je drugače. N1 in N2, kjer so adamijski dijaki, imajo enake preizkušnje in tudi oni so že izgubili nekaj sošolk in sošolcev. Njihova prednost je v tem, da poznajo sistem in vedo, kaj je pomembno za izdelavo

razreda. V tem tednu smo skoraj vsi dobili vsaj eno negativno. Peter, imaš kakšno idejo?»

Vse oči se obrnejo proti Petru.

»Vse negativne so zaradi pomanjkanja pozornosti. Sošolci iz N1 in N2 dnevno vadijo po tri ure. Kaj pa vi?»

Tamara je zardela:

»Saj te vaje niso ocenjevane.«

Peter se je trpko zarežal:

»Motiš se! Vse je ocenjevano, še najbolj to, kar je najmanj očitno. Kdor želi izdelati razred in si nadeti neofitovo kuto, naj že danes zvečer začne trdo vaditi. Urbanovi časi so še najmanj zahtevni, a brez njih ni uspeha drugje. Uvodni obredni komplet morate brezhibno izvesti v delcu sekunde. Kdo zmore križ, izganjajoč pentagram in heksagram narediti v petih sekundah?»

»Petih sekundah?» so ji ostala usta razprta.

Peter je stoično prikimal:

»Včasih je še pet sekund preveč. Kaj pa introspekcija? Koliko ste popisali svojih slabih lastnosti? Vse, kar je izpod petdeset, je skrajno neresno in dokazuje, da se ne poznate. Magija je delo na sebi in kako boš delal na nečem, česar ne poznaš?»

Znova je završalo.

»Zakaj nam nisi že prej povedal?»

»Je kdo vprašal? Nihče. Namesto vas ne morem delati. Sami si morate vzeti čas in trenirati osnovne vaje. Pri dihanju in telesnih držah ni plonkanja. Astralni kamerniki bodo ločili zrno od plevela.«

Tamara se je namrgodila:

»Tebi je lahko, saj,« a ji je Peter precej grobo segel v besedo:

»Prav nič mi ni lahko! Če bi vsi vadili pol toliko kot jaz, se ne bi zdaj otepali negativnih iz temeljnih magijskih predmetov. Do novega leta so nas pustili in čakali. Zdaj so pritisnili in vsi veste

za pravilo treh negativnih. Deset vas že ima dve negativni pri osnovah magije ali telesni in duhovni vzgoji. Vsi ste se bali matematike, fizike in alkimije, a te predmete se da naučiti. Je tako?»

Vsi so molče prikimali. Globoko v sebi so se strinjali s Petrovimi mislimi, čeprav jih niso marali.

»Torej pljunite v roke in se zakopljite v trening. Za spremljanja napredka si lahko vsakdo izposodi astralni kamernik.«

Nepoškodovana resnica 4: O poslušnem psu in gospodarju

Kardinal Kirk je nepremično stal in čakal na pozornost mladega šefa. Po svoje je zoprno, če si vedno samo drugi ... Kardinal Sangiovanni je listal po zaslonu in si zadovoljno mel dlani. Končno je izpod obrvi poiskal potrpežljivega Jima:

»Stvari se obrnejo, kot se morajo. Bog vedno pomaga tistim, ki si pomagajo in verujejo vanj. Bliža se konec drugega semestra in na vseh magijskih gimnazijah velja enak vzorec. Otroci iz zunanosti niso kos zahtevam našega sveta. Ostali bodo samo najboljši, najkoristnejši in najzvestejši. Tudi anomalija v Lubliani ni več anomalija.«

Jim je dodal:

»Preveril sem seznam tistih, ki se jim obeta izpis iz gimnazije. Na njem ni gospodiča Lomnika.«

Tiberij se je zarežal:

»Zakaj bi moral biti na njem? Povej mi svoje mnenje.«

Jim je oklevajoče odvrnil:

»Rešili bi se motnje. Saj menda še niste spremenili svojega mnenja.«

Tiberij je položil dlani za vrat, se pretegnil in pristavil:

»Gospodič Lomnik je motnja, ki jo moramo spremljati, ne pa odstraniti. Mogoče nam bo koristil.«

»Kot koristi prijatelju Uriju?«

»Prijatelju Uriju zagotovo ne bo koristil. On samo misli, da mu koristi, a na koncu bo požrl grenko pilulo razočaranja. Lepo je poskrbel za varnostni načrt in na ta račun smo dobili vpogled v mnoge vidike magijske varnosti. Ko se bo nabralo še več varnostnih incidentov, povezanih z magijo, bomo imeli v rokah njihove argumente. Kaj ni to lepo?«

»Kaj pa zadeva z našimi zaupniki?«

Tiberij se je zadovoljno pretegnil:

»Nič posebnega.«

Jim je zavzdihnil:

»Nič posebnega? Ne razumem. Vsak ponedeljek dobim poročilo.«

Tiberij je veselo odvrnil:

»Tako je,« je Tiberij rezko odvrnil. »Nikogar več ne potrebujemo v Petrovi bližini. Njihova poročila so večinoma samo nekoristna potrata fluida in papirja.«

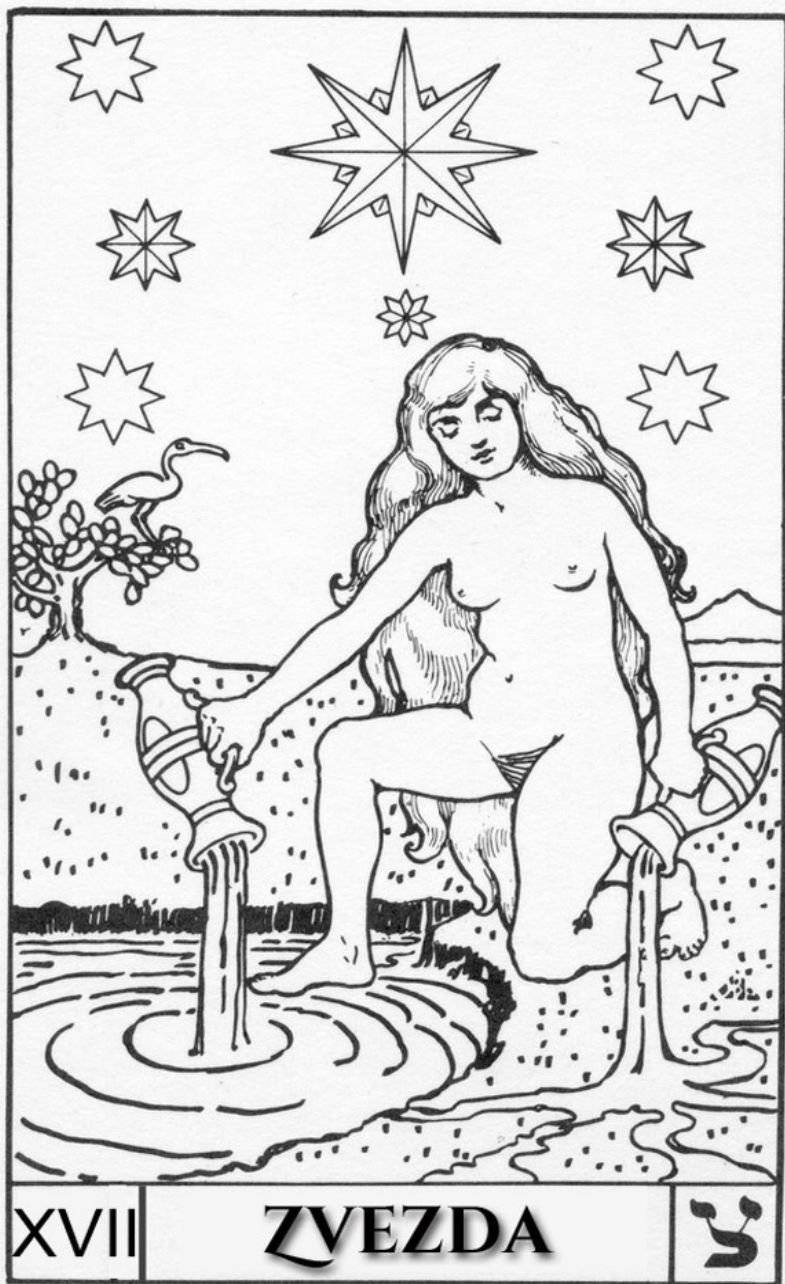
»Vi že veste, kaj delate,« je čemerno vzdihnil in želel zapustiti kabinet.

»Še nekaj,« Jim je obstal in dvignil obrvi. *Zdaj bo šef povedal bistvo.*

»Upam, da vam je jasno,« in glas mu je otrdel. »Naš namen ni lomljenje kaduceja, temveč želimo, da ga trdno drži Kurija in ne nekdo, ki poudarja vrline babilonske blodnice in svoji ženi reče Škrlatna ženska. Magija ne sme biti prosto tekajoč gospodar, temveč ponižni pes v naši službi. Se razumeva?«

Jim je pogoltnil slino, prikimal in se kratko priklonil.

Tarot adut XVII: Zvezda (Ezoterični B.O.T.A. tarot)

Quisque suas sustinet cruces.

Vsak ima svoj križ.

20. Polletnik

Otroci so pozorno spremljali zadnje napotke patra Teodozija. Iztekala se je zadnja ura rokodelstva v tem polletju. Zavrgli so s sabo prinesene potrebsčine, saj so si naredili magijska orožja iz osnovnih surovin.

Peter je zadovoljno držal magijski nož. Sicer ni izpadel kot vrhunsko umetniško delo, a je nastal v njegovih rokah, vanj je vnesel ljubečo pozornost in delo. Tudi Mihi je končno uspelo. Ves žareč od ponosa je veselo vrtel svoje orožje. Prenehal je na Petrov namig:

»Malce previdneje, da ne bo poškodbe. Tole ni primeren čas za krvno daritev, zlasti nezavedno.«

Pater Teodozij si je zadovoljno pomel dlani:

»V prvi rundi ste se naučili metalurških, šiviljskih in steklopihaških veščin. Lepo ste sodelovali, zato sem ponosen na vaše delo.«

Otroci so veselo zaploskali. Spogledali so se. Nihče od njih ni trepetal pred Damoklejevim mečem izstopa iz šole.

In še zanimivost, vsi so začeli obiskovati pouk profesorice Zidar. Je kakšna povezava med umetnostjo rokodelstva in negativnimi? Kaj pa vez med rokodelstvom in poukom socializacije?

Pater Teo jih je pomiril:

»V naslednjem polletju bomo nadaljevali z našim rokodelstvom. Seveda vas zanimajo ocene. Ponosno lahko vsem podelim odlične ocene. Pokazali ste dobršno mero solidarnosti in skupinskega duha, kar je izredno pomembno za vsakršno rokodelstvo v magiji. Lahko greste,« in namignil Petru. »Ti pa še malce ostani.«

Otroci so veselo zapustili delavnico.

»Za naslednje polletje potrebujem pomočnika. Bi sprejel nalogo?«

Peter je od presenečenja široko razprl oči. Pater Teo je zaupljivo dodal:

»Za nekatere demonstracije potrebujem nekoga z dovolj urejenimi energijami.«

Peter je prikimal.

Vrtna hiška je, navkljub zunanjemu ostremu mrazu, nudila prijetno toplino. Tal si je zadovoljno pomel dlani:

»Tole peč sem sestavil skoraj iz odpada.«

Urša ga je objela okoli ramen:

»Moj mojster za odpad.«

Minka je trdno oklepala Petrovo dlan. Tereza in Aleš sta si tesno objeta nekaj šepetala.

»Kje si našel transformacijski kristal?« je zanimalo Petra.

Tudi Aleš in Tereza sta postala pozorna. Tal je presenečeno vprašal:

»Kako to misliš, našel?«

Peter je odvrnil:

»Ti kristali ne ležijo naokoli. Zanima me, če bom kdaj moral narediti kaj podobnega.«

V prostoru je zavladala neprijetna napetost. Tal je skomignil z rameni:

»Igor mi ga je nabavil. On ima zveze. Za dovolj denarjev ti nabavi, karkoli potrebuješ.«

Minka je razbila kopreno nedoločljive napetosti:

»Saj veste, Igor nabavi vse, česar ni, najsibo prepovedano ali ne. V vsaki generaciji je vedno nekdo, ki poskrbi tudi za najbolj prepovedane stvari.«

Peter se je zarežal:

»Tudi pri nas so veseljaki v zadnjem razredu tihotapili alkohol.«

Olajšanje je leglo na družčino.

Minka je zašepetala Petru na uho:

»Teh stvari ne sprašujemo. Marsikaj je uradno prepovedano, oziroma ni možno dobiti znotraj šolskega obzidja, a šola dopušča drobno tihotapljenje. To sodi k pouku iznajdljivosti. V »S« razredu bo na to temo vsak dobil konkretno nalogo.«

Peter je nejeverno pristavil:

»Ampak transformacijski kristal ...«

Minka je pribila:

»Je pač nekaj prepovedanega in kaznivega, če te zasačijo. Kaj ni fino vaditi na toplem? Če bi zakurili z drvmi, bi nas dim izdal. Nihče si ne bi mogel zatiskati oči, da ni opazil dima kemičnega kurišča. Saj poznaš uredbo o kemičnem ognju.«

Aleš je dejal:

»Naj na glas povem,« in je zajel sapo. »Lepota transformacijskega kristala je v tem, da ne pušča sledi, kar vsi veste, torej nehajmo o tem. Raje se posvetimo temu, zaradi česar smo tukaj.«

Tal je nadaljeval:

»Peter je ravno končal prvi del rokodelstva, saj ima svojo tuniko in osnovno orožje. Torej lahko sodeluje pri nekaterih vajah. Se strinjate?«

Vsi so prikimali in začeli iz nahrbtnikov in torb vleči tunike in orožje. Tereza se je spogledala s Petrom in dejala:

»Počakajte malo. Ste pozabili na nesrečo od zadnjič?« in se zaskrbljeno spogledala s Petrom. »Saj te ne obsojam, samo opozarjam.«

Peter je hotel odgovoriti, a ga je Minka prehitela:

»Ne boj se. Si videla njegove rezultate pri Urbanu?«

Tereza je odkimala:

»Bi jih morala?«

Minka se je zarežala:

»Mogoče. Številke so podobne našim rezultatom. Urban mu je moral, s stisnjenimi zobmi, dati odlično.«

Peter je vzdihnil:

»Meni odlično, a je našel zadoščenje v uživanju, ko je kar dvanajstim zaključil z negativnim in jih po polletniku ne bomo več videli.«

Vsi so umolknili. Aleš je zožil pogled:

»Vrgel je praktično pol razreda? Urban ni nikoli zmetal več od tretjine. Umazano delo je rad prepustil Hanu ali Kačičnici.«

Peter je trpko pristavil:

»Nekje se je pač moral izživeti. Resnici na ljubo so moji padli sošolci in sošolke del nesreče kar sami priklicali. Preveč so se

zanašali na ocene pri klasičnih predmetih in so pozabili na najpomembnejše, magijski trening. Se spomniš,« se je spogledal s Talom, »ko si nam na vlaku rekel, da je pozornost ključnega pomena? Prav si imel. To lekcijo je špricalo pol razreda.«

»Ampak pol razreda?« je zaprepadeno vprašala Tereza.
»Kako se je lahko to zgodilo?«

Peter je odvrnil:

»Opozoril sem jih, a me niso jemali resno. Han in Kačičnikova sta odrešena večine umazanega dela.«

Tal je prekinil debato:

»Gremo se raje pripraviti. Peter, boš zarisal magijski krog in ga opremil s kristali?«

Peter je prikimal.

Znova se je vmešala Tereza:

»Čakajte malo!« Vse oči so se obrnile vanjo. Zaskrbljeno je dejala:

»Še vedno nisem prepričana glede Petrovega sodelovanja. Ste vi?« je vse zaskrbljeno ošinila.

Aleš se je spogledal z Uršo in Talom:

»Tereza ima prav. Nadzor fluidov še ne pomeni veščine. Tal?«

Tal se je spogledal z Minko in Petrom:

»Peter ne bo imel aktivne vloge v ritualu. Razložil sem mu že. Je tako Peter?«

Peter je prikimal. Minka je dodala:

»Nehajmo s tem. Peter bo čisto lepo opravil svojo vlogo. Je tako?« se je pričakujoče zazrla v Petra, ki je znova nemo prikimal. Tereza je pihnila:

»Naj vam bo. A če bo še enkrat prišlo do kakšnega nenadzorovanega fenomena, žal ne bo več smel sodelovati, dokler si ne nadene neofitove kute. Smo dogovorjeni?«

Aleš je takoj prikimal, Tal je dodal:

»Se razume. Nesreča se lahko zgodi le enkrat.«

Nazadnje je privolila še Minka:

»Razumen predlog.«

Hitro so se pripravili, Peter je urno navlekel tuniko.

Minka ga je premerila in zažvižgala:

»Vau! Tole si sam naredil?«

Peter je ponosno prikimal:

»Popolnoma sam. Najprej se mi je šiviljstvo zdelo malce izpod časti, a sem se hitro prepričal, da v magiji ni moških ali ženskih del, ampak so samo dela, ki se morajo opraviti. Amira mi je pomagala pri finesah. Naredila sva izmenjavo, pri steklopihaštvu sem ji malce ponudil pljuča, a ona mi je namenila malce svoje večine vezenja. Ko bi videli njeno tuniko. Prava umetnina, ki orosi oko vsaki umetniški duši.«

Tal je malce naveličano dvignil glas:

»Dajmo že narediti. Potem bo čas za občudovanje šiviljskih veščin.«

Razmestili so se na krake pentagrama. Petru so namenili zemeljski simbol. Tal mu je na hitro razložil vlogo in začel z obredom. Dodelili so mu, logično, pasivno vlogo nekakšne osi obreda.

Peter je trdno obvladoval svoje fluide. Ker je šlo za zemeljski obred, je moral ves čas molčati. Ob določenih trenutkih je v skladu s scenarijem naredil točno določeno gesto.

Začutil je kondenziranje energij, prenos magnetnega fluida iz zemeljske skorje v električno komponento astralne matrice. Toplina energij je trepetala na jesodskem robu.

Zaprl je oči. Znašel se je na vrhu poledenele gore, globoko pod njo se je, skozi meglice, vila široka reka. Nebo so zagrnili oblaki.

Strele so začele parati vse temnejše nebo. Iz meglic sta se dvignili zlovešči silhueti dveh stolpov. Spomnil se je podobne vizije. Nad enim je lebdela prikazen zlatega križa, nad drugim je trepetal srebrn pentagram, obkrožen s šestimi majhnimi heksagrami, obarvanimi z osnovnimi in njim komplementarnimi barvami. Najprej je strela udarila v stolp s križem in pojavila se je sijoča trnova krona. Strela je takoj zatem švignila v stolp s pentagramom in prikazal se je modrikast polmesec.

Naenkrat je vse izginilo. Občutil je hladna tla. Značilni vonj fluidne toplote mu je razširil nosnice. Vsi so ga presenečeno opazovali.

»Kaj je? Zakaj me tako gledate? Saj nisem ...« in negotovo potipa tla pod sabo. »Kako sem se znašel na tleh?«

Tal in Aleš sta se spogledala. Tereza je globoko vdihnila in tiho dejala:

»Zadnjič si samo odpihnil naš magijski krog. Zdaj si šel še korak dlje. Vse nas si potegnil izven običajne jesodske ravni. Od kod ti stolpa?«

Peter se je zaskrbljeno postavil na noge:

»Nikogar nisem nikamor vlekel. Naredil sem vse potrebne geste in pri zadnji sledil energijam. Tako ste mi rekli,« se je srečal s Talovim resnim pogledom.

Vse oči so se uperila v Tala, ki je skomignil z rameni:

»Zakaj me tako gledate? Kdo je lahko predvidel? Saj smo se vsi strinjali.«

Aleš je resno dodal:

»Seveda smo se. Dovolili smo, da naredi krog, čiščenje s posvetitvijo in na koncu smo ga postavili v gravitacijsko središče obreda. Služil naj bi kot nekakšen prevodnik, ker ima urejene fluide. Posledice?« je vsem namenil vročičen pogled. »Vse nas je

potegnil na berijski prag, daleč izven točke individualnosti. Še malo in od nas bi ostala prazna telesa. To pa s sabo prinese vprašanje,« se zagleda v Petra. »Kdo je Peter Lomnik? Čas je za resnico. Se strinjate?«

Tereza je zlovoljno dodala:

»Strinjam se! Zagotovo ne gre samo za urejene fluide,« je zapičila oči v Petra. Minka je poskušala nekaj reči, a jo je Peter prehitel:

»Omenili so mi, da sem mogoče nekakšen Ipsissimus. Ne vem, če je to ... Pomembno?«

V majhen prostor se je zarezal moreč molk. Nekaj trenutkov so vsi okamnelo čakali, da kdo drug kaj reče. Nihče ni hotel biti prvi. Končno je Tereza prekinila dušech plašč tišine:

»Se zavedaš, kaj si nam rekel?«

Peter je oklevajoče prikimal:

»Vem. Šlo naj bi za nekakšen astrološki fenomen, ki nastane ob grožnji krize. Seveda dvomim, da me je doletela takšna božja kazen.«

Aleš in Tereza sta se spogledala in glasno zakrohotala. Tal ju je zmedeno opazoval:

»Kaj je tu smešnega?«

Oba sta se zresnila:

»Še sprašuješ? V naš krog si pripeljal tempirano bombo. Vedeli smo, da je neobičajen, a tako neobičajen ...,« Aleš je temne oči zapičil v Minkin okamneli obraz. »Si vedela, s čim imamo opravka? Že nekaj časa si z njim, delita si energije in še kaj bolj otipljivega. Zagotovo si občutila kaj posebnega.«

Vmešala se je Tereza:

»Morala si kaj zaznati! Pri Jezusu! Ipsissimus?«

Minka je oprezno odkimala:

»Ničesar nevarnega nisem zaznala. Kako naj bi? Če bi vedela,« je izdihnila in se zazrla nekam v prazno.

Tereza je nagrbančila čelo in ostro pripomnila:

»Nekaj si vedela. Tega ne moreš skriti. Pri Crowleyevem bafometu! Stopil je v naš krog in z nami delil energije. Tole je gotovo še kdo zaznal. Kot bi se na kupu dinamita igrali z vžigalniki.«

Tal je poskušal umiriti nastalo situacijo:

»Nehajte travmatizirati. Nikomur se ni nič zgodilo. Vsi smo bili deležni vizije berijskega praga. Bi sami zmogli takšno energijsko koncentracijo? Saj smo delali z zemeljskimi energijami.«

Tereza ga je sumničavo ošinila:

»In če bi delali z jecirskimi energijami? Bi nas potem neslo v objem Adama Kadmona?« in je vanj zapičila vrtajoč pogled. »Nekaj si vedel ali vsaj slutil.«

Tal je skomignil z rameni:

»Kako naj bi slutil? Nehajmo s temi obtoževanji. V svoje dnevnike bomo popisali fenomenologijo in analizirali astralni zapis. Saj si vklopil kamernik?«

Aleš je olajšano odvrnil:

»Seveda sem ga. Ampak takoj se dogovorimo,« in je vse zaupljivo preletel, »Ta posnetek ne sme zapustiti našega kroga. Je jasno? Če bo odletel v nepovabljene roke, je kriv nekdo od tod prisotnih,« in vse prestrelil s strogim pogledom. »Smo dogovorjeni? Če bo kdo izblebetal, bom vedel in temu bom osebno polomil astralne okončine. Je jasno?«

Vsi so prikimali.

Še enkrat je glasno ponovil:

»**Je jasno?** S tem ni heca!«

Vsi so znova potrdili in Aleš je trdo zabičal:

»**Zdaj pa še Harpokratov pečat tišine!** Ne gre drugače!«

Vsi so naredili obred in ga zaključili s Harpokratovo gesto tišine.

Tereza je pripomnila:

»Jezus in vsi svetniki, se zavedate, o čem govorimo? Vam je prišlo do Ketra? Ipsissimus, mesija, nekakšen odrešenik! Peter, kdo te je s tem razsvetlil?«

Peter se je kratko spogledal s Talom in odvrnil:

»To je izjavilo kar nekaj zaupanja vrednih ljudi.«

Minka se je trknila po čelu in dodala:

»Zdaj je jasno, čemu je Peter deležen tega varnostnega načrta. Ne gre samo za kaprico nobilisa na dovolj visokem položaju.«

Tereza se je zarežala:

»Ipsissimus. Najbrž bo v naslednjih letih tod še zelo veselo.«

Aleš je prikimal:

»Vsekakor. Kar žal mi je, da nisem novček.«

Teja, Miha, Liljana in Amira so se kepali. Ponoči zapadli sneg je bil idealen za tovrstno igro. Izbrali so si prostor okoli ribnika z vodometom, ki je bil v tem letnem času samo zasnežena zaplata ledu. V žaru obmetavanja niso opazili približevanja štirih parov. Miha se je sklonil in zalučal kepo, ki je zadela Tejin plašč. Amira je znala neverjetno vešče delati kepe, zato se je Miha znašel pod točo njenih kep. Prekopical se je v globok sneg.

Teja je vreščala:

»Pa smo te!« in nanj metala kose snega. Liljana je medtem pripravila nov kupček kep. Ko jih je želela uporabiti, so se kepe spremenile v lužo. Zaklicala je:

»Ne velja z magijo!«

Amira, Teja in Miha so se obrnili proti njej. Miha je zaklical:

»Kakšno magijo? Nihče od nas,« in je zagledal približevanje iz dveh smeri. »Če nismo mi, je pa,« a ni končal stavka. Nevidna sila ga je vrgla v sneg. Zaplužil je v sveže zamrznjen sneg.

Zaslišali so glasno Andrejevo režanje:

»Pa smo vas našli. Trop uvožencev, ki ne ve, kdaj se cirkus zapre. Ker bosta samo dva letnika neofitov, ste višek,« je s kretnjo zabrisal še Tejo in režeče dvignil glas. »Kaj bomo z umazano islamko? Kakšen je to sistem, ki omogoča islamovcem in uvoženim vstop v naš, od Petra in Pavla blagoslovljen sveti hram? Smo delavnica za predelavo umazanije?« in se je spogledal z drugimi, ki so zaprli vse poti.

Mateja in Tina sta se režali. Aleš je zarenčal:

»Zakaj bi filozofirali? Islamovka!«

Amira je hitro naredila križ, pentagram in heksagram. Gal in Jan sta potegnili nože in se zlovešče režala:

»Draga moja, prva si na seznamu. Letela boš. Najprej v ambulanto, od tam pa s pomočjo čevlja številka 9 skozi prag natanko tja, od koder si privlekla svojo umazanijo.«

Liljana je hotela nekaj reči, a jo je silovita sila vbila v sneg.

»Ostani tam. Tudi ti prideš na vrsto!«

Amira je švigala z očmi. Komaj je zadrževala solze. Nasprotnikov je bilo osem. Vsi so imeli pri sebi orožje.

Andrej se je zakrohotal:

»Kaj je umazanka? Se boš zjokala? Naredili ti bomo uslugo! Islamske možgane bomo astralno oprali packarij. Okopali te bomo v čebru svinjske masti. A še prej,« se je ozrl v Miho, ki se je preklinjajoč pobiral. »Najprej pa zbrcam tebe! Ti pajek nemarni!« in začne recitirati enohijanske formule.

Miha se je prijel za glavo. Jan mu je zaklical:

»Lahko noč! Saj bo hitro mimo.«

Tėja se je postavila na noge. Še preden je lahko karkoli storila, jo je sunek sile zbil v sveže zamrznjen ribnik. Čofnila je v ledeno vodo. Poskušala je zakričati, a ni mogla. Objel jo je hromeč hlad, udov skoraj ni čutila.

Tina je siknila:

»Presneta mišja krota! Komaj čakam, da te brcnejo v luknjo, od koder si priskakljala!«

Liljana se je ritensko umikala:

»Prepovedana magija. Ko bodo, zagotovo bodo, izvedeli, kaj počnete, vas,« a jo je Andrej s kretnjo zbil na tla in grozljivo zrecitiral enohijanski obred hromljenja:

»Nič ne bodo storili. Vse vas bodo odpremili tja, od koder ste se priklatili. Adamija pripada nam! Samo nam! Pravzaprav so nam še hvaležni, ker za njih opravimo umazano delo. Prfoksi so se pomehkužili.«

Vseh osem je razširilo roke in skupaj zrecitiralo enohijanski priklic.

Miha je čutil bolečino po celem telesu. Amira je bila nemočna, in se je prikovana spogledala z Liljano. Tejo je zagrinjal mrak podhladitve. Njihove osnove niso mogle parirati mešanici prepovedane magije. Zavest se jim je začela megliti. Zvoki so postajali vse bolj oddaljeni odmevi.

Naenkrat so začutili olajšanje. Je to konec? V nekakšnem polsnu so zagledali postavo, ki je dobesedno padla med njih in zvoki so se začeli vračati. Okoli nove postave je zasijala mogočna avra. Besneče valovanje električnega in magnetnega fluida je zatrepetalo na meji med jesodskim in berijskim pragom. Hlad je izpuhtel. Začutili so toploto.

Andrej se je prvi prijel za roko. Sledili so še drugi. Peter je bliskovito izvajal gibe, ki se jih je naučil pri patru Teodoziju:

»Osem na štiri in to s prepovedanim. Res plemenito. Najdite si sebi enake!« je besno zakričal.

Aleš je kriknil:

»Ko izvejo za to.«

Peter je zarenčal:

»Naj vedo! Z dovoljenim sem preprečil izvajanje prepovedanega. Steci do svojega očija in mu povej. **Steci!**«

Priprl je oči in vseh osem je pometlo v sneg. Iztegnil je roko in s pomočjo večšega uravnavanja fluidov je polovil vseh osem nožev:

»Tole bom predal ravnatelju. Naj se on z vami zabava,« in jih še malce povaljal v snegu:

»**Ostanite, kjer ste!** Samo še en gib in bo kdo poškodovan. Še enkrat vas najdem, da nadlegujete prijatelje iz N3 ali N4, pa se bo za vas slabo končalo. Zelo slabo. **Sem jasen?**«

Ostali so na tleh. Vedeli so, da so nemočni proti golim energijam, usmerjenimi s preprostimi začetniškimi obredi.

Peter je nože pospravil v velik žep plašča in pomagal na noge premočenim Mihi, Teji in Liljani. Teja se je vsa tresla od mraza in ji je namenil malce gretja. Amira je še kar okamnelo stala, solze so ji polzele po obrazu.

Peter jo je nežno zgrabil za nadlaket:

»Amira, konec je. Te barabe se nikomur od vas ne bodo več upale približati.«

Amira je še kar hlipala:

»Ko bi slišal, kakšne grozne besede je rekel. Zakaj me tako sovraži? Zakaj? Kaj sem mu storila? Kaj?«

Peter jo je razumevajoče objel okoli ramen:

»Ne sekiraj se zaradi njega. Strahopetec je pogumen, ko jih gre najmanj dva na enega. Boji se te. To je. Strah ga je tega, kar si. Ne boj se ga.«

Amira je naredila ježno šobo:

»Nad nami so se znašali s prepovedanim. Kako naj se branimo? Dajmo še mi,« a stavka ni končala. Peter jo je srepo odmeril:

»Če se podaš na Andrejevo pot, mu boš postala enaka. On se ne zaveda, da s prevarami hodi po lažji poti, ki vedno vodi navzdol. Ne sledi mu tja dol! Sicer pa zdaj ve - če se ti približa, bo imel opravka z mano.«

»Hvala ti. Res si zlat,« je dvignila velike oči. Obrisala si je solze.

Pristopili so še premražena Teja, Miha in Liljana.

»Kako si nas našel?« je zanimalo Liljano.

Peter je zamahnil z roko:

»Njihovo štorasto mešanje enohijane in teleme sem zavohal, ko sem zaključil vajo dimenzioniranja. Okleval sem, saj ni veliko manjkalo in bi jih lastna packarija izstrelila v siva nebesa. Nisem vedel, da se izživljajo nad vami. Ostalo veste.«

»Hvala ti,« je dodala Teja. Tudi Mihi se je obraz razlezel v nasmeh hvaležnosti.

Profesorica Normanova je pokazala posnetek:

»Tole ni več tako nedolžno.«

Ravnatelj Breznik je nagrbančil čelo in zaskrbljeno pihnil:

»Prav imate. Tole so si gotovo ogledali tudi Vrsnikovi fantje.«

Normanova je stisnila ustnice in ježno pomežiknila:

»Takšen incident ne bo smel mimo disciplinske.«

»Preden spišeš disciplinsko mapo, bi te nekaj vprašal.«

»Ja?« je dvignila glas.

»Kdo in zakaj bo obtožen?«

Normanova je hladno odvrnila:

»Zakaj sprašuješ. Saj veš, kako gre v tem času. Gospodične Hasanovičeva, Hribernikova, Tomšetova in gospodiča Kovač in Lomnik so sodelovali pri prepovedanih okultnih fenomenih. Gospod Blaznik bo zagotovo zahteval ukrepanje, saj postaja res nevarno. Predlagam tedenski suspenz pred izključitvijo in za vsakega od njih pet kazenskih točk.«

Ravnatelj se je glasno zakrohotal:

»Ste resni? Centurij Vrsnik bo zagotovo poročal svojemu šefu in v njegovi mapi bo drugačna interpretacija posnetkov. Saj sama vidiš potek incidenta.«

Normanova je dvignila glas:

»Tim, ne moreš pred disciplinsko poslati sina uglednega meščana Lubliane in zraven primakniti še sedem odličnjakov in odličnjakinj. Na drugi strani so gostje. Kako bo to videti?«

Ravnatelj se je zresnil:

»Helena, v tem primeru moramo drugače postopati. Astralni in varnostni kamerniki so posneli napad otrok iz N1. Ni šlo za običajno obračunavanje ali igro z nesrečnim zaključkom, temveč so napadalci posegli po prepovedani magiji. Ne samo to. Igrali so se z nevarno mešanico, ki jo obvladajo samo na univerzitetni stopnji. Pretiravali so in na njihovo žalost je posegel gospodič Lomnik. Pravzaprav še dobro, da je stopil vmes, saj so njihove nespretno izvedbe obilno puščale. Verjetno bi brez Petrovega posega odleteli, še preden bi zaključili svoje izživljanje.

Vse je natančno zabeleženo. Nesrečni uvoženčki se zaradi presenečenja niso niti branili. Mulci in mule so jih pometali kot vreče krompirja. Pri gospodični Kališnik je šlo za igro s nesrečnim koncem, odločitev o izključitvi smo zlahka sprejeli. Pri tem incidentu gre za nekaj čisto drugega, saj gre za očiten napad.«

»Gospodič Lomnik je potem,« a ji ravnatelj ni dovolil končati stavka:

»Gospodič Lomnik jih je ubranil z dovoljeno magijo. Če tole pride pred disciplinsko, bodo gotovo padla vprašanja glede prakticiranja prepovedane magije in magijske varnosti. Strinjava se glede stroge obravnave uvoženih, a v tem primeru odpade običajni postopek. To ne sme v javnost! **Pika!**«

»Tim, poslušaj me do konca!« je vztrajala Normanova. »Mladi Blaznik bo gotovo potožil svojemu očetu. Stari bo že zaradi časti svojega imena vložil prijavo na inkvizicijsko tožilstvo, vmešala se bo tudi provincialna inkvizicijska legatura. Ugodili mu bodo in sprožili postopek, kjer se bodo spretno izognili omembi prepovedane magije. Dobro veš, česa so sposobni dragi dijaški advokati. Imaš kakšen predlog, ki nam z vratu sname grožnjo Blaznikovih zveri?«

»Res ne razumete? Na nasprotno stran se bo zagotovo postavil pomemben nobilis, ki se ne bo hotel ločiti od svoje igrache. Že zaradi sovraštva do ambicioznih plebejcev se bo angažiral in obtožnica se bo sesula.«

Normanova je globoko zajela sapo:

»Tu ne gre za moje želje! Nisem si zaželela takšnega obračunavanja med otroki.«

»Razumem vas, a tokrat so se spravili na napačne. Če pride do postopka, bo nobilis Geldebert zagotovo vključil vrhunskega advokata, ki bo raztrgal obtožnico in diskreditiral tvojo disciplinsko komisijo. Padale bodo glave, a ne otroške, temveč naše, tvoja, moja in še čigava.«

Profesorica je nemo obsedela. *Tim ima po svoje prav. Če se ne bi vtaknil gospodič Lomnik, bi šlo skozi, tako pa...* Roteče je dejala:

»Nekaj morate storiti.«

»Saj bom. Pritisnil bom na Dejana. Lahko smo zamižali na eno oko, dokler nam nobilis Geldebert ni nakopal posebnega varnostnega načrta za svojega uvoženega prijatelja. Če se ne bi vpletel gospodič Lomnik, bi vam prepustil proste roke. Seveda pa moram v skladu s politiko šole kaznovati tudi uvožene nesrečnike. Vsakemu, razen Lomniku, daj po eno kazensko točko, ker se niso niti poskušali ubraniti. Takšne mevže ne sodijo na mojo šolo.«

Profesorica Normanova se je zagledala v sliko Aleistra Crowleya:

»Kaj nas vse še čaka?«

Tajnica Agnes se je privošljivo zahihitala:

»Gospodič Lomnik, očitno ste zaljubljeni v ravnateljstvo pisarno. Mnogi disciplinski rekordi se bodo imenovali po vas. Lomnikova pokora, Lomnikova kazen za jezikanje in podobno.«

Peter je stoično prenašal njeno pridigo. Najraje bi ji usta s čim prelepil ali ji vsaj kaj rekel, a je molčal. V torbi je imel zbirko zaplenjenih nožev. Agnes je opazila, da ni prišel praznih rok. Svojo blebetajočo pozornost je usmerila v šolsko torbo:

»Zakaj ste prišli s torbo? Saj gospoda ravnatelja ne zanimajo vaše reči.«

Peter je še kar molčal. Komaj se je zadrževal. Začutil je vretje fluidov, a ga je držal pod pokrovom.

Končno je Agnes prekinila svoj nadležni monolog:

»Gospodič Lomnik, gospod ravnatelj vas pričakuje.«

Peter je prikimal in stopil do odprtih vrat, ki so se takoj zaprla za njim. Ravnatelj je naredil prijazen obraz. *To je verjetno slabo znamenje. Stričkasta faca vedno prinese kazen.*

»Gospodič Lomnik, znova ste sodelovali pri disciplinskem incidentu. Tokrat samoiniciativno.«

Peter je nemo dvignil brado.

Ravnatelj je z mirnim in prijaznim tonom nadaljeval:

»Poleg vas je sodelovalo osem dijakov in dijakinj N1, dve dijakinji in dijak iz N4 ter dijakinja iz N3. Se strinjate?«

Peter je zdolgočaseno pritrdil:

»Temu ne morem ugovarjati. Zagotovo imate natančne podatke.«

»Ta disciplinski incident je precej nenavaden za vse, ki vas ne poznajo. Običajno se igra z magijo, kjer se soočijo N4 in N1, vedno konča v škodo N4. Včerajšnji incident se je končal,« in je poudaril, »**drugače**.«

Peter je molčal.

Ravnatelj je še kar držal prijazni ton:

»Osem odličnih dijakinj in dijakov iz N1 ima zagotovo kar konkretne astralne modrice. Se strinjate?«

Peter je skomignil z rameni:

»Če vi tako pravite.«

Ravnatelj je vstal, se nasmehnil in vprašal:

»Imate kaj za reči?«

Peter je položil torbo na tla, jo odprl, izvlekel zvezane nože in jih položil na ravnateljevo mizo:

»Gospod ravnatelj, tole pove več od gore besed. Odličnjakinje in odličnjaki so svojo odličnost dokazovali tudi z orožjem. Ker sem želel preprečiti poškodbe, sem jih razorožil. Slišal sem, da so kazenske točke dobile tudi žrtve. Najbrž ste me poklicali, ker veste, da sem pobral orožje, uporabljeno za izvajanje prepovedanega. Če nože podvržete astralnemu skeniranju, boste na njih zagotovo našli sledi prepovedanih okultnih praks,« in je zdolgočaseno skoraj zašepetal. »Ti vedno ostanejo v nespretnih rokah in sošolke in sošolci iz paralelke so bili precej nenatančni

pri izvajanju prepovedanega. Pravzaprav bi moral samo malce počakati in bi se sami odstrelili v zaprti oddelek lazareta,« in je pogled zdolgočaseno uperil v strop.

Ravnatelj je pogoltnil slino. Roke je položil na hrbet in živčno stiskal dlani. Stričkasta faca je izginila. Nagrbančil je čelo. Hotel je nekaj reči, a ga je Peter prehitel in odločno prekinil molk:

»Vi in profesorica Normanova sta iz našega sveta.«

Otrok pred njim ga je presenetil. Sapa mu je zastala. *Od kod ve? Kako ve?* Odgovor je prišel sam od sebe:

»Ves čas dokazujete, da ste, navkljub poreklu, pravi adamijec. Pravzaprav želite postati bolj adamijski od rojenih adamijcev. A globoko v sebi ste razdvojeni. Zaradi bremena te razdvojenosti, zlasti v času do polletnika, postavljate pred novčke izzive. Rojenim adamijcem tiho dovoljujete, da odstranijo tiste, za katere smatrajo, oziroma smatrate, da niso dovolj močni za resne magijske izzive. Žrtve so tisti, ki so na dobri poti, da zaradi ocen izdelajo razred, a jih, po ne vem kakšnem ključu, smatrate za nevredne Adamije. A za prave adamijce boste vedno uvoženi in tako se bodo do vas obnašali. Njihovo sprejetje je odvisno od koristi, ki jih imajo od vas. In eno od meril je vsakoletna čistka med uvoženimi novčki. Se motim?«

Rdečica je silovito udarila v ravnateljev obraz. Petnajstletnik ga je, kot še nihče, verbalno oklofotal. *Kako sem se lahko znašel v tako bednem položaju? Mulc me je oštel kot mulca. Brez strahu stoji in čaka na odziv. A kaj naj rečem?*

S stisnjenimi ustnicami je zrl v zaplenjene nože. Tudi brez mulca bi vedel, da so na ročajih odtisi lastnikovih fluidov in sledi prepovedane magijske prakse.

Končno je zajel sapo in obvladano odvrnil:

»Za novčka z disciplinskimi rekordi ste predrzni,« in je

dvignil glas. »Veste, da vas lahko kaznujem tudi z najstrožjo kaznijo?«

Peter je kljubovalno dvignil brado:

»Seveda me lahko. Ta hip mi lahko izdate ravnateljev disciplinski sklep o izključitvi, a ste v dvomih. Zagotovo se bom za pomoč obrnil na nobilisa Geldeberta, ki se verjetno ne bo strinjal z vašim postopkom. Zagotovo,« je trdo pristavil, »ne bo dopustil nepravilne kazni. Če je v tem primeru kdo potreben strožje kazni, so to angelčki iz N1 in ne zato, ker so namahali moje prijatelje, temveč zaradi zlorabe nevarne mešanice enohijanske in telemitske magije. Vi znate posledice bistveno bolje oceniti od mene. Torej?«

Ravnatelj je ostal brez besed. Še noben novček ga ni oštel kot malega otroka.

Oprezno je odvrnil:

»Zdaj se čutite močnega, ker ste nobilisov varovanec. A kaj potem, ko vas nobilis Geldebert ne bo več potreboval? Samo mislite si, da mi lahko pridigate o pravičnosti. Ste samo nadarjen posameznik s potenciali, a hodite po nevarnem robu. V vsaki generaciji odstranimo kakšnega obetajočega dijaka. Zapomnite si to.«

Peter ni odmaknil pogleda z vročičnih ravnateljevih oči:

»Kazenske točke za žrtve napada s prepovedano magijo zagotovo ni pravica.«

Ravnatelj je hladno pristavil:

»Kaznovani so za izkazano pasivnost.«

»Tako zdaj pravite. Če bi se uprli, pa bi jih kaznovali zaradi aktivnega sodelovanja v izgredu z magijo. Je tako?«

Ravnatelj je požrl slino in trdo odvrnil:

»O tem, kaj bi bilo, če bi bilo, se ne bom pogajal. Poklical sem

vas, da mi obljubite molk glede incidenta. O njem ne boste več spregovorili. Sva zmenjena?»

Petra je presenetila nenadna popustljivost. O tem ni hotel več razmišljati, zato je odločno prikimal:

»Strinjam se, gospod ravnatelj. Najbolje je, da ta incident ostane znotraj zidov ustanove. Zagotovo nihče ne želi, da izvajanja prepovedanih in nevarnih okultnih praks pridejo v javnost.«

Rezidenca v Aquileji se je kopala v zimskem soncu. Veter je odgnal dolgočasne megle, značilne za ta letni čas. Uri je odložil tablico in se zazrl skozi okno. Zase je zamrmral:

»Takšni incidenti gredo Tiberiju na roko.«

Zaslišal je približevanje in se obrnil:

»Klavdija! Nekam razburjena si videti.«

»Razburjena? Kdaj si mi mislil povedati za Ženitni komite?»

»Draga moja, saj veš, kdaj in kako se ustanovi ta komite. Ves čas ti govorim o njem in zdaj si presenečena. Njegovega veličanstva nebeški gospod ni obdaril z moškim potomcem, a ti jih boš kmalu imela sedemnajst. Torej je ustanovitev komiteja že v zamudi. Si mislila, da ga ne bodo sestavili? Glede na kršitev dvorne etike se drugače ni moglo iziti. Sama,« in se je zarežal, »si dala povod. Nihče noče tvegati, da boš za osemnajsti rojstni dan brez ustreznega uradnega zaročenca.«

»Kar smej se! Tebi nihče ne bo vsilil brezdelnega puhloglavega trota s slabim zadahom. Kdaj se bo našel vladar z resničnimi jajci in dovolil dedovanje prestola tudi jajčnikom?«

Uri je od presenečenja zajel sapo:

»Ljuba duša! Od kod ti to?«

Klavdija je kljubovalno obrnila glavo:

»Med ušesi imam še kaj več od prostora za srkanje tračev.«

»Ti in tvoje intrige. Je še kaj pomembnega?«

Deklica je jezno nagrbnčila čelo, se obrnila in trdo odkorakala. Čeprav je bila videti starejša kot v resnici, je v svojem bistvu še vedno krhka deklica v najobčutljivejših letih.

Uri je od olajšanja vzdihnil. Vznemirilo ga je zadnje poročilo centurija Vrsnika. *Če varnost tako pušča tudi na drugih magijskih gimnazijah, bo Tiberij imel dovolj argumentov za konkreten poseg v ureditev srednješolskega magijskega izobraževanja.*

Klavdija je v sosednji sobi zrla v oddaljeno morje in ostanke razkrajajoče megle. Z mislimi se je vrnila na zadnje srečanje s Petrom. Polglasno je samo sebe vprašala:

»Kje si? Kaj počneš? Na srečo te ne čaka krojač usode v podobi komiteja senilnežev.«

Za sabo je zaslišala mehak glas:

»Vaše veličanstvo, tudi gospodiču Lomniku ni lahko.«

Sunkovito se je ozrla in ustnice so ji obstale v mehkem nasmešku:

»Andreas! Imate kaj novic?«

Mož v ugledni obleki se je kratko priklonil, na njen namig oprezno vstopil in zaprl vrata:

»Vaše veličanstvo, Peter je sodeloval v izgredu, kjer je preštel astralne zobe kar osmim odličnjakom iz elitnega N1. Potem jih je napel še ravnatelju, ker se mu zdi krivično kaznovanje žrtev napada. Ko bi videli, kako otroci obračunavajo med sabo in del vodstva šole pred tem miži vsaj na eno oko. Prijatelja Petra rešuje samo zaščita vašega strica.«

»Zagotovo je dobil poročilo o tem, a mi ni ničesar povedal.«

»Če mu slučajno omenite, izpustite moje ime. Nočem, da me premestijo na drugo delo. Že tisti obisk kampusa mi je v

kartoteko prispeval manjšo črno piko.«

Klavdija je zamahnila z roko:

»Seveda vas ne bom zašpecala. Ko bi se lahko pretihotapila iz te zlate kletke!«

»Vaše veličanstvo, to je žal misija nemogoče. Vse sodelujoče pri takšnem projektu bi vrgli levom v zabavo vatikanske drhali. Verjetno vas še niso blagoslovili z ogledom zaporniških gladiatorskih iger.«

»To bi takoj ukinila,« je srdito dodala. »Tudi najhujši morilci, posiljevalci in tatovi si zaslužijo humano usmrnitev. Še tako pravičen uboj v službi zabave se mi zdi skrajno odvraten. Nobena žival ne ubija iz zabave.«

Andreas je prikimal:

»Razumem vas, vaše veličanstvo.«

Klavdija se je navihano zasmejala:

»Si bom že izmislila, kako do Petra. Jutri pride Enej, moj edini prijatelj iz Vatikana.«

V knjižnici je vladal običajni šepetajoči vrvež. Še tri dni do konca polletnega ocenjevanja, zatem sledi polletnik. Minka in Peter sta sedela za študijsko mizo na robu splošnega knjižničnega oddelka. Minka je prva prekinila tišino in šepetaje vprašala:

»Zakaj si še kar napet?«

Peter je dvignil glavo:

»Zakaj profesorji dovolijo izgrede s prepovedano magijo? Moral sem se zagovarjati, ker sem preprečil hujše poškodbe. Igra z noži se mi ni zdela tako nedolžna.«

»Uvoženi, oprosti izrazu, ne razumete našega sistema. Mogoče je šola podobna vašim šolam, a je kljub vsemu zelo drugačna. Sam si rekel, da vas samo peščica obiskuje predavanja

in delavnice profesorice Zidarjeve. Si opazil, da nihče, ki je pri njenem pouku, ni pred izključitvijo?»

Peter je zlovoljno odvrnil:

»Opazil sem. Na sestanku razredne skupnosti ves čas opozarjam na njen pouk. Razumem negativne zaradi neznanja. Za vse morajo veljati enaka pravila in pri ocenjevanju tudi veljajo. Drugo so disciplinski izgrede. Vedno so kaznovane žrtve, nikoli napadalci. To je problem. Odkriti rasizem, če temu lahko tako rečem.«

»Rasizem?«

Peter je trpko pripomnil:

»To besedo uporabljamo v zunanosti in pomeni negativno ločevanje na osnovi vere, barve kože in podobnega. Rasno segregacijo iskreno sovražim. Rasizem je strah pred tujim in je najhujše breme vsake družbe, ki se vedno slabo izteče. Prej ali slej pride grozljiv račun, ki ga vedno plačajo nedolžni.«

Minka je zaprepadeno vzdihnila:

»Tukaj tega ne poznamo.«

Peter ji je zabrusil:

»Še kako vam je to znano. Beseda uvoženček je rasistična opazka in mi od zunaj smo privzeto manjvredni in sistem se tako obnaša do nas. A to še ni najhujše. Islamovci nimajo državljanskih pravic. Samo zaradi vere morajo plačevati dodatni davek in kljub temu nimajo možnosti pridobitve državljanskih pravic. To je rasizem na osnovi vere. Pri nas je rasizem anomalija, tu je del sistema.«

Minka je prebledela:

»To ni to. Islamovci imajo svoje cesarstvo. Naj se tja preselijo, če jim tu ni všeč.«

»Vidiš, zato so na mejah potrebni neprebojni zidovi. Verjetno ni samo Sveto rimsko cesarstvo negativna izjema, podobno je

mogoče tudi drugod v Adamiji. Zato tukaj nimate in ne morete imeti miru, temveč samo predahe premirja med vojnam. Vsako od cesarstev je samozadostno, zato skoraj ne poznate mednarodne trgovine, niti nimate sistema kolektivne varnosti.«

Minkine oči so padle v tla. Globoko je zajela sapo:

»Naše cesarstvo je krščansko cesarstvo vatikanske vere. Krst je vstopnica v dvorano državljanov. Saj imate tudi v zunanosti načine za pridobitev državljanstva. Ne reci mi, da na meji vsakomur daste državljanstvo in vsi imajo vse pravice.«

»Seveda ne damo,« je mirno odvrnil. »Državljanstvo je odvisno od veliko pogojev, a nobeden od njih ne zahteva spremembo tako pomembne lastnosti osebnosti, kot je vera. Pri nas je to, čemur tu rečete vatikanska vera, samo ena od religij in državljanstvo ni odvisno od verskega ali krvnega porekla.«

»Kam bi prišli, če bi mi sprejeli vse, a nas nihče ne sprejme? V Perziji, Afriki ali Hunskem imperiju je vatikansko krščanstvo občasno preganjeno in na mnogih območjih prepovedano. Perzijski kalif niti ne pomisli, da bi vatikancem priznal pol toliko pravic, kot jih mi privoščimo islamovcem,« in se našobila. »Kdo je zdaj rasist?«

»Saj nikogar ne obsojam. A nehajva se prerekati o tem, saj nimava vpliva. Polletnik je tu in morala bi razmišljati, kako fino preživeti zaslužene počitnice.«

Minka se je razvedrila:

»To je že boljše. Boš ostal ali šel domov?«

»Razmišljam,« je zamišljeno dejal. »Mogoče grem domov za tri dni in se potem vrnem.«

»Potovanje iz našega v vaš svet in obratno je možno samo z odobritvijo Migracijske. V tajništvu se moraš dogovoriti glede natančnega urnika prehodov.«

»Torej moram k Agnes,« je bol zase zamrmral in veselo dodal.

»Tukaj sem že nekaj mesecev, pa še nisem vedel tega. Hvala,« in je segel po njeni roki. »Kar dogovoriva se. V petek popoldne grem domov, pridem v torek ob pol desetih. Velja?« se je nasmehnil, stisnil drobno dlan in se zazrl v oči, skrite za elegantnim modrim okvirjem. Znova ga je oblila prijetna toplina.

Razglasitev rezultatov drugega semestra ni potekala nič drugače kot razglasitev prvega. Samo A1 amfiteater je bil precej manj poln. Teja je med čakanjem prhnila:

»Samo včeraj jih je deset podpisalo prostovoljni izstop.«

Miha je zašepetal:

»Tako bodo pri nas dobili še eno priložnost. To je neka vrste podkupnine za pravočasen izstop vseh, ki si dovolj ne zaupajo. Po svoje razumljivo.«

Pred katedrom so se pojavili ravnatelj Brežnik, podravnateljica Normanova, profesor Rebernik in znova ves sluzast dijaški predsednik Oberčkal.

Otroci so hitro potihnil in pričakujoče čakali ravnateljeve besede. Vedeli so za scenarij zaključka.

Po zadnjem ravnateljevem pozdravu so se otroci vsuli iz dvorane.

Vlak je nežno potegnil. Peter je zrl skozi okno in mahal Minki. Miha je komentiral:

»Uf, sta se carsko zalizala.«

Teja ga je sunila:

»Znova ti.«

Peter je zamahnil z roko:

»Pusti ga, saj je izgubljen primer. Vračam se v torek.«

Teja je navdušeno dodala:

»Torej boš spoznal čisto pravo adamijsko družino!«

Petru so se zasvetile oči:

»Upam.«

Nepoškodovana resnica 5: O etiki

Tiberij je med strmim pristajanjem službenega brzca opazoval veličastno vatikansko panoramo. Vedno znova ga je presunila veličina prestolnice. Prefekt kongregacije si je lahko privoščil pravo letečo palačo s prioritetnim koridorjem. Jim je med pristajanjem popolnoma okamnel. Voščen obraz je izdajal strah pred letenjem. Tiberij se je nasmehnil:

»Vas še vedno muči nelagodje?«

Jim je trdo odvrnil:

»Saj ni nič, le nelagodno mi je, ker mi želodec hoče ulti skozi usta,« in pokazal je sled nasmeška.

»Kongregacija je kupila najboljši brzec Pneumob P320, a vam gre želodec v grlo?«

Jim je nemo zrl predse. Tiberij ga je rad zbadal na skupnih letih.

»Si uspel med odpiranjem strahu pred izgubo želodca pregledati seznam?«

Jim se je kislo nasmehnil:

»Sami zaupanja vredni kardinali. Ste prepričani, da se bo senat strinjal?«

»Nikomur se ne bo ljubilo vtikati v seznam, ki ga je pripravil senatni komite.«

Jimove oči so oživele:

»Kaj, če se oglasi nobilis Geldebert? Saj pri tej zadevi nima

glasu, a v senatu ima precej podpornikov. Smo pripravljeni na njegove manevre?»

Tiberij je suho pripomnil:

»Priatelj Uri ni nasprotoval, saj se zaveda, da ne more ničesar spremeniti. Klavdije ni zmožgal prisiliti v spoštovanje tradicionalne dvorne etike, zato noče dvigovati prahu. A samo to ni dovolj. Pripravil bom Konstanco, da poda izjavo o dvorni etiki,« in je vzdihnil. »Ni lepšega od mlajše sestre z ambicijami.«

Brzec se je dotaknil tal in obmiroval. Tiberij se je gibčno postavil na noge:

»Vatikan,« je priprl oči in globoko vzdihnil. »Komaj čakam, da vdihnem žlahtni zrak prestolnice sveta!«

Tiberija je čakala kolona vozil in pretorijansko protokolarno spremstvo. Z Jimom sta vstopila v veliko limuzino. Ko so se vrata zaprla je vzdihnil:

»Nikogar ne potrebujeva.«

Jim je samo oprezno prikimal in opazoval približevanje tunela, ki bo kolono popeljal v mestni vrvež. Elitna zračna luka Klavdij Meroving je bila samo pol ure vožnje od Vatikanskega griča, središča Vesoljne cerkve.

Tiberij je razbil malce nadležno tišino:

»Kaj mislite o mojem predlogu glede Konstance?«

»Kaj ni malce premlada za javno objavljanje politično občutljivih ocen?«

»Ko gre za stabilnost cesarstva, ni zaradi svojega položaja nikoli premlada. Zlahka jo bom prepričal, da bo rekla natanko to, kar bom od nje zahteval.«

Jim je položil dlani eno v drugo in naredil pozo bogaboječega spokornika:

»Torej bo štirinajstletnica delila nauk o etiki?«

Tiberij je trdo prikimal:

»Dvorna etika ni kodeks, edikt ali enciklika, temveč je tradicija. Kršitev tradicije je izmuzljiva kača, a tudi ta ima, kot vsaka njenega rodu, rada sonce. Torej zvabimo s toploto na plano to kačo ...«

Tarot adut XVIII: Luna (Ezoterični B.O.T.A. tarot)

*Satius est pedibus labi quam lingua.
Boljše se je spotakniti z nogami kot z jezikom.*

21. Pri Barsinovich

Peter je nestrpno pogledoval skozi okno. Minko je zagledal v spremstvu debelušnega moža zagorelega obraza.

Veter je vrtinčil drobne snežinke. Minka je stekla proti njemu in ga objela:

»Z mano je oči. Tako ne bova izgubljala časa z javnimi prevozi.«

Objeta sta pristopila k krepkemu možu. Minka ju je predstavila:

»Oči, to je Peter Lomnik, poseben novček iz zunanosti,« in potem še predstavila očeta. »Peter, to je Lucij Barsin, moj oči.«

Fant in mož sta se previdno rokovala. Peter je zaznal na Lucijevem obrazu brazde previdnosti s kančkom nenaklonjenosti. *Seveda, rojena adamijka je domov pripeljala uvoženega plebejca, ki je za povrhu še novček. Razumljivo.*

»Moj avto je tam,« je pokazal v smer majhnega parkirišča. Minka je čutila napetost:

»Komaj čakam, da ti pokažem svojo sobo!«

Vmešal se je Lucij:

»Vrata boš pustila odprta. Peter,« je rahlo dvignil glas in ga rahlo obarval z nestrinjanjem Minkine izbire, »spal boš v sobi za goste. Mi smo spodobna adamijska družina.«

Petru je ostal cmok v grlu in je kratko odvrnil:

»O tem ne dvomim.«

Posedli so se v avto. Lucij je Petru ponudil sovozniški sedež in Minka je morala sesti na zadnjo klop.

Avto je neslišno in mehko potegnil. Peter je ves čas molčal. Čutil je vse močnejšo Lucijevo odbojnost. *Upam, da bova z Minko kakšno sekundo sama. Če so vsi njeni tako nastrojeni, bo zelo mučno.* Avto je po plačilu mitnine prečkal mestna vrata in se priključil vrvežu superceste. Ostal je na najnižjem pasu, saj so kmalu zavili na lokalno cesto. Pred megličasto panoramo zunanjega obzidja je zagledal skupino hiš z razkošno odmerjenimi parcelami. *To je torej vas po adamijsko.* Avto je zavil k prvi hiši. Minka je tiho komentirala:

»Naša hiša je prva v smeri Lubliane. Emona Minor sicer nima,« a jo je Lucij grobo prekinil:

»Gosta gotovo ne zanima zgodovina naše bogaboječe vasi.«

Peter je hotel nekaj reči, a je raje molčal. V daljavi, za oddaljenim zunanjim obzidjem, je prepoznal Krim in druge hribe okoli Ljubljanske kotline. *Čemu je namenjeno to obzidje? Niti na zemljevidu ga ni in nikjer ga ne omenjajo.*

Izstopijo iz avta, Minka je prijela Petra pod roko, Lucij jo je osorno opomnil:

»Pazita na spodobnost. To je dobra adamijska vas.«

Minka je naredila šobo:

»Oči!«

Lucij je ostal hladen:

»Že to, da bo prespal pri nas, je na meji moje tolerance. Mladi bi morali bolj skrbeti za krščanske kreposti.«

Minka je odvela Petra od Lucija, ki se je napotil v veliko gospodarsko poslopite.

V dnevni sobi mu je najprej padla v oči debelušna ženska rdečih ličnic in živahnih oči z lasmi, spetimi v figo. Šele hip zatem je opazil še drobno deklico in krepkega fanta mrkih potez.

»To je Peter, o katerem sem vam pravila.«

Mrki fant je nejevoljno pihnil:

»To je torej ta uvoženec.«

Peter je stopil naprej, Minka je preslišala opazko in predstavila družino:

»To je mami Jožefa, mlajša sestra Mia in starejši brat Lucij mlajši, ki bo, če bo Bog dal, nekoč Lucij starejši. Njegova žena Marija dela v lokalni trgovini. Vsi smo preprosti ljudje.«

Mati je dodala:

»Mi smo spodobni, bogaboječi adamijci.«

Peter se je ob tem ponavljanju »bogaboječi ali spodobni adamijci« kislo nasmehnil:

»Me veseli, da sem vas spoznal.«

Mia je hlastno vprašala:

»Kako je v zunanosti? Baje tam nimate magije in sploh ne veste za Adamijo.«

Peter je vedro odvrnil:

»Res je. Zunanost je popolnoma drugačen svet, a vendar tako podoben Adamiji. Bog je povsod vsemogočen in zato velja enaka božja volja.«

Lucij mlajši je trdo dodal:

»Ne vem, če svet zunanosti vodi božja volja. Tudi jaz sem hodil v šolo. Na klasični gimnaziji sem zdržal dve leti. Pravi adamijci delamo in ne izgubljam časa z neumnostmi.«

Peter je umolknil, Minka je ogorčeno dejala:

»Lucij! Zakaj si takšen? Obljubil si, da boš vljuden.«

»Saj sem.«

Jožefa je prekinila začetek prepira:

»Otroci, gosta imamo, torej se lepo obnašajte. Pokazala ti bom sobo. Spal boš,« in je strogo dodala, »nasproti naju z Lucijem.«

Peter je prikimal in ji sledil.

Minka je položila roke na boke in se nasršila:

»Kaj si bo Peter mislil, če boš tako govoril?«

Lucij mlajši je vstal in jezno odvrnil:

»Ob vseh spodobnih adamijcih si našla uvoženca. Kaj bodo rekli sosedje? Raje ne pomislim, kaj bo Marija prestajala v trgovini! Res ne vem,« je jezno vzdihnil, »čemu ženske potrebujete šolo?«

Minka se je našobila:

»Malo mi je mar za vaše čenče.«

Lucij ji je zabrusil:

»Pa bi ti moralo biti mar! Mi smo tvoj svet in družina!«

Nagrbančila je čelo, se sunkovito obrnila na peti in zapustila sobo. Čez čas se je slišal samo tresk z vrati.

Peter se je vrnil v dnevno sobo:

»Kje je Minka?«

Lucij je pogledal stran:

»V svoji sobi.«

»Kje se gre do njene sobe?«

Mia je skočila na noge:

»Te bom peljala, da se ne izgubiš.«

Nežno je potrkal na vrata in Minka je bevsknila:

»Če nisi Peter, zastoj trkaš.«

Peter je odprl vrata in vstopil. Minka je otožno zrla skozi okno:

»Zapri vrata.«

Peter je začutil nemir:

»Družina se mora navaditi. Presenetila si jih. Verjetno potrebujejo več časa. Glede vrat, oče je,« a ga je prekinila:

»Kaj me briga!« in je tiho dodala. »Za njih ne bo nikoli dovolj časa. Mislila sem, da bodo drugačni, ko te spoznajo. Žal sem se motila.«

Peter je zamahnil z roko:

»Saj se bodo navadili.«

Pomislil je na Klavdijo. *Bi se njena družina odzvala tako negativno? Fluidi sovraštva so do vrha napolnili to hišo. Je povsod tako? Čeprav podobni, tako različni.*

Minka je obupano vzdihnila:

»Ne poznaš jih.«

Mati Jožefa je na sredino postavila velik lonec nekakšnega močnika in košaro z narezanim kruhom. Precej visoko noseča Marija je prinesla dva bokala, Lucij mlajši pa je razpostavil kozarce.

Minka in Peter sta vstopila v živahno jedilnico. Marija je oprezno premerila Petra:

»Ti si gotovo uvoženec Peter. Že po imenu se vidi, da nisi naš.«

Peter je trpko prikimal. Lucij mlajši je objel svojo ženo okoli pasu:

»Če bo bog dal, bomo čez slaba dva meseca dobili v družino še enega Lucija. Samo fantje tako brcajo.«

Petru so padle v oči nabožne slike in razpelo. Mati Jožefa jih je priganjala:

»Raje se spravite k mizi. Nekdo naj gre iskat očeta!« Mia se je veselo zahihitala:

»Grem jaz po očija. Ne more se ves čas skrivati.«

Jožefa je rezko siknila:

»Mia! Tako se ne govori!«

Mia je odskakljala. Jožefa je dejala:

»Peter,« pri tem je pogoltnila slino, kot bi jo nekaj zadelo, »sedel boš tu, ti Minka, pa tam,« je pokazala sedeža na nasprotnih straneh mize.

Minka je kislo odvrnila:

»Zakaj ne sedim s Petrom?«

Jožefa je strogo pribila:

»Mi smo spodobna družina!« in ji je ušlo. »Saj veš, kaj si mislim o vsem tem.«

Lucij mlajši je dodal:

»Sestrica, nauči se, kje ti je mesto!«

Vstopila sta še Mia in oče Lucij, ki se je očitno izogibal stikom s Petrom. Minka se je počutila kot polita miška.

Posedli so se okoli mize. Minko so posadili poleg Marije, Peter pa je sedel na robu, poleg Lucija mlajšega. Nasproti je sedel oče Lucij.

Oče je vse ošinil in se ustavil na Petru:

»Znaš zmoliti Zdravamarijo?«

Peter je prikimal in začel:

»Marija milosti,« a ga je oče Lucij grobo prekinil:

»**Kaj? Takoj prekini! Tukaj molimo latinsko!**«

Peter je skomignil z rameni:

»Oprostite, tega se pri nas,« a mu je znova ježno segel v besedo:

»Če prideš v spodobno adamijsko družino, moraš znati moliti latinsko. Slovenščina je pogovorni jezik, a latinščina loči državljana od barbarov izven mejá cesarstva.«

Peter spusti pogled v tla. Začutil je vretje negativnih energij.

Vmešala se je Minka:

»Oči!« a oče Lucij je razjarjeno udaril po mizi:

»**Utihni mala!** Za to mizo spoštujemo blagre našega svetega cesarstva in tu ni izjem! Ni hujšega krivoverstva od uničevanja najsvetejših molitev s pogovornim jezikom! Ti bi to morala vedeti!« in se je spogledal s Petrom. »Žlahtna latinska molitev nas loči od barbarov, ki molijo raznim satanskim bogovom v vseh mogočih umazanih jezikih.«

Oglasila se je Jožefa:

»Bom jaz zmolila, da se nam močnik ne ohladi.«

Vsi so sklenili roke in povესili glave, Jožefa pa je začela z latinskim recitalom. Na koncu je zaključila z »In nomine patris et filli et spiritus sancti amen,« in vsi so se prekrizali.

Najprej je zajemalko prijel oče Lucij, sledil je Lucij mlajši in ženske, od najstarejše do najmlajše. Čisto na koncu si je nadeval še Peter. Oče Lucij je razlomil kruh z Jožefo, Lucij mlajši z Marijo in Mia z Minko. Samo Peter je izvisel in bolščal v nerazlomljen kos. Jožefa je najprej natočila vino očetu Luciju, sinu, sebi in na koncu Mariji. Zatem je vzela bokal s sokom in natočila samo Minki in Miji. Petru ničesar.

Močnik mu v tem morečem vzdušju ni prav nič teknil. Vsi so ga sovražili. Vse so storili, da bi se počutil nelagodno. Med jedjo so molčali. Počasi so jedli in vmes srkali pijačo. Peter si ni hotel natočiti pijače. Se bo kdo spomnil? Počasi je pojedel, poskrbel je, da ni bil niti prvi, niti zadnji.

Mia je pojedla zadnja. Oče Lucij je spregovoril:

»Jutri moramo pripraviti tople grede. Tega se bosta lotila ti in Minka,« je v sina in hči zapičil srep pogled, navajen organiziranja dela na posestvu, zatem se je posvetil Miji. »Ti boš očistila oba hodnika.«

Peter je molčal. Minka je tiho dejala:

»Oči, ne morem Petra pustiti samega.«

»**Hči!** Za to mizo se spoštuje volja očetova! Sem ti mogoče dal besedo? **Nisem!**« je zagrmel. »Z Lucom morata vse pripraviti za setev. Letos bo pomlad pohitela in na tržnici moram biti med prvimi z Lublianskim spomladanskim motovilcem. Kdo naj Lucu pomaga? Mia?«

»Kaj pa Peter? Lahko pomaga.«

Oče Lucij se je glasno zakrohotal:

»On? To pa ne! Kaj si bodo mislili sosedi, ko bodo videli uvoženo nerodo?«

Petru je končno zavrelo:

»Razumem vsa sporočila. Jutri zarana se vračam. V šoli se imam kaj učiti. Tako vas bom odrešil zadrege glede spodobnosti in ugleda na vasi. Samo povejte mi, kje je javni prevoz, da vas ne bom obremenjeval.«

Minka je skočila na noge:

»Peter! Zakaj to?« in komaj zadrževala solze. Peter je trdo odvrnil:

»Saj vidiš,« in ošinil omizje. »Moja prisotnost je vnesla preveč zadrege. Nikakor nimam pravice vdora v harmonijo spodobne in bogaboječe adamijske družine.«

Oče Lucij je trdo odvrnil:

»Zgodaj zjutraj te bom odpeljal do postaje,« in se ježno obrnil k Minki. »Morala bi vedeti! Kje imaš glavo?«

Minka je povedila glavo.

Mati Jožefa je razbila nadležen molk:

»Prinesla bom sladico.«

Minka se je obesila okoli Petrovega vratu, a jo je Peter nežno odrinil. Odskočila je in naredila jezno šobo:

»Kaj ti je?«

Peter je trdo odvrnil:

»Zakaj si mi to naredila? Vedela si, morala si vedeti, kako bodo tvoji reagirali. Prav imaš, naša svetova se ločita in verjetno je to, kar imava, obsojeno na konec. Vsaj za zdaj.«

Minka je zahlipala:

»Kaj? Zapuščaš me?«

Peter je trdo odvrnil:

»Tvoja družina so poštenjaki, niso hinavsko igrali, da me sprejemajo, takoj so mi dali vedeti, da ne sodim mednje. Včasih se je dobro ukloniti volji starejših in izkušenejših ter odnehati, dokler še lahko. Tokove energij poznaš bolje od mene.«

Minka je izbruhnila:

»Saj vem! Misliš na tisto ...«

Peter jo je trdo prijel za nežne rame:

»Ta hip mislim na napako, ki sem jo naredil, ker sem sprejel tvoje vabilo. Tako bo najbolje. Predvsem zate.«

Minka je zaihtela. Peter jo je nežno stisnil:

»Bodiva prijatelja, vsaj za zdaj. Pred nama je še vse življenje. Pustiva času čas in bova videla, kam stvari peljejo.«

Med požiranjem solz je odvrnila:

»Hočeš se sladkati z vsem, kar se ti ponudi. Saj znam brati fluide.«

»O nobenem sladkanju ne razmišljam. Jutri zjutraj grem v internat. Res mi ni treba prenašati tega, kar sem danes doživel.

Razčistiva! Nisi ti kriva, temveč je krivo okolje, kjer sem nezaželen tujec. Tam, kjer nekoga cenijo po tem, kako zna moliti, se ne počutim dobro.«

»Ampak vera je pomembna, ta nas definira, nam daje pripadnost svetemu cesarstvu.«

Peter je trpko odvrnil:

»Če sem prav razumel predavanja iz magije, nas definira sledenje resnični volji. Kaj ni vsak od nas zvezda, ki sledi svoji orbiti?«

Minka je samo stiskala ustnice. Karkoli jo je žrlo, je trdno zaprla vase. Oči so ji padle v tla.

Zjutraj zarana je sledil očetu Luciju. Sapa se je v hipu spremenila v meglico, ki jo je stiskal strupeni jutranji mraz. Nakazoval se je lep zimski dan. Sonce je bilo tik pred tem, da zapusti nočno zavetišče in razposajeno zapluye v modrino neba. Debelušni mož mrkih potez se je izogibal vsakega pogovora. Minka je otožno zrla skozi okno. Dvignil je pogled in se kislo nasmehnil.

Oče Lucij mu je namignil in zapustila sta posestvo. Tudi Peter je molčal. Iz Lucijevih fluidov je razbral sovraštvo do vsega izven znanega sveta. V misli se mu je za hip prikradla Klavdija. A samo za hip. Takoj se je vrnil na razmišljanje o vsej tej sceni, ki jo je doživel pri Barsinovih. Minka je vedela, kaj bo in ga je kljub vsemu povabila. *Zakaj je to storila? Tako globokih predsodkov in čustev ne moreš kar tako spremeniti. Zakaj ga ni pripravila? So vsi v cesarstvu prepojeni s tako močno vero? So vsi sovražni do tujega in neznanega?*

Prišla sta na glavno vaško cesto. Oče Lucij je zlovoljno pokazal na hišico:

»Tam je postaja. Z dijaško izkaznico imaš brezplačen prevoz.«

Peter je prijazno odvrnil:

»Hvala gospod.«

Lucij se je brez besed obrnil in se odpeljal po opravkih. Nekaj trenutkov je zrl proti vasi, potem pa se je odpravil proti hišici. Sonce je pokukalo iznad hribov. Kazal se je lep zimski dan.

Dijaško izkaznico je prislonil na senzor in vrata šolskega posestva so se odprla. Prečkal je obširen park. Celotno območje šole je bilo podobno hiši duhov. Verjetno so skoraj vsi odšli na zaslužene počitnice.

Zagledal je postavo z mogočno brado. Razveselil se je patra Teodozija. Opazil ga je in mu pomahal. Peter je pospešil korak.

»Kaj pa ti tukaj? Kaj nisi na počitnicah? Saj si eden redkih novčkov, ki jim ni treba trepetati zaradi ocen.«

Peter je stisnil ustnice in iskal besede odgovora. Teo je takoj ugotovil:

»Verjetno se počitnice pri gospodični Barsin niso obnesle. Vsakdo iz zunanosti, ki si najde adamijsko simpatijo, mora vsaj enkrat skozi **to** doživetje, zlasti novčki.«

Peter je samo prikimal. Teo ga je povabil:

»Pridi z mano. Lahko se mi pridružiš pri meditaciji. Tega ni nikoli preveč.«

Hvaležno je sprejel vabilo in skupaj sta se odpravila proti kapeli s kontemplacijsko dvorano. Teo je zadovoljno vzdihnil:

»Hvala bogu za počitnice, da se prostori malce ohladijo od rojenja z vsemi žavbami namazane mularije. Kar razkomoti se.«

Namestila sta se in Teo je spremljal Petrove uvodne obrede. Veselo je zaploskal:

»Kljub temu, da te zaradi neprijetne dogodivščine razžira nemir, si brezhibno opravil. Koliko vadiš?«

»Zadnje tedne uro pred zajtrkom, vsaj pol ure tokom dneva in

še uro pred spanjem. Tukaj ni bližnjic. Kvantiteta je pogoj za kvaliteto.«

Teo je zadovoljno dodal:

»Pri gospodični Barsin si spoznal, kako drugačna je tukajšnja družba od tega, kar si prinesel iz zunanosti. Tega zagotovo nisi pričakoval.«

»Česa?«

»Meni ne moreš skriti astralnih odtisov, ki jih je pustil odnos njene družine do tega, da si iz zunanosti. Prekinil si razmerje z gospodično Barsin ravno zaradi hladne prhe, ki si jo doživel. V svetu magije so ljudje iz zunanosti precej običajni, a izven magijskih institucij so popolni tujci. Za običajne ljudi so nekaj, česar ne poznajo in se zato bojijo. Ljudstvo cesarstva je tesno povezano z vero. Vatikansko krščanstvo je samo na zunaj podobno krščanstvu, ki ga imate pri vas. Malce sem proučeval zgodovino vašega krščanstva in pri vas je to samo nekakšen zunanji identifikator. Človek in vera sta pri vas ločeni entiteti. Tukaj je drugače.«

»Kako drugače? Ne razumem.«

Teo se je nasmehnil:

»Vera je del osebnostne identitete, njen temeljni gradnik. Državljan enači jaz sem z jaz sem kristjan, saj je s srcem in dušo iskren pripadnik vere. Tudi vi imate krst, obhajilo in birmo, a je to pri vas bolj formalistično potrjevanje pripadnosti občestvu Cerkve. Tukaj so ti obredi namenjeni ponotranjenju povezave z virom duhovne moči, ki je srce osebnosti. Biti vatikanski kristjan pomeni tudi biti državljani Svetega rimskega cesarstva.«

»Torej islamovci ne morejo postati državljani.«

Teo je odkimal:

»Nikakor. Sveto rimsko cesarstvo je utemeljeno na vatikanski

veri. Obstaja še nekaj ver, ki se imajo za krščanske, a nobena ne sledi neprekinjenemu duhovnemu nasledstvu do Svetega Petra, prvega rimskega škofa. Te druge krščanske vere ne morejo upati na priznanje državljanских pravic, kaj šele islamovci. Torej lahko razumeš družino Barsin.«

»Minka je težko sprejela, ker sem prekinil najino zvezo.«

»Bo že prebolela. Ko bo vklopila svoj briljantni razum, se bo sprijaznila. Če bi gospodična izhajala iz družine magov, bi te verjetno sprejeli. Magi in maginje z magijskim šolanjem in treningom presežejo osebne razmejitve, ki jih vsadijo razni vidiki verske vzgoje. Odkar si lahko tudi vatikanski duhovniki pridobimo magijsko izobrazbo, nam je lažje razumeti težave ljudi. Vera in magija sta dva stebra istega. Vera temelji na sprejemanju, magija pa na ustvarjanju. Na eni strani imamo tradicijo, na drugi razodetje.«

Peter je nagrbančil čelo:

»Kaj niso vse vere in magije samo različne poti do istega božjega prestola?«

Teu je za hip vzelo sapo:

»Tega ne izgovarjaj na glas. Ker si ti, razumem tvoje dileme in čutim tvojo razdvojenost. Vsakdo se rodi v družbeno okolje, ki ga oblikuje v skladu s svojo naravo. Mi smo krščanska družba, a Perzija je islamska družba. Mi lahko razumemo islam samo na razumski ravni, a ne moremo ga doživeti na osebni ravni. Tudi islamovci ne morejo doživeti krščanstva na osebni ravni. Čeprav je islam nastal iz krščanskih korenin, je ločen razvoj ustvaril drugačno družbo, drugačno astralno matrico. Tega ni moč obiti. Crowley je modro ugotovil, da je vsak človek zvezda s svojo orbito. Če poskuša zvezda skreniti s te orbite, jo čaka trpljenje. Središče orbite državljanov cesarstva je vatikanska vera.

Kdor vloži energijo in skuša uiti temu središču, lahko pričakuje samo trpljenje. Posvetiva se tišini, meditiraj o tem.«

Dobro uro sta v miru sedela, vsak s svojimi mislimi. Končno je Teo prekinil meditacijo:

»Za danes bo dovolj. Kaj ti je prinesel dar meditacije?«

»Ne bo vam všeč, kar mi je naplavila ta ura meditiranja.«

»Povej. Zanima me.«

Peter je prikimal:

»Prav, če že prosite,« se je nasmehnil. »Zvezda v nas je osvobojena delitve na islamovce ali kristjane. Čisto prava zvezda ima svojo orbito in te ne določa vera, temveč središče božjega vpliva, ki je nad delitvami zemeljskih vplivov. Vera je stvar privzgojenega in je v bistvu sistem varovalk, ki preprečujejo družbi, da postane zverinjak. Moralni inhibitorji in akceleratorji nas omejujejo, usmerjajo in nam istočasno omogočajo znosno sobivanje. Gre za nekakšno notranjo optimizacijo družbenih procesov.«

Teo je nekaj trenutkov molčal, zatem se pogladil po košati bradi:

»Petnajstletnik s svojo filozofijo. Res si nekaj posebnega. Poskušam te razumeti, a predlagam ti, da to obdržiš zase.«

Peter je hvaležno prikimal.

*Omne bonis aperitur iter; via nulla negatur virtuti.
Pravičnim se odpira vsaka pot; nobena steza ni
prepovedana vrlini.*

22. Čeprav podobni, tako drugačni

Miha se je glasno zarežal:
»To se je zgodilo? Minko si dal na konico čevlja?«

Peter ga je sunil v ramo:

»Saj sem ti rekel, da je nisem pustil zaradi nje, temveč zaradi njenih. Neverjetno, kako odkrito me sovražijo. Grozljivka.«

Teja je previdno dodala:

»Res si pravi junak. Znašel si se pred prepreko in kako si se odzval? Spodvil si rep med noge in jo pustil objokano. Res junaško.«

»Ne razumeš tukajšnjih ljudi. Ne mislim na dijake in profesorje, temveč na navadne ljudi, ki nimajo z magijo nobenega opravka. Ti nisi tega občutila, zato ne pametuj!«

Teja je vztrajala:

»Ni važno! Potegnili si rep med noge, ker si se ustrašil boja za svojo ljubezen.«

Miha se je znova zarežal:

»Dobro mačko si dal na čevelj, ker te je njen stari malce grše pogledal in nisi znal latinske molitve. Res si pravi car!«

»Ti se norčuješ,« je jezno dodala Teja, sunila Miho in se posvetila Petru. »Grdo si naredil. Pokazal si slabost in ne vrline. Ubogo revo si pustil, ker nisi všeč njenim domačim. Sram naj te bo!«

Peter se je opravičeval:

»Tukajšnji ljudje so nam samo na videz podobni, a v resnici so popolnoma drugačni. Pater Teo mi je vse lepo razložil. Žal ne živimo v literarnem svetu, temveč resničnosti. Jaz nisem Romeo in Minka ni Julija.«

Teja ga je sunila:

»Vseeno si pacek.«

Miha je veselo dodal:

»Zdaj so ti odprte vse možnosti. Kar mnogim šibiš kolena.«

Teja je pihnila v brado in pospešila korak. Zagledali so Andreja in njegove. Niso se jim mogli izogniti. Peter je pogledal stran, podobna sta storila tudi Teja in Miha. Tal jih je odrešil neprijetnega soočenja:

»Peter! Slišal sem, da si bil zadnje dni tukaj.«

Peter je pomahal in pospešil korak in za las zgrešil Andreja, ki je jezno siknil:

»Komaj čakam, da letiš, z vso uvoženo in islamovsko umazanijo,« in grozeče ošvrknil Tejo in Miho.

Peter se ni oziral. Pristopil je še Aleš s Terezo, ki je razumevajoče dejala:

»Slišali smo za Minko. Njeni ne izhajajo iz družine magov. Bil bi čudež za v svetniške anale, če bi te sprejeli.«

Aleš je dodal:

»Zakaj je to sploh storila?«

Peter je zamahnil z roko:

»Saj ni pomembno. Upam, da me še ima za prijatelja. Saj ni kriva za dejanja svoje družine. Kar sem doživel, sem vzel kot odlično šolo o tukajšnjem svetu. Z občutenjem njihovih fluidov sem dobil odličen vpogled v njihovo dojemanje sveta in različnosti. Pater Teo je samo potrdil, kar sem slutil.«

Tereza je oprezno vprašala:

»In kaj si slutil?«

Peter je vse premeril in vzdihnil:

»Ljudje so tesno povezani z vero, krščanstvo je življenje in verska pripadnost določa bistvo državljana. Cesarstvo ima popolnoma drugačen ustroj od držav zunanosti. Razmerje med človekovo osebnostjo in vero je tu popolnoma drugačno in zdaj to precej bolje razumem. V enem samem popoldnevu sem se o cesarstvu naučil več kot pri vseh urah Zidarjeve.«

Aleš je prhnil:

»Uf, znaš zafilozofirati. Kaj je bolje, naš sistem ali zunanost?«

Peter je odvrnil:

»Noben sistem ni boljši,« in rezko dodal, »ali slabši.«

Tal se je zarežal:

»Dober odgovor.«

Pridružila se jim je Urša in globoko pogledala Petra:

»Slišala sem za Minko.«

Tal jo je objel okoli ramen in dejal:

»Ravno smo govorili o tem. Peter se je v bistvu odlično obnašal. Minka ga še ne bi smela povabiti k sebi domov.«

Peter mu je segel v besedo:

»Želela je najboljše. Upam, da bo hotela ostati vsaj prijateljica. Že zaradi morebitnih obredov in vaj je bolje, da se ne bo prepustila negativnim energijam.«

Tereza je dodala:

»Samo upaj in mi s tabo. Pogovorila se bom z njo.«

Klavdija je zaloputnila vrata in Uri je zaskrbljeno dvignil pogled:

»Kaj je tokrat?«

Klavdija je predenj vrgla tablico s sliko svoje sestre Konstance:

»Si vedel za to?«

Uri je pograbil tablico in ravnodušno preletel vsebino:

»Nisem. Zakaj je to pomembno?«

Klavdija se je nasršila:

»Zakaj? Lastna sestra je podlegla temu demonu Tiberiju! To so njegove besede. Moja sestrice mi ne bi tako zarinila noža v hrbet. Poznam jo. Sama od sebe ne bi nikoli izjavila - *Ne strinjam se z dejanji sestre Klavdije. Na njenem mestu bi zagotovo sprejela vse dolžnosti, ki jih nalaga dvorna etika*. Ne! To ni Konstanca!«

Uri se je zastrmel vanjo:

»Opozoril sem te, a ti ves čas trmoglaviš. Si dojela bistvo Konstančine izjave? Si se kaj naučila?«

Klavdija je pograbila tablico, jo zložila in kljubovalno dvignila glavo:

»Kaj naj bi se naučila?«

Uri je vstal in trdo odvrnil:

»Za njeno izjavo je predvsem oče! Vbij si to v glavo! Brez očetovega privoljenja tega ne bi nihče objavil. Tiberij je nevarna serpenta, a nikoli ne gre mimo pravil etike. Tukaj si samo zato, ker mi Avgust zaupa. Še ena takšna in,« v znak nemoči je dvignil roki.

»Kaj?«

»Ukazal ti bo vrnitev v Vatikan in Komite ti bo po kratkem

postopku določil bodočega moža in s tem začetnika nove dinastije. Ta Konstančina izjava je opozorilo, da se vsem mudi.«

Spustila je pogled in otožno odvrnila:

»Tega nočem.«

Uri je trdo dodal:

»Od nobilisov se v interesu cesarstva zahtevajo žrtvovanja. Pomembnejši smo, več se od nas pričakuje, v večje žrtve moramo privoliti. Ti si imperatore nobilis in ne pripadnica neke gentes minores. Ravno cesarska kri mora včasih žrtvovati zelo veliko in koristi mnogih postaviti pred svoje lastne želje. Tudi Avgust se mora marsičemu odreči zaradi pokoravanja nenapisani dvorni etiki. Enako velja tudi zame. Dokler ni moškega naslednika krone, se kot najbližji moški sorodnik njegovega veličanstva ne smem poročiti. Tudi ti boš morala sprejeti odgovornost. Na voljo imaš samo dvoje!« in je v zrak strogo dvignil dva prsta. »Poroka s primernim nobilisom ali samostan. Konstanca je dala signal, da se je pripravljena podrediti interesom cesarstva.«

Klavdija je spustila glavo, naredila jezno šobo in odkorakala iz prostora.

Uri je za njo vzdihnil:

»Ne vem, kako dolgo boš še tukaj. Mogoče so že obupali nad tabo in ti že postiljajo posteljo v kloštrski celici.«

Profesorica Lobnikova je z otožnimi očmi prečesavala razred:

»Zdaj ste že spoznali, da je to popolnoma drugačna šola. Številke, ki predstavljajo količino prikazanega znanja, prinašajo samo manjši del ocen. Mi nismo klasična ali teološka, temveč magijska gimnazija. Opozorili smo vas, da pozabite na s seboj prinesene klišeje in predstave. Polletnik vas je preživel samo dvanajst. Nekaj jih je še pred zadostitvijo pogojev za izključitev

ugotovilo, da ne sodijo sem. Gospodična Brglez, ste se udeležili sestanka dijaškega sveta?»

Tamara je leno vstala in s skoraj nadležno visokim glasom zahreščala:

»Profesor Rebernik je poudaril še zahtevnejše ocenjevanje. Po njegovem mnenju v prvi letnik ne sme nihče, ki ni duhovno in mentalno dovolj močan za iniciacijo v neofita. Zlasti se bo zaostrilo ocenjevanje merljivih parametrov.«

»Se strinjate z mnenjem profesorja Rebernika?»

Tamara je požrla slino, nekaj časa oklevala in glasno odvrnila:

»Seveda se.«

Lobnikova je siknila:

»Govorite eno, a vaše energije so povedale drugo zgodbo. Ne strinjate se, kar je razumljivo, saj vas je še najmanj vsaj šest ali sedem, ki si ne boste nadeli neofitove tunike. Sedite!« je rezko zaključila in Tamara se je poklapano sesedla na svoj stol.

»Gospodič Lomnik!« in Peter je hitro vstal:

»Želite?»

Lobnikova se je kislo nasmehnila:

»Počitnice ste predčasno končali in nekaj dni preživeli v samoti. Za vas sem pripravila posebno vprašanje,« in vanj zapičila svoje vodene oči. »Zakaj je vera v cesarstvu tako pomembna?»

V razredu je završalo. Lobnikova je utišala vse glasnejše mrmranje:

»Gospodič Lomnik ima besedo. Želi kdo odgovoriti namesto njega? Se kdo čuti bolj poklicanega, da odgovori na to pomembno vprašanje?»

Peter je rahlo dvignil glas:

»Vera je eden od stebrov obstoja cesarstva. Vatikanska vera je

temeljna paradigma vsakega državljana. Krst daje novorojenemu otroku pravico do božje milosti, obhajilo ga združi z žrtvijo Jezusa Kristusa in birma potrdi pripadnost instituciji Vatikanske cerkve ter mu s tem podari neodtujljivo pravico do statusa polnopravnega državljanstva. Kdor ni bil krščen do svojega tretjega meseca življenja in nima vseh treh zakramentov, ne more biti državljan. Cesarstvo je vatikansko občestvo tudi v jecirski astralni matrici. Zato islamovci in pripadniki drugih ver ne morejo dobiti državljanskih pravic. Vatikansko krščanstvo,« in je zaključil. »je vezivo cesarstva, njegova Jesod.«

Profesorica je za nekaj trenutkov obnemela, saj ni našla besed. Peter je molče čakal na njen odziv.

Končno je zajela sapo in ustnice je malce manj ukrivila:

»Priznam. Nisem pričakovala tako izčrpnega odgovora. Očitno ste čas dobro izkoristili. Sedite.«

»Hvala.«

Zatem je sklenila dlani in dejala:

»Če bi vsi posvetili toliko časa Svetemu cesarstvu in delu na sebi, ne bi trepetali na zaključek leta.«

Profesorica Kačičnikova jih je strogo motrila. Vsake toliko je oči vrgla proti brstečemu drevju. Znova se je posvetila razredu:

»Svoja magijska orožja in tunike ste posvetili. Čemu služi posvetitev?« in zapiči oči v Miho. »Razsvetlite nas gospodič Kovačič. Vaša ocena je,« in je zmajala z glavo, »tako, tako.«

Miha je dvignil svoje pajkovske ude in še bog bi se usmili njegovih široko razprtih oči.

Profesorica ga je spodbodla:

»No? Boste spravili skupaj odgovor ali me bodo prej položili k večnemu počitku?«

Miha je nekaj časa grizljaj spodnjo ustnico, zatem se je opogumil:

»S posvetitvijo se še močneje povežemo s svojim magijskim instrumentarijem.«

Profesorica je zapičila oči v Tejo:

»Gospodična Hribernik, vedno ste tiha miška, a zdaj je čas za vaše besede! Se strinjate z gospodičevim mnenjem?«

Teja je oprezno vstala in zajecjlala:

»Ne čisto.«

Profesorica je vprašujoče dvignila glas:

»Ne? Razsvetlite nas s svojimi spoznanji.«

»Posvetitev služi tudi utrditvi vezi z elementi.«

»Ste prepričani?«

Teja je negotovo prikimala.

Profesorica ji je postavila novo vprašanje:

»Kaj je namen soli pri posvetitvi?«

»Sol simbolizira zemljo.«

Profesorica je zmajala z glavo:

»Oba dobita za las pozitivno, kaj več pa ne, saj sta še daleč od razumevanja posvetitve. Gospodič Lomnik!«

Vstal je še Peter in čakal na profesoričino vprašanje:

»Za vas imam izziv! V čem se ločita verska in magijska posvetitev?«

»V bistvu gre za isti namen, a je med njima pomembna razlika. Verska in magijska posvetitev se ločita glede avtoritete.«

Profesorica je vrtajoče vprašala:

»Kaj mislite s tem? Razložite.«

»Mag posveti svoja orodja z lastno avtoriteto, a versko posvetitev lahko opravi samo duhovnik z avtoriteto, ki jo je prejel ob duhovniški posvetitvi, a vir te avtoritete je v duhovnem nasledstvu institucij religije. Imamo lep koncept Bine in Hokme.«

Profesorica je zaploskala:

»Odlično za odlično! Gospodič Lomnik je primer, da se je moč naučiti in razumeti. Vsi trije sedite.«

Vsi trije so se hitro posedli. Profesorica je nadaljevala:

»Ceremonialna magija je samo prazno mrmranje in mahanje, če orodja niso bila primerno posvečena in se v obred ni vložila ustrežna energija. Vsak magijski obred je namenjen,« je z očmi iskala novo žrtev. »Gospodična Tomše!«

Deklica je sunkovito vstala in čakala. Profesorica je priprla oči:

»Čemu je namenjen magijski obred?«

Deklica je plaho odvrnila:

»Spremembi.«

»Tako je! Spremembi. Razložite!«

Liljana je nekaj časa razmišljala:

»Za spremembo potrebujemo objekt spremembe, vzrok spremembe in sam obred, ki izvede spremembo.«

Profesorica se je prijela za glavo in zapičila pogled v Emiro:

»Gospodična Beganovič, bi vi dopolnili kilavo modrovanje gospodične Tomše?«

Emira je vstala in mencala:

»Potreben je še motiv za spremembo.«

»Je to vse?«

»In to, kar je že rekla Liljana.«

Profesorica je znova poklicala Petra:

»Gospodič Lomnik, kaj pa vi mislite?«

Peter se je spogledal z Emiro in Liljano in tiho odvrnil:

»Smiselno imata prav, povedali sta po svoje. Crowleyjeva definicija lepo povzame bistvo.

Prvič, poznavanje vzrokov obstoječega stanja. Drugič, poznavanje sil, ki vladajo obstoječemu stanju. Tretjič,« rahlo stiša

glas, »poznavanje načina in sredstev spremembe. Četrtrič, poznavanje vzrokov in sil novega stanja. Petič, poznavanje motiva za izvedbo spremembe.«

Profesorica se je zapičila v Petra:

»Mislite, da gospodični zaslužita pozitivno oceno, čeprav ne znata Crowleyjeve definicije?«

Peter je kljubovalno odvrnil:

»Z definicijami je vrag. Že jutri lahko nekdo spiše priročnejšo. Pomembno je, da sošolki razumeta bistvo in to sta po mojem mnenju tudi pokazali. Magija ni slepo sledenjem dogmam, recitiranju na pamet naučenega, temveč dinamično delo. V magiji je ključno razumevanje in ne citiranje. Če bi bili na teološki gimnaziji, bi se pri teh stvareh zahtevalo dosledno citiranje.«

Profesorica je strmela vanj:

»Ste prepričani?«

Peter je odločno prikimal:

»Popolnoma. Ravnotežje med magijo in vero temelji ravno na tem. Avtoriteta iz sebe in avtoriteta iz institucije.«

»Torej imata gospodični Beganovič in Tomše pozitivno oceno zaradi mnenja gospodiča Lomnika. Vsi lahko sedete.«

Ravnatelj Brežnik je stal pred oknom in zrl na dvorišče, polnem vrvenja otrok. Profesorica Lobnikova je potrpežljivo čakala. Končno se je ravnatelj obrnil in vprašal:

»Koliko vaših dijakov in dijakinj lahko pričakuje uspešen zaključek letnika? Bodite odkriti.«

Profesoričine ustnice so se še dodatno povesele:

»Postali so neverjetno homogeni. Vsi poskušamo razrahljati te vezi, a smo pri tem precej neuspešni. Negativnih ocen skoraj ne dobivajo, saj je gospodič Lomnik uspešno organiziral skupinska učenja in celo vadbo osnovnih magijskih veščin.«

Ravnatelj se je zleknil v fotelj in nakazal profesorici, naj sede. Vzel je v roke tablico:

»Kmalu bo konec tretjega semestra. Ravno iz N4 noče nihče več odnehati. Iz N3 jih je še pet podpisalo konec šolanja in bodo izkoristili korenček, ki ga nudimo. Ostalo jih je samo še pet. Središče vsega v N4 je Peter Lomnik. Mogoče je bila napaka, ker ga nismo uvrstili v N1, kamor sodi, ne glede na svoje poreklo. Zdaj je nepričakovano ustvaril izjemno zanimivo homogenizacijo, ki bo gotovo zanimiva za resnejšo akademsko raziskavo. Pomislite,« je rahlo dvignil glas, »uvoženi novčki so se homogenizirali skoraj tako kot adamijci. Takšno jecirsko ureditev je težko razbiti.«

Profesorica je nemo prikimala.

Ravnatelj je vzdihnil:

»A to ni naš edini problem. Nepričakovano sem dobil najavo pomembnega dvornega obiska.«

Lobnikova je zastrigla z ušesi:

»Dvornega obiska? Zakaj bi provincijsko gimnazijo obiskal kdo z dvora? In to drugič v istem šolskem letu. To se še ni nikoli zgodilo,« so ji besede ostale v izdihu. Ravnatelj je dokončal njen stavek:

»Prav imate. Obisk cesarjeve mlajše sestre pred tridesetimi leti ali lanski obisk cesarjevega bratranca ob Crowleyjevih igrah se ne moreta primerjati s tem, kar nas čaka.«

»Lahko ugibam?«

Ravnatelj je zaskrbljeno spustil pogled in tiho odvrnil:

»Nobilis imperatore Klavdija Avgusta Lorensis nas bo obiskala v družbi nobilisa Urija Gaja Geldeberta. Že v ponedeljek pridejo Geburijanci in Templjarji. V Lubliani bo obsedno stanje. To še ni vse, kar se je zvalilo na nas,« in je odsotno končal, »a vas

raje ne obremenjujem z zadnjim poročilom centurija Vrsnika.«

Lobnikova je olajšano vzdihnila:

»Hvala.«

Nepoškodovana resnica 6: O kazni

Tiberij je sklenil roke na hrbtu in čakal na svojega zaupnika. Ko je zaslišal rahlo povlečene korake, se je urno obrnil in dvignil obrvi:

»Ste našli način, kako se odrešimo nekoristnih statistov?«

Jim je okorno prikimal:

»Centurij Vrsnik je imel lahko delo. Vsi so globoko zabredli na pota greha. Nisem verjel, da je lahko nekdo v službi nobilisa Geldeberta koristen tudi za nas. Samo deklica je čista. Njo ohranimo, mogoče nam še prav pride. Zlasti zdaj.«

Tiberij je trdo dvignil glas:

»Nihče ni nedolžen. Vsakdo nosi vsaj umazanijo izvirnega greha. Krst ga samo prekrije, ne pa ukine,« in je mirno sklenil dlani, »a bodimo malce milostni. Strinjam se z vami, lahko nam bo koristila,« in spustil glas. »Palica lahko udari z obema koncema.«

Jim se je vzravnal:

»Torej je čas za čiščo?«

Tiberij je prikimal:

»Kazen je nujna posledica neuspehov. Glede Petra še vedno tavamo v temi, a vsaj vemo, kakšna je ta tema. Na srečo je na obzorju darilo, ki nam ga je sam Bog namenil.«

Jim je tiho dodal:

»Obisk njenega veličanstva Klavdije?«

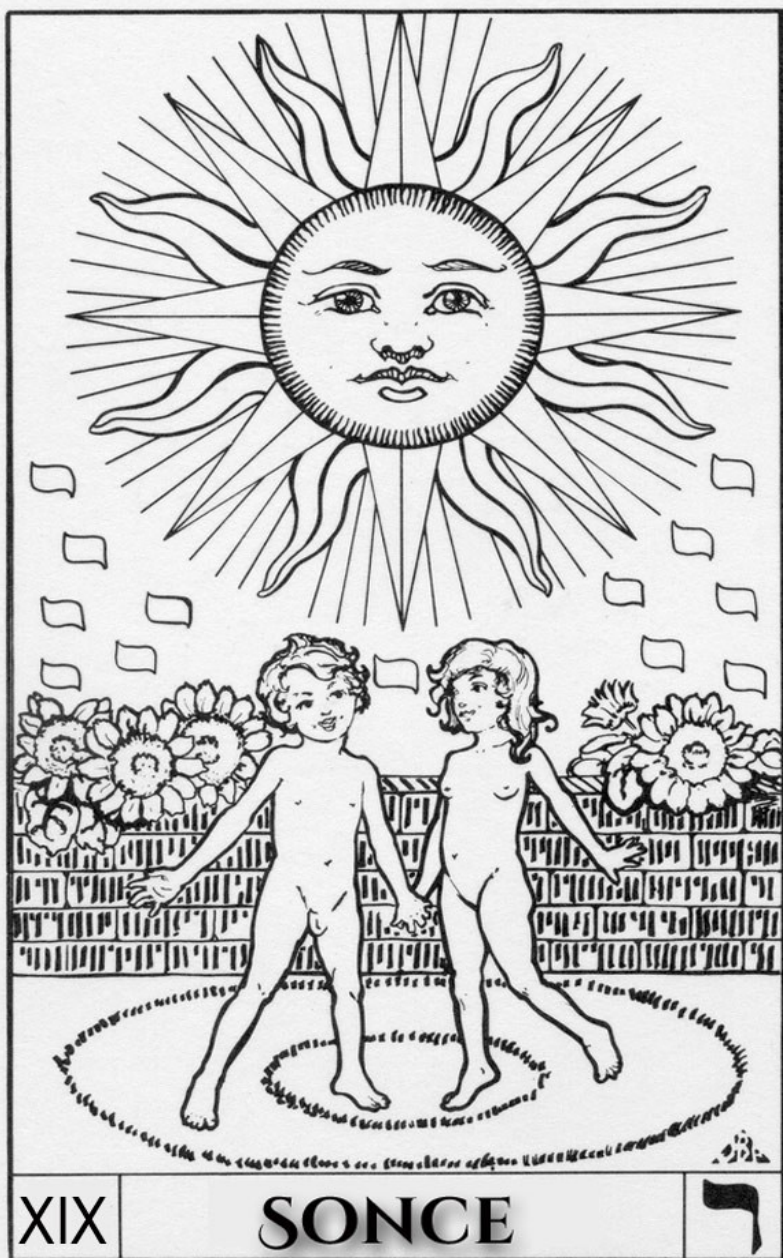
Tiberij je prikimal:

»Rezultat je odvisne od tega, kako se boste podvizali pri urejevanju zadeve. Danes je ponedeljek, v sredo čez štirinajst dni se bo zgodil dvorni obisk. Do takrat hočem imeti v osebju šole svojega človeka. Bartollone bo pravočasno podpisal novo imenovanje. Ti samo poskrbi, da minister ne bo v dvomih.«

Jim se je mehko priklonil:

»Še danes se bo zagnalo kolesje božje kazni.«

Tarot adut XIX: Sonce (Ezoterični B.O.T.A. tarot)

*Non nobis solum nati sumus
Nismo rojeni le sami zase.*

23. Vse bo zbolela glava

Tajnica Agnes je samo odprla usta, ko je mimo nje privihral profesor doktor Lojze Urban. Če bi bil dijak, bi se zaletel v zaprta vrata, a profesorji so lahko vstopili brez posebnega protokola. Silovito je odprl vrata in se spogledal z ravnateljem Brežnikom, podravnateljico Normanovo in centurijem Vrsnikom. Vsi so se strogo zazrli v prišleka, ki je po prostoru švigal z vročičnim grbančenjem čela.

Brežnikov obraz je dobil še strožji izraz:

»Prosim, zaprite vrata za sabo in sedite.«

Profesor Urban je sunkovito potegnil kljuko in sedel na prazen stol. Hlastno je zajel sapo:

»Kaj se dogaja? Ministrstvo se zagotovo moti.«

Ravnatelj je tiho odvrnil:

»Ministrstvo je nezmotljivo. To dobro veste, kajti pod dekret je podpisan minister doktor Bartollone. S podpisom ga podpira tudi prefekt Kongregacije za vzgojo in izobraževanje, kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni. Verjemite mi, ne gre za nobeno pomoto. Čaka vas novo delovno mesto.«

Profesor Urban je mrzlično begal med prisotnimi in se osredotočil na centurija Vrsnika:

»To je vaše maslo,« je siknil in skoraj zakričal. »Vi ste mi to zakuhali!«

Ravnatelj je dvignil glas:

»V moji pisarni se ne kriči. Centurij Vrsnik odlično opravlja svojo službo. Njegovo zahtevno delo sodi v okvir naloge varovanja dijaka Petra Lomnika po ukazu šolskih oblasti.«

Profesor Urban je kriknil:

»Zopet ta uvoženec! Je kot picajzelj!«

Tedaj je ravnatelj rahlo dvignil glas:

»Nehajte! Dekret ministrstva mi ne dovoljuje odloga ali pritožbe. Moje je, da vas zgolj obvestim in vam zaželim uspeh na novem delovnem mestu. Ostajate na šoli, pisarna vas že čaka.«

Profesor Urban je skrušeno spustil pogled:

»Nisem vedel, da je postalo kaznivo prejemanje nagrade za prizadevno delo v Lublanski atletski družbi izven delovnega časa. Tudi pridobivanje sponzorjev za šolski športni klub naj ne bi bilo kaznivo.«

Vmešal se je centurij Vrsnik:

»Seveda ni kaznivo, a Kongregacija je zaznala sum moralnega tveganja. Sami veste, o čem govorim. Predlagam vam, da hvaležno sprejmete dekret in se sprijaznite z novim delovnim mestom magistra. Poglejte na to s pozitivnega stališča. Vaša plača na novem delovnem mestu bo desetino višja, torej gre za napredovanje. Zakaj se torej razburjate?«

Ravnatelj Brežnik in podravnateljica Normanova sta nemo prikimala. Profesor Urban je še kar švigal z očmi od enega do drugega in iskal morebitno podporo. Končno mu je glava padla v dlani in je zajecal:

»Ne bi smel pristati na sodelovanje,« zatem je dvignil glavo in trdo siknil. »Presneti uvoženec. Vse je zaradi njega. Zapomnite si, še se vam bo otepalo, ker ga nosite na rokah. Vse vas bo bolela glava. Vse!«

Vsi so se spogledali.

Osamljena postava je stala pod drevesom in nekaj ali nekoga čakala. Zaslišal se je šum in postava se je zganila. Kamernik na drogu se je obrnil in počasi nadaljeval svojo pot v drugo smer. Postava je čakala točno ta trenutek in hitro smuknila k hladnemu kamnu ter pritisnila na komaj opazno izboklino. V zidu so se neslišno odprla skrivna vrata. Skozi majhen prehod je vstopila postava. Kot podgana je oprezno ovohavala zrak in, očitno navajena nevarnosti, iskala morebitno grožnjo.

Naenkrat so obe postavi obsijale močne luči. Avtoritaren glas je zaklical:

»Stojta! Ne premaknita se! Stojta in dvignita roke, da jih vidimo!«

Postavi sta okamneli. Prišlek je zasikal:

»Izdaja!« in poskusil izginiti skozi prehod. Zadel ga je prasketajoča strela paralizatorja. Brez glasu se je zvrnil v vlažno travo. Glas je zaklical:

»Igor Trobentnik, dijak P2, ne ponovite neumnosti svojega pajdaša.«

Igor je zmedeno mežikal v močne luči. *Kako so vedeli, kdaj in kako udariti?* Približevala se je silhueta. Prepoznal jo je. Centurij Vrsnik je s kotičkom očesa pogledal nesrečneža, ki je negibno ležal poleg odprtih skrivnih vrat.

Pristopili so šolski varnostniki, opremljeni s fluidnimi paralizatorji. Sunek energije je tarčo uspal za nekaj ur.

Centurij je pristopil k ležečemu možu:

»Aleksej Hodnik, iz te zanke te ne reši niti sam Bog.«

Igor je presenečeno vprašal:

»Ga poznate?«

Centurij se je zarežal:

»Kdo ne bi poznal prekupčevalca na meji med to in ono stranjo kodeksa? Inkvizicijska legatura ga ima že dolgo na muhi in na tožilstvu so zbrali dolg seznam njegovih grehov. In vi,« se je obrnil proti Igorju in razočarano vzdihnil, »obetajoči dijak P2, ste se spečali z njim. Se zavedate, kakšna je kazen za ta prestop?«

Igor je nemo prikimal. *Kdo me je potunkal?*

Centurij je stopil do ozkega prehoda v zidu in otipal robove:

»Bog ve, koliko let že obstaja ta prehod. Verjetno je nastal pred montažo kamernika. Jutri ga bodo trajno zacementirali. Česa vsega si ne izmislijo navihani otroci?« zatem je pretipal žepe prišleka. Otipal je nekaj trdega. Segel je v žep, izvlekel majhen predmet, ga odvil, se vzravnil in se počasi obrnil proti Igorju:

»Transformacijski kristal! In to ne navaden. Bog ti pomaga mladenič! V najboljšem primeru, če bo sodnik dobre volje in sodni magistri milostni, te čakajo dolga leta kamnoloma. V nasprotnem pa,« je odmahnil, »raje ne razmišljam.«

Tal je čemerno brcnil kamen. Tereza, Aleš in Urša so nemo zrlí v narcise. Nekaj časa so še molčali, zatem je Urša ježno zarenčala:

»Kako so ga lahko ujeli? Nekdo ga je moral izdati. Vrsnik je natančno vedel, kdaj in kje mora udariti. Kot da to še ni dovolj, so zraven uplenili še transformacijski kristal.«

Tereza si je z roko podprla brado in tiho dodala:

»Je mogoče vpleten Peter?«

Tal je odkimal:

»Ne. Peter ne ve, kako se pride do tihotapskega kanala. Dokler ni Oin, ne more vedeti in če bi vedel, ga zagotovo ne bi zašpecal. Nekdo drug ga je.«

Aleš se je previdno vključil:

»Je mogoče Igorjev incident povezan z Urbanovo zamenjavo? Kaj, če je oboje povezano z napovedanim obiskom imperatore nobilis? Cesarska najstarejša hči ni ravno pogosta gostja v provincijskih šolah in varnost so do konca zategnili.«

Tereza je odkimala:

»Ne vem. Najbrž ne bomo o tem nikoli izvedeli prave resnice.«

Urša je prhnila:

»Žal mi je Igorja.«

Vsi so prikimali.

Prišla je še Minka in prisedla k Terezi:

»Grozljivka, kar se je zgodilo z Igorjem.«

Urša jo je vprašala:

»Si kaj videla Petra?«

Minka je zlovoljno odkimala:

»Kaj me briga, kod hodi. Tole z Urbanom in Igorjem je zagotovo z njim povezano. Ta centurij,« je siknila skozi zobe.

Tereza je vanjo izostrila svoje temne oči in oprezno vprašala:

»Zakaj tako misliš?«

Minka je lahkotno skomignila:

»Kar tako. Centurij Vrsnik je tu zaradi njega. Torej je logično,« a ji je Tal segel v besedo:

»Kar tako? Imaš kakšen dokaz?«

Minka je nagrbančila čelo:

»Kaj ste se tako zapeli? Ste uvoženčevi advokati?«

Aleš je nezadovoljno pihnil:

»Še pred nekaj tedni si drugače razmišljala. Čeprav je novček, je pokazal več čustvene zrelosti od tebe. Svojih energij niti ne skrivaš. Saj te razumem, a vzemi se v roke in trezno premisli, zakaj se je zgodilo, kar se je. Tako kontaminirana ne moreš sodelovati pri skupinskih obredih. Očisti se, sperj te negativne fluide, saj puščaš kot cedilo. Takšna si grožnja zase in za nas.«

Minka je povesila oči in pogoltnila slino:

»On me je pustil in zdaj naj bom hvaležna? Me mečete iz skupine? Tudi prav,« je skočila na noge in jih zapustila. Vsi so molče zrlj za njo. Urša je tiho komentirala:

»Nekaj je na njej, kar mi ni všeč. Začutila sem energije, ki si jih ne znam razložiti. Imate tudi drugi takšen občutek?«

Tal je pritrdil njenim besedam:

»Nekako je povezana z Igorjem in Urbanom. Imeli so nekaj skupnega, nekaj jih je povezalo, nekaj v zvezi s Petrom. Še vedno ne zna nadzorovati električnega fluida in z njim zapreti astrala.«

Aleš je zaključil:

Ravno zato ne more sodelovati pri naših obredih.«

Geburijanci iz vatikanskega dvora bi lahko preprosto vpluli z ladjo na šolsko sidrišče, a potem bi odpadel ves spektakel.

Šola je zjutraj nemo spremljala njihovo protokolarno vkorakanje. Oblečeni so bili v uradne rdeče tunike s kapucami, ki so prikrivale ves obraz. Ta običaj izhaja iz burnejših časov, a danes gre le še za ohranjanje tradicije. Za svoje naloge se bodo preoblekli v bolj funkcionalne uniforme.

Na koncu je na belem konju, v spremstvu legatov in magistrov, prijezdil še pretor. Sivolasi mož je strogo odmerjal šolsko posestvo. Ravnatelj Brežnik, podravnateljica Normanova

in centurij Vrsnik so ga čakali in se rahlo priklonili, ko jim je namenil pozornost. Ogovoril jih je v brezhibni latinščini:

»Upam, da nismo prehudo zmotili vzgojno izobraževalnega procesa vaše ustanove. Obisk njenega veličanstva, imperatore nobilis Klavdije Avguste Lorensis, vključuje zelo zahtevne varnostne protokole. Upam, da je zanje vse pripravljeno.«

Ravnatelj je ponižno odvrnil:

»Gospod, naši prostori za goste so vam na voljo, vse je pripravljeno za vaše delo in vsi smo vam na voljo,« in se znova priklonil.

Pretor je oprezno odmerjal okolico in vzdihnil:

»To je torej Magijska gimnazija Lubiana.«

Peter je zašepetal:

»V Aquilei ni bilo toliko trušča.«

Miha je tiho dodal:

»Aquilea je v Italiji, srcu cesarstva, a tu je Gornja Panonija, ena od provinc. Mogoče nas imajo za komaj prispele iz kamenodobnih votlin.«

Liljana je zvedavo opazovala sivolasega jezdeca v rdeči tuniki in vihrajočim belim ogrinjalom:

»Pri nas ni takšnega cirkusa. Kot bi prišla na parado cosplaya.«

Peter jo je sunil:

»Ne govori tako! To je vendar geburijanski pretor, po rodu pripada silno stari gentes maiores.«

Liljana je skomignila z rameni:

»In?«

Peter je zlovoljno odvrnil:

»Če želiš v naslednji letnik, se odvadi postavljati neumna vprašanja.«

Vmešala se je Teja:

»Nehajta. Meni se zdijo superca.«

Peter je pritrdil:

»Brez oklevanja so pripravljeni umreti za zaupano jim osebo. Nemogoče jih je podkupiti in tisti z Rafaelovim pečatom so nesposobni za laž ali prevaro. Neumorno sledijo svojim nalogam in kodeksom.«

Geburijanski pretor s spremstvom je sledil drobnemu možicu na štirikolesniku. Miha se ni mogel vzdržati komentarja malce nenavadne scene:

»Tako se torej srečata retro in moderno.«

Tudi Petru se je zarisala sled nasmeha.

Otroci so se urno vrnili k pouku. N4 je čakala ura pri profesorju Hanu. Strogo je švigal med dijaki in dijakinjami napol prazne učilnice in zarisala se mu je sled nasmeha:

»Danes ste bili priča pomembnemu dogodku. Mnogi od vas mogoče nikoli več ne boste videli patricija gentes maiores, nobilisa Aurelia Aurorisa Juliusa, pretorja Vatikanske Geburijanske straže. Njegova kri sega v preddinastične čase slavnih Julijcev. Si lahko zamislite potomca Julija Cezarja na šolskem dvorišču?«

Vsi so molčali. Profesor se je naslonil na kateder:

»Danes se bomo posvetili obnovi pomembnega koncepta Adama Kadmona. Kdo mi zna povedati ključno besedo tega koncepta?« in je z očmi vrtal po razredu. Otroci so se izmikali njegovemu rentgenskemu pogledu, ki se je ustavil na Tamari:

»Gospodična Tamara Brglez nas bo razsvetlila s svojo interpretacijo.«

Tamara je negotovo vstala:

»Enovitost moškega in ženskega, svetlobno telo božjega

odseva,« in dodala s tresočim glasom. »Če se ne motim, izhaja iz klasične Kabale.«

Profesor je zožil pogled in ustnice so mu zatrepetale v negotovanju:

»Če se ne motite? Kaj, če se motite?«

Tamara je negotovo begala z očmi:

»Ja, izhaja iz kla ... klasične Kabale, nekako je ... je povezano,« a stavka ni končala. Profesor je prekinil njeno negotovo jecljanje:

»Dajte no! Zatika se vam pri opisu enega od temeljnih simbolov Kabale! Morali bi ga zrecitirati kot Pater Noster. Gospodič Lomnik!«

Peter je ležerno vstal in odvrnil:

»Želite profesor?«

Profesor je strogo pribil:

»Zagotovo boste upravičili svojo prav dobro oceno in gospodični Brglez razložili koncept Adama Kadmona.«

Peter se je spogledal s prestrašeno sošolko in odločno odgovoril:

»Adam Kadmon je vizualna predstava zgornjega Olam Aciluta, prvih deset netibut hokma in je hermafrodit, kajti v sferi Aciluta ni polarnosti in gre za odsev božanskega. Zasnova sijočega telesa je eden od poskusov končnega, da dojame neskončno.«

Profesor Han je zaploskal:

»Bravo Peter! Vidite, to je znanje, ki pelje v neofitovo kuto. Ne razumem, zakaj je tako težko dojeti elementarna znanja o magiji. Sedita oba. Ve se, kdo dobi negativno in kdo odlično.«

Tamari je pogled padel v tla, tudi Peter ni deloval preveč zadovoljno. Profesorji so zadnje čase večkrat zlorabili njegovo znanje za deljenje negativnih.

Tamara je besna zapustila razred. Peter ji je sledil in jo ujel:

»Tamara, tudi meni ni všeč, kar počnejo.«

Tamara se je iztrgala in se ježno obrnila:

»Seveda! Dobil si odlično preko mojega hrbta.«

Peter jo je trdno prijel za roki:

»Ne razumeš! Profesorji nas želijo razbiti. Iz riti vlečejo takšna vprašanja in upajo, da ne boste znali, a jaz bom znal.

Če bi še jaz mencial, bi pribil negativno meni in še komu. Edina obramba pred takšnimi scenami je še več učenja in vaje. Pri odgovarjanju bodi odločna, samozavestna. Ne smejo začutiti negotovosti. Ne pozabi, to je magijska in ne teološka gimnazija,« in se je posvetil še nekaj fantom in deklicam, ki so nemo spremljali Petrov govor. »Rešita nas lahko predvsem odločnost pri odgovarjanju. Za vse velja enako. Ker vsi hodimo k Zidarjevi, so spremenili taktiko. N3 so sesuli, nas ne smejo! Ne smemo jim dovoliti. Razumete?«

Tamara je otožno prikimala:

»Verjetno imaš prav. Moramo zdržati.«

Odpravili so se k vajam Duhovne in telesne vzgoje. Miha je veselo razlagal:

»Baje bomo danes spoznali novega profesorja. Urbana so skenslali zaradi nekih atletskih poslov. Očitno tudi tu niso imuni na skušnjava zajemanja iz sklede medu.«

Teja je navrgla:

»Ne govori tako.«

Miha se je režeče skoraj zaletel v Petra:

»Zakaj si okamnel, kot bi te zalili z betonom?«

Peter se ni odzval, saj je vso pozornost posvetil močnemu sijaju astralnega fluida:

»Nič ni,« se je odsotno izgovoril. Miha ga je znova sunil in dodal:

»Kaj je? Si se ustrašil rogatega duha?«

Peter je zožil pogled in se srečal z Mihovim vedno navihanim pogledom:

»Kaj da sem?«

Miha se je zarežal:

»Si se vrnil na Zemljo?« in dodal. »Saj se slučajno nisi prestrašil, ker je naš profesor slep? Glej,« pokaže na moža s prekritimi očmi, ki se opira na palico.

Peter je naredil vaje za pomiritev in uravnavo fluidov. Zdrznil se je. *Slepec*. Poznal je samo eno vrsto slepcev s takšno prevezo čez oči. *Čigav je? Blagor Mihi, ker ne ve, kaj je Slepec*.

Otroci so se posedli. Profesor v beli tuniki je snel povezo in z umetnimi očmi zrl v nedoločljivo točko na steni:

»Vi ste torej **ta** N4. Naj se predstavim. Sem profesor doktor Jani Močnik, vaš novi profesor telesne in duhovne vzgoje. Vaš prejšnji profesor je hvaležno sprejel novo delovno mesto v okviru šolske administracije. Žal me je vsemogočni Bog v svoji nedoumljivi skrivnosti prikrajšal za vid, a naj vas takoj opozorim,« je dvignil glas. »Bog je velikodušno daroval vsem drugim čutom, zato vas na svoj način tudi vidim. Lumparije opazim, še preden nanje pomislite, in kaznujem, še preden jih naredite. Smo se razumeli?« je blago zaključil. Otroci so molče sedeli, zlasti Peter je razumel profesorjeve besede.

Učenci so se zbrali na dvorišču. Šolski skrbniki so znova dobili v roke vajeti discipline. Skromno četico N4 je na široko dvorišče pri vhodu pripeljal gospod šolski skrbnik Anton Draksler:

»Vsak čas bo skozi vrata prišla Imperialna templjarska straža. Vsi zagotovo poznate pomen Templjarjev za dobrobit cesarskega dvora. Upam, da boste, če še niste, proučili njihovo slavno

zgodovino. Pozabite na legende iz vašega sveta. Pri vas se skoraj vsaka pomembna legenda konča s kupom trupel. Naši Templjarji so cvet stroge cesarske veličine. Oni so telo in duh kreposti.«

Peter se je spogledal z Mihom:

»Draksler nam bo priskutil še Templjarje.«

Gospod Draksler je glasno razlagal:

»Cesarski dvor ima legijo Templjarjev, osebne prelature, vsi so nobilisi, zaobljubljeni celibatu. Znotraj vatikanskega obzidja so, ob Pretorijancih, edina vojaška enota. Vojska ne sodi v mesta. Danes nas bo počastila centurija teh veličastnih mož. In to ne navadna centurija. Tako je otroci! V našo šolo bo vkorakala Prva centurija. Če ne veste, samo ena je Prva. Je del Prvega manipela, ki je del Prve kohorte. Torej gre, dragi otroci, za smetano templjarske veličine. Vaše oči bodo videle centurija nobilisa, člana velespoštovane gentes maiores Pompejev, Eneja Gneja Pompeja. On bo na čelu centurije, v imenu Jezusa Kristusa, počastil našo ustanovo s svojim obiskom. Vse te veličine so tukaj samo zaradi ene osebe. Vsi ste slišali za obisk imperatore nobilis,« in zatem poudarjeno izgovoril njeno ime, »**Klavdije Avguste Lorensis**, prvorojene hčere njegovega cesarskega veličanstva Avgustusa Juliusa Tertiusa Lorensisa, vladarja od Boga in Jezusa Kristusa blagoslovljenega Svetega rimskega cesarstva. Spremljal jo bo princeps nobilis, Uri Gaj Geldebert, bratranec njegovega veličanstva in po milosti božji izobraževalni skrbnik njene veličine. Verjetno se vam še ne sanja, kakšna milostna čast vas je doletela, da se ta veličastni obisk dogaja ravno v vašem času. Res izjemna čast in sreča.«

Miha je tiho komentiral:

»Zakaj se mu vsi ti nazivi nekam ne zataknejo?«

Peter ga je sunil pod rebra:

»Nehaj! Če te slišijo, se boš ti nekam zataknil, najbrž v levje zobovje.«

Miha je pogoltnil slino in Petru zašepetal na uho:

»Kaj, če si je njeno veličanstvo zaželelo tvoje prisotnosti? Preden jo dajo v posteljo kakšnemu staremu slinavcu, bi rada okusila,« a ga je Peter prekinil s še odločnejšim sunkom:

»Nehaj s tem!«

Miha se je pridušeno zarežal in sam sebi zašepetal:

»Znova gre samo za slino. Vedno je tako. Ženske se slinijo okoli cvenka, moški okoli oblin.«

Peter ga je še enkrat sunil, zatem je s koticom očesa opazoval N1. Andrej in njegovi so stali v prvi vrsti. Rojeni adamijci iz najboljših družin Gornje Panonije so N1 in pripadalo jim je najprestižnejše mesto.

Končno so se vrata odprla. Vsi uvoženi so se začeli spogledovati, kajti na vsakem konju sta sedela dva jezdeca v tradicionalni templjarski noši. Gospod Draksler je strogo siknil:

»Pssst! **Tišina!** Svoje neznanje obdržite zase!«

Otroci so umolknili. Miha je tiho zašepetal:

»Menda cesarstvo ni tako revno, da si morata dva deliti enega konja. Saj so videti kot naša vojska, kjer si dva vojaka delita muzejsko puško in pet nabojev s pretečenim rokom trajanja.«

Templjarji niso posvečali pozornosti zbranim dijakom in dijakinjam. V središču velikega osrednjega prostora jih je čakalo vodstvo šole s pretorjem Cezarjem.

Centurij Enej Gnej Pompej je spretno skočil s konja in vsi so se mu priklonili. Enej je srepro ošinil odbor dobrodošlice:

»Še nikoli nisem imel časti obiskati kakšne magijske gimnazije, a saj niso tako drugačne od teoloških,« in ravnatelju ponudil roko. Ravnatelj Brežnik jo je hvaležno sprejel:

»Vaša milost,« in se znova kratko priklonil.

Peter je bil presenečen spričo mladosti centurija. *Zagotovo nima niti trideset let. Res čudno, tako mlad človek na tako pomembnem položaju.*

Centurij se je spogledal s pretorjem, na hitro ošinil zbrane razrede in mu tiho dejal:

»Gospod ravnatelj, pred večerjo bi rad srečal **tistega** posebnega novčka iz Zunanosti. Upam, da lahko uredite sestanek.«

Ravnatelj je ponižno prikimal:

»Vsekakor, kakor želite vaša milost.«

Centurij je naveličano pihnil.

Peter je naredil strog izraz in se odločno napotil proti začasni pisarni templjarskega centurija Eneja Gneja Pompeja. Vodile so ga talne oznake. Pred vrati sta strumno stražila dva Templjarja, tokrat oblečena precej bolj funkcionalno. Peter se je ustavil in brez besed sta odprla vrata. Vstopil je v čisto običajno pisarno. Vrata so se hitro, a tiho zaprla. Na steni sta viseli dve zastavi. Templjarsko je takoj prepoznal, druga je bila verjetno zastava Pompejev.

Enej je dvignil pogled in obraz se mu je razpotegnil v prijazen nasmeh:

»Vi ste torej znameniti plebejec Peter Lomnik. Glas o vas je prišel vse do dvora njegovega cesarskega veličanstva. Odličen dosežek za nekoga,« je naredil premor, »iz zunanosti.«

Peter je molčal. Enej je nobilis, pripadal je starodavnemu svetu najmočnejših družin, svetu gentes maiores. Pompeji so spadali med pomembnejše, čeprav niso nikoli silili v ospredje. Mladi Enej zaradi celibata ne bo nikoli postal vatikanski patricij. Ta čast

pripada samo dominusu, glavarju družine in to bo postal njegov mlajši brat Klemen Vitalij Pompej.

Enej mu je pokazal udoben fotelj:

»Sedite, saj niste na disciplinskem zagovoru.«

Peter je kratko prikimal:

»Hvala vaša milost,« in je sedel. Enej je prijazno nadaljeval:

»Žal vam ne smem ponuditi nobene zabavne pijače, zato bova ostala kar pri sveži lublianski vodi. In ne potrebujete dodajati tega vaša milost. Velja?«

Peter je oprezno prikimal.

Enej se je zarežal, ko je v dva vnaprej pripravljena kozarca natočil vodo:

»Res potrebujete kaj prepovedanega, saj še kip kaže več življenja. Imate izredno zanimivo ime.«

Peter je skomignil z rameni, Enej je prijazno dodal:

»Pri nas nikogar ne krstijo z imenom Peter, kajti samo en je Peter, ki je največji krščanski svetnik. Peter Skala je po legendi utemeljitelj Cerkve in torej na svoj način tudi današnjega cesarstva. Že zaradi imena ste nekaj posebnega. Ste to vedeli?«

Peter je nemo odkimal. Ni se mu sanjalo, kam mladi centurij cilja, ki je veselo nadaljeval:

»Veste, tudi jaz sem prijatelj najine skupne prijateljice.«

Peter je dvignil obrv.

Enej se je zarežal:

»Govorim o Klavdiji. A naj vas takoj potolažim. Ker sem se zaobljubil,« dvignil je levo dlan in poudaril spokorniški prstan na sredincu, »ne morem konkurirati na ženitni tržnici, torej v nobenem primeru nisva tekmeča za njeno pristrčno roko.«

Peter je presenečeno spremljal Eneja, ki je takoj opazil Petrovo zmedenost:

»Ha! Pa sem vas! Klavdija je moja mala prijateljica. Čudite se, ker sem tako mlad na tem pomembnem položaju. Teden dni nazaj sem praznoval dvaindvajseti rojstni dan. Položaj najpomembnejšega centurija Templjarjev že nekaj stoletij pripada Pompejem. Verjetno smo edini gentes maiores, ki še nikoli nismo sodelovali pri prerivanju za krono našega svetega cesarstva. Bog nam je dal druge naloge.«

Peter je oprezno spremljal mladega sogovornika. *Od mene starejši le šest let.* Enej je vstal, se naslonil na mizo in sinje oči usrediščil na Petrovem obrazu, polnem negotovosti:

»Celibat je pripraven za izogibanje hiši radosti, ki ji rečemo vatikanska visoka politika, torej vas ne bom mučil s politično prostitucijo. Mogoče veste, kaj je njeno veličanstvo motiviralo, da bo obiskala ravno to gimnazijo? V Italiji je precej veliko pomembnejših gimnazijskih izobraževalnih institucij. Zakaj ravno ta gimnazija na robu sveta?«

Peter je skomignil z rameni.

Enej je nagrbnčil čelo:

»Dajte no! O vas vem skoraj vse in zato se ne delajte neumnega! Jasno?« je povzdignil glas in ga takoj omehčal do skoraj osladnosti. »Motiv njenega veličanstva. Gotovo imate kakšno idejo. Najin pogovor bo ostal v intimi najinih ušes. Torej?« je zožil pogled.

Peter je globoko vdihnil:

»Slutim, zakaj bi me rada videla, a ne razumem smisla tega. Tudi tukaj gledamo in beremo novičnike in vemo za novoimenovan Ženitni komite.«

Enej je sedel nazaj v fotelj in mirno dejal:

»Ste se pripravili?«

Peter je presenečeno odgovoril z vprašanjem:

»Na kaj naj bi se pripravil?«

Enejev obraz se je znova raztegnil v prisrčen nasmeh:

»Res vam ne potegne. Neverjetno. Klavdija išče način, kako naj se izmuzne iz ženitne pasti. Saj je vendar gimnazijka in rada bi živela svojo gimnazijsko mladost, pravzaprav vsaj njen približek. Ta igra usode ji še to jemlje. Na voljo ima samo dve neugodni možnosti. Vsaj na prvi pogled je tako. Ste to vedeli?«

Peter je odkimal. Ni se mu sanjalo, kaj hoče mladi nobilis.

Malce otožno je naštel njene možnosti:

»Izbira lahko med celico kloštra ali možem, ki ga izbere komite senilnih starcev. Torej še ena vrsta celice. V vsakem primeru se mora v imenu vatikanskega miru žrtvovati za tuje interese. Kaj ni to grdo?«

Peter je ravnodušno odvrnil:

»Žal preslabo poznam ženitne postopke najvišjih vatikanskih gentes maiores.«

Enej se je znova zarežal in se zleknil v fotelj:

»Res ste vrhunski, natanko takšni, kot vas opisujejo. Pravi vnuk svojega deda.«

Peter je na hitro nagrbančil čelo in poskušal ohraniti videz neprizadetosti. Enej je pomirjujoče nadaljeval:

»Seveda poznam vašega deda, equita maximusa Ravnika. Neverjetno spretno znate tipati strune dogajanja. Ni čudno, da ste ji všeč,« in se je zresnil. »Ste vedeli, da Klavdija odklanja določene neobvezne protokolarne obveznosti, kar je povzročilo precej glavobolov tudi na najvišjih položajih?«

Peter je odkimal, Enej je trdo pristavil:

»**Vse to zaradi vas,**« in znova je stišal glas. »Sicer mi ni tako rekla, a bil bi slab centurij Prve, če tega ne bi ugotovil. A nehajva se igrati,« je trdo zaključil.

Peter je vedel. *Zdaj bo. Zdaj bo povedal bistvo.* Enej je znova vstal, očitno je želel trenutek premora in sedel na rob mize:

»Obstaja še ena rešitev, ki jo z eno potezo odreši kloštra in neugodnega moža,« je pogoltnil slino, motril Petra in globoko vdihnil. *Zdaj bo. Zdaj.* »Upa, da jo boste vi zaprosili. Zato sem vas poklical.«

Peter je ostal brez besed. Niti sline ni zmozel pogoltniti. Prej je pričakoval rokovanje z Božičkom. *Zaprositi njeno veličanstvo? Saj ni upanja, da bi jo kdaj sploh še videl.*

Enej je prekinil mučno tišino:

»Vedel sem, da vam bo harpija snedla jezik. Priznajte, tega niste pričakovali. Najbrž bi prej pričakovali ples Petra in Pavla ob zvokih perzijskega ansambla,« in obraz se mu je znova razširil v nasmeh.

Peter je pogoltnil slino. Misli so mu vročično drvele in nikakor ni našel odgovora. Samo vdihnil je in sunkovito izdihnil. Enej je navihano nadaljeval:

»V vsej tisti solati kodeksov je prastar člen, ki omogoča, v tej zoprni situaciji brez moškega naslednika, da najstarejšo cesarjevo hči zaprosi tudi plebejec. Edini pogoj je?« mu je pomežiknil in čakal na odgovor.

Peter je kislo odvrnil:

»Plebejec mora ustrezati astrološkemu fenomenu Ipsissimus. Je tako?«

Enej je zaploskal in tiho odvrnil:

»Tako je. Popolnoma prav imate. Vedel sem, da bova prijatelja. A tukaj nastane težava.«

Peter je tiho dodal:

»Vse skupaj temelji na upanju. Žal sem novček iz zunanosti in šola se lahko že jutri odloči, da me izključi. Mogoče v ozadju že

poteka takšen proces. Mogoče je to sprožil ta najin pogovor. Kdo ve?« je mračno zožil pogled.

Na Enejevem obrazu je še kar lebdel nasmešek:

»Lepo ste opisali stanje stvari. Že jutri vam lahko kar med zajtrkom izročijo izključnico. Povod zagotovo ne bo ta najin pogovor. Bog vas ima po svoje rad, saj to, kar vem jaz, ve zelo malo patricijev in še manj jih bo pomislilo na praktično izvedbo. Kdo bi pomislil, da uvoženi novček pozna od Boga pozabljeni člen nasledstvenih kodeksov?« in je sklenil dlani, »V praksi vam nihče več ne more preprečiti, da jo zaprosite.«

Peter je oprezno vprašal:

»Zakaj ste mi to povedali?«

Enej se je znova prisrčno zarežal:

»Ne bom vam rekel tepček zaradi tega neumnega vprašanja. Klavdijo imam rad in želim ji pomagati. Pomoč sem ji obljubil, ko je kot petletna deklica preplezala zid, se porezala na trnju in potem skušala izmakniti meč malce nepazljivemu stražarju. Ona je oseba, ki vse ljudi okoli sebe nekako prepriča v brezpogojno zvestobo. Zlasti sta ji privržena njena osebna geburijanska stražarja. Saj ju poznate.«

Peter je prikimal. Spomnil se je Andreasa in Georgija. Enej je zarotniško nadaljeval:

»Jaz sem ji omenil ta pozabljeni člen *Magna Codex in Gentes Maiores* in ji zabičal, naj o tem molči. Uri mogoče kaj slutiti, a molči in se dela, da ničesar ne ve. Kar naj še naprej tako ostane. Preden se zgodi, je dobro, da za to drobno zaroto ve čim manj ljudi. Se strinjate?«

Peter je presenečeno prikimal in vprašal:

»Kljub vsemu, zakaj ne sme vedeti vsaj nobilis Geldebert?«

Enej je suho odvrnil:

»Ker še ne sme vedeti. To je zarota nas,« se je zarotniško zarežal, »mladih. Se razumeva?«

Peter je oprezno vprašal:

»Kaj, če naredim, kar pričakujete od mene? Zagotovo se bodo vprašali, od kod uvoženi novček ve za obskurni člen kodeksa, ki se tiče samo nobilisov? Ne bodo posumili na vas? Saj bodo znali sešteti dva in dva. Poleg suma bi na vas gotovo padlo še kaj težjega.«

Enej je znova sedel, srknil požirek in mirno odvrnil:

»Težjega. Lepo ste dejali. Lepo od vas, da ste pomislili name, a imam pripravljen romantično lep izgovor. Tudi v vaši knjižnici je zbirka temeljnih kodeksov, kamor sodi tudi ta. Zaljubili ste se v njeno veličanstvo in ko ste slišali za ženitni proces, ste se zakopali v kodekse in iskali možnost, da jo odrešite nadležne dolžnosti. Ker ste dokazano bister fant, ste ta člen našli in se ga oprijeli.«

Peter je zavrtel z očmi:

»Kaj pa Klavdija?«

»Zanjo velja enako.«

»Kaj bo rekel nobilis Geldebert, če jo res presenetim? Kaj bo z vami? On ni samo nobilis, on je telemitski magister templi! Fluidi so njegovi poslušni kužki.«

Enej je stisnil ustnice:

»Geldebert? Nič. Verjetno bo celo užival. Narediva načrt. Skratka,« je razširil dlani, »zagotovo vas bo poklicala v avdienco. Takrat bomo prisotni malce prestrogi pretor Julius, Uri in seveda jaz. Pokleknili boste, izvlekli zaročni prstan in se v vlogi Ipsissimusa sklicevali na pravico do njene roke. Kot Ipsissimus ste dedič svetega debla gralove družine. Nastopili boste z avtoriteto svete gentes maiores.«

Peter je prebledel:

»Sveto deblo gralove družine? Saj sem rojen,« a ga je Enej nežno prekinil:

»Oba znana Ipsissimusa sta rojena v Zunanjosti. Crowley je imel celo dvojno življenje in je pustil pečat tukaj in v Zunanjosti. Kakor hitro boste izrekli te besede, vas ne morejo izključiti iz šole. Klavdija bo v skladu s kodeksom zahtevala, da vsaj en navzoči potrdi upravičen sum, da ste Ipsissimus. To bom storil jaz. Ženitni komite bo takoj organiziral celovito astrološko sistematiko in se zatem samorazpustil.«

Petru je obraz padel v dlani in je zaječal:

»In kaj, če se izkaže, da nisem Ipsissimus? Kaj, če priredijo izvide sistematike?«

Enej se je zresnil in grozeče odvrnil:

»Za koga nas pa imate? Pri nas si nihče ne drzne ponarejati astrološke sistematike. Zlasti ne v primeru, ko gre za Ipsissimusa. Ni hujšega krivoverstva in svetoskrunstva kot ponarejanje astroloških listin. Vsi na inštitutu imajo Rafaelov pečat zaupanja. Takšne sume ohranite samo zase.« in otožno dodal. »Če pa niste to, za kar vas nekateri imajo, potem vas čaka ...« in je spustil pogled.

Peter je dvignil glavo:

»Kaj me čaka?«

Enej je režeče odvrnil:

»Čaka vas spoznavni večer z gladiatorsko areno Koloseja in verjetno boste končali kot hrana treniranim levom ali tigrom. Odvisno od tega, s katero nogo je vstalo njegovo cesarsko veličanstvo.«

Peter je pogoltnil slino:

»Torej imam izbiro. Kaj pa Klavdija? Kako se zanjo konča, če me doleti arena? Mi bo delala družbo v areni?«

Enej je prikimal:

»Njo čaka strogi kloster. Njeno mesto bo prevzela Konstanca. Ko bo čas, ji bodo organizirali Ženitni komite in prevzela bo vlogo prvorojene. Skratka, vse je v vaših rokah pod patronatom božje volje. Odločite se modro, naj vas ne vodijo hormoni, temveč to, kar imate med ušesi. Vložek je res velik, a tudi dobiček je,« in po kratkem premoru je zaključil, »največji.«

Peter je nekaj trenutkov premišljeval in globoko vdihnil:

»Zanima me, kje naj dobim zaročni prstan? Znotraj šole ni nobene trgovine z nakitom, a ven nas ne spustijo,« ter s kančkom ironije zavzdihnil. »Naj ga naredim kar iz žice ali papirja?«

Enej se je znova nasmehnil:

»Potreben nakit že imate, celo predpisano blagoslovljen.«

Petru je osuplo dvignil obrvi. Enej je veselo nadaljeval:

»Saj imate vendar magijski prstan, ki ste ga naredili pri rokodelstvu. Ker ste ga posvetili pod mentorstvom posvečenega duhovnika, je s pravnega stališča popolnoma primeren. S tem ji boste darovali del sebe, kar je najvišja daritev. Zagotovo je neprimerno več vreden od kakšnih delfinov ali metuljev.«

Miha in Teja sta takoj obstopila Petra. Teja je začebljala:

»Zakaj te je hotel tisti centurij?«

Peter je skomignil z rameni:

»Slišal je, da poznam njeno veličanstvo. Nič posebnega, pač običajni postopki pred obiskom pomembne osebnosti. Vedno preverijo vse morebiti povezane.«

Miha se je namrdnil:

»Preveč zamišljen se mi zdiš za običajni klepet.«

Petra je prešinilo, *ne bom jima povedal* in je veselo dejal:

»Raje si oglejmo templjarski tabor.«

Skupaj so stekli do velikega okna z razgledom na park ob južnem obzidju. V pičlih nekaj urah so ga Templjarji spremenili v pohodni tabor. V dveh popolnoma ravnih vrstah je ob osrednji poti stalo deset šotorov, kolikor je desetin. Centurijev šotor se je skoraj naslanjal na zid. Pred njim so vihrale templjarska, cesarska in rodbinska zastava. Dvesto metrov od tabora so postavili opozorilnike in table z oznakami o prepovedi približevanja. Nekaj dijakov in dijakinj se je v skupinah približalo opozorilnikom in paslo radovednost na mešanici arhaičnosti in moderne tehnike.

Miha je prvi komentiral šotorišče:

»Kako hitro so ga postavili. Lahko mislita? Kdo bi nam pri nas verjel, če bi rekli, da imamo na dvorišču čisto prave Templjarje?«

Teja ga je sunila:

»Tega ne boš govoril. Saj to dobro veš.«

Vmešal se je še Peter:

»Geburijanci so manj tradicionalni. Namestili so jih v hišo za goste. Vedno sem se spraševal, čemu je namenjena prazna stavba ob severnem obzidju? Zdaj vem.«

Teja je zagledala Minko:

»Peter, tam je Minka. Jo sploh pozdraviš, ko jo vidiš?«

Peter je ravnodušno odvrnil:

»Nimam priložnosti, ker se mi izmika.«

Miha se je zarežal:

»Te kaj daje abstinenčna kriza?«

Peter je zožil pogled:

»Kakšna kriza?«

Miha je režeče pribil:

»Glede sline.«

Teja in Peter sta ga sočasno sunila, Miha je zacvilil.

Peter se je zamislil. Minka se zna res mojstrsko izogibati. Nikoli je ni zraven, ko naletim na Tala in družčino. Saj nisem hotel tega plesa izmikanja. Lahko bi ostala prijatelj, a se očitno počuti preveč osramočeno. Ni običaj, da novčki delijo »dvojke«.

Pred kosilom so imeli še izredno razredno uro.

Profesorica Lobnikova je kazala projekcijo družinskega debela zadnje dinastije in kazalo ustavila na uradni sliki Klavdije Lorensis:

»Otroci, Klavdija Avgusta Lorensis je najpomembnejša dijakinja cesarstva. Zagotovo se zavedate, da je njen obisk velika čast za našo izobraževalno institucijo. Iz vsakega razreda, tudi novčkov, bomo izbrali dijaka in dijakinjo, ki bosta deležna avdienco pri njenem veličanstvu. Ravnatelj je po posvetovanju s profesorji in varnostnim osebjem naredil seznam. Tudi iz našega razreda bosta dva od vas stopila pred obličje njenega veličanstva. Enega je njeno veličanstvo samo zahtevalo, kar je njena pravica.« Z očmi in rahlo povešenimi ustnicami je švigala med radovednimi učenci. Razred se je pogreznil v molk. Znova je presekala tišino:

»Na avdienco pri njenem veličanstvu gresta Tamara in Peter,« in se je posvetila izbranim. »Ker oba obiskujeta ure profesorice Zidarjeve, bosta deležna samo skrajšanega tečaja iz obnašanja v prisotnosti imperatore nobilis. Ne zavedata se še, kako velika čast je stopiti pred obličje koga iz ožje cesarske družine. Samo redki uvoženi imajo to izjemno čast. Samo redki,« je šepetaje ponovila.

Miha je zašepetal Teji na uho:

»Na kosteh čutim slino.«

Teja ga je ošinila z nagrbnčenim čelom in ga z nogo rahlo sunila:

»Slinavko.«

Ravnatelj Brežnik je zabičal tajnici Agnes:

»Nihče nas ne sme motiti. Nihče.«

Agnes je prikimala in zapustila kabinet, a ravnatelj se je posvetil zbrani družini:

»Tako, nihče nas ne bo motil. Vsi glasovi ostanejo tukaj. Verjetno se zavedate, da se vse skupaj grdo zapleta. V hiši za goste imamo centurijo Geburijancev, ob južnem obzidju šotori centurija Templjarjev. Vsi ti gostje zdaj brskajo po naši dokumentaciji in, pod pretvezo zagotavljanja varnosti in odpravljanja morebitnih potencialnih groženj njenemu veličanstvu, obračajo vsak kamen posestva. Zaradi Geldebertove kaprice so Lojza vtaknili v pisarno in dobili smo bog ve čigavega Slepca. Ni pomembno, čigav je, ker naš zagotovo ni. Za božjo voljo, mi smo edina magijska gimnazija s Slepcom med osebjem.«

Podravnateljica Normanova je nejevoljno stiskala ustnice:

»Prav imaš! Ne vem, s čim in komu se je Lojz zameril! Ker nihče od nas ni in ne more biti brezmadežni angelček, se lahko spravijo na vsakogar od nas. Samo v zadnjih treh dneh sem od pretorja dobila kar dvajset disciplinskih prijav proti iniciranim adamijcem. Zagotovo se bo vsul še plaz prijav proti novčkom iz N1 in N2.«

Ravnatelj jo je poskušal pomiriti:

»Geburijanci, zlasti tisti z Rafaelovim pečatom, so nesposobni pogledati skozi prste. Vse, česar se dotaknejo, so naučeni meriti z najstrožjimi vatli po zadnji črki kodeksov. Ne razumejo njihove kreativne interpretacije v vzgojno-izobraževalne namene.«

Profesor Han se je navezal na podravnateljičine besede:

»Prav imaš, do novčkov še sploh niso prišli. Nekaj moramo storiti. Fašejo jih samo adamijci, ker so uvoženi preneumni za prekrške, vredne pozornosti Geburijancev.«

Ravnatelj je vzdihnil:

»Vse to zaradi novčka Petra Lomnika.«

Podravnateljica Normanova je podvomila o ravnateljevem mnenju:

»Mogoče sploh ne gre za Petra. Imperatore nobilis lahko uradno obišče katero koli javno gimnazijo in v Italiji jih je nekaj že obiskala.«

Profesor je prhnil:

»A zakaj si je zaželela provincijske gimnazije? Je zmanjkalo italijanskih?«

Podravnateljica je odvrnila:

»Vsi vemo, da je bil imenovan Ženitni komite in deklica bi si rada izborila nekaj predaha. V ta namen si je zaželela protokolarni obisk ustanove z vrstniki. Verjetno so ji svetovali obisk kakšne gimnazije iz provinc in izbrala je našo.«

Vsi so se temu nasmehnili in celo na večno skisanem obrazu profesorice Lobnik se je zarisala sled nasmeška. Ravnatelj je tiho dodal:

»Saj tega še ti ne verjameš. Vsi vemo, da je nobilis Geldebert našega dobitnika medalj razglasil za prijatelja,« in suho zaključil. »Ne pozabimo! Varnost, ki jo pooseblja nadležni centurij Vrsnik, je posledica tega prijateljstva, a ta obisk in z njim povezan hrup je nekakšna nadgradnja.«

Lobnikova se je zarežala:

»Ker je nobilis Geldebert izobraževalni skrbnik njenega veličanstva, se je Peter srečal tudi z njo in ona mu vrača obisk. Preden ji protokolarne obveznosti popolnoma zadušijo prosti

čas, se hoče še enkrat srečati z neobičajnim uvoženim plebejcem. Ne iščite teorij zarot, ker jih ni.«

Profesorica Kačičnikova se je igrala z debelimi prsti in vse presenetila z glasnim krohotom:

»Vsa ta konspiracija in podobno. Petra, strinjam se s tabo. A ta scena s cesarsko hčerjo je nepomembna. Nehajmo torej s tem, ker imamo pomembnejši problem. Tim,« se je zresnila in zapičila svoje drobne oči v resen ravnateljev obraz. »Tukaj imamo Slepca! Zaboga! Čisto pravega Slepca! Na njegovih astralnih fluidih bi lahko spekla klobaso! Kaj, če gre za začetek drastičnih sprememb v škodo neodvisnosti gimnazijskega magijskega izobraževanja? Kaj, če gre za začetek predaje Komiteja za magijsko srednješolsko izobraževanje v roke Kurije?« in je vse mračno ošinila. »Potem je uvedba Slepca v šolski kolektiv zelo smiselna poteza.«

Vsi so se spogledali. Ravnatelj je oprezno odkimal:

»Ne vem, ta hip nimam o tem nobenih informacij. Raje se vrnimo na nesrečnega Lomnika. Vse je nekako z njim povezano. Vse. Ne vem kako, a vem, da je.«

Profesor Han je režeče dodal:

»Morali bi ga odstraniti, dokler ste še imeli možnost. Ob prvih incidentih z adamijci bi ga morali neusmiljeno izključiti. Tako pa je njegova nenavadnost postala nevarna za vse nas. Lojz gnije v pisarni in izgubili smo odličnega dijaka Igorja Trobentnika iz P2. Koliko še? Koga še? Zagotovo smo sumljivi, ker je razred uvožencev po ocenah prehitel razred adamijske elite. Celo disciplinska točkovnica je pri odgovornih vzbudila zoprno pozornost. In zdaj se čudite zaradi navzočnosti Slepca? Hitro bo našel vir anomalij in razmišljanje o posledicah prepuščam vaši domišljiji.«

Ravnatelj se je komaj zadrževal, da ni izbruhnil. A je moral obdržati svoje fluide varno zaprte. Samo nekajkrat je globoko vdihnil in izdihnil:

»Disciplinske prekrške so si tvoji učenci kar sami pridelali. Še vedno sem ravnatelj in tudi Slepku bom prišel na kraj.«

Profesorica Kačičnikova je suho pristavila:

»Lojz je imel prav,« in vse ošinila z s srepim pogledom.
»Vsekakor bomo od tega vsi dobili glavobole.«

*Multi sunt vocati, pauli vero electi.
Veliko je poklicanih, malo izbranih.*

24. Imperatore nobilis Klavdija Avgusta Lorensis

Prva vrsta ob osrednji šolski cesti je pripadala strumnim Templjarjem v svečanih tunikah. Tri metre za njimi so razmestili slavnostno napravljene Geburijance.

Vsak od protokolarnih varuhov je v levi roki držal sulico z zastavico cesarstva, desnica pa je počivala na ročaju meča ali paralizatorja. Hrbte Geburijancem je krila varnostna ograja s samodejnim prožilnikom fluidnega naboja.

Nebo so preletavali gibki letalniki. Izjemno okretna plovila so vzpostavila nekakšen zračni ščit širšega šolskega okoliša, zlasti zaradi preprečevanja vdora nadležnih novičarskih letalnikov.

Vzdolž predvidene poti njenega veličanstva so namestili oddajnike fluidnega mehurja.

Razrede so razporedili po letnikih, vmesne prostore so z rokami na hrbtu zapolnjevali v modre delovne uniforme oblečeni Geburijanci. Ravnatelj Brežnik, pretor Julius in centurij Pompej so molče čakali na koncu amfiteatru podobnega parka. Na drogovich so plapolale zastave cesarstva in Lorensisov.

Šolski orkester je čakal, da zaigra cesarsko in cerkveno himno.

Profesorski kolegij in preostalo osebje šole so čakali za orkestrom. Podravnateljica Normanova je v skladu s protokolom strumno stala ob zastavi šole. Vsi so oblekli svečane šolske obleke.

Peter je opazoval prelete gibkih enosedov:

»Kako nenavadna letala. Videti so kot malce večje lastovice. Najbrž so na fluidni pogon.«

Miha se je zarežal:

»Prihaja princesa tvojih mokrih sanj, a ti nakladaš o letalih. Raje povej, se ti že tresejo kolena?«

Peter je samo nelagodno pihnil.

Teja je vzdihnila:

»Kaj ni to romantično? Princesa prihaja, a njen princ ždi v zadnji vrsti.«

Gospod Draksler je odločno posegel v njihovo čebljanje:

»Tišina! Njeno veličanstvo bo vsak hip tu. Saj nočete, da je prvo, kar sliši za zidovi šole, vaše neumno govorjenje!«

Vsi so umolknili. Peter je s koticom očesa opazoval okno nad osrednjim poslopjem. Za velikim oknom v drugem nadstropju je čutil mogočen sijaj fluidov. Skoraj je lahko otipal energije, ki so pripadale samo eni vrsti magov – Slepcev. Priprl je oči.

Velika glavna vrata so se odprla. Najprej so elegantno in skoraj neslišno vstopili štirje bojni stroji in z antenam podobnimi napravami prečesavali okolico. S svojimi natančnimi fluidnimi senzorji so motrili za morebitno grožnjo. Že samo misel na nasilje sproži samodejni odziv.

Otroci so vzhičeni opazovali skoraj štiri metre visoke dvonožne stroje.

Peter je zašepetal:

»Te stroje sem videl v Aquilei. Nisem vedel, da so tako okretni.«

Strojem so sledili Templjarji na dvokolesnikih. Razvrstili so se v varovalno pahljačo. Zatem je zapeljala še povorka limuzin z zastavicami. Izstopalo je mišičasto široko šest-kolesno vozilo. Na strehi je imelo dvocevni fluidni top in tukajšnjo ustreznico radarja.

Tudi limuzine so se razporedile v nekakšno pahljačo. Nazadnje sta vstopila še dva bojna stroja in vrata so se zaprla. Dvignil se je rahlo trepetajoč fluidni mehur.

Orkester je zaigral, otroci so začeli ploskati. Ravnatelj Brežnik se je spogledal s pretorjem in centurijem in pogoltnil slino. V sebi je ponavljal pripravljen govor. Opozorili so ga, da njeno veličanstvo nima rado predolгих izlivov samoumevnosti, temveč raje posluša kratke in iskrene misli.

Vrata limuzin so se odprla. Bojni stroji so se napeli v nekakšen pozor. Najprej so rutinirano izstopili možje v oblekah z grbom Geburijancev na prsih. Bliskovito, z naučeno veščino izkušenih varnostnikov, so preverili bližnjo okolico. Šele tedaj sta iz največje limuzine izstopila Petru znana Geburijanca in odprla zadnja vrata. Topu podobna naprava je obmirovala, a radar je sistematično prečesaval okolico. Grožnjo bi prepoznal, še preden bi lahko koga ogrožala.

Lastovičji letalnik je grobo odgnal novičarsko napravo, ki se je hotela dokopati do posnetka izstopanja princeze iz limuzine.

Ploskanje in vzkliki so dosegli vrhunec, ko sta izstopila elegantno oblečen mož srednjih let in preprosto oblečena mladenka z diademom, zapetim v rahlo nakodrane lase.

Miha je opazil Petrovo motrenje in je zašepetal:

»Verjamem ti, da imaš mehka kolena. Mačka in pol, vredna izmenjave sline.«

Teja ga je nežno sunila:

»Neha j.«

Miha se je samo tiho zarežal.

Pred odbor dobrodošlice je strumno zakorakal nekakšen general, oblečen v razkošno uniformo, in glasno zaklical:

»Njeno veličanstvo, imperatore nobilis, vzvišena gospodična, (zatem je sledilo še precej veličastno zvenečih titul) Klavdija Avgusta Lorensis v spremstvu izobraževalnega skrbnika, princepsa nobilisa (nov seznam veličastno zvenečih titul) Urija Gaja Geldeberta,« in se obrnil proti povorki. Stroji, Templjarji, Geburijanci in spremstvo so naredili koridor do velike limuzine.

Klavdija je prišla Urija pod roko in skupaj sta se napotila proti odboru dobrodošlice. Načičkan general je strumno stopil vstran in vsi so se globoko priklonili.

Klavdija je otožno zrla skozi okno na dvorišče, polnim mož na preži. Bojni stroji so patroljirali ob šolskem obzidju. Vrata so se mehko odprla in zaprla. Obrnila se je in se srečala z opreznim Urijevim pogledom. Na stričevem obrazu je prepoznala skrb.

»Si prepričana, da mladi Pompej sodi na avdienco?«

Klavdija je prikimala:

»Na avdienci morate biti trije. Tako zapoveduje dvorna etika.«

Uri se je zarežal:

»A zdaj jo spoštuješ?«

Skomignila je z rameni:

»Avdienca je,« a jo je Uri odločno prekinil:

»Del uradnih protokolov. Vse vem. Imam neko slutnjo in mi ni preveč všeč.«

Klavdija se je namuznila:

»Kakšno slutnjo?«

»Ne vleci me za nos! Dobro vem.«

»Saj te ne vlečem za nos. Res ne vem, o čem govoriš?«

Uri se ji je približal in jo osredotočeno motril:

»Občutki te izdajajo. Ne pozabi, predvsem sem,« a ni končal stavka. Tokrat mu je Klavdija nevljudno segla v besedo:

»Občutki so varljivi.«

Uri je trdo pristavil:

»Vem, da je mladi Pompej kramljal z mladim gospodičem Lomnikom.«

Klavdija je dvignila glas:

»In?«

»Ne delaj se neumno. Dobro veš, da sem na tvoji strani. Verjetno mu je predlagal, da te zaprosi za roko z avtoriteto Ipsissimusa. Tudi meni je znan tisti kodeks iz 8. stoletja.«

Klavdija je zardela. Uri je oprezno nadaljeval:

»Se zavedaš posledic, če se izkaže, da mladi gospodič Lomnik ni Ipsissimus, temveč le nadpovprečen talent? Veš, kaj te bo doletelo? Si pripravljena na to?«

Klavdijin pogled je padel v tla. Otožno je prikimala, zatem se je vzravнала in trdo odvrnila:

»Vem. A Petra čaka precej hujša usoda.«

Uri jo je prijel za rame in rahlo stresel:

»Ne gre samo zate ali Petra. Tiberij ima precej vpliva na Konstanco. Če te izgubim, bo tvoja ljubka sestra dedinja in zagotovo si bo, ko bo čas, izbrala moža med Tiberiju zvestimi patriciji. Dinastija bo prešla pod popolni vpliv kurije, kar je samo začetek razdejanja zdajšnjega ravnotežja. Omizje zagotovo ne bo zlahka dovolilo zdrsa dinastije pod popolni vpliv kurijskih

kardinalov. Nihče ne bo privolil v uničenje Crowleyjeve dediščine. Nihče,« je trdo zaključil.

Klavdija je nekaj časa molčala, zatem je stisnila ustnice in odvrnila:

»Tudi ti si trdil, da je Peter potencialni Ipsissimus.«

»Seveda sem, saj tudi je. A kaj, če ni? Saj poznaš eno od osnovnih pravil politike,« in je rahlo dvignil glas. »Vedno upaj na najboljše, a pripravi se na najslabše.«

Klavdija je vzdihnila:

»Je, kar je.«

Uri je zavrtel z očmi:

»Je, kar je? Še vedno lahko preprečiš. Namesto mladega Pompeja povabi v spremstvo koga drugega.«

Klavdija je kljubovalno dvignila brado in rezko odrezala:

»**Ne!** Enej bo zraven. On je moj prijatelj v pravem pomenu te besede,« in vzdihnila, »verjetno edini.«

Uri je prhnil:

»Tudi meni je žal, ker se je odločil za templjarski celibat in ne pozabi,« je tiho zaključil, »on je človek Cerkve.«

Popoldan so priredili kosilo njenega veličanstva z izbranimi profesorji. Klavdija je med čakanjem na juho ogovorila centurija:

»Enej, ste že spoznali tukajšnjega posebnega dijaka iz zunanosti? Tistega z medaljami.«

Vsi so se zdrznili. Uri se je spogledal z ravnateljem Brežnikom.

Enej je oprezno, čeprav prijazno, odvrnil:

»Že na dan prihoda sem si vzel čas in ga osebno spoznal. Zanimiv fant.«

Klavdija je prikimala:

»Zna pustiti močne vtise. Se strinjate?«

Enej je zadržano prikimal.

Vmešal se je Uri:

»Klavdija, na avdienci boš spoznala mnoge zanimive dijake in dijakinje te izobraževalne ustanove. Močne vtise znajo pustiti mnogi od njih.«

Klavdija se je nasmehnila:

»Zagotovo. Veselim se srečanja z njimi.«

Uri je odgovoril ravnatelja Brežnika:

»Gospod ravnatelj, letošnji novčki so izredno zanimivi. Še nikoli ni razred gostov z akademskimi rezultati presegel domačinov. Je tako?«

Ravnatelj je pogoltnil slino:

»Res je, a taisti razred gostov je tudi disciplinski rekorder.«

Uri je zožil pogled:

»Res je, a veliko negativnih točk so dobili, kako naj rečem,« je iskal besede in ostro pribil, »s spornimi metodami. Po službeni dolžnosti imam vpogled v poročila centurija Vrsnika in zagotovo ste zaskrbljeni. Je tako?«

Ravnatelj je znova pogoltnil slino in iskal odgovor:

»Gostje iz zunanosti v naš svet prinašajo popolnoma drugačen duševni in duhovni ustroj. Preden jim omogočimo trajno bivanje v našem blagoslovljenem svetu, se moramo popolnoma prepričati o vseh vidikih njihovih osebnosti. Priznam,« mu je pogled za hip omahnil, »postopki za ugotavljanje so včasih precej kontroverzni.«

Uri se je glasno zarežal:

»Lepo ste rekli, kontroverzni. Kaj pa mladi gospodič Lomnik? Uspelo mu je z rekordoma na obeh straneh kaduceja, na disciplinski in akademski strani. Kaj ni tudi to kontroveržno?«

Ravnatelj je oprezno prikimal:

»Vsake toliko pride kakšen vsestranski talent. Mogoče celo eno brez drugega ne gre.«

Uri se je zresnil:

»Kako se znajde slepi profesor pri predmetu, ki zahteva vid?«

Vsi so se spogledali. Uri je očitno užival, da je dregal v neprijetne teme. Tudi ravnatelj je postal nervozen in je negotovo odvrnil:

»O odločitvi šolskih oblasti ne morem podajati mnenja. Če dovolite, profesor Urban po mojem mnenju bolj sodi v učilnico kot v pisarno.«

Uri je zatem ošinil celotno omizje in dejal:

»Tukajšnja magijska gimnazija je edina, ki ima med osebjem Slepca. Zanimivo bi bilo izvedeti, zakaj in kako se je šolska oblast tako odločila?«

Oglasil se je pretor Julius:

»Priatelj Uri, nerad posegam v pogovore, ki se me neposredno ne tičejo, a ne morem si kaj, da ne bi komentiral. Saj ste vendar pomemben magister na ministrstvu, pravzaprav ste sekretar za magijsko izobraževanje. Zagotovo bi lahko našli odgovor pri ministru Bartolloneju. Je tako?« je povzročil še nekaj mrmranja. Enej in Klavdija sta se spogledala.

Uri je rezko odvrnil:

»Žal me nihče ni vprašal za mnenje.«

Vmešal se je centurij Pompej:

»Priatelj Uri bo gotovo našel odgovor na ministrstvu in zdi se mi, da je takšen pogovor primeren za čas po kosilu. O tem je primerno razpravljati ob kozarčku alkimije za izboljševanje prebave. Se strinjate?«

Vsi so z olajšanjem prikimali. Uri je sumničavo ošinil Eneja, ki se je samo vljudno nasmehnil. Oglasila se je do zdaj molčeča Klavdija:

»Tukaj smo še drugi in raje bi se pogovarjala o čem prijetnejšem,« in je znova vse dostojanstveno premerila. »Stric Uri, pretor Julius in centurij Pompej, vsi vi pripadate gentes maiores, torej ste najprimernejši, zato vas prosim, da ste v mojem avdienčnem komiteju.«

Uri je nagrbančil čelo:

»Se ne bi odločila za koga drugega?«

Klavdija je tiho odvrnila:

»Naj namesto tebe pokličem koga iz mesta? Ne bi se spodobilo, da bi sedeli med opazovalci.«

Uri je zlovoljno prhnil:

»Nisem tega mislil.«

Klavdija se je navihano nasmehnila:

»Torej smo dogovorjeni!« in si z Enejem pomežiknila.

Centurij Pompej je namignil obema osebnima Klavdijinima Geburijancema. Urno sta zapustila veliko sobo z ogromno teraso z razgledom na Lubliano z zasneženimi Alpami v ozadju. Ponudila mu je fotelj in tudi sama je sedla nasproti. Oprezno je začela:

»Stric ni preveč navdušen nad načrtom. Saj si videl, o čem se je pogovarjal še pred juho. Na vsak način je hotel provocirati.«

Enej je odvrnil:

»Zaveda se, da poročila, ki jih dobi na mizo, romajo tudi k Tiberiju. Na trnih je, ker se Tiberij ne odziva. Bega ga zamenjava cerkvi lojalnega profesorja Alojza Urbana in skoraj v istem času so disciplinsko izključili starejšega dijaka Igorja Trobentnika. Pozanimal sem se. Tudi Trobentniki so aktivni v lokalni Cerkvi. Ministrstvo je na šolo poslalo Slepca, ki zagotovo natančno spremlja astralne fluide in piše poročila. Veliko je na kocki in Uri

lahko z malce smole izgubi vse. Čeprav je sekretar za magijsko izobraževanje, so ga pri tej zadevi elegantno izključili.«

»Razumem. A če ne tvegam, me bodo porinili v objem politično najprimernejšega patricija. Moje življenje bo zreducirano na rojstvo naslednika nove dinastije. Presneto,« je jezno siknila, »saj sem zgolj maternica bodočega vladarja. Zanje nisem človeško bitje s svojim mnenjem in čustvi, temveč politično orodje,« in se našobila s prekrizanimi rokami. »Raje sem v samostanu! Bom vsaj obdržala dostojanstvo.«

Enej je tiho pripomnil:

»Peter je pripravljen. Si ti pripravljena nanj, če se izkaže, da je to, kar mnogi sumijo ali upajo, da je?«

Globoko je vzdihnila:

»Pripravljena sem na vse mogoče izide.«

Enej je ohrabrujoče dodal:

»Potem je prav. Moj glas imaš. Pripravljen sem tudi za najslabšo možnost.«

Klavdija je zaskrbljeno dodala:

»Še nekaj me bega. Zakaj stric ni niti poskušal prepričati Petra, naj odstopi?«

Enej je oprezno odvrnil:

»Stric je previden, saj zaradi Slepca noče drezati v napačno gnezdo. Saj si videla, kako se je poigraval pri kosilu.«

Peter se je ogledoval pred ogledalom:

»Šele v zadnjem semestru prvič oblačim svečano šolsko uniformo.«

Teja se je zahihitala:

»Pred njeno veličanstvo ne moreš v delovnih capah.«

Miha je navihano navrgel:

»Kako bi se splazil v bližino njene kikle, če ne bi bil na seznamu?«

Peter ga je robato pogledal:

»Pač ne bi prišel. Pa kaj? Če bi bil bog pravičen, bi se ti rodil kot polž lazar, a ker je milosten, si se rodil kot slinasti človeček Miha.«

Teja se je veselo zasmejala:

»Pa te je.«

Prišla je še Tamara in se zavrtela:

»Kakšna sem?«

Teja se je zahihitala:

»Lepa. Večkrat bi lahko poudarila trepalnice in ličnice. Pa vzravnana bodi, ne grbi se in ne štorkljaj. Imaš kaj treme?«

Miha je veselo dejal:

»Pokaži mlademu centuriju, da je celibat mogoče slaba odločitev.«

Tamara se je znova navdušeno zavrtela:

»To je še bolj kul od srečanja s kakšno rock zvezdo.«

Veselo razpoloženje je prekinila podoba, ki je oživela na stenskem ogledalu:

»Izbranca N4, odpravita se proti A2. Preden vstopita pred njeno veličanstvo, morata čez varnostni pregled.«

Peter in Tamara sta se spogledala. Peter je zašepetal:

»Čas je,« za hip segel v žep in otipal v žamet zavit magijski prstan. Priprl je oči in umiril fluide. *Neviden sem. Moj duh je prozoren in zanj ni ovir. Hvala patru za vsako minuto vadbe.*

Tamara se je vrnila po slabih petnajstih minutah. Vsa vzhičena je skoraj šepetala:

»Izjemna je. Vprašala me je, kako je z mojim mlajšim bratom?

Pomisli, pozanimala se je o meni. Res je prava princesa, ki ji je mar za ljudi. Neverjetno. K njej bi v uk poslala naše uradnike.«

Peter se je komaj opazno nasmehnil.

Vrata so se odprla in vstopil je v A1.

Gromki glas ga je najavil:

»Vaše veličanstvo, prišel je Peter Lomnik, novček iz zunanosti, dobitnik dveh atletske medalj na lanskim dijaških bienalnih igrah provinc.«

Petrov pogled se je srečal s Klavdijinim. Vse je delal, da ga občutki ne bi izdali. Centurij Pompej se je nasmehnil, a nobilis Geldebert in pretor Julius sta ohranila dostojanstveno resnobo. Vso pozornost je namenil deklici pred sabo. Tretjič se je znašel pred njo, tokrat z osebnim magijskim prstanom v žepu, ki bo postal zaročni prstan. Brez Andreasa in Georgija ga verjetno ne bi mogel pretihotapiti mimo detektorja kovin. V ravno pravem trenutku sta ga pospremila v čakalnico in zaprepačenim Templjarjem in Geburijancem razložila, da zanj osebno jamčita.

Na označenem mestu je obstal in hotel narediti, kar je veleval protokol, a ga je Klavdija prehitela:

»Mladega gospodiča Lomnika že poznamo, zato ni potrebe za suhoparni spoznavni protokol,« in se hudomušno nasmehnila. »Raje prijateljsko poklepetajmo. Je tako?« Na kratko se je spogledala s spremstvom.

Geldebert in Julius sta si izmenjala zmedene poglede. Mladi Pompej je ohranil brezbržen izraz. Klavdija še nikoli ni tako prekršila protokola. Peter je nemo prikimal. Znašel se je v zadregi. Klavdija je vanj izostrila svoje temne oči:

»Peter, se spomnite, kaj ste mi obljubili med igrami?«

Peter je pogoltnil slino in negotovo odvrnil:

»Vaše veličanstvo, tega se ne dá pozabiti.«

Klavdija je razposajeno zaploskala:

»Nehajte s tem vaše veličanstvo. Tako se prijatelji med sabo ne ogovarjajo. Je tako?« se je obrnila proti mlademu Pompeju, ki je oprezno prikimal, zatem se je znova posvetila Petru:

»Saj sem vedela. Patricijski čut se včasih znajde tudi v telesu plebejca. Se strinjate?« je pobarala centurija Pompeja.

»Vsekakor, vaše veličanstvo« in s kotičkom očesa je namignil Petru.

Uri je hotel nekaj reči, a mu je Klavdija spretno segla v besedo:

»Se strinjaš s prijateljem Enejem?« Uri je samo hitro izdihnil in nagrbnčil čelo.

Peter je iz žepa izvlekel žametni ovoj, ga odvil in pokleknil. Priprl je oči in na hitro ponovil vse, kar se je naučil o brzdanju telesa.

Kljub nadzoru se mu je čelo orosilo. Vsi zvoki so potihnil, vonji izginili in zrak je obstal v zamrznjenem času. Med prisotnimi je završalo, a sam tega ni slišal. Utrip srca je vse preglasil. Naenkrat ni bil več popolnoma prepričan o tem, kar se je namenil storiti. Še sreča, da se ni videl v ogledalu. Klavdija je vstala in sestopila do vznožja improviziranega prestola:

»Vstani, Peter. Mi želiš kaj povedati?« je s tikanjem znova prekršila protokol.

Peter je še kar klečal in glasno dejal:

»Vaše veličanstvo, z avtoriteto Ipsissimusa vas želim prositi za roko. Čas je za od Boga blagoslovljeno dinastijo, rojeno iz krvi božje daritve,« je vstal in ji ponudil prstan. Klavdija se je obrnila proti avdienčnemu komiteju:

»Spoštovani nobilisi, lahko kdo potrdi možnost, da je ta novček iz zunanosti lahko Ipsissimus?«

Nekaj sekund grobne tišine je prekinil trdi glas centurija Pompeja:

»Jaz, Enej Gnej Pompej, nobilis gentes maiores, zaobljubljen v templjarski celibat, pripadnik in *militaris* osebne prelature Templjarjev, potrjujem možnost, da je novček Peter Lomnik Ipsissimus. Predlagam, da se opravi astrološka sistematika in potrdi ali ovrže moje mnenje glede tega.« Spustil je pogled na Klavdijo, ki je iztegnila roko in ponudila prstanec:

»Peter Lomnik, je prstan blagoslovljen?«

Peter je odvrnil, kot je veleval protokol:

»Prstan je blagoslovljen z avtoriteto svete Cerkve.«

Klavdija je olajšano ponudila dlan z iztegnjenimi prsti:

»V skladu s kodeksi sprejemam tvojo zaročno ponudbo in ta prstan, ki mi ga ponujaš v znak nezlomljive vezi pred božjim obličjem.«

Peter je trepetaje potisnil prstan na vitki Klavdijin prstanec in plašno vstal. Klavdija se je obrnila, prijela njegovo roko in jo dvignila v zrak:

»Predstavljam vam svojega zaročenca Petra Lomnika! Njegovo ime je znak božjega pečata.«

V dvorani je završalo. Ves ta hrup je šel mimo Petra, ki je priprl oči in se prepustil občutkom. Lebdel je med budnim in sanjskim.

Peter je dvorano zapustil v spremstvu Templjarjev. Od trenutka Klavdijine privolitve je postal najstrožje varovana oseba in do astrološke sistematike je dobil pravice nobilisov, pravzaprav patricijev gentes maiores in članov gralove družine. To je tudi pomenilo, da ga čaka izolacija pred zunanjim svetom plebejcev.

Miha in Teja sta mu razburjeno zaklicala:

»Kaj si ušpičil? Kam te vodijo?«

Peter je samo odmahnil z glavo. Vsi zvoki, vonji in slike so švigali mimo pozornosti. Razmišljal je samo o tem, kar je ravnokar storil. *Fant, saj še nisi star niti šestnajst let in zaprosil si hčer gospodarja Evrope.*

Andrej in družčina so se zmedeno spogledovali. Aleš se je kislo zarežal:

»Malce težko ga bomo dosegli. Vsaj vemo, zakaj nas je vedno presenetil. Ko bi prej vedeli.«

Andrej je jezno siknil:

»Ga bo že našla usoda. Mora ga! Saj menda ne mislite, da bodo prečastiti očetje cesarstva roko prvorojene predali umazanemu uvoženemu plebejcu?«

Teja je ob tem vzdihnila:

»Kako romantično. Zaprosil jo je za roko.«

Miha je prhnil:

»Zato so ga odpeljali kot zapornika,« in vzdihnil, »saj tudi je zapornik.«

Skoraj porinili so ga v veliko sobo popolnoma izoliranega dela stavbe za goste. Vrata so se zaprla in v prevelikem prostoru je ostal popolnoma sam. Razgledal se je po ogromnem prostoru z nekaj malega pohištva.

Na steni so visele zastave cesarstva, cerkve in Lorensisov.

Oprezno je stopil do okna. Zagledal je Geburijance in Templjarje, ki so naredili neprebojni koridor okoli posebnega vhoda v hišo gostov. Pustili so ga samega.

Otožno je opazoval vrvež. Dijaki in dijakinje so v skupinah oprezali okoli varovalnega koridorja. Zdaj verjetno že vsi na šoli vedo za njegovo potezo. Na srečo je bil tukaj in se je izognil poslušanju komentarjev. Vročica ga je oblila ob misli na

astrološko testiranje. Vtisi dejanja so ga šele začeli loviti. Odklopil se je od sveta, ki ga je komaj malo spoznal. Prijatelji, družina ... Vsi so naenkrat postali nedosegljivi.

Dan se je počasi prevesil v večer. Od kosila ni še ničesar zaužil, zato se je oglasil želodčni protest.

Vrata so se odprla in vstopili so nobilisi Uri Geldebert, Aurelis Julius in Enej Pompej. Opazil je Templjarje, ki so stražili vzdolž hodnika in pred vrati. Ničesar niso prepustili naključjem. Peter se je kratko priklonil.

Najprej je spregovoril Uri:

»S svojim dejanjem si odločilno posegel v cesarsko ureditev. Se zavedaš posledic? Čeprav po merilih cesarstva nisi polnoleten, si polno odgovoren za to, kar si storil. Ni odstopnice!«

Peter je oprezno prikimal. Besedo je prevzel pretor Aurelis:

»Mladi gospodič, s to drzno potezo ste mnogim nobilisom na najpomembnejših položajih zadali precej nejevolje in glavobolov. Menjave dinastije se ne dogajajo zaradi zaljubljenosti dveh mladih.«

Enej je na obrazu ves čas visel malce navihan nasmešek.

Peter je vse tri odmeril in ponižno prosil za besedo:

»Plemeniti gospodje, smem spregovoriti?«

Vsi trije so prikimali in Peter je najprej zakašljal in živčno zajel sapo:

»Kodeksi dovoljujejo plebejcu s potrjenim potencialom Ipsissimusa, da zaprosi za roko dedinjo cesarskega prestola,« glas mu je otrdel, »in s tem postane začetnik nove dinastije. To se sicer še ni zgodilo iz preprostega razloga. Še nikoli ni pojav Ipsissimusa sovpadel s cesarjem brez moškega dediča.«

Nobilisi so se spogledali, Enej je veselo pripomnil:

»Dobra ocena položaja. V najkrajšem možnem času bo Ženitni komite organiziral astrološko sistematiko. Vsi želimo, da je vaš status Ipsissimusa čim prej potrjen,« in po kratkem predahu trdo dodal, »ali ovržen. Njeno veličanstvo bo kmalu staro sedemnajst let in v nobenem primeru ni veliko časa. Do konca testiranja boste popolnoma odrezani od sveta. Popolnoma. Tudi po morebitnem pozitivnem izidu sistematike bo o vaših socialnih stikih odločal za ta namen imenovan triumvirat dvornih cenzorjev.«

Peter je vzdihnil:

»Čaka me torej izolacija.«

Uri je trdo prikimal:

»To je cena, ki jo morate plačati za svoje dejanje. Ženitni komite smo že obvestili in je sprejel zaročno ponudbo. V primeru pozitivnega rezultata testov boste premeščeni na cesarsko posestvo Capri.«

Aurelis je suho pripomnil:

»Naj se vas Bog usmili, če niste Ipsissimus.«

Nepoškodovana resnica 7: O pogumu in tveganju

Tiberij Valerij Sangiovanni si je veselo pomel roke. Kardinal James Kirk je zmedeno nagrbnčil čelo:

»Ne razumem, zakaj vas novčkova poteza navdaja z zadovoljstvom?«

Tiberij se je zavalil v udoben fotelj in dovolil, da ga božajo zgodnjepomladni sončni žarki:

»Jim, zakaj imaš te negativne misli? Peter je izreden fant, a je iz zunanjosti in do razvoja moči mu še veliko manjka. Prav sem

storil, ker sem se srečal z njim, mu okoli vratu obesil medaljo in tudi kasneje pokazal neke vrste prijateljstva. Najpomembneje je, da se me Peter ne boji, saj nima nobenega povoda za strah. To je ključno. Kar je storil, je izjemno pogumno in drzno dejanje. Ugotovil sem, da za tem dejanjem ne stoji prijatelj Uri, temveč centurij Pompej. Pravzaprav je bil Uri temu precej nenaklonjen, a tega ni javno pokazal, niti ni mogel ukrepati. Brzdal ga je Slepec na šoli. Vidiš, koliko dobrega naredi pravočasen poseg?»

Jim je dvignil obrvi:

»Centurij Pompej? Enej Gnej Pompej? Nesojeni patricij in dominus Pompejev?«

Tiberij se je zarežal:

»Ste presenečeni? Jaz nisem. Mladi Pompej je Klavdijin otroški prijatelj in v akcijo ga je vodil samo plemeniti krščanski altruizem. Skratka,« je zaključil. »Ta zaročna ponudba se je zgodila iz nesebičnih namenov iskrenega prijatelja. V njej ni nobene pretkane politike ali želje po nadzoru. Najpomembneje je,« in ustnice se mu razširijo od zadovoljstva, »da ni prišla iz krogov Omizja.«

Jim je skomignil z rameni, saj mu je bilo vse manj jasno:

»Kaj, če se pokaže, da novček je Ipsissimus?«

Tiberij je ravnodušno odvrnil:

»Prvi mu bom čestital in mu ponudil pomoč, saj jo bo še kako potreboval pri soočenju s političnimi zvermi Vatikana in preračunljivimi magusi velikih cehov Omizja Kdor prvi pride, prvi vzame.«

Jim je zavrtel z očmi:

»Zdaj še manj razumem.«

»Seveda ne razumeš. Pozabljaš, da sem tudi Magister Templici, nič slabši od prijatelja Urija. Ipsissimus pomeni astrološke

parametre kombinacije zunanje in notranje krize. Peter bo ključna oseba reševanja krize in želim biti v njegovi bližini. V tihi anonimnosti začni s pripravo kriznega štaba za analitiko kriznih parametrov. Ampak pazi!« je rahlo dvignil glas. »Nočem publicitete ali nepotrebne pozornosti. Člane štaba izberi pazljivo in poskrbi za diskretno sodelovanje z našimi komiteji. Vse naj bo pod harpokratovim pečatom tišine.«

Jim je nejevoljno odkimal:

»O kakšni krizi govorite? Kakšnem štabu? Harpokratov pečat?«

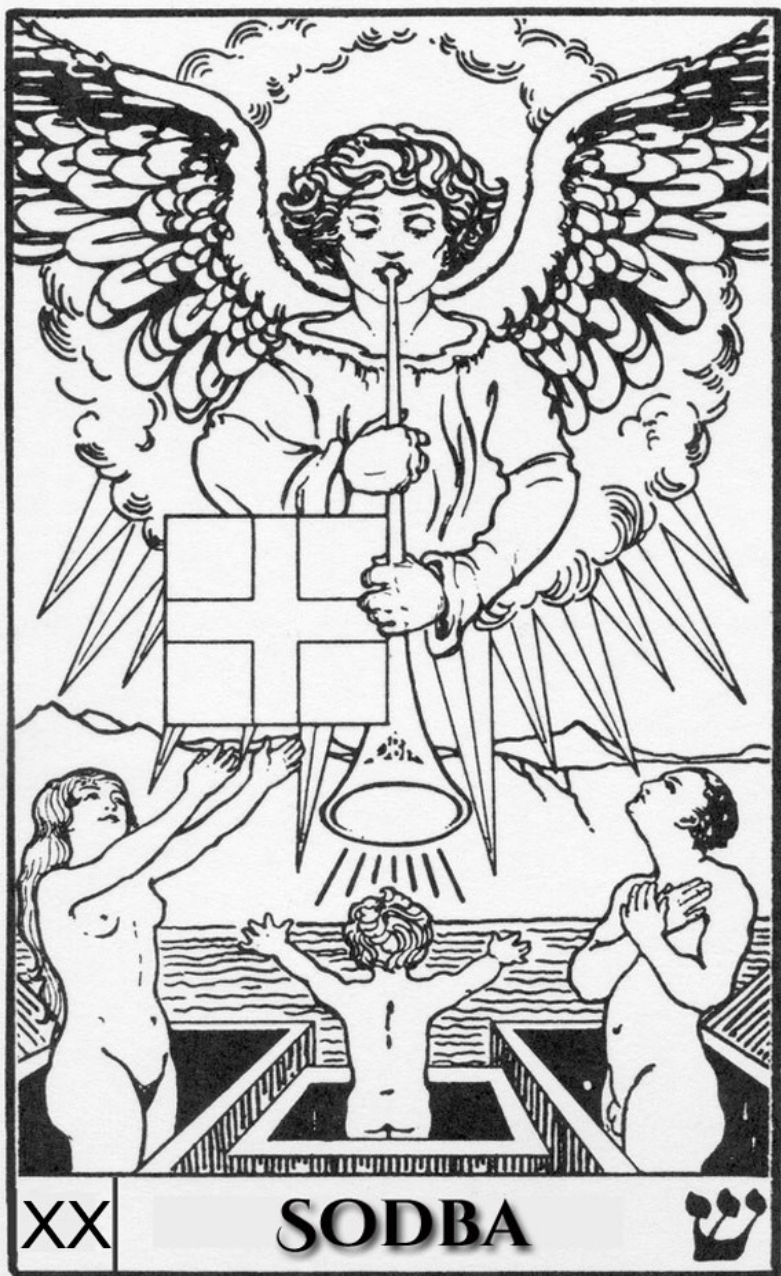
Tiberij je vanj uperil svoj značilni pogled roparice:

»Kriza je pred vrati, to mi je popolnoma jasno. Notranja kriza temelji na pritisku magijskih cehov po še večji neodvisnosti, pravzaprav bodo zaradi zunanjih okoliščin zahtevali proste roke pri vodenju vojne legature in položaj magister milituma. Moramo se pripraviti na takšen razvoj dogodkov in izračunati potrebne ukrepe.

Pogumni tvegamo, saj lahko samo s tveganimi in pravočasnimi ukrepi dosežemo svoje svete cilje. Pritisnil sem na komite, da pospeši Petrovo sistematiko. Čakanje nikomur ne koristi. Omizje niti ne skriva svojih priprav na naslednji korak. Ob izbruhu zunanje krize želijo klerike Cerkve ponižati v nepomembno vlogo tolažnikov prestrašenih,« in veselo je razširil roke. »In ja, harpokratov pečat. Sem za magijo v naši službi.«

Jim je spustil pogled v tla. Znova ni vedel, kam šef meri in kaj namerava.

Tarot adut XX: Sodba (Ezoterični B.O.T.A. Tarot)

*Qui non est mecum, contra me est.
Kdor ni z mano, je proti meni.*

25. Astrološka sistematika

Cesarstvo se je izkazalo za izredno učinkovito, ko je šlo za usodo dinastije. V samo pičlih sedmih dneh so pripravili vse potrebno za izvedbo astrološke sistematike.

Petru so se ti dnevi čakanja vlekli in sploh ni vedel, kam so ga odpeljali. Z okna je imel pogled na obširen park, edino mesto, kjer je lahko na svežem zraku pretegnil noge. Na voljo je imel tudi telovadnico, bazen, savno in obširno knjižnico. Vse je bilo res razkošno. Strežniki so skrbeli za vse njegove potrebe. Kmalu je ugotovil, da se je prehitro veselil družbe, kajti osebju, ki je skrbelo za njegovo udobje, so z magijo vzeli dar govora. Vedno so se samo nemo smehljali, nikoli pa niso spregovorili niti ene same besede. Nikoli ni videl ali srečal morebitnih drugih stanovalcev čudovite vile. Precej veliko posestvo je bilo obdano z visokim zidom, polnim varovalne tehnologije in enako molčečih Geburijancev. Vsi so se mu diskretno umikali. Najbolj dolgočasen je bil čas obrokov. Navajen je bil šolskega vrveža, a tu je vladala monotona tišina. Kot bi obedoval na opuščenem pokopališču.

Na vratih je potrkal. Prvič, odkar so ga spravili v to izolirano vilo. Kdo bi lahko bil?

»Naprej!« je zaklical in se obrnil. Vrata so se mehko odprla, strežaja sta stopila na stran in vstopil je dedi.

Stekel mu je v objem:

»Dedi!«

Dedi je razumel vnukovo stisko. *Tako osamljen sredi tuje dežele.* Tesno ga je stisnil in zašepetal:

»Danes bo vsega konec. Na tak ali drugačen način.«

Peter je obupano sopihal:

»Popolnoma sem izoliran. Cel teden nisem z nikomer spregovoril niti besede. Povsod so samo kot mumije molčeči stražarji. Tudi strežaji me strežejo od spredaj in zadaj, a so isto takšne mumije. Ta njihova bedasta maska prijaznosti. Veš,« je jezno zarenčal, »kako grozno je to?« so iz njega bruhale besede.

Dedi ga je trdno zgrabil za ramena:

»Kje ti je bila glava? Kaj te je nagnalo, da si storil to? A kaj neumno sprašujem? Mladi imate pamet v hormonih, ki radi podivjajo. In tebi so res cesarsko podivjali, da zaprosiš cesarjevo hči.«

Peter je kljubovalno odvrnil:

»To sem moral narediti. Klavdiji sem obljubil, da se lahko vedno zanese name.«

Dedi je zavzdihnil:

»Idejo pa ti je dal,« Peter je nadaljeval:

»Mladi centurij Pompej. Tudi on je Klavdijin prijatelj.«

Dedi je preslišal Petrove besede:

»Kaj, če pregled pokaže, da nisi to, kar mnogi upajo, da si? Kaj potem?«

Peter je kljubovalno dvignil brado:

»S tem se bom soočil, ko bo čas za to. Nič prej.«

Dedi je trdo dodal:

»Prosi boga, da si Ipsissimus, sicer te niti Vsemogočni ne more rešiti pred Kolosejem. Posebej Tiberij si verjetno želi, da boš hrana velikim mačkam, kajti to hitenje s sistematiko je njegovo maslo.«

Peter se je nasmehnil:

»Tudi sam si želim, da se to hitro konča. Ta izolacija me res nervira.«

»Nervira? Kmalu boš imel, ne glede na izid testa, še precej večje probleme. Verjetno niti približno ne veš, kje se nahajaš.«

Peter je odkimal:

»Vem samo, da so me najprej peljali z avtom, potem z letalom in na koncu znova z avtom. Se je kar vleкло.«

Dedi je nadaljeval:

»Vleklo je kar primerna beseda za opis poti. Ta vila je deset kilometrov od Potentie, južno od današnjega Neaplja.«

Peter je pogoltnil slino.

Dedi je komaj skrival zaskrbljenost in strah:

»V Potentiji je pomemben Urad za krvno registracijo z Laboratorijem za sodno citogenetiko. V okviru Urada je tudi Center za aplikativno astrologijo z Inštitutom za nevroastrologijo. V teh ustanovah imajo Rafaelov pečat zaupnosti tudi najnižji pomožni tehniki. Saj morajo biti, kajti ustanova je simbol verodostojnosti. Se zavedaš, da ti z ničimer ne morem pomagati? Celo jaz nimam dostopa.«

Peter je otožno prikimal. Zavedal se je, kaj ga čaka.

Dedi se je poslovil:

»Zdaj moram iti. Drži se! Od zdaj si popolnoma sam.«

Še zadnjič sta se objela. Peter je zašepetal:

»Ni mi žal za dejanje volje. Če se mi kaj zgodi, pozdravi moje prijatelje in potolaži mamo, atija in Elo. Zlasti njo in ne prepreči ji dejanja volje. Obljubiš?«

Dedi je prikimal:

»Obljubim.«

Peter je pomirjeno čakal, da so se vrata ponovno zaprla. Znova je ostal sam.

Vrata so se odprla. V spremstvu cerkvenih, državnih in magijskih magistrov je vstopil malce smešen debelušen možic. Na okroglem obrazu, obrobljenem s kratko brado, je lebdela koprena prijaznosti. Prevajalnik je malce zadušil pojoč naglas:

»Spoštovani kandidat, gospodič Peter Lomnik, čas je. Prosim, da greste z nami.«

Peter je prikimal:

»Razumem,« in strogo premeril prisotne magistre. Na hodniku so jih obkrožili čuječni Geburijanci. Peter se je oziral okoli sebe. *Vsi ti ljudje so tukaj zaradi meni podobnih. Bodo v svojem delovnem veku še kdaj doživeli to sistematiko?* Nikogar ni poznal, vsi so se držali precej zadržano, pravzaprav korektno hladno.

Na nebu je lebdelo nekaj diskastih letalnikov. Takšnih naprav še nikoli ni videl. Ko se je hotel približati novičarski letalnik, so ga že na daleč neusmiljeno sestrelili. Potem se ni upal nihče več približati.

Pred stebriščem je čakala velika šest-kolesna limuzina s spremstvom štirih lebdečih enosedov. Magistri so ves čas molčali. Samo debelinko si je občasno dovolil sled narejenega nasmeška. *Kakšno vlogo igra?*

Posedli so se v razkošno odmerjen prostor. Vsi so svečano molčali. *Sem po stoletju edini testiranec? Zadnji znani testiranec je bil doktor Crowley.*

Stavba Urada za krvno registracijo je dominirala sredi polj, nedaleč od reke Tanaro. Slišal je njeno pridušeno šumenje.

Mežikajoč zaradi žarkega sonca se je čudil čudoviti arhitekturi in brezhibno urejeni okolici urada. Posestvo z vzorno negovanim parkom se je bohotilo znotraj visokega obzidja. Ob široki cesti, ki se je zaključila v velikem krožnem parkirišču s čudovito fontano na sredi, pred mogočnim stebriščem, so na visokih drogovich plapolale zastave. Tudi tod so nebo varovali diskasti letalniki, ki tukaj niso imeli dela. Svečano so lebdeli in motrili jasno nebo. *Bom kdaj izvedel, kakšne so to naprave?*

Značilen glas prevajalnika ga je ogovoril:

»Mladi gospodič Lomnik, sledite mi prosim.«

V družbi magistrov je sledil debelušnemu možu, ki je očitno vodil to predstavo. Ni mu ušla množica Geburijancev in običajnih varnostnikov.

Vstopili so v hladno dvorano, pravzaprav nekakšno vhodno središče, od koder so v vse smeri vodili različno široki, močno osvetljeni hodniki. Povsod so pozorno stražili oboroženi možje. Očitno ne želijo ničesar prepustiti naključjem. Še vedno so vsi molčali, zato tudi sam ni hotel načeti pogovora. Sicer pa, o čem bi se sploh lahko pogovarjal? O vremenu?

Napotili so se v precej širok hodnik. Vsi so se jim umikali v sobe za enoličnimi belimi vrati. Nobena vrata niso imela običajne kljuke za odpiranje. Opazil je, da je vsakdo pred vstopom na posebne senzorje postavil palec desne roke in primaknil oko za skeniranje očesa. Vrata so se samodejno odprla in takoj zatem sunkovito, a tiho zaprla.

Debelušni mož je opravil identifikacijo in nekaj tablici podobnega je oživel. Zatem je odtipkal vstopno šifro in vrata so se odprla. Vsakdo, ki je vstopil, je glasno povedal ime in priimek.

Vstopajoče je pozorno spremljal precej velik kamernik nad vrati. Peter ga je prepoznal.

Šlo je za napravo za astralno in vizualno identifikacijo. Če kdo od prisotnih ne bi ustrezal registriranim profilom, bi se sprožil varnostni protokol. *Res bister sistem.*

Ko je prišel pred podboje vrat, se je predstavil:

»Peter Lomnik, novček,« a ga je debelušni mož prekinil:

»Zadostujeta ime in priimek,« in namignil, naj mu sledi skozi ozek prehod v manjši prostor.

Oziral se je po nenavadni opremi, a o njeni namembnosti ni mogel niti ugibati. Česa podobnega nimajo nikjer v zunanosti. O domačem svetu je razmišljal kot o zunanosti. *Mami, ata, mala sestra Eli ... pa dedi in vsi drugi. Jih bom še kdaj videl?*

Debelušni mož se je končno predstavil:

»Gospodič Lomnik, jaz sem doktor Ennio Husidius Geta in bom nadziral celotno testiranje.«

Peter se ni nehal čuditi. *Doktor je verjetno nobilis.*

Ennio je prekinil njegovo čudenje s povabilom za urejeno pisalno mizo:

»Najprej želimo od vas pridobiti nekaj uvodnih podatkov. Ko se boste usedli, pritisnite na rdeči gumb. Prikazalo se bo besedilo. S prstom pritisnite na odgovor, ki se vam zdi ustrezen. Površina mize je funkcionalna, vsi vaši odgovori se bodo zapisali v centralnem registru.«

Peter je prikimal in oprezno sedel na lepo oblikovan in udoben stol. V njem bi zlahka zadremal.

Ennio je dodal:

»Naj se vam ne mudi. Ko boste končali, vam bo krvni tehnik vzel kri, ki bo nemudoma analizirana. Torej se ne bojte moža z iglo. Tudi on ima Rafaelov pečat. Če me boste potrebovali, me

samo pokličite po imenu. Saj ste si ga zapomnili,« in se je kratko nasmehnil, »Ennio. Se razumeva?« in ušla mu je sled ohrabrujočega nasmeha.

Peter je nemo prikimal in pritisnil na rdeči gumb. S tem, da ga lahko pokličem po imenu, mi priznava status nobilisa. Zraven sta bila še moder in oranžni gumb. Lesena površina mize je oživila in v velikosti položenega A3 lista se je pojavila bela površina s temnim besedilom. Latinske besede so se takoj prevedle v slovenščino. *Kaj bi pri nas dali za takšno prevajanje? Bom kdaj spoznal tehnologijo v ozadju teh čudesi?*

Odgovarjanje na vprašanja je bilo silno preprosto. Vedno so bile izbire DA, NE in NE VEM. Popolnoma se je posvetil vprašanjem in je čisto pozabil na svet okoli sebe. Najprej so bila precej običajna vprašanja:

»Ste Peter Lomnik?«

»Ste dijak novčeka N4 Magijske gimnazije Lubliana?«

Potem so prišle na vrsto potrditve na vprašanja o natančnem datumu in času rojstva, pa datumu krsta, obhajila in birme. O njem so vedeli še več od njega. *Neverjetno. Vse vedo.*

Sledil je sklop vprašanj o rojstnih in drugih podatkih staršev.

Kako so dobili vse potrebne podatke? Od kje jim podatek o natančnem času maminega in atijevega rojstva?

Naslednji sklop je bil malce zahtevnejši.

»Ste bili zaljubljeni v Minko Barsin?«

Zakaj so uporabili besedo »zaljubljeni«?

»Ste Ipsissimus?«

»Ste se prijetno počutili v prisotnosti kardinala Tiberija Valerija Sangiovannija?«

Mnogo vprašanj je bilo resnično delikatnih. Na dnu nenavadnega namiznega zaslona se je prikazoval napis:

»ODGOVORITE NATANKO V SKLADU Z VAŠIMI
OBČUTKI. LAŽETE LAHKO SEBI, NAM NE MORETE.«
Zagotovo, ga je prešinilo, kajti na strop je bil montiran fluidni
fazni astralni kamernik.

Izgubil je občutek za čas. V prostoru namensko ni bilo nobene
ure ali okna, da bi lahko iz zunanje svetlobe izluščil čas reševanja
testa. Vse skupaj je trajalo že precej časa, kar je sklepal iz
oglašanja želodca. *Vsaj nekaj, kar opomni na pretok časa.*

Končno je prišel do zadnjega vprašanja:

»Imate še kaj za dodati?«

Pritisnil je na »DA« in odpre se belo polje s tipkovnico. Rahlo
se je nasmehnil in vpisal:

»Kdaj dobim kaj za pod zob?« in pritisnil na oranžno kljukico.

Znova se je pojavilo vprašanje:

»Imate kaj za dodati?«

Pritisnil je na »NE« in pojavi se napis:

»Pritisnite na moder ali oranžen gumb.«

Nekaj trenutkov je razmišljal. Moder ali oranžen? *Seveda! Gre
za barve Drevesa življenja Jecire. Oranžna je barva intelektualnosti,
modra pa občutenja.* Pritisnil je na moder gumb.

Trenutek kasneje je vstopil visokorasel mož srednjih let. V
roki je držal podolgovati valj:

»Na hrano boste morali še malce počakati.«

Peter je vprašal:

»Vi ste?«

Mož je odvrnil:

»Spoštovani gospod, sem Giorgio Armani, vaš krvni tehnik.
Sproščeno se namestite, ničesar ne boste čutili. Vzel vam bom
nekaj kapljic krvi za krvno preiskavo. Ne sprašujte me o
podrobnostih, ker nisem pooblaščen za razlage,« je strogo
zaključil.

Peter je nemo prikimal, saj je Georgio dal jasen znak, da mu ni do kramljanja. Vsi so se obnašali tako strogo uradno, a to ga ni čudilo, kajti tudi Georgio je na žepu popolnoma belega plašča nosil Rafaelov grb.

Peter se je obrnil, dvignil rokav in iztegnil roko:

»Izvolite.«

Georgio je pristopil, monotono odvrnil:

»Ne potrebujem roke, vzorec bom vzel iz vratne arterije.«

Peter je nastavil vrat in dovolil, da Georgio pritisne napravo ob kožo. Čudil je samo droben pik.

»Je konec?« je zvedavo vprašal.

Georgio je prikimal:

»Konec je. Kolega Husidius Geta vas bo peljal v astrološki laboratorij.«

Peter se je znova znašel sam. Ogledovanje naprav, ki jim ni slutil namena, je prekinil debelušni mož:

»Gospodič Lomnik, doktorica Elena Minerva Lacoste vas že čaka.«

Peter se je nasmehnil:

»Mi bo vrgla karte?«

Ennio je preslišal opazko in ga strogo ošinil:

»Njeno delo je izjemno pomembno. Priporočam vam, da v njeni prisotnosti govorite samo to, kar zahteva od vas. Verjetno ne veste, ona je podpredsednica Cesarske akademije za astrologijo in dekanica Akademskega kliničnega centra za eksperimentalno astrologijo. Torej je pomembna in njeno testiranje je ključnega pomena za zaključne izvide.«

Peter je samo prikimal in sledil racajočemu debeluhu. Navkljub obsegu se je premikal precej hitro. Od zadaj je bil podoben nekakšni smešni žogi.

Astrološki laboratorij je bil podoben ... laboratoriju. Nobene mambo džambo dekoracije, tudi ženska je bila podobna ... laborantki in ne vedeževalki. *Seveda, v Adamiji je astrologija pomembna znanost.* Spomnil se je, koliko vrst astrologije imajo – aplikativna, teoretična, prognostična, eksperimentalna, nevro in še kakšna ... V zunanosti je astrologija zbanalizirana v hokus pokus za vlečenje denarja iz žepov naivnih.

Ennio se je rokoval z za glavo višjo žensko, ki je imela skoraj popolnoma bele lase, spete v eleganten čop:

»Kolegica Elena Minerva, tole je ta novček Magijske gimnazije Lubliana. Prepuščam ti ga.«

Elena je Petra strogo odmerila od nog do glave in od glave do nog. Peter je kar skupaj lezel ob njenem jekleno sivem pogledu, obrobjenim z žlahtnimi gubicami. *Tukaj si, moja ljubka žrtev, je prebral iz njenega ubijalskega motrenja.* Končno so se ji ustnice razlezele v sled nasmeška:

»Gospodič Lomnik, kar sedite,« in mu ponudila stol, podoben zobozdravniškemu sedežu trpljenja. Ob vzglavniku je bil nameščen nekakšen skener, a na mestu svedrov je kraljevala mizica s ploskvijo in nekaj gumbi. *Prava Helgina izba bolečine.*

Peter se je oklevajoče spravil na stol. Kakor hitro je položil glavo v žrelo naprave na naslonjalu, so izskočili trakovi in ga nežno, a tesno ovili okoli pasu in prsi. Plašno je vrtel oči. Elena ga je pomirila:

»Ne bojte se. V vzglavniku je nameščen globinski astralni fazni skener. Verjetno ne veste, da možgani delujejo tudi na višjih ravneh. Senzorji bodo odčitali značilne vzorce električnega in magnetičnega fluida, ki vedno nastajajo ob stimulaciji z značilnimi vizualnimi simboli,« in na mizici se je pokazal kup kart. *Vedel sem, kljub vsemu gre za nekakšno vesoljsko šloganje.*

Tako privezan je zadrževal dih. Vonj po sterilnem se je mešal z neznano, v drugačnih okoliščinah celo prijetno aromo. Razen lastnega dihanja ni slišal ničesar. *Očitno so vsi tukajšnji laboratoriji več ali manj gluhe sobe.*

Elena je poskušala delovati malce bolj sproščeno:

»Gospodič Lomnik, z neenakomernim dihanjem si ne delate usluge. Najprej se sprostite, naredite vaje in potem bova začela.«

Peter je priprl oči, na hitro naredil običajne vaje in znova odprl oči. Zrl je nekam proti snežno belem stropu in se zamislil, kako se je znašel v tem položaju. Elena je pritegnila njegovo pozornost:

»Verjetno poznate klasični Jakobov tarot. Uporabljamo ga zaradi prečiščene simbolike.«

Negotovo je pokimal. Spomnil se je kart, ki jih je pri patru Teu polagal na Jakobovo leste.

»Pred vašimi očmi se bodo zvrstili veliki aduti. Vsakega komentirajte samo z eno besedo.«

Peter je plašno prikimal.

Elena je vzela v roke kot list tanko napravo z belo površino in trdo poudarila:

»Zapomnite si! Eno besedo! Ne razmišljajte, samo beseda, ki se vam rodi ob vizualnem dražljaju! Samo beseda, brez razmišljanja. Instinktivno. Med pojavom slike in vašim odzivom ne sme miniti več kot pet sekund. Ko poteče šesta sekunda brez odgovora, je konec in,« in blago, skoraj šepetajoče dodala, »čaka vas samo še pot v areno,« ter suho pribila. »Ste razumeli?«

S kosmatim cmokom v grlu je znova prikimal.

Elena je pritisnila na gumb in pojavila se je slika Norca. Peter tiho reče:

»Duh.«

Izgine in pojavil se je Čarovnik:

»Prozornost.«

Sledila je Svečenica:

»Možnost.«

Pa Kraljica:

»Realizacija.«

Cesar:

»Avtoriteta.«

Svečenik:

»Povezovanje.«

Tako so se izmenjale karte vse do Sveta:

»Vse,« in je olajšano vzdihnil.

Elena je mrščila čelo ob preletu krivulj in odgovorov:

»Povprečni odzivni čas je izpod dveh sekund. Zdaj vas čaka še en Tarot test. Mogoče ste že slišali za fizično jasnovidnost.«

Peter je odkimal. Elena mu je na hitro razložila:

»Ob mojem znaku morate ugotoviti karto, ki se bo pojavila. Za ugibanje imate na voljo deset sekund. Seveda ne gre za ugibanje, temveč sposobnost intuitivnega uvida, ki je pomembna Ipsissimova lastnost. Zvrstilo se bo vseh oseminsedemdeset kart,« in strogo je pristavila. »Zaporedje je naključno in ves potek spremlja strokovni komite.«

Peter je z ironijo v glasu tiho odvrnil:

»Torej jasnovidnost.«

Elena je sprožila zaporedje:

»Zdaj.«

Peter je priprl oči:

»As palic,« in pojavil se je as palic. zatem je nadaljeval:

»Kraljica čaš,« in prikazala se je ustrezna karta.

Peter se do konca ni niti enkrat zmotil. Po zadnji karti se je zmagoslavno nasmehnil:

»Je takšen rezultat običajen?«

Elena je mračno odvrnila:

»Povprečen čas je dve in pol sekundi. Če vas zanima športna plat dosežka,« in je odložila tablico, »ste edini živi človek s tem dosežkom,« in zarisal se ji je kisel nasmešek.

Slika na tablični površini je izginila in s pritiskom gumba na mizici so izginile tudi karte.

Po kratkem tipkanju po tablici je resno dejala:

»Zdaj vas čaka še zadnji test. To je test avtonomne jesodske reakcije na kompleksne čutilne dražljaje. S tem izmerimo odziv astralnih in mentalnih fluidov na značilne krizne agense. Gre za precej nov test,« in pokazala sled nasmeška. »Sodelovala sem pri njegovi konstrukciji in aplikativni implementaciji. Akademski komite je pred sedemnajstimi leti odobril tretjo revizijo aktivne matrike. Z njim sem položila doktorat »cum laude« iz aplikativne astrologije z naslovom Krizni agensi in njihov vpliv na mentalni fluid na berijskem pragu Ipsissimusa.«

Peter je kislo vprašal:

»Na koliko ljudeh ste preizkusili ta test?«

Elena se je zresnila:

»Vi ste prvi potencialni Ipsissimus.«

Petru je šinila kri v glavo:

»Torej še nimate statistično preverjenih rezultatov?«

»Ipsissimusi so izven statistike. A ne bojte se, narejeno je bilo ogromno simulacij, zato je ta test od vseh najnatančnejši. Posebej ga je pohvalil celo Vatikanski Rafaelov komite.«

Peter je zaprl oči. Prešine ga mračna slutnja. *Tole se ne bo dobro izteklo. Stara modrost pravi, beži od vsega, kar pohvalijo uradniki.*

Elena je prekinila njegovo razmišljanje:

»Lahko začneva?«

Peter je okorno skomignil z rameni:

»Imam izbiro?«

»Ne,« je rezko odsekala in začela:

»Najprej se bodo pred vami zvrstili prizori iz minule vojne. Nekateri so precej kruti, neprimerni za otroka vaše starosti, za kar se vam opravičujem. Kakor hitro boste v prizorih zaznali ključne besede sovraštvo, jeza, strah in obup, jih izgovorite. Bo šlo?«

Peter je oprezno prikimal.

Elena je sedla poleg njega, vzela v roke tablico in pred oči je izskočil ukrivljen zaslon. Nekaj trenutkov je mežikal, da so se oči navadile na mlečno kopreno.

»Začnem?« je vprašala, Peter je odvrnil:

»Dajte.«

Pred očmi se mu pojavi prizor s plapolajočo zastavo Perzijskega cesarstva in beg legionarjev iz obleganih položajev. Zašepetal je:

»Strah.«

Menjavali so se večinoma vojni prizori, nekateri z nazornim prikazom nasilja. *Tukaj pa nimajo PEGI 16.* Postajal je vse bolj utrujen. Vso to brezumno nasilje, smrt za nesmiselne cilje v imenu religije in vladarja, pokol za lažni blagor v nedoločljivi prihodnosti se mu je zdel vse bolj in bolj parada nesmisla. A konec ni in ni hotel priti.

Ponavljal je ključne besede.

Končno se je vse skupaj končalo. Zaslon se je umaknil izpred oči in olajšano je vzdihnil:

»Tole je pa trajalo.«

Elena ga je strogo odmerila:

»Žal je nujno. O Ipsissimusu lahko odloča samo rezultat

dovolj izčrpne analize. Saj gre vendar za ključni moment cesarstva. Na prestol **Rex superiorja** lahko sede le dovolj preverjena in cesarstvu predana oseba.«

»Lahko nekaj vprašam?«

Nagrbančila je čelo in prikimala.

Peter je naredil strog izraz:

»Zakaj je ta test sestavljen samo iz negativnih čustev in občutenj? Zakaj ni uravnotežen z dobrim?«

Elena je suho odvrnila:

»Ipsissimus mora prepoznati naravo zla, ki grozi cesarstvu,« in mehko oddala. »Zdaj mi pa oprostite, moram sodelovati pri analitiki. Ne bo dolgo.«

Peter je prikimal in znova je ostal sam. Trakovi so ga še kar držali. Tišina je postala vse bolj neprijetna. Izgubil je občutek za čas. Vedel je samo eno, postal je kar konkretno lačen in žejen. *Zakaj so me morali tako privezati? Kam naj uidem? Me mislijo izstradati?*

Elena je strogo odkimavala:

»Padel je.«

Ennio je zakrilil z rokami:

»Padel je samo na testu, ki sploh še ni bil preizkušen. Nobeden, tudi krvni test z ničimer ne oporeka vektorjem Ipsissimusa. Povsod je nedvomno in nedvoumno dokazano dosegel 100%.«

Trdo je dvignila glas in s svojo srditostjo zasenčila vse prisotne:

»Omizje, saj veste katero, je mojemu testu pripisalo največji pomen. Najpomembnejša stvar pri determinaciji Ipsissimusa je,« in vse ošine z neobičajno vročično strastjo v lasten prav,

»stabilnost cesarstva. Kandidat je padel na testu čustev, ki jih kot Ipsissimus nujno potrebuje, ko bo prevzel breme soočenja s krizo. Nihče ni izpodbijal mojih izračunov, ki dokazujejo, da lahko tudi izjemno talentirana oseba prevara dosedanje sistematiko.«

Ennio je nejeverno odkimaval. Elena mu je namenila strog namig:

»Čemu to odkimavanje? Mi boste javno oporekali?«

Ennio je pogoltnil slino in skoraj plašno odvrnil:

»Izračuni. Vse temelji samo na izračunih, brez enega samega statistično preverjenega podatka. Doktor Crowley ni bil podvržen vaši aplikaciji, a je kljub vsemu sedel na prestol in s pomočjo njegove magije smo zmagali v zadnji vojni.«

Elena je med vstajanjem grobo odrinila stol, se naslonila na mizo, nekaj hipov pogledovala med zmedenimi obrazi Komiteja za sistematiko Ipsissimusa in skoraj šepetaje pribila:

»Kandidat je padel, ker je uspel prevarati **vašo** sistematiko, a moje ni mogel. Glede na dokumentirane fenomene in namero, da postane utemeljitelj nove dinastije, vse kaže na izredno talentiranega maga, ki ne sme zasesti prestola Omizja,« in je dvignila glas. »Kandidat je padel in vsi veste, kakšne so posledice.«

Vsi so nemo prikimali. Ennio se spogleda s preostalimi za belo mizo:

»Vaša beseda je zadnja. Upam, da se ni zgodila napaka.«

Elena je pribila:

»**Jaz ne delam napak.** V areni se bo soočil z treniranimi levi, odporni na magijo še tako talentiranega maga.«

Ennio še kar ni odnehal z dvomi:

»Kaj, če se izkaže, da je Ipsissimus? Levi niso odporni na magijo Ipsissimusa. Kaj, če preživi areno?«

Elena je mračno zaključila:

»Verjemite mi, levi bodo zaključili to zgodbo o lažnem Ipsissimusu. V Koloseju bo konec tega zapleta.«

Vrata so se odprla in vstopila je skupina strogih magistrov. Na čelu sta bila doktorica Elena Minerva Lacoste in doktor Ennio Husidius Geta. Resno sta se spogledala. Ennio je zakašljajl:

»Žal nam je, spoštovani mladi gospod Lomnik, eden od testov je bil negativen. Resnično mi je žal, saj je lepo kazalo. Zaradi varnosti boste ostali privezani. Magistri Officiuma vas bodo odpeljali na varovano lokacijo.«

Peter je prebledel. Nekaj v njem se je prelomilo. Luči so zatrepetale, oglasili so se alarmi.

Magistri so se spogledali. Elena Minerva je vzela v roke tablico in po njej nekaj natipkala. Petrova glava je omahnila. V zadnjem trenu zavesti se je pojavila misel ... *Jasno je, kakšna kriza prihaja. Tako je jasno ... Zato ...* Trepetanje luči je ponehalo.

Ennio je plašno dejal:

»Upam, da se ne motite. Ta fenomen ...« in je pogoltnil ostanek stavka, ki ga je mislil izreči.

Elena Minerva je razdraženo odvrnila:

»Za ta dvom vas lahko pošljejo za družabnika lažnemu Ipsissimusu. Pokazalo se je, da je moj test več kot potreben. Hitro ga odpeljite!« Ennio je sklonil glavo. Vedel je, da je nemočen proti Elenini odločitvi. *Ta njen test ... Najbrž ga, glede na takratne krizne agense, ne bi opravił niti Crowley.*

Magistri so obstopili sedež z uspavanim fantom. Najprej so se od sedeža ločili aparati, zatem so se noge zložile v ohišje. Stol s privezanim fantom je zalebdel.

Na hodniku so se jim pridružili Geburijanci s paralizatorji.

Ennio je bolj zase zamrmral:

»Kaj, če je cesarstvo postalo grožnja samemu sebi?«

Tarot adut XXI: Svet (Ezoterični B.O.T.A. tarot)

Neque mittatis margaritas ante porcus.

Ne mečite biserov pred svinje.

26. V prahu Koloseja

Peter je mežikaje zrl skozi zamreženo okno. Namenili so mu razkošno celico, celo ekran za novičnike je imel. Čeprav so objavljali tudi najbolj obskurne vatikanske novice, niso niti z eno besedo omenili Klavdije ali dogodkov izven mestnih zidov. Zagotovo ga niso zanimala poročila o sestankih raznih senatnih komitejev ali novica o zalotitvi nepomembnega nobilisa v objemu plebejke sumljive poklicne usmeritve. Čas od omamljanja na sedežu Urada do prihoda v to celico je minil v zaporedju nočnih mor. Popolnoma se je zavedal, zakaj je padel. *Zadnji test je bil naknadno dodan z določenim namenom. In ravno jaz sem padel v to past. A pred izgubo zavesti sem imel misel. Jasno misel o naravi krize. Je to sploh pomembno?*

Ves čas bivanja v celici ga ni nihče obiskal, hrano so mu dostavljali skozi odprtino. Še najbolj ga je spravljala ob živce popolna tišina, ta odsotnost zvokov in vonjev.

Ves ljubi čas je imel zase in za razmišljanje o svoji usodi.

Peti dan je skozi odprtino priletela kuverta z grbom Ministrstva za vzgojo in izobraževanja. Ležerno je odprl kuverto in ravnodušno prebral ključne besede tri strani dolgega sporočila:

»... je vaš status na Magijski gimnaziji začasno zamrznjen ... zaradi postopkov je vrnitev v Zunanost v pristojnosti ... pritožba ni možna ...«

Pismo je spustil na tla. *Res so dobri ... Pritožba ni možna. Kako pripravno!*

Deveti dan so se vrata odprla in vstopila je skupina Geburijancev z vključenimi paralizatorji. Glas za njimi je ostro ukazal:

»Tega ne potrebujete. Samo spustite me mimo in zaprite za nama.«

Peter je prepoznal glas.

V celico je vstopil kardinal Tiberij Valerij Sangiovanni. Kislo se je nasmehnil in strogo namignil Geburijancem, naj že gredo. Strogi možje so oklevali. Tiberij je še enkrat ostro ukazal:

»Pojdite! To je ukaz!« in možje v rdečih uniformah so se ponižno umaknili in ju pustili sama. Vrata so se zaprla in Tiberij je namignil:

»Raje sediva, da se ne bova tako gledala.«

Peter je prikimal in sedla sta en naproti drugemu. Za prijaznost napravljen kardinal je prvi prekinil nekaj trenutkov tišine:

»Kdo je vaš resnični prijatelj?«

Peter je ravnodušno vzdihnil:

»Nihče. Odkar sem šel na testiranje, sem popolnoma sam.«

Tiberij je osredotočeno prikimal:

»Tako je. Mogoče mislite, da sem vam jaz namestil vse to, kar

se vam dogaja,« in po nekaj trenutkih premora je dodal, »vendar ni res. Žal Kurija nima nobenega vpliva na vsebino in izvajanje astrološke sistematike potrditve ali zavrnitve Ipsissimusa. To je v rokah Omizja in njihovih komitejev. Na krilih zmagoslavja v zadnji vojni so nas popolnoma odrezali od postopkov testiranj,« in je tiho vzdihnil. »Vse je v rokah neformalnega Omizja, kot svoj zbor imenujejo magusi najmočnejših magijskih cehov.«

Peter je zlovoljno vprašal:

»Po kaj ste torej prišli? Si oprati vest?«

Kardinal je mirno odvrnil:

»Ironija vam ne bo koristila. Stvari so drugačne, kot se vam zdi. Verjetno se zavedate, da Klavdije ne boste več videli.«

Peter je spustil pogled. Kardinal je nadaljeval:

»Komite bo za kakšen dan ali dva odločil glede vaše usode in istočasno bo za naslednico določil Konstanco.«

Peter je pihnil:

»Saj to ste hoteli.«

Kardinal je zožil pogled in trdo odvrnil:

»Ne na ta način. Kaj ti pomaga zmaga pri kartah, če je dobitek ničeln?«

»Zmaga je pač zmaga. Kaj ni samo to važno?« je zlovoljno siknil.

Kardinal je mirno in obvladano dejal:

»Želimo si mirno spremembo dinastije in predvsem njeno stabilnost. Obstoječa ureditev nas ne vodi k miru, temveč grozi z vse večjimi razkoli, ki v spirali vodijo h krizi in zaradi napuha jastrebov tudi k vojni z vsemi sosedi. Dobro veste, o čem govorim.«

Peter je dvignil pogled v strop in ga zatem spustil v kardinalov okamnel obraz:

»Zdaj vam ne morem več pomagati.«

Kardinal je vstal in odvrnil:

»Ne izgubite upanja. Še vedno ste tukaj. Bog ima za vas poseben načrt. Kakšen, sicer ne vem, verjetno je celo bolje, da ne vem, a zagotovo je nekaj posebnega. Veste, Bog nima nezaželenih otrok.«

Peter zdolgočaseno prhne:

»Ja, res poseben načrt. Postal bom mačja hrana.«

Tiberijev obraz se je rahlo razpotegnil v sled nasmeška zmagoslavja:

»Ko bo čas, bodite to, kar ste. To, da sem tukaj, mi bo prineslo nekaj političnih težav, a vam grozi še kaj hujšega od zalivanja s politično gnojevko. Samo še nekaj,« se je znova nasmehnil. »Mogoče je to zelo pomembno, niste sami, v ključnem trenutku se bo pokazal pravi prijatelj in zaveznik,« in potrkal na vrata, ki so se odprla.

S kretnjo je zadržal Geburijance in Petru namenil še zadnje besede:

»Ne pozabite! Bog ima za vas rešitev. Upajte! Ne obupajte! Borite se!«

Vrata so se zaprla, Peter je spustil pogled v tla. *Upanje? Nisem sam?* Objela ga je vročica spoznanja:

»Upam, da imate prav. Pomagali ste mi, da sem se spomnil o naravi krize. Popolnoma mi je jasno.«

Vrata so se odprla. Peter je oprezno stopil na hodnik, poln mešanice vonjav človeškega potu, sopare in drobnega prahu. V zraku je lebdela nedoločljiva koprena strahu. Na varni razdalji so čakali Geburijanci z aktiviranimi paralizatorji. Tiho je zamomljal:

»Saj ne potrebujete orožja za paraliziranje. Kaj ni vseeno, kje me pokončate?«

Predenj se je postavil centurij strogih potez:

»Gospodič Peter Lomnik, Securitas Officium vas je obsodil na gladiatorsko areno z levi. Dekret bo izveden danes ob šesti uri popoldan. Najprej imate pravico do zadnjega obroka in poljubnemu naslovniku lahko pošljete necenzurirano sporočilo. Imate kaj za reči?«

Peter se je najprej nasmehnil, zatem pomislil, da ni več spoštovani mladi gospod in naveličano prhnil:

»Lahko izbiram meni?«

Centurij je strogo odkimal:

»Pripada vam običajen obrok za obsojene na levjo areno. Prosim, sledite mi in ne poskušajte se izogniti pravičnemu dekretu.«

Molče je prikimal in sledil centurionu. *Torej ne morem izbrati ničesar, kar bi levom pokvarilo prebavo. Škoda. Obkrožen z Geburijanci se je sprijaznil v usodo. Tukajšnja pravica je brez vsakršne milosti.*

Peljali so ga v veliko sobo. V njej je bila samo miza z listom papirja, nalivnikom in kuverto.

»Gospodič Lomnik, z nalivnikom si ne morete ničesar storiti.«

Peter je skomignil z rameni:

»Zakaj pa bi si?«

Centurij je strogo odvrnil:

»Ne moremo dovoliti, da bi vatikansko ljudstvo prikrajšali za pošteno plačano kulturno prirediteljev.«

»Res pošteno. Uboju petnajstletnika rečete kulturna prireditelje, še plačali so vam zanj. Kako krščansko ljubeče in milostno.«

Centurij je preslišal njegovo ironično opazko:

»Časa imate do izteka peščene ure. Čas je začel teči zdaj!« in pesek se je začel sipati. Peter je ravnodušno sedel, vzel v roke

nalivnik in začel razmišljati. *Saj nimam kaj pisati! Komu? Družini? Dobili bodo novico o tragični nesreči o izgubi sina. Klavdiji? Zaprli jo bodo v kloster. Eneju, ki me je z dobrimi nameni spravil v to godljo?* Spomnil se je na patra Teodozija. Začel je pisati:

»Spoštovani msgr. Teodozij Gornik!

Nad cesarstvo in svet se zgrinja kriza. Vem za naravo krize. Sestavljena je iz štirih ključnih besed:

SOVRAŠTVO, JEZA, STRAH, OBUP.

Rešitev je očitna. Prijatelj in sovražnik sta premešala karte. Hudič je med Umirjenostjo in Stolpoma. Ko bo strela udarila v stolp, se bo vzvalovila voda Umirjenosti.

Žal si boste morali najti novega asistenta in potolažite moje prijatelje.«

Na koncu se je še podpisal:

»Vaš vajenec Peter Lomnik, Ipsissimus.«

Pismo je dal v kuverto, nanjo napisal naslovnika in jo odložil. Peščena ura še ni odtekla, preostali čas je posvetil razmišljanju o zadnjih dogodkih.

Postregli so mu s piščančjo juho, pečenim mešanim mesom z malce riža, graha in krompirja. Zraven so servirali še zeljno solato. Pri pijači so se držali pravil o alkimiji za mladoletne. Temnopolti mož je postavil bokal vode:

»Za vas še vedno velja kodeks o točenju alkohola mladoletnim osebam.«

Peter je ob pogledu na bokal vode jezno prhnil:

»Za smrt v areni pa nisem premlad.«

Mož je odložil bokal, skomignil z rameni in ga zapustil.

Mirno je pojedel obrok. *Nobenega deserta. Se bojijo, da bi Levi zboleli za sladkorno?*

Odrinil je krožnik, se temeljito obrisal in vstal. Vrata so se odprla. Prešinilo ga je - *koliko odpiranj vrat sem doživel te dni?* Vstopila sta mrkogleda magistra, zlahka bi ju imel za dvojčka. Z značilnim prizvokom prevajalnika sta ga pozvala:

»Gospodič Lomnik, čas je.«

Peter je pogoltnil slino in prikimal:

»Torej gremo! Ne pustimo drhali čakati!« in odločno stopil proti magistroma, ki sta se mu brez besed umaknila.

Na širokem hodniku je zaslišal vse glasnejše hrumenje množic. Na vsakih nekaj metrov sta v pripravljenosti oprezala po dva Geburijanca z aktiviranim paralizatorjem. Na stropu so bili razmeščeni kamerniki in avtomatsko orožje. Na koncu hodnika je zagledal silhueto. *Kdo je tam? Uradni rabelj?*

Dovolj se je približal in prepoznal dedija. Oblil ga je pot. *Kaj tu počne? Kje je bil? Kaj naj mu rečem?*

Peter se je ustavil kakšen meter pred zaskrbljenim dedijem v uradni uniformi. Nekaj trenutkov sta se opazovala, potem je Peter prekinil tišino:

»Še zadnji hip si me ujel. Uro kasneje bi me moral iskati med mačjimi kakci,« in se kislo nasmehnil.

Dedi je postavil roke na hrbet:

»V jutrišnjem Delu bo nekaj takšnega, kot je novica o tragični smrti Petra Lomnika, odličnega dijaka Škofijske gimnazije Ljubljana. Naredil bom vse, da,« a ga je Peter osorno prekinil:

»Nehaj dedi! Ne zanima me, kje in kako bom novica črne kronike. V tem času od testiranja do danes me je obiskal,« tokrat ga je dedi prekinil:

»Vem za Tiberija. Tvegaj je precejšen politični vihar. Čemu? Ne vem sicer, s kakšnimi vezami se ti je lahko približal, a to zagotovo ne pomeni nič dobrega.«

Peter je izbruhnil:

»Dobrega? V vsem tem ni ničesar dobrega! Vse te spletke!«
in se je obrnil k mrkima magistruma:

»Dajte, gremo že.«

»Peter, čakaj!...«

Peter je siknil:

»Dovolj mi je vsega. Grem se malce pozabavat z mucki.«

Dedi je samo pihal. *Kljubovalen do zadnjega.*

Odpeljali so ga v gladiatorsko garderobo. V njej je bil popolnoma sam. Magister ga je porinil v garderobo:

»Preoblecite se. Ne morete umreti v svojih oblekah.«

Peter se je kislo nasmehnil:

»Smrt je smrt.«

Vrata za njim so se zaprla. Znova je ostal sam. Opazil je astralne kamernike. *Logično. Takoj bi zaznali že misel na beg.*

Hitro se je preoblekel in znova stopil na hodnik in premišljeval o zadnjem pogovoru z dedijem.

Sonce mu je udarilo v oči. Grmenje množice, ki je čakala svojo dozo krvi, je postajalo vse močnejše. Pristopil je v modro tuniko oblečen mož razbrazdanega obraza in mu podal gladius:

»Mogoče boste želeli dostojno umreti. Kolosej si to zasluži. Imate mogoče še zadnje besede za slovo? Tukaj je prevajalnik.«

Peter je zgrabil meč in prevajalnik in se nasmehnil:

»Ne bojte se, drhal se bo zabavala. In naj se Bog usmili vaše duše, kajti ob prihajajoči peklenski uri bodo odrta samo vrata pekla.«

Magister je pogoltnil slino in otopelo zrl za fantom, ki se je vzravnal, si namestil prevajalnik in ponosno zakorakal na pesek arene. Ozrl se je po tribunah. Na veliki častni tribuni je opazil množico pomembnejšev v spremstvu žena. Še posebej razkošna

loža, okrašena z grbom Lorensisov, je samevala. *Zakaj bi se cesar ponižal z ogledom uboja plebejskega novčka iz zunanosti?*

Navdušen glas je napovedal dogodek. V latinski gostobesednosti je ravnodušno prepoznal samo svoje ime in besede Ipsissimus, levi ter boj do smrti. Množica je divje vzklikala in rohnela. Drhal je od nekdanj ista. Nobena civilizacijska pridobitev ne more ukiniti človeškega nagona po igrah, zlasti tako krvoločnih, kot je gladiatorski uboj. *Mogoče je zanje uboj mladoletnika nekakšna poslastica, vrhunec kulture.*

Peter je dvignil meč in množica je v hipu umolknila. Pljunil je v pesek in vzkliknil:

»Upam, da se boste zabavali! Ko bo prišla vaša huda ura, in ta je tu, pred vrati, vam niti Bog ne bo mogel več pomagati! Zastor bo padel in v svoji krvavi uri boste sami in umrli boste na smrt prestrašeni! Režal sem vam bom na vratih pekla, kamor zagotovo pridete!«

Prevajalnik je njegove besede prevedel v latinščino in množice očitno ni navdušil. *Pa kaj? Zakaj bi jih moral navdušiti?*

Na vrhu Koloseja je plapolala množica različnih zastav. Nenavadno tišino je prekinjal samo nežni veter. V nosnicah je čutil vonj smrti. Zadonel je gong. Tišino je prekinilo deset levov, ki so rjoveče pritekli v areno. Komentator je navdušeno komentiral:

»Deset levov, treniranih pri mojstru Fabiusu Quinctiju, za deset sefir lažnega napuha! Daroval jih je vaš plemeniti senator Lucij Gellius Brutus in se vam zahvaljuje za podporo na zadnjih volitvah.«

Levi so se zagnali proti Petru. *Imam čas za očenaš?* Na hitro je naredil vaje sprostitve. *Če že umreš, to stori s stilom.* Levi so se približevali. Zavohali so plen. To niso bili navadni levi, temveč

posebej dresirani za lov na ljudi v areni. Bog ve, koliko sužnjev je umrlo, da so jih izučili za okruten poboj za razvedrilo drhali. Skoraj je čutil vonj njihovih veličastnih griv. Odvrigel je meč in naredil Sethovo držo in vanjo vlil električni fluid. Levi so upočasnili in začeli oprezno krožiti okoli krhkega najstnika. Množica je začela cepetati in kričati.

Valovi hrupa nezadovoljstva so butnili v njegova ušesa. *Jim ni vseč, ker ne brizga kri?* Bliskovito je delal naučene magijske drže in vanje vlival električni fluid. *Če je kje blizu kakšen Slepec, bo oslepel še na drugem planu.* Množica je glasno negodovala.

Kmalu je, po nekaj osamljenih klicih, začela ubrano kričati:

»Kri! Kri! Kri!«

Slišalo se je vse glasnejše cepetanje. Levi so rjovel in krožili okoli nevidnega mehurja in se počasi umirili. *Kako bi mi zdaj prav prišla veščina vtiskovanja.*

Komentator je zakričal:

»Očitno levi še nimajo apetita. Dajmo jim malce islamovske predjedi, mogoče jim bo potem lažni Ipsissimus bolj teknil.«

V areno so porinili nekaj ljudi vseh starosti. Množica je navdušeno vzklikala, ko so se levi začutili nove kose živega mesa. *Središče civilizacije je pravzaprav krvoločno gnojno brezno.* Peter je razširil fluidni mehur. Levi so se divje pognali nad nesrečnike, a jih je ustavila Petrova energija. Levje rjovenje je napolnilo areno, razgreto od divjega navijanja množic.

Zveri so se znova posvetile malici v središču neprebojnega mehurja.

Navdušenje množice se je poleglo in znova se je pojavilo vse več negodovanja. Drhal je zahtevala predvsem pokol. Peter se je uzrl k častnim ložam. Nobilisi in njihove ženske so na nogah glasno skandirali:

»Kri! Kri! Kri!«

Na obrazih je prepoznal brezumno, histerično lakoto za prelitje tuje krvi. Mrzlično je razmišljal, kako naj se izvleče iz pasti. *Živega me zagotovo ne bodo spustili.*

Komentator se je navdušeno oglasil:

»Samo za vas, dragi Vatikanci, nobilisi Servilli častijo z desetimi gladiatorji! Naj steče adrenalin!«

Množica je znova divjala od navdušenja. V areno je priteklo deset oboroženih mož. Levi so se takoj zapodili nad njih.

Gladiatorji so se postavili v obrambni klin in pričakali velike zveri. Levi so se v obliki pahljače približevali novim zalogajem. Za boj izurjen in opremljen gladiator je težji plen od neoboroženega in prestrašenega nesrečnika.

Na čelo »V« razporeda se je postavil krepak dvometraš. Z velikim mečem je mahal kot z igračo. Levi so se zagnali proti njemu. Peter je zaslišal samo rjojenje, cviljenje in udarce kovine ob meso. Vnel se je ogorčen boj. Levi so skakali proti možem, ki so odbijali koordinirane napade zveri. Tako so se nekaj časa precej oprezno otipavali. Množica je kmalu postala nezadovoljna, saj je zahtevala predvsem potoke krvi.

Na drugi strani so se odprla še ena vrata in ob navdušenem navijanju komentatorja se je proti prizorišču pognalo krdelo trideset svežih levov.

»Leve častijo nobilisi Tulliji! Upajo, da vas bodo še naprej zastopali v senatu!«

Peter se je zgrozil. *Levi v areni so del predvolilne kampanje.*

Komentator je navijal:

»Stavim na leve. Patricij Septimij Gaius Tullij je osebno daroval te čudovite leve za vašo zabavo. Za boj jih je vzgojil slavni Scipio Tarpeia!«

Množica je skandirala:

»Kri! Kri! Kri!«

Peter se je zgrozil ob tej nori krvoželjnosti.

Komentator je zaklical:

»Naj se levi najprej malce okrepčajo,« in v areno so sunili skupino mož, žena in celo otrok, ki so pridružili drugim nesrečnikom. Komentator je zakričal:

»Najprej povabimo krasne mucke na islamovsko pojedino! Naša veličastna mornarica jih je zajela med kršitvijo našega svetega Mare Nostrum!«

Peter je prebledel. Mrzlično je razmišljal, kaj naj stori. Zgrozil se je ob pogledu na mater, ki je na rokah nosila dojenčka.

Oče je objemal prestrašenega dečka. Starec je roteče iskal pomoč. Mlado dekle v razkošnih oblačilih se je stiskalo ob enako razkošno oblečenega fanta.

Svežo krdelo levov se je pognalo nad nesrečne ljudi. Odločil se je. Z gesto je odstranil fluidni mehur, zgrabil gladius in stekel proti prestrašenim ljudem. V njihovih očeh je prepoznal hromeč strah in sprijaznjenost s krvavo usodo. Začutil je grozljiv otroški strah. Sapa mu je zastala. Spogledal se je z deklico, ki je padla na kolena in solze so ji stekle po razbeljenem licu. Med sabo so govorili podobno arabskemu. Slišal je besedo Alah.

Množica je vreščala od navdušenja. S tribun je priletelo nekaj žrtvenih zastavic.

»Kri! kri! Kri!« je odmevalo.

Medtem so levi stisnili gladiatorje ob zid. V boju z izurjenimi levi so jim poenjale moči.

Komentator je kričal:

»Dovolj je gladiatorjev! Postali so dolgočasni s svojim utrujenim mahanjem! Spustimo jim kri!«

Množica je vzvalovala v navdušenju! Strašen urok divjaštva je začaral publiko Koloseja. Množica je divje rjula in grozljivo cepetala:

»**Na-hra-ni-mo leve! Na-hra-ni-mo leve! Kri! Kri! Kri!**«

Peter se je postavil pred nesrečnike in s kotičkom očesa opazoval gladiatorje, ki so se umaknili v zavetje njegovega fluidnega polja. Odločno se je postavil v prežo. Poskusil je pomiriti nesrečne ljudi, a ga niso razumeli. Levi so se razporedili v pahljačo. Počasi in oprezno jih je obkoljevalo štirideset krvoločnih zveri. Vsaka od njih je bila vzgojena za samo en namen. Peter je hitro naredil vaje za pomiritev in gesto za fluidni ovoj. Upal je, da ga strah ljudi ne bo prehitro oslabil. *Hitro bo treba najti kakšen izhod iz te zanke.*

Levi so se nekaj metrov pred skupinico ustavili in začeli živčno renčati. Peter je znova poskušal pomiriti ljudi, a mu ni uspevalo. Čutil je razkroj zaščitnega ovoja. Strah in obup sta zaščito topila, kot ogenj topi maslo. Levi so čutili strah ljudi, mamil jih je in korak po korak so se oprezno približevali. Ves čas so grozeče rjovel in še močneje stiskali obroč strahu. Tudi gladiatorji niso mogli veliko pomagati. Peter je priprl oči, istočasno delal geste krepite magnetičnega fluida in nevidnosti.

S kotičkom pozornosti je ujel skandiranje množic:

»Kri! Dajte nam kri! Kri lažnega Ipsissimusa! Poglejte ga, hoče zaščititi umazane islamovce! Njih ščiti! Islamovski Ipsissimus! Še levov! Kri! Kri!«

Ljudje so se stiskali in v arabščini klicali Alahu. To je bila edina beseda, ki jo je prepoznal. Vso moč je posvetil odvratanju vse nevarnejših zveri.

»Kri! Smrt lažnemu Ipsissimusu! Kri! Kri! Kri!«

Peter je čutil, da mu moči nezadržno pojenjajo. *Zdaj, zdaj bo konec. Res noro. V družbi muslimanov bom končal kot mačja hrana. Z*

očmi je švigal med grozljivimi levi, ki so jih stiskali v vse ožji obroč.

V nekem trenutku, čisto na koncu moči se je zavedel silnega toka fluidov. Začutil je moč električnih fluidov zemlje. Ponovila se je vizija iz nekega drugega časa, vizija stolpov in slepeče strele. Z dimenzioniranjem energij je silno energijo potegnil v konico meča.

Oddaljeno grmenje množic je naenkrat utihnilo. Odprl je oči. Konica gladiusa je žarela. Ozrl se je po tribunah. Ljudje so umolknili, tudi komentator je molčal.

Strah nesrečnikov za njim je popustil. Začutil je energije njihove neizmerne hvaležnosti in s konico meča zajel to novo silo.

Peter je zamahnil z mečem. Levi so odstopili. Znova je zamahnil in zaklical:

»Kaj je? Ste umolknili, ker ne boste deležni pokola? Niste vredni črnega za nohtom nesrečnikov, ki ste jih poslali pred levja žrela. Naj se Bog usmili vaših krvoločnih duš! Od danes naprej je za vas odprto novo nadstropje pekla!«

Zaslišal je prevod svojih besed. Množica je postajala vse bolj nemirna. Zagledal je Templjarje, ki so hiteli po stopnicah med posameznimi deli arene. Lože, namenjene nobilisom, so se začele panično prazniti. Templjarji so rutinirano naredili varovalni koridor. Očitno se kulturni dogodek ne odvija po pričakovanjih. Valovanje strahu je postajalo vse močnejše. Peter je zajezdil na tem valu:

»Ste se ustrašili? Bog marsikaj odpusti, a pokol nedolžnih v službi zabave bo strogo kaznoval. Molil bom za vaše bedne duše in se prepričal, da bodo plule na dno pekla.«

Dvignil je meč in ostrica je znova zasijala. Levi so postajali

nemirni in so se začeli umikati, korak za korakom, dokler niso začeli iskati vhoda, skozi katerega so pritekli v areno in začeli otožno cviliti. Odporni proti magiji so dokončno popustili pred magijo ...

Enej Gnej Pompej je čakal na takšen trenutek. Dal je znak najzvestejšim Templjarjem:

»To je zadnji dokaz! Gremo! Zdaj je pravi trenutek.«

Možje so prikimali in spustili vezir pred oči. Izvlekli so paralizatorje in fluidna kopja ter se pognali proti zamreženim vratom v areno. Fluidni naboji so stopili mrežo in v belo oblečeni možje so se bliskovito postavili med Petra in umikajočimi levi.

Enej je dvignil vezir in se nasmehnil:

»Čas je, da prekinemo zabavo. Gremo!«

Peter se je zadovoljno nasmehnil:

»Upam, da ne gre za kakšno novo igro.«

Enej je odvrnil:

»Igre je nepreklicno konec. Gremo stran! Hitro!«

Levi so nehali s tacami grebsti po zaprtih zamreženih vratih, ko so zagledali nove morebitne zalogaje.

Enej je namignil možem, ki so proti nemirnim levom povsili fluidna kopja in glasno ukazal:

»Pokončajte te grozljive zveri. Končajte ta greh človekov!«

Iz kopij se je proti zmedenim levom vsula ognjena ujma. Krvoločne zveri so udarci energije zapekli v nerazpoznavne gmote kadečega tkiva.

Nemirno in nezadovoljno množico je zajela vsesplošna panika. Izbruhnil je popolni kaos, ki je onemogočil Templjarje in Geburijance na tribunah. Zavladal je kaotični pekel prerivanja množice teles. Deset tisoči so poskušali pobegniti iz mogočne arene.

Enej je namignil Petru:

»Gremo. Časa nam zmanjkuje!« in namignil Templjarjem, ki so se v pahljači umaknili. Tu in tam je med njih priletel kakšen fluidni naboj.

Peter je prikimal in sledil Eneju, pokrili so ju s ščiti. Pridružili so se jim tudi nesrečniki in se hiteli zahvaljevati. Gladiatorji so našli svojo pot iz arene.

Peter je med tekom proti izhodu ošinil najtrdovratnejši del množice na tribunah, ki se še ni predala paniki. Zaslišalo se je skandiranje:

»Hočemo še! Hočemo še! Kje so novi levi?«

Enej je glasno razmišljal:

»Presneta drhal plebejska! Kupiš jih z dobrim pokolom v areni!«

Naproti so pritekli Geburijanci. Templjarji so se bliskovito odzvali in Geburijance pokosili s paralizatorji.

»Tole pa ni del načrta,« je dejal Peter.

Enej je pljunil na prašna tla in odvrnil:

»Ne! Da boste vedeli, že takrat, ko ste zaprosili Klavdijo, sem bil trdo prepričan, da ste Ipsissimus. Danes ste to še enkrat dokazali! Vse drugo je zdaj nepomembno.«

Peter je vprašal:

»Kam gremo?«

Enej je odvrnil:

»Boste videli.«

Znašli so se v temačni sobi. Templjarji so se postavili v prežo. Enej je zaklical:

»Čas je!«

Prostor je zasijal in ostal prazen. Prah se je polegel.

*Una salus victis, nullam sperare salutem
Kdor tvega, zmaga.*

27. Srečanje

Petra je v želodcu prestrelila neugodna slabost. Na obrazu je čutil žgoče sonce. Pod sabo je otipal vroč pesek. Samo za hip se mu je zdelo, da je še kar na prašnih tleh Koloseja. A ta pesek je bil drugačen. Okorno je dvignil glavo, zatem še trup in se ozrl okoli sebe. Zagledal je piramide, trepetajoče od migetanja vročega puščavskega poznega popoldneva. V nosnice mu je udarjala sopara vročega dne. Takoj ga je prešinilo – Egipt. *Kaj počnem v Egiptu?*

Templjarji in rešeni ljudje so se počasi pobirali. S sebe so stresali prah in se ogledovali.

Peter je v daljavi opazil približevanje vozila. Postavil se je na noge. Enej je čistil s sebe pesek in ob pogledu na Petra se je zarežal:

»Tole pa je bila divja vožnja čez jesodski prag. In to dvojna! Preden si bo Migracijska opomogla, bomo že udobno daleč.«

Peter je zmedeno vprašal:

»Kje smo? Zdi se mi, da so tam egiptovske piramide.«

Enej je potrdil:

»Seveda. Dobrodošel v Regnum Aegipt.«

Ljudje, ki so jih rešili izpred levjih šap, so pokleknili pred Enejem in se hiteli zahvaljevati.

Peter je vprašal:

»Kaj govorijo? Jih razumete?«

Enej je prikimal:

»Arabščino sem se, na očetovo priporočilo, učil na teološki. Prevajalnik je sicer dovolj dober, a znanje jezika je nekaj drugega. Zdaj mi je to znanje končno prišlo prav. Med rešenimi sta tudi sorodnika aktualnega perzijskega kalifa,« in segel v žep ter Petru podal komplet naprav:

»Naredi tako, kot jaz,« in mu je pokazal, kako je naprava nameščena. »Prevajalnik iz arabščino deluje z vsemi jeziki cesarstva. To je del standardne opreme obveščevalcev in še dolgo ne bo v splošni uporabi.«

Peter se je nasmehnil:

»Tole bi prav prišlo tudi v zunanosti.«

Enej je kislo odvrnil:

»Verjamem.«

Peter je mežikajoče opazoval prihajajoče vozilo in opazil, da gre za nad peskom lebdeč brezkolesnik. V trepetanju na pojemajoči puščavski vročini je razbral še dve manjši spremljevalni vozili. Spogledal se je z Enejem:

»Veste, kdo so tile?«

Enej je skrivnostno odvrnil:

»Najprej,« je sproščeno odvrnil, »se nehajva vikati, saj bova kar nekaj časa skupaj. Ne bom ti pokvaril presenečenja.«

Vozilo se je vztrajno večalo. Opazil je, da ni eno, temveč gre za pravcati konvoj. Na straneh sta plapolali zastavici, ki ju je prvič

videl. Oprezno je spremljal približevanje. Na spremljevalnih enosedih je prepoznal zastavice Regnum Aegipt. A kdo je v velikem vozilu?

Vozila se je ustavila. Enej je namignil:

»Bom jaz govoril.«

Vrata so se odprla, ven sta stopila moža, oblečena kot beduina, vendar zagotovo nista bila beduina.

Peter je začutil njun astralni fluid. Takega nimajo niti Geburijanci. Za njima je izstopil razkošno oblečen mož in že s pojavo kazal, da je navajen nadzora nad ljudmi. Rešeni islamovci so stekli proti njemu in padli na kolena ter hiteli govoriti en čez drugega. Mož jih je z mehko kretnjo utišal, jim pokazal vozilo, kjer so se odprla vrata in ljudje so se vkrcali. Samo plašni deklici je namignil, naj ostane in ta je obstala s sklonjeno glavo. Na Enejev namig so se kratko priklonili tudi Peter in Templjarji. Peter je plaho vprašal:

»Kdo je to? Egiptovski kralj?«

Mož je naredil še nekaj korakov proti Petru, ga prijazno ošinil od nog do glave in razrešil dilemo:

»Mladi gospodič Peter Lomnik, jaz sem perzijski kalif Mohamed II Ad-Dinu Jusuf Ibn Ajub. Lahko me kličete samo Mohamed,« zatem se je posvetil Eneju. »Pompeji ste od nekdaj luč razuma med gentes maiores. Kako je stari prijatelj Valerij Kvint?«

Enej je kratko odvrnil:

»Odlično se drži v ozadju vatikanskih političnih zdrah,« in sprejel kalifovo roko. Rokovala sta se kot stara prijatelja. Kalif je bil videti precej mlad, mogoče je imel štirideset let. Potem se je posvetil plašni deklici:

»Islamija si pripeljala. Kje je Salih?«

Dekle je sklonila glavo:

»Ni preživel arene Antiohije,« je pogoltnila besede in solze so spolzele po nenavadno svetlopoltem obrazu.

Kalif je jezno stisnil ustnice:

»Cesarstvo bo nekega dne plačalo za te krvoločne poboje za zabavo drhali. Pohitimo, prijatelj Halil Parifas Quartus Ptolomej nas že čaka.«

Peter se je glasno začudil:

»Ptolomej?«

Kalif se je zarežal:

»Ptolomeji vladajo Egiptu. Sicer prisegajo zvestobo cesarski kroni, a skrivaj njihovi drugorojeni sinovi prestopijo v Islam in njihove hčere se poročajo na naš dvor.«

Peter je presenečeno vprašal:

»Kako na to gleda cesarski dvor v Vatikanu? Najbrž ne skačejo od navdušenja. Neverjetno, kako sovražijo vaše ljudi.«

Kalif se je glasno zarežal:

»Zaradi odvisnosti od egiptovskega žita mižijo na obe očesi. A zagotovo pripravljajo udarec, da zamenjajo Ptolomeje ali dokončno ukinejo kraljestvo. Zatem bodo želeli ponoviti vajo pogroma nad mojimi brati in sestrami v veri. Čakajo na menjavo dinastije, ki sta jo s Klavdijo zavlekla in nam pridobila dragocena štiri leta. Mimogrede,« je zapičil bistre oči v Petra, »kako vi gledate na našo vero in islamovce?«

Peter se je spogledal z Enejem in odvrnil:

»Bom rekel drugače. Ločevanje ljudi na osnovi vere se mi zdi odvratno in Adamija ne bo doživela miru, dokler se bodo ljudje pobijali zaradi vere. Zakaj je potrebno ločevanje in preganjanje ljudi na osnovi vere? Ograje v glavah ljudi so hujše od fluidnih ograj in začasnega premirja, ki bo zagotovo prej ali slej

izbruhnilo v novo versko vojno. Moč vere bi morala graditi mostove med različnimi ljudmi. Tukaj pa jih samo ruši in pogloblja bregove sovraštva. Glede tega sem se danes prepričal v prahu arene.«

Kalif je prikimal:

»Zato je bilo vredno vložiti trud v vašo rešitev iz levje kletke. Zagotovo,« in se je zamišljeno zazrl v mogočne piramide, »razumete bistvo krize in samo vi jo lahko rešite. Vam je to jasno?« ga je prestrelil s pričakujočim pogledom in znova umaknil pogled proti piramidam.

Tudi Peter se je obrnil proti piramidam, prikimal in vzdihnil:

»Niti približno se mi ne sanja, kako.«

Enej ga je potrepal po ramenu:

»Ko boš izvedel najpomembnejšo skrivnost o gralovi družini, ti bo jasno marsikaj.«

Kalif je vzdihnil:

»Mladi ste še.«

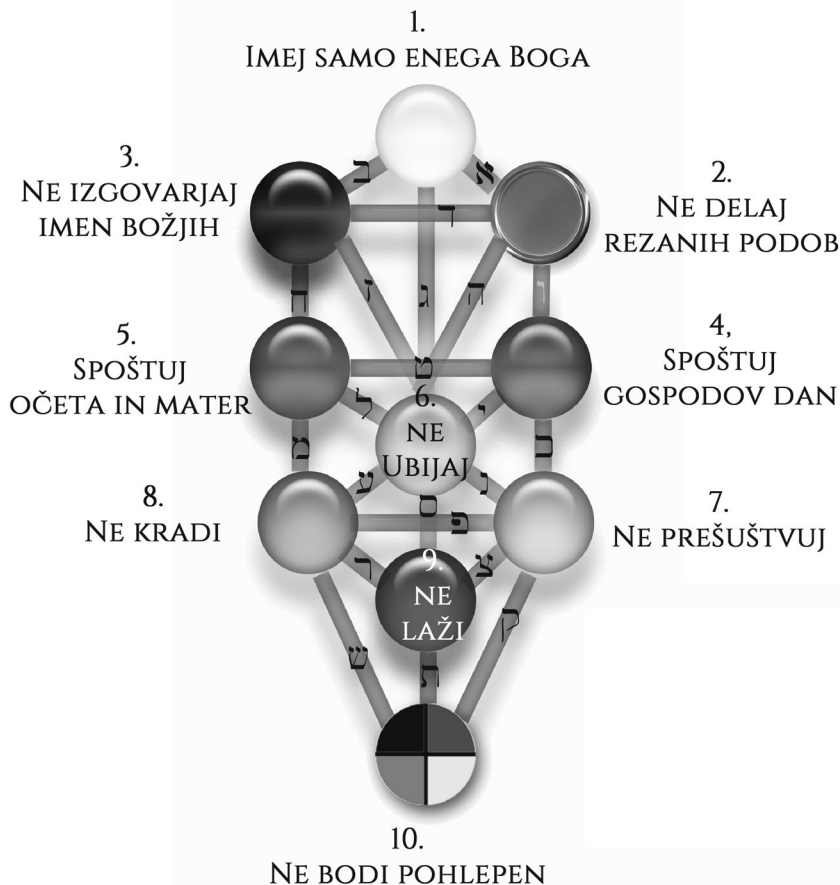
Enej je dvignil pogled proti modremu nebu:

»Najprej moramo rešiti Klavdijo. Gotovo preživlja pekel.«

Vsi so prikimali in se vkrcali v vozila, ki so odbrzela proti mestu za sipinami.

KONEC

עץ
חיים

DREVO ŽIVLJENJA

IZ UČBENIKA OSNOVE MORALNOSTI

10 božjih zapovedi na kabalističnem Drevesu življenja

Dodatek 1:
Zgodovina
Sveto rimskega cesarstva

Propad antičnega Rimskega imperija

Rimski imperij je predstavljal vrhunec antike, takrat je Sredozemlje in znaten del Evrope živel pod enim *cezarijem* iz Rima. Padec je prišel stoletjih vladavine Sredozemlju (Mare Nostrum). Strahota propada civilizacije je bila sorazmerna njenemu veličastnemu vrhuncu.

Težave so sicer ves čas pestile največji svetovni imperij. Nепrestano so se izmenjevali dvorni udari, nemirne meje in epidemije. Cesarstvo je v vitalnih časih iz vsake krize izšlo še sijajnejše, veličastnejše in večje.

A sčasoma se je cesarstvo utrudilo in izgubljalo je smelost. Cesarji zadnjih dvesto let niso več hlepeli po novih ozemljih, niso želeli osvajati in širiti imperija. Posvečali so se zgolj ohranjanju obstoječega, kar vodi v stagnacijo. Dragi bralci, drage bralke, znak propadanja je krčevit boj za zaustavitev drsenja v nazadovanje. V teh časih propadanja in tonjenja v bedo je uspeh že zgolj ohranitev obstoječega. Vsak konec rasti in volje za širjenje prinaša širjenje duhov propadanja in umiranja. Območje miru in sorazmerne blaginje je postalo plen mejnih območij, ki nikoli niso doživela dolgega obdobja varnega miru in blaginje.

Znameniti Evzebij Sofronij Hieronim, senator, filozof in kardinal, je na adventni dan leta 387 vzkliknil:

»Bratje senatorji! Bojte se dne, ko bo vrhunec vaših uspehov zgolj to, da imate enako kot ob prejšnjem adventniku! Bojte se dne, ko bo moral vaš služabnik z bičem odganjati prosjake na forumu! Zgrozite se ob misli, da mora legionar na meji odganjati brezštevila ljudstva, lačna luči naše civilizacije!«

Te besede so bile izrečene na osnovi dogodkov na vzhodu.

Po dveh stoletjih letargije se je sredi 3. stoletja na vzhodu pojavil Hunski imperij, zato so v begu pred novo silo na meje cesarstva pritisnili narodi z vzhoda. Istočasno je v cesarstvu izbruhnila epidemija nove vrste gripe, ki je pomorila tretjino prebivalstva vzhodnih provinc in petino do četrtno v osrednjih deželah.

Ker to še ni bilo dovolj, je prišla nekajletna izmenjava katastrofalnih suš in poplav. Begunci, bežeči pred divjim Hunskim imperijem, so v milijonih oblegali utrjeno vzhodno mejo in jo konec 3. stoletja dokončno zlomili. Vsega vajena vitalna ljudstva z vzhoda so v milijonih vdrla v imperij, ki se ni mogel ubraniti teh nepreglednih množic. Bliskovito so zasedali plodne ravnine in gričevja severno od Alp.

Kljub vsemu je po nekaj desetletjih kaosa le prišlo do nekakšnega sporazuma o sobivanju. Poglavarji priseljencev so z oslabelo, ne pa tudi nemočno cesarsko oblastjo sklenili sporazume. Cesarstvu je prav prišla sveža kri, ki je zapolnila utrujeno pokrajino. A ta kri ni prinesla sijaja nove ekspanzije, temveč je dolgoročno razredčila že dovolj oslABLJENO rimsko kri. Pax Romana je že zdavnaj izgubil svojo moč. Za dokončen zlom je bila potrebna samo dovolj konkretna preizkušnja.

Prišla je kmalu ...

Hunski imperij je konec 4. stoletja pljusknil ob mejo cesarstva in samo priseljencem, ki so že imeli izkušnje s hunsko brutalnostjo, se je lahko zahvalilo, da brezštevilna horda ni že ob prvem naletu prebila *limesa* in se razlila po vzhodnih in severnih provincah.

Poleg zunanje nevarnosti je srce Imperija razžirala duhovna erozija. Takrat se je rodila nova, prej neznana vrsta nasilja, prelivanje krvi v imenu vere.

Stari kultu so se krvavo spopadali z novo vero iz Judeje, ki se je imenovala po svojem ustanovitelju, Jezusu Kristusu. Novi kult troedinega boga je opustošil stare vere in starodavne magijske ceha pognal v ilegalo. Zgodovinarji magije si niso enotni, kako in zakaj je novi verski kult tako učinkovito pometel tudi z magijskimi cehi. Obstaja sicer nekaj teorij, a nobena ni akademsko dokazljiva.

V verskih vojnah, ki so poleg vseh nadlog pretresle cesarstvo v drugi polovici 4. stoletja, so antični magijski cehi skoraj popolnoma izginili. Krščanstvo si je priborilo osrednjo vlogo in spretno izkoristilo najtrdnjšo valuto – strah.

Zakrčeno cesarstvo je tako dočakalo zadnje dejanje drame ...

Zadnje dejanje - Somrak antike

Leto gospodovo 390

Teodozij I Veliki je leta 390 odstranil svojega mladega magistra militum Oktavijana Galbo Juliusa. Mladi Oktavijan je leta 388 prečkal Antonijev zid na meji s Kaledonijo in v dveh letih zasedel že preko deset tisoč kvadratnih kilometrov ozemlja. V Rim je poslal plen in tisoče sužnjev. A namesto triumfa je mladi Oktavijan padel pod noži pretorijancev. Ostareli cesar ni verjel, da je mladenič šel v osvajanje za slavo cesarstva in ne zato, da bi na krilih slave odstranil svojega cesarja.

Po Oktavijanovi odstranitvi so Kaledonci do leta 393 povrnili izgubljeno, zasedli ozemlje od Antonijevega do Hadrijanovega zidu in zatem v letu 394 dvakrat zapored vdrli preko Hadrijanovega zidu. V besu maščevanja so hudo opustošili obmejna območja in ujeli skoraj deset tisoč sužnjev.

Ravno tragični umor mladega patricija Oktavijana je potrdil prepričanje, da takratno cesarstvo ni bilo več sposobno ozemeljskih širitev. Hitro je prihajal čas katastrofalnega konca.

Izkazalo se je, da je bil Teodozij zadnji veliki rimski cesar antike.

Leto Gospodovo 395

Rimsko cesarstvo se je razdelilo. Zadnji veliki cesar, Teodozij I Veliki, je oblast na vzhodu predal Arcadiju I. Teodozij je temeljito očistil vojsko morebitnih zarotnikov in samega sebe razglasil za vrhovnega poveljnika (magister militum). Tako obglavljena vojska se je kmalu znašla pred izzivom obsežnega barbarskega vdora.

Leto Gospodovo 402

Zahodni rimski cesar Honorius Avgustus je pobegnil iz Rima, preden so ga zasedli in oplenili Vandali, eno od ljudstev, ki so po vstopu v cesarstvo še vedno iskali svoj prostor pod soncem. Ker je Vandalom uspelo tako zlahka, so plenilskemu klicu sledili še drugi, vse do bridkega konca leta 476. Rim je v teh letih doživel kar tri plenjenja. V

dvajsetih kaotičnih letih so se zvrstili cesarji Konstans II, Konstantine III, Konstantius II, Joannes, da bi leta 423 zavladal Valentinian III. Cesar je bil navkljub dobi razkroja izredno sposoben upravitelj in njemu gre zasluga, da je cesarstvo preživel še pol stoletja, saj bi zlahka klonilo že veliko prej ...

Leta Gospodova 445 - 453

Cesarstvo je ravno v času Valentiniana doletela katastrofalna nadloga – hunski kan Atila, Flagellum dei. Ogromno hordo je razdelil na dva dela in na dveh mestih zlahka prebil skrhamo mejo. Večji krak je prodiral severno od Alp, drugi, manjši, južno. Zadnji veliki magister militum starega Rima, Flavio Aecio, je sprva hotel vse moči posvetiti južni hordi, ki je po njegovem mnenju predstavljala večjo grožnjo za Italijo. Odločni cesar Valentinian III ga je prepričal, da gre samo za slepilni manevar, saj bo glavnino udarca prinesla trikrat večja severna horda in njen vdor v Galijo bi pomenil katastrofo.

Cesar se je vrnil v Rim in Aeciju pametno dovolil taktiko izčrpavanja velikanskih hord. To se je kmalu obrestovalo.

Južna horda se je po zasedbi in porušenju Aquincuma razdelila na dva dela. Obe sta za sabo puščali uničenje in smrt. Južni krak so s taktiko izčrpavanja ustavili s pomočjo vzhodnega cesarja Marciana pri Margusu. Preostanek južne horde so po spretnem izčrpavanju, umiku vsega živeža, z ljudmi vred in skoraj gverilskimi napadi, popolnoma uničili pred Mediolanumom.

Tudi velikansko severno hordo (po nekaterih podatkih naj bi imela 500.000 vojakov, od tega je bila petina hitrih konjenikov) so izčrpali z enako taktiko požgane zemlje, umikom ljudi in živeža. Pri Tolosi je prišlo do pomembne bitke, ki je znatno oslabila hunsko hordo, kar je bil uvod v njen poraz.

Šele na znamenitih *Catalaunium agris* so pod poveljstvom magister milituma Aecija in vizigotskega vazala Teodozija II popolnoma porazili Hune in Atilo ubili. V naslednjem letu se je hunska oblast razkrojila in imperij se je vrnil na svoje stare meje. Zaradi pomoči pri uničenju

hunske nevarnosti je Aecij radodarno delil vazalne listine. Valentinian se je ustrašil Aecijevega vpliva v vojski in med vazali, zato ga je dal zahrbtno usmrtiti 21. septembra 454. Ta dan v sodobnem cesarstvu obeležujejo Aecijev krvni dan, ki ga v Koloseju počastijo z veličastnimi gladiatorskimi igrami.

A poenotenje in zmagoslavje nad Huni je predstavljalo samo kratko epizodo luči v obdobju somraka starega cesarstva. Ravno Valentinianov obračun z Aecijem je znova dokazal, da v poznem cesarstvu ni več možnosti sobivanja sposobnega cesarja in sposobnega magistra milituma. Vedno bo nekdo padel pod noži zarotnikov. Tudi Valentinian je leta 455, samo leto po Aecijevem umoru, končal pod noži atentatorjev. Nasledil ga je nesposobni paranoik Petronius Maximus (Petronij Veliki), ki je bil velik samo po nazivu, ne pa po dejanjih. Leta 456 so Vandali izkoristili šibkost vladarja in še enkrat izropali Rim.

Prestolnica se je znova selila v Ravenno. Zahodni del cesarstva je razpadal na vse bolj neodvisna kraljestva donedavnih vazalov. Petronija je nasledil Avitus, ki ni dolgo užival propadajočega prestola. Sledili so mu Majorian, Libius Severus, Anthemius, Olybrius in Glycerius, ki ga je leta 474 odstranil eden od lokalnih barbarskih poglavarjev, ki so oplenili še Ravenno. V zmešnjavi se je najbolje znašel Julius Nepus.

A to je bilo samo pobiranje koščkov na odprtem trupu.

Leto Gospodovo 474 - 476: zadnji rimski cesar antične dobe

Julius Nepus se je po kronanju za rimskega cesarja vrnil v Rim. Takrat so pod neposredno cesarsko oblastjo ostali samo Italija, Dalmatia, Norik in obe Panoniji. Ta oblast je bila bolj ali manj precej šibka, saj so bili resnični vladarji lokalni barbarski poglavarji, formalno le najemniki Rima.

Gotski general, Flavius Odoaker, je leta 475 krvavo odstavil Juliusa Nepusa. Pri tem so Rim oplenili, popolnoma nedotaknjen je ostal samo Vatikan, kamor se je zatekel odstavljeni cesar. Odoaker je po končani

krvavi žehti nastavljal marioneto, mladoletnega Juliusovega nečaka, Romulusa Avgustusa.

Flavius Odoaker je spomladi 476, po dobrega pol leta neformalne vladavine, zajel skoraj otroka cesarja Romulusa Avgustusa. Senat mu, čeprav v vlogi magistra militum, ni dovolil zasedbe tretjine Italije.

Ugrabil je tudi bivšega cesarja Juliusa Nepusa in v isti noči, 24. marca 476, ubil oba talca, Nepusa, in Avgustusa. Ta datum zaznamuje konec antične dobe.

Njegove horde so v besu dokončno in popolnoma razdejale Rim, znova je ostal nedotaknjen samo Vatikanski grič, kamor se je zatekla večina senatorjev. Nekateri kronisti to čudežno rešitev Vatikana pripisujejo skrivnemu posegu takrat ilegalnih magijskih cehov.

Papež Simplicij je pogorišče Rima preimenoval v Vatikan in 13. 10. 476 priznal Flaviusa Odoakerja za vladarja Zahodnega rimskega cesarstva. S tem je Odoaker postal vladar cele Italije. Vse druge dežele je prepustil kaosu razkroja.

Klodvik I Merovinški, Borgdunijski kralj, se je 1. 11. 476 poročil z Lidijo Nepus, vdovo umorjenega cesarja Juliusa Nepusa in s tem izzval Flaviusa Odoakerja.

Leto Gospodovo 478

Dobro organizirana vojska Klodvika I je v dveh bitkah razbila demoralizirane ostanke rimskih legij, pravzaprav na hitro zbrano mešanico raznih plenilcev Italije. Bliskovito je zasedel Vatikan, kjer se je dal krstiti papežu Simpliciusu in prestrašeni senat ga je rade volje priznal za rimskega cesarja. Takoj po kronanju je naredil načrt obnove razkrojenega cesarstva. Vnovična združitev cesarstva je padla na pleča njegovih dedičev, zlasti najstarejšega sina Klodvika II.

Že takrat so se pojavila ugibanja o tem, da so Merovingi poganjek gralove družine.

I. DINASTIJA: MEROVINGI

Rojstvo Svetega rimskega cesarstva.

Leto Gospodovo 496

Klodvik II in ostareli papež Gelazij I sta 13. decembra 496 sklenila sporazum in cesar je postal defensor religio, branilec vere. Rimsko cesarstvo je postalo popolnoma krščansko in se je preimenovalo v Sveto rimsko cesarstvo in je kot potrditev prvenstva vatikanskega krščanstva prevzelo tudi grb in zastavo Vatikana. Cerkev in posvetna država sta postali eno. Hitra združitev je bila po mnenju zgodovinarjev posledica delovanja magijskih cehov. Ti so, čeprav v ilegali, najbolj zaslužni za tako uspešno obnovo cesarstva. V naslednjih 40 letih se je cesarstvo vrnilo v svoje nekdanje dežele. Marsikje so se samo najstarejši spominjali rimskega orla in praporov legij.

Leto Gospodovo 540

Po pol stoletja je bilo cesarstvo znova močno in pripravljeno na širjenje. Severne legije pod poveljstvom Horacija Junonisa Tullija so izkoristile dinastične bojne v Hunskem imperiju in se odločile za prestop mejne reke Ren. Dobro pripravljena vojska je popolnoma presenetila hunske postojanke.

V dvoletni kampanji so rimske legije po nekaterih podatkih Hunom povzročile izgubo preko 150.000 vojakov in zajele skoraj milijon sužnjev. Kampanja se je zaključila na zahodnem bregu Odre. Najdragocenejši plen so predstavljali severni goblini. Ustanovili so rimsko kraljestvo Germanija (Regnum Germania).

Konzul in kasnejši magister militum, Gaj Avgustus Julianus, je cesarstvu brez boja povrnil tudi vse afriške province in Klodvik III je Justinijanu I Velikemu, v skladu s pogodbo iz Ancyre, predal ključ Aleksandrije in s tem Egipta.

Perzijsko cesarstvo se je znašlo v defenzivi zaradi državljanske vojne med arijanskimi magi in mitrejskimi pravoverci.

Koncil v Vatikanu je jeseni leta 539 obsodil vse magijske dejavnosti. V zahvalo za pomoč pri združevanju cesarstva je koncil ustanovil Veliko inkvizicijo. Njena naloga je bila pogrom nad »heretiki«, kot so rekli pripadnikom magijskih cehov. Krst v vatikansko vero je postal obvezen pogoj za pridobitev ali ohranitev državljskih pravic. Magijski cehi so skoraj izginili v krvavih pogromih 540 - 562. Ohranili so se samo zaradi zoperstavljanja nekaterih močnih vazalov. Nihče ni slutil, da obglavljenje magije pomeni prihod nesreče.

1. Perzijska vojna in prvi znani Ipsissimus (leto Gospodovo 562 - 570)

Mitrejci in Arianici so spoznali, da z medsebojnim puščanjem krvi samo koristijo Bizantinskemu cesarstvu, ki je v polstoletni državljanski vojni trgalo kose perzijskega ozemlja. Sprte strani so sklenile sporazum in Perzijsko cesarstvo je bilo kmalu pripravljeno za vrnitev udarca. Leta 570 je, s podporo magije, sočasno napadlo Sveto rimsko cesarstvo in sestrsko Bizantinsko cesarstvo. Rimske province in kraljestva so eno za drugim padale v perzijske roke.

Vse večje bitke so odločili arijanski magi.

Leto Gospodovo 575

Med obleganjem Vatikana so se v Mediolanumu sestali cesar Klodvik IV, papež Benedikt I in prvi znani Ipsissimus Cornelius Julius, Rex superior do tedaj ilegalnega Omizja.

Omizje je popularno ime za neformalno združenje magusov najpomembnejših magijskih cehov, ki so se srečevali okoli velike ovalne mize in njihovi dogovori so brezpogojno veljali za vse magijske cehe.

Zgodovinopisje je še vedno razdeljeno glede priznavanja Corneliusa Juliusa za Ipsissimusa. Mnogi teologi dvomijo o tem statusu, a resnici na ljubo, takrat še ni bilo ustrezne astrološke sistematike, ki je bila razvita šele proti koncu 18. stoletja in so jo za Corneliusa naredili za nazaj šele konec 19. stoletja, na osnovi raziskav astroarheologov.

Papež Benedikt je s stisnjenimi zobmi sprejel ponudbo Omizja in po mučnih pogajanjih sklenijo sporazum o koncu preganjanja magije ter

njeni vključitvi v sveto rimsko družbo in seveda tudi v obrambne napore.

Vatikan je sicer padel v perzijske roke, a je bil po slabih desetih dnevih osvobojen v veliki protiofenzivi novega magistra milituma Luciusa Comodusa Beliasisa.

Do konca 576 so Beliasisove legije osvobodile celotno Italijo.

Leto Gospodovo 585

Perzije so počasi odrinili na meje iz leta 570. Odločilnega pomena je bila pomoč magijskih cehov, zlasti pri onesposabljanju perzijskih arijanskih magov.

Vojna se je končala s podpisom premirja v Aleksandriji 22. julija 585, ko sta združeni rimska in bizantinska flota popolnoma porazili perzijsko ladjevje.

Ponovna združitev Sveto rimskega in Bizantinskega cesarstva (leto Gospodovo 602)

Klodvik IV je dosegel svojo največjo zmago, ko se je njegov najstarejši sin, Klodvik V, poročil z Anastazijo, hčerko bizantinskegaesarja Mariciusa I Tiberiusa.

Na adventnikov dan, 25. 12. 602, je bila razglašena združitev razdeljenega cesarstva. Konstantinopel je s tem postal druga prestolnica cesarstva.

1. Hunska vojna (leto Gospodovo 650)

Hunski kan Atila III je izkoristil oslabljenost Svetega rimskega cesarstva zaradi dolgotrajne perzijske vojne in s pisano vojsko napadel in zasedel Panonijo z večino Norika. Leta 658 je bila na Gosposvetskem polju ustanovljena slovenska Karantanija, hunska vazalna kneževina.

V letih 658 – 665 so se na vzhod selila ljudstva pod hunsko nadoblastjo. Hunski vladar je želel s preseljevanjem izpodriniti do tedaj že latinizirano prebivalstvo predhodne selitve narodov. Hunske vojske so poskušale neuspešno predreti limes na Odri. Več uspeha so imeli v

Dakiji, Trakiji, Spodnji Moesiji in Dalmatiji, kjer so si odrezali nekaj ozemlja, a tudi tam so se sovražnosti prekinile do konca leta 665.

Leto Gospodovo 652

Islamovci, pristaši preroka Mohameda so Perzijskemu cesarstvu leta 652 iztrgali Arabijo in ustanovili Kalifat Arabija. Perzijsko cesarstvo je poskušalo povrniti Arabijo, a je v obeh vojnah doživelo katastrofo. Leta 659 so podpisali sporazum o verski toleranci.

Začelo se je počasno in precej miroljubno širjenje Islama.

Varuhi kalifata, sufijski asašini, so bili izjemni magi, zaobljubljeni obrambi kalifata, ne pa napadalnemu vojskovanju, zato nikoli niso brez kalifove fatve prestopili meje kalifata in niso svojih izjemnih veščin uporabili za vsiljevanje svoje vere ali politike Kalifata. Tako so Islamovci leta 679 prečkali meje cesarstva in vstopili v Palestino. Sveto rimsko cesarstvo se ni odzvalo zaradi hunske vojne, ki je grozila, da se razširi v Italijo, srce cesarstva. Islamovci niso povzročali težav in niso izzivali z vojno, zato je dolgo časa vladala določena medsebojna strpnost.

Leto Gospodovo 752

Konzul Petrus Avgustus Meroving je začel kampanjo za povrnitev zasedenih ozemelj Panonije in Norika. Po nekajletnem zbiranju vojske se je odločil za napad in povrnitev pred stoletjem izgubljenega ozemlja. Ključno vlogo v napadu so dobili magijski cehi.

Začelo se je desetletje krvave vojne, strani sta si obilno puščali kri.

Leto Gospodovo 762

Huni so po desetletju krvave vojne izgubili vsa zasedena ozemlja in v Claudiji Celeji so obglavili zadnjega karantanskega kneza Jevgenija II. Konzul je vsem hunskim priseljencem dovolil živeti v cesarstvu, njihovi jeziki so postali drugi uradni jeziki provinc, kjer so postali večinsko prebivalstvo. Slovenščina je tako postala uradni jezik večjega dela Gornje Panonije. Zmagovalci so postavili samo en pogoj – od vseh priseljencev so zahtevali sprejetje vatikanskega krščanstva.

Večina se je uklonila sorazmerno mehkim pogojem zmagovalcev. Kljub vsemu je leta 764 izbruhnil manjši odpor samozvanega karantanskega kneza Črtomira III, ki ga je rimska vojska zatrla do konca leta 766. Posmrtno so ga krstili pod slapom Savica.

Sledilo je tristo let miru. Takrat se je začela počasi in tiho spreminjati verska podoba Palestine. Mir se je ohranjal zaradi spretnih guvernerjev in galatskih kraljev iz Konstantinopla.

Leto Gospodovo 850

Islam postane druga religija Perzije in prestolnica cesarstva je prenesena v Bagdad, ki postane tudi sedež emirata Perzija. Islam se je širil s pomočjo trgovine in obrtništva, podprtega s sufijsko magijo. Islam ni rinil v vojne in se je počasi širil tudi v Sveti deželi.

Leto Gospodovo 1091

Galatski kralj Nikodem III je pritisnil na Islamovce z visokimi davki in omejitvami glede gradnje džamij in mošej. Kljub vsemu ni prišlo do upora vse do požiga Svetišča na Skali, tretjega najsvetejšega kraja Islamovcev. V kratki vojni so bile lokalne cesarske čete pregnane iz Palestine in dela Sirije, zmagovalci so ustanovili Emirat Palestina. Zavladal je emir Salah Ad-Din Jusuf ibn Ajub, znan kot Saladin.

Leto Gospodovo 1092

Saladin je skoraj popolnoma uničil Nikodemovo vojsko in zasedel Antiohijo. Čeprav je imel odprto pot na sever in vzhod, se je zadovoljil z zasedbo ozemlja, kjer so živele islamovske enklave. Čeprav je Nikodem še nekajkrat poskušal z manjšimi akcijami razrahljati novonastali emirat, je vedno znova doživljal poraze.

Leto Gospodovo 1093

Marca je Godfroj Bujonski krenil nad Palestino, da jo povrne pod cesarsko oblast. Vojsko je opremil predvsem s svojim premoženjem, saj je prodal vse svoje evropske posesti. Cesar mu je poslal varuhe cesarske družine, Templjarje, a cesarski grič so znova varovali pretorijanci.

Vojna v Palestini in 2. hunska vojna (leto Gospodovo 1095)

Začela se je 10-letna vojna s Huni. Novi hunski kan si je želel povrniti leta 762 izgubljena ozemlja. Priložnost se mu je zdela odlična. Upal je, da bo cesarstvo oslabiljeno zaradi odprte fronte v Palestini. Takrat je prikazal novo hunsko silo – zmajske jate. Zaradi presenečenja so hitro zasedli obe Panoniji in Norik.

Kan je upal v dolgotrajnejšo vojno v Palestini, a se je uštel. Palestina se je hitro zlomila, kajti Kalifat Arabija ni hotel poseči v vojno. Godfroy Bujonski je zmago dosegel brez okrepitev.

Leto Gospodovo 1099

Ustanovljeno je bilo Jeruzalemsko kraljestvo. Politično spretni Godfroy Bujonski je sklenil sporazum s Kalifatom Arabijo o avtoriteti arabskega kalifa nad vsemi Islamovci v Svetem rimskem cesarstvu. S tem so Islamovci dobili pravico do veroizpovedi na območju celega cesarstva. Poraženi Saladin je postal cesarski magister in mufti.

Galatski kralj Nikodem je protestiral zaradi Godfrojevih potez in vztrajno zahteval cesarjevo posredovanje. Hotel si je povrniti izgubljene posesti, zdaj trdno v rokah Godfroya Bujonskega. Ves čas je opozarjal na krivoverstvo Bujonskega, ker je dovolil sožitje z »neverniki«.

Leto Gospodovo 1100

Cesar je, navkljub Nikodemovem pritisku, priznal Jeruzalemsko kraljestvo, saj je zaradi vse zahtevnejše hunske grožnje nujno potreboval mir in legije, ki so čakale na raplet v Palestini. Organiziral je umor nadležnega Nikodema in ga nadomestil z nesposobnim epileptikom Alexiosom.

Leto Gospodovo 1103

Na ruševinah Emone so dokončno ustavili hunsko invazijo. Mesto je kasneje zaradi tega preobrata dobilo znano obeležje - Zmajski most čez reko Emonico.

Leto Gospodovo 1105

Po nekaj hudih hunskih porazih se je vojna končala s premirjem. Znova je odločila magija. Kan Altaj Murangi je moral cesarstvu odstopiti Polandijo in strateško pomemben polotok Panticapaeum na severu Mare Nigrum.

Nastopilo je 200 let miru in zgodovinarji so to obdobje imenovali Druga Merovinška renesansa. Vmes je prišlo do mirne menjave dinastije.

2. DINASTIJA: KAROLINGI

Kratko obdobje dinastije Karolingov.

Karolingi so zavladali za kratek čas, njihovo obdobje je bilo krajše od stoletja. Nastop Karolingov je utemeljil način mirne menjave dinastij in kontinuitete vladavine.

Leto Gospodovo 1220

Karolingi so nasledili Merovinge po 700 letih vladavine in vnovične združitve Vzhoda in Zahoda.

Lucius V Meroving je ostal brez neposrednih moških potomcev, zato svojo hči Lucijo odda Albertu Karolingu, ki ob kronanju prevzame ime Lucius VI Karoling. S tem je uvedel tradicionalno imenovanje ob mirni menjavi dinastije. Karolingi so po nekaterih kronikah ena od davno odcepljenih rodbinskih vej Merovingov. Karolingi se prvič pojavijo že okoli leta 640.

2. perzijska vojna (leto Gospodovo 1306)

Nova perzijsko - sveto rimska vojna je ukinila Jeruzalemsko kraljestvo. Vojna je sovpadla s prevrati v cesarstvu in pogromom nad Templjarji, silno vplivnim bojevniškim, magijskim in vatikanskim redom.

Jeruzalemski kralj Godfroy VIII se je leta 1308 poročil z Eleanoro, vdovo Britanskega kralja Edwarda I Plantageneta in postal Rex Britanica. Nekateri smatrajo, da je to bila ena najbolj intrigantskih dvornih spletk, ki še danes buri duhove.

Perzijci so zasedli Palestino in afriški del cesarstva odrezali od njegovega jedra. Nastopil je čas za prevrat ...

3. DINASTIJA: PALAILOGOSI

Kratka doba uzurpatorja Julija Secundusa Cezarja in nastop 3. dinastije – Palailogosov.

Prevratniško leto Gospodovo 1309

Zadnji karolinški cesar Gnej Aurelius Karoling je bil psihotična oseba, ki je prezadolžil cesarsko zakladnico. Templjarji so mu zavrnilo nadaljnje zadolževanje, zato se je odločil, da jih opleni. Na adventnik, 25. 12. 1308 je udaril s pomočjo pretorijancev. Pod pretvezo krivoverstva so udarili po Templjarjih in pod vplivom maničnega Gneja Aureliusa jih je slabotni papež izobčil.

Templjarji so se umaknili iz Italije, rešili so večino denarja, zavetišče so našli v Britaniji in pri nekaterih pomembnih zemljiških vladarjih. V varnem zavetju so se reorganizirali in čakali na priložnost.

11. aprila je v pretorijanskem dvornem udaru Karolinge zamenjal uzurpator Kladvij Vitalij Julius, pretorijanski poveljnik. Uzurpiral je celo nekaj magistrov z Rafaelovim pečatom, da so mu ti izdali lažni krvni izvid o poreklu. Razglasil se je za krvnega dediča Julija Cezarja. Cesarstvo je preimenoval v Rimsko cesarstvo. Templjarji so se v tem kaotičnem obdobju atentatov in pokolov konsolidirali s povratniki iz Svete dežele in 4. junija odstavili uzurpatorja.

Po poroki s preživelo karolinško princeso, Julijo Karolinško, je na oblast prišel Manuel II Palailogos, dedič vzhodne veje cesarske rodbine. Templjarji so 13. aprila z drzno akcijo zanesljive smrti rešili princeso. Tako je nastala 3. dinastija – Palailogosi, ki so Templjarjem povrnili nekdanjo veljavo. Karolingi niso vladali niti stoletje in so se na oblast, znova za kratek čas, vrnilo šele proti koncu 19. stoletja.

Leto Gospodovo 1315

Perzijsko cesarstvo je zaradi novih verskih sporov napadlo Kalifat Arabijo, a je vojno, navkljub precejšnji premoči, izgubilo. Islamovci,

takrat že večinska religija Perzije, so uspešno sabotirali vse vojne napore proti svoji duhovni domovini. Princesa Efrima, sestra perzijskega vladarja je cesarstvo rešila pred vse večjim razsulom.

Na zadnji dan ramadana je umorila svojega brata in se spreobrnila v Islam. V Arabijo je poslala ženitni komite in s poroko z arabskim kalifom sta se Perzija in Arabija dokončno združili v Perzijsko cesarstvo, ki mu je zavladal kalif. Islamovci so po novem na območju Perzijskega cesarstva imenujejo Muslimani. Izven cesarstva se je ohranilo prvotno ime - Islamovci. Malo znano je dejstvo, da je kalif podpisal zakon o verski svobodi, s čimer je preprečil upornišvo še vedno močnih Mitrejcev in Ariancev.

Celibatski spor (leto Gospodovo 1480)

Celibatski spor, ki pripelje do začasne obnove Bizantinskega cesarstva. Veliki spori se večkrat začnejo zaradi drobnarij in kapric.

Najbolj krvava državljanska vojna Svetega rimskega cesarstva se je začela zaradi navidezno nepomembne verske zadeve, imenovan celibatski razkol. Povzročil ga je Sikst IV s prepovedjo poroke tudi laičnim diakonom. Papeža je podprl tudi cesar Konstantin XI Palailogos. Temu se je uprl Ivan X, patriarh Konstantinopla. Slednjega je podprl tudi Konstantinov mlajši brat Janez VIII Palailogos, ki je, v znak nestrinjanja cesarjeve podpore Sikstu, zapustil dvor v Vatikanu.

Malce vročekrvni Sikst je podcenjeval Ivanov vpliv in izdal anátemo Janezu, saj ni pričakoval odziva vzhodnega dela cesarstva.

Sikstovi anátemi se je uprl tudi Galatski kralj Matej IX in Janeza VIII priznal za cesarja Bizantinskega cesarstva. Kmalu so se heretičnemu cesarstvu pridružile še cesarske province Cirenajka s Ciprom, Makedonija in Trakija. Leta 1481 je v Bizantinsko cesarstvo vstopilo še Kraljestvo Egipt (Regnum AEgypt). Faraon Klavdij XX Ptolomej je deželo hitro očistil zahodnorimske navzočnosti.

1. Križarska vojna (leta Gospodova 1482 - 1490)

Sikst je razglasil križarsko vojno in zahodne legije so iz Dalmatije in Spodnje Moesije napadle Bizantinsko cesarstvo. Konzul Ulrik Tertius Salvia Aquinški je zaradi podcenjevanja nasprotnika doživel tri poraze in bizantinska vojska je zasedla obe Moesiji.

Manjši predah in upanje na znosen mir je nastopil leta 1484 s smrtjo Siksta IV. A žal je šlo za prazno upanje.

Novi papež Inocenc VIII je zahteval nadaljevanje in zaostritev križarske kampanje. V Afriki je Agripa Flavius Africanus poskušal zasesti Cirenajko. Tudi on je podcenjeval nasprotnika. Egiptovski faraon je popolnoma potolkel konzulovo vojsko in leta 1490 zasedel Kartagino. Cesar Konstantin je bil obupan. Bizantinsko cesarstvo je napredovalo in kazalo je na najbolj črni scenarij.

Najpomembnejši senatorji in zemljiški vladarji so iskali način, kako se rešiti iz zanke defenzive in porazov. Papež je pritiskal na senat in dvor, da nadaljuje vojno, a Konstantin je okleval in ni našel primerne strategije.

4. DINASTIJA: LASKARISI

Menjava dinastije z dvornim udarom (leto Gospodovo 1491)

Vse hujša Konstantinova neodločnost, neodzivnost in nesposobnost je povzročala vse več nezadovoljstva med vazalnimi kralji. Papež Inocenc je zaradi grožnje razsula in razpada cesarstva organiziral dvorni udar. Vse bolj zmedeni Konstantin XI je padel pod noži templjarske straže.

Od družine je ostala samo najstarejša nečakinja Lidija Palailogos, hči Janeza VIII, ki ni sledila očetu v Konstantinopel. Inocenc jo je poročil s Tomažem I Laskarisom, ki je bil, ironično, po mamini strani potomec 2. dinastije. Tako se je začela 4. dinastija Laskaris. Novi cesar je obljubil konsolidacijo cesarstva.

Leto Gospodovo 1493

Bizantinsko cesarstvo je s Perzijskim cesarstvom sklenilo mirovni sporazum in priznalo perzijske zasedbe dela hunskega imperija. Patriarh Konstantinopla je sprejel zastopnika perzijskega kalifa in Islamovci so dobili ugodnejši status, kot so ga imeli vatikanski kristjani v Perzijskem cesarstvu. To je še dodatno razkurilo Sveto rimsko cesarstvo, ki se je odločilo za novo vojno akcijo.

Novemu konzulu Juliju Aeciju Akvitanskemu je sprva šlo dobro, saj je Bizantincem iztrgal skoraj celo Moesijo. Po zmagi je, namesto utrditve zasedenega in obnovi izčrpane vojske, lahkomiiselno krenil nad Makedonijo, kjer je doživel poraz.

Janez VIII Palailogos (na Vzhodu so na oblasti ostali Palailogosi) je abdiciral v korist svojega sina, Janeza IX, ki se je dinastično povezal z Galatskim kraljem. Novi cesar je v dolgotrajno vojno vpregel Islamovce.

Za kaj takšnega je bila podlaga mirovna pogodba, po kateri je kalif predal jurisdikcijo nad islamovci v Bizantinskem cesarstvu sveže imenovanemu emirju Tariku ibn Nadariju. V znak podpore novemu

stanju je emir ustanovil dve legiji in njuno vodenje zaupal Muhamedu Ibn Akbarju. Slednjega je cesar imenoval za magistra Sirije, Palestine in Mezopotamije. S tem je še dodatno razbesnel vatikanskega papeža, kajti prvič v zgodovini krščanskega cesarstva so nekristjani dobili pomembne položaje in pravice.

2. Križarska vojna (leto Gospodovo 1496 - 1502)

Druga križarska vojna se je končala brez zmagovalca. Obe legiji islamovcev sta spomladi leta 1502 ponižali konzula Agripo Flaviusa Africanusa in njegov nov poskus, da si povrne Kartagino. Mohamed Ibn Akbar je izkoristil priložnost in do konca leta zasedel celotno Afriko in Sicilijo. Sirakusa je postala celo sedež odvisnega kalifata. V Vatikanu je zavladala panika. Kurija je klicala k vojni do zadnjega.

V zmešnjavo je posegel preudarni cesar Tomaž I in s svojim vzhodnim kolegom sklenil premirje in nekaj zasilnih sporazumov za znosno sobivanje. Oba sta se namreč zavedala, da puščanje krvi koristi samo islamovcem in nista se slepila glede miroljubnosti Perzijskega cesarstva.

Nastopil je čas prepotrebnega miru in lizanja vojnih ran. Obe cesarstvi sta potrebovali predah.

5. DINASTIJA: LORENSISI

Nastop dinastije Lorensisov z dvornim udarom. Dinastija je vladala skoraj poldrugo stoletje in v njenem času se je zaključilo Bizantinsko cesarstvo. Dinastija je zatem znova prišla na oblast na začetku 20. stoletja.

Mir je mnogim postal odveč. Po dobrih sedmih desetletjih sorazmernega miru so se začeli širiti glasovi proti miru in za takšno ali drugačno združitev cesarstva. Leta 1576 je stekla akcija ...

Leto Gospodovo 1576

V dvornem udaru je padla 4. dinastija in na oblast je prišla Lorenska veja. Oton II Lorensis je papeža Gregorja XIII prisilil v preklic anáteme Janeza VIII in Ivana X, ki ga je leta 1480 odredil Sikst IV. Nadalje je s papeško bulo dovolil poroke laičnim diakonom na območju jurisdikcije patriarha Konstantinopla. A patriarh Ivan XIV se je odločil za brezkompromisno kljubovanje. S posebno patrirahovo bulo je leta 1576 dovolil poroko tudi vsem klerikom v Bizantinskem cesarstvu. S tem izzivanjem je mir postajal vse bolj krhek in negotov. Prihajalo je do manjših obmejnih prask, verski spor se je poglobil, kajti papež Urban VIII je leta 1625, navkljub želji cesarja Otona IV po kompromisu, preklical Gregorjevo bulo.

Leto Gospodovo 1630

Klavdij Secundus Gnej Lorensis je Bizantinskemu cesarstvu zagrozil z uničenjem, a močni islamski manjšini je obljubil znatno znižanje državlanskega tributa in posebne trgovinske pravice, če priznajo vatikanskega cesarja. Mariju II, izgnanemu bratu galatskega marionetnega kralja Titusa X, je obljubil pomembne koncesije, če organizira upor proti bizantinskemu vladarju.

S podkupovanjem in grožnjami je pridobil močne zaveznike, ki so samo čakali na znak iz Vatikana.

Vse je bilo pripravljeno za odločilni udarec. Klavdij II je začel zbirati vojsko in načrtovati udarec, ki bo odpihnil Bizantinsko cesarstvo.

Inocenc X je goreče zahteval izobčenje vseh klerikov Vzhoda in je zaostрил retoriko tudi okoli pravic islamovcev na območju Bizantinskega cesarstva.

3. križarska vojna in konec Bizantinskega cesarstva (leto Gospodovo 1655)

Klavdij III je 8. marca sprožil dolgo načrtovan in skrbno pripravljen napad. Islamski legiji sta v taktično primernem trenutku zamenjali stran. Sočasno je v Galatiji in Aziji izbruhnil upor. Papež Aleksander VII je po odstranitvi svojega gorečega predhodnika razglasil amnestijo za vse vzhodne klerike in obnovil ter razširil Gregorjevo bulo. Vsem poročenim je dovolil obdržati družine, a za novo posvečene je veljala obveza zaobljube celibata. S posebno bulo je udejanjil cesarjeve obljube islamovcem, ki so dobili status zaščitene prebivalcev in so postali skoraj izenačeni z državljani.

Uporniki so kmalu zasedli Konstantinopol, odstranili patriarha Ivana XV in cesarja Janeza Tomaža IV Palailogosa. Mario II je postal Kralj Galatije in je razglasil novega patriarha Petra VII. Ta je sprejel Aleksandrove pogoje za združitev. 13. julija 1655 je Bizantinsko cesarstvo že drugič prenehalo obstajati. Magister vzhodnih dežel je od takrat tradicionalno imenovan s soglasjem sirijskega emirja.

Nastopila so leta miru in obnove.

6. DINASTIJA: BORGUNDCI

Po mirni menjavi dinastij Borguncem ni bila dana dolga vladavina.

Leto Gospodovo 1711

Kratka vladavina 6. dinastije Borgundcev se je začela, ker je Evklidij III Lorensis ostal brez moških potomcev. Prvič je senat ustanovil Ženitni komite, ki je najstarejši cesarjevi hčeri določila moža, mladega Borgundskega kralja Karla II.

Po poroki in kronanju je, v skladu s tradicijo imenovanj ob mirni menjavi dinastije, Karl postal cesar Evklidij IV Borgundski. V času dinastije je uspela popolna združitev vatikanske in patriarhalne krščanske vere.

Ostala je samo teritorialna ločenost in stari način imenovanja patriarhij, ki se skladajo z vzhodno ozemeljsko organizacijo tém, ostankom bizantinskega obdobja. Patriarh v Konstantinoplu je od 1714 zastopnik in prvi namestnik papeža, ki je prvi mož krščanstva po smrti starega papeža do izvolitve novega. Patriarha je imenoval galatski kralj, tradicionalno na predlog sinode patriarhov tém. Patriarh mora biti star najmanj 66 let, torej zaradi starosti ne more kandidirati za papeža.

Nenavadna ureditev odnosov in povezav med cerkvama deluje še danes.

7. DINASTIJA: SEPTIMIJCJI

Izgon duševno bolnega cesarja, s čimer se je zaključila vladavina Borgundcev. Tudi Septimijcem ni bila dana dolga vladavina, saj so vladali dobro stoletje.

3. perzijska vojna (leto Gospodovo 1780)

Perzijsko cesarstvo je zaradi nestrpnega galatskega kralja Marija V Titusa vdrlo v Sveto deželo. Perzijski kalif je računal na podporo tamkajšnjih islamovcev, a se je uštel.

V Vatikanu je po mirnem dvornem udaru nastopila 7. dinastija. Cesarsko krono so si, po izgonu duševno bolnega Evklidija VI Borgundca, priborili Septimijci, še ena stranska veja izvirne Merovinške dinastije. Arij Julius Septimis je hitro reformiral vatikanski senat in povrnil na vzhodu izgubljena ozemlja.

Afriška vojna - leto Gospodovo 1845

Afriško cesarstvo je napadlo in zasedlo provinco Afriko in polovico Cirenajke. Cesarska oblast se ni znala odzvati. Cesarji niso našli načina, kako si povrniti izgubljeno. Spomladi 1879 je nesposobni narkoman Julius IV Septimij na hitro in malce na silo zbral sedem slabo opremljenih legij in jih dal v roke svojemu mlajšemu bratu Ariju Lepidusu. Nesposobni drobnjakar, ki je bil povrhu vsega nepopoljšljivi alkoholik in ženskar, je 15. oktobra 1879 zaradi slabe izvedbe doživel hud poraz.

8. DINASTIJA: KAROLINGI

Karolingi so odstavili Septimijce in se znova za kratek čas povzpeli na cesarski prestol. Tudi tokratna vladavina je bila krajša od stoletja in se je mirno zaključila.

Leto Gospodovo 1880

Ursus Karel Karoling je sredi leta 1880, s podporo Hispanije, Galije, Galatije in Egipta priskočil na pomoč Mavretaniji in cesarju Juliusu IV odrekel pokornost. Z bliskovito akcijo je popolnoma porazil Afriško cesarstvo in povrnil izgubljena ozemlja. Cesar je odstavil zmagovitega konzula, a je vmes posegla galska veja Karolingov. V mirnem dvornem udaru, s podporo senata, papeža in kurije so odstavili nesposobne Septimijce. Juliusa so internirali v Epir, a Leon Johan Karolinški se je poročil z Anabello Lucijo, sestrično odstavljenega cesarja.

Dobro opremljene in organizirane karolinše legije so vdrle tudi na ozemlje Afriškega cesarstva in ga v zameno za umik z zasedenih ozemelj in premirje prisilile v plačilo precejšnje vojne škode v obliki rudnin in sužnjev. Pokazala se je premoč vojne tehnike, podprte z magijo.

Leonu Johanu je sledil Leon Karel, ki je umrl zaradi nesreče in po dednem zakonu ga je leta 1921 nasledil duševni bolnik Lidij Arij.

9. DINASTIJA: LORENSISI

Kratko obdobje Karolingov se je zaključilo z duševnim bolnikom in na prestol se je vzpela aktualna dinastija Lorensisov.

Leto Gospodovo 1924

Na oblast je znova prišla Lorenska veja. Justijan I Lorensis je prisili v abdikacijo bolnega in psihotičnega Lidija Arija Karolinškega. Še prej se je poročil z njegovo najstarejšo hčerko Lidijo. Zaradi vse pogostejših groženj Hunskega imperija je napovedal spremembe politike do magije.

Leto Gospodovo 1925

Znameniti sporazum iz Vatikana, ko so Ipsissimus, drugače precej razvpit mag dr. Aleister Crowley, papež Pij XI in cesar Avgustus I Lorensis podpisali izenačitev magije in vere. Magija je prvič prešla izven jurisdikcije Velike inkvizicije. Magijski cehi so dobili pomembne pravice v javnem življenju. Ipsissimusa je potrdila državno potrjena astrološka sistematika, ki je postala del uradne politike.

Velika vojna - leto Gospodovo 1932 - 1945

Koalicija Kaledonije, Hunskega imperija, Perzijskega in Afriškega cesarstva je napadla Sveto rimsko cesarstvo. Vojna se je začela zaradi verskih pravic. Kmalu so se vpletle še druge države in tako se je cel svet za polnih 13 let znašel v srditi in uničevalni vojni. To je bila, čeprav ne najdaljša, najbolj krvava verska vojna v zgodovini Adamije.

Za Sveto rimsko cesarstvo je bilo najhuje leta 1941, ko so Huni za pol leta zasedli Vatikan. To je bilo najtežje leto za cesarstvo, kajti Vatikan že od leta 575 ni še nikoli padel v tuje roke.

Papež in dvor sta se umaknila v Pompeje.

Crowleyev inštitut je leta 1942 izumil magnetični ščit in leto kasneje še polarizacijske fluidne projekte. Vojna sreča se je obrnila. Na začetku 1944 je iz vojne izpadla Kaledonija, a konec leta še Hunski imperij. Sredi januarja 1945 je državni udar izločil Afriško cesarstvo in čisto na koncu, 23. avgusta, je orožje položilo še Perzijsko cesarstvo.

Od leta 1938 so se na Pacifiku Kitajsko cesarstvo in Inkovsko cesarstvo vojskovala s Severnoameriško zvezo. Končalo se je s premirjem brez pomembnih ozemeljskih ali političnih sprememb.

Leto Gospodovo 1946

Na mirovni konferenci v Washingtonu, glavnem mestu Severnoameriške zveze, so vse svetovne države sklenile svetovno premirje. Kitajskemu cesarstvu je zavladata nova dinastija.

Leto Gospodovo 1965

Na Kitajskem se je po krvavem državnem udaru začela državljanska vojna. Pokola vseh proti vsem ni hotelo biti konec. Kitajska je razpadla na nekaj medsebojno vojskujočih si kraljestev brez mednarodnega priznanja. Žrtve so šteli v desetinah milijonov.

Leto Gospodovo 1969

Islamovci so dobili državljanske pravice v celem Hunskem imperiju, s čimer si je kan zavaroval hrbet, ki se je takrat obrnil na vzhod. V opustošeni in medsebojno vojskujoči se Kitajski je začutil priložnost. Ob krvavem udaru v Kitajski je kan dal zatočišče preživelim odstavljene cesarske družine. Leta 1968 se je poročil z dedinjo zadnjega legalnega cesarja in s tem formalno postal tudi kitajski cesar. Pod pretvezo vrnitve legalne dinastije na oblast je do leta 1969, kos za kosom, zasedel celotno Kitajsko.

Leto Gospodovo 2001 - 2006: Konec Indije

V Indiji je mogulski vladar Radža Jaladi, po nekaj desetletjih sporov med hindujci in islamovci, prepovedal Islam. 18. januarja 2001 je fanatična sekta hindujcev uprizorila pokol nad islamovci. To je bil povod perzijskemu kalifu, da poseže in zaščiti ogroženo manjšino. 22. februarja 2001 je ukazal ukinitve Indije.

Indija je, izčrpana od verskih pretresov in hude gospodarske krize, padla praktično brez boja.

Zasedba je bila prava šola nenasilnega uničenja neke države. Perzijski kalif v Indijo ni vdrl z vojaško silo, temveč je za razkroj oslabljenе in osiromašene dežele uporabil predvsem gospodarske in verske pritiske.

V prvi fazi zasedbe so bili edini oboroženi posegi zgolj nekaj natančnih atentatov na nekatere najvplivnejše hindujske voditelje.

Obljubil in izvedel je ukinitve kastnega sistema, a hkrati ohranitev imetja, zato so pokrajine ena za drugo same od sebe padale v perzijske roke. Redko kdaj se je pokazala potreba po odkriti vojni sili. Kalif je pametno dovolil druga verstva in strateško izbranim ozemljem je dovolil precej avtonomije. Ključno je bilo, ker ni iztrebil najpomembnejše elite, ki je rada ohranila privilegije pod drugim vladarjem.

Začela se je obsežna integracija neislamskih magijskih praks v islamski sufizem in s tem tudi skokovit razvoj magijske tehnologije.

Leto Gospodovo 2024

Ob stoletnici vladavine so Lorensisi brez moškega dediča, ustanovljen je bil Ženitni komite ...

Dodatek 2:
Slovar

Slovar Adamije, magičnih zadev in nekaterih besed, ki ne sodijo v knjižni jezik. Oznaka **specifično** označuje pojme, ki so vezani na knjigo in Adamijo in so lahko tudi izpeljava iz realnih pojmov.

A

Adam Kadmon – Kabala, magija - arhetipski hermafrodit, simbol Olam Aciluta.

Adamija – specifično - drugačna Zemlja, kjer so magija, okultni fenomeni in verske manifestacije čista resnica, natanko takšne, kakršne opisujejo naše knjige o magiji, mysticismu in verskih čudežih. Zgodovina v tem svetu je ena od verzij naše zgodovine.

Aleister, Crowley, - specifično, zgodovina okultizma - doktor aplikativne magije in začetnik magike (gl). - Adamijski Aleister Crowley je po prejemu Liber AL vel Legis (Knjige Zakona) in utemeljitvi Ipsissimusa postavil popolnoma nove temelje magije in vzpostavil nova razmerja med magijo in religijo. V zgodovino se je zapisal kot začetnik magike, znanstvene magije, popularno znane kot telemitske magije. V desetletju obstoja je telemitska magija popolnoma prevladala zaradi svoje izjemne učinkovitosti in znanstvene sledljivosti.

Anátema - izobčenje iz Katoliške cerkve zaradi krivih nauk.

Apostolska veroizpoved – prepis veroizpovedi Katoliške cerkve - veljavna je samo latinska različica.

Credo in Deum Patrem omnipoténtem, Creatórem cali et terra.

Et in Iesum Christum, Fílium Eius únicum, Dóminum nóstrum,

qui conceptus est de Spíritu Sancto, natus ex Maria Vírgine,

passus sub Póntio Piláto, crucifixus, mortuus, et sepultus,

descendit ad ínferos, tértia die resurrexit a mórtuis,

ascendit ad calos, sedet ad délixteram Dei Patris omnipotentis,

inde venturus est iudicare vivos et mórtuos.

Credo in Spíritum Sanctum,

sanctam Ecclesiam cathólicam, sanctorum communionem,

remissionem peccatorum,

carnis resurrectionem,

vitam aternam. Amen.

Za potrebe knjige prilagam tudi slovenski prevod:

*Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje.
In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega;
ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device;
trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen;
šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal;
šel v nebesa; sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega;
od ondod bo prišel sodit žive in mrtve.
Verujem v Svetega Duha;
sveto katoliško Cerkev, občestvo svetnikov;
odpuščanje grehov;
telesno vstajenje
in večno življenje. Amen.*

Astroarheologija – specifično – veda o proučevanju astroloških parametrov umrlih ljudi, pravzaprav izdelava posthumne astrološke sistematike. V bistvu je to znanost, ki združuje astromatematiko, astropsihologiko ter življenje in delo preiskovane osebe.

Astrološka sistematika – specifično - Sistematski pregled posameznikovih astroloških parametrov.

Astromatematika – specifično – Posebna matematična znanost v okviru aplikativne astrologije.

Avtopublikum – specifično – samodejno prevozno sredstvo za javni prevoz, ima od 12 do 128 sedežev.

Avtomobil – specifično- vozilo za talni transport. Na supercestah (gl.) se brezstično pomika s pomočjo magnetičnega fluida. Na običajnih cestah uporabi električni vrtilni motor za pogon koles.

B

Berijski prag – specifično - Ločnica med individualnim in kolektivnim.

Bodyguard – žargon, anglizem - telesni stražar

C

Celestron – priznana znamka astronomskih instrumentov.

Cvek – žargonska beseda za nezadostno šolsko oceno.

D

Decimirati – stari način kaznovanja vojaške enote. Za kazen se ubije vsak deseti pripadnik. Kazen se je običajno izvršila v primeru nečastnega poraza.

Devocija – duhovnost, religija – ponižno čaščenje, močna privrženost.

Diabolus – latinščina – hudič, vrag.

Dominus – specifično, iz zgodovine - glavar družine gentes maiores.

Dripci – sleng – nerodneži, nesposobneži.

Drevo življenja – Kabala, okultizem - v Kabali je to temeljni sistem za simbolno opisovanje stanja pojavnosti. V magiji je temeljno orodje za analizo in opisovanje. Drevo življenja je sestavljeno iz 10 sefir, ki jih povezuje 22 poti. Sefire so ideje absolutnega, a poti relativnega. Sefire so stanja, poti energije.

Durhmarš – žargon – neprekinjeno, beseda se uporablja za poseben del igranja pri igri s kartami, imenovani *šnops*.

E

Ekskomunikacija – religija, krščanstvo – izločenje, izobčenje (gl. anátema).

Enohijana – okultizem, specifično - posebna telemitska magija. Zaradi izjemne učinkovitosti je izredno nevarna za nepripravljene. Za prakticiranje te magije je potrebno ogromno predznanja in se začne poučevati šele na višji univerzitetni stopnji. Neuspeh pri tej magiji ni samo še en neuspeh, temveč je tudi potovanje v pekel psihoz.

Eter – specifično, izpeljano iz okultizma - Substanca vesoljskega prostora. Obstaja v pasivni in aktivni obliki. Pasivni eter je zgoščen v materijo, a aktivni je manifestiran v fluidih.

Equit – specifično, izpeljano iz zgodovine - vitez, visok vojni častnik.

Equit maximus – specifično, izpeljano iz zgodovine - najvišji vitez – najvišji naziv za plebejca v vojni službi.

F

Fatva - religija, islam - posvetovanje, pravna odločitev muslimanskega pravnika (v glavnem muftija) na temelju šeriatskega prava. Katoliška ustreznica fatvi je papeška bula.

Fluid – specifično, izpeljano iz okultizma - oblika energije, poznana iz magije. V Adamiji je to edina oblika energije, ki se izrazi v magnetični in električni obliki na pasiven ali aktiven način. Fluidi so oblike pojavnosti etra, izhajajoč iz kristalne strukture materije. Materija je zgoščen, kristalizirani eter, ki s pomočjo magičnih operacij prehaja v fluid in nazaj v kristalno strukturo. Sorodna fatvi je papeška bula.

Frater Perdurabo – okultizem - magijski moto Aleistra Crowleya na začetku njegove poti.

G

Gentes maiores – zgodovina, specifično, izpeljano iz zgodovine - najpomembnejše plemiške družine Vatikana. Družino vodi dominus, ki ima tudi naziv patricija.

Gentes minores – zgodovina, specifično, izpeljano iz zgodovine - manj pomembne plemiške družine.

H

Harpija – grška mitologija – divje, roparske ptice ujede z ženskimi glavami, predstavljajo grabežljivost, zlobo in nemir.

Heathrow – geografija – najpomembnejše londonsko letališče in edino, od katerega je center Londona dostopen tudi s podzemno železnico.

Hogwarts Express – popularna kultura, saga Harry Potter – vlak, ki vozi od Londona, King Cross perona 9¾ do Hogsmeade Station. Vozi dijake na Čarovniško akademijo Bradavičarko (Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry).

I

Imperator – latinsko, specifično – vladar Sveto rimskega cesarstva. Uradno nosi še naziv Rex Italia, Caesar Imperium, dominus Sacrum Romanum Imperium, defensor religio in še precej manj pomembnih titul.

Imperatore nobilis – specifično, iz latinščine – vladarsko plemstvo, naziv nosijo otroci aktualnega cesarja (gl.)

Ipsissimus – specifično, iz okultizma - Manifestacija posebnih astroloških parametrov, ki se udejanjijo v telesu človeka iz Zunanosti z magijskim genom XY. Astrološke danosti se manifestirajo s poudarjenimi lastnostmi fluidov na astralni ravni, osebnostno kot povečane fizične, duševne, razumske in duhovne moči. Ipsissimus mora skozi vse stopnje duhovnega magijskega napredovanja, da lahko v svoji vlogi zasede prestol Omizja.

Islamovci – specifično – Islamovci, Islamovke v knjigi predstavljajo pripadnike Islama. Ustreza našim besedam musliman, muslimanka.

Iugales dux – latinščina, specifično – vodja ekipe, kapetan ekipe.

Izključnica – specifično – dokument o izključitvi (predvsem iz šole).

J

Jakobova lestev – okultizem, mistika, Kabala - simbolni sistem objektivne manifestacije, izumila jo je Toledska šola (gl). Tega simbolnega sistema in iz njega izhajajoče aplikacije ne uporablja nobena telemitska šola.

Jesodski prag – specifično - Polje sile ki Zemljo loči od Adamije v sferi Upodobitve. Ta točka je trenutek pred trenutkom našega vesolja in točka za točko glede na naš čas – prostor.

Jokus, iokus – latinsko – šala.

K

Kabala – mistika, okultizem, religija - starožidovska teologija, mistika in magijski sistem. Kabalistični simbolni sistem so prevzele vse

magijske šole Sveto rimskega cesarstva, uporabniški jezik je hebrejščina, osnova pisava je simbolni alefbet. Iz kabale izhaja tudi vatikansko krščanstvo.

Kaducej – magija, okultizem – simbol Merkurja, palica z dvema prepletenima kačama.

Kamernik – specifično - naprava za snemanje. Obstaja več vrst snemalnikov, tudi za snemanje astralnih fluidov (astralni kamernik).

Keter – okultizem, mistika, Kabala - Krona, najvišja sefira Drevesa življenja (g. kabala, Drevo Življenja).

Konkordat – specifično, izhaja iz politike, religije - sporazum med krščansko patriarhijo, državo gostiteljico in Kurijo glede delovanja krščanstva na ozemlju tuje države. Običajno so v tem sporazumu zapisan način imenovanja lokalnih klerikov (običajno jih na predlog Koncila patriarhije potrdira papež in državna oblast), cerkveni davek in status patriarhije v okviru države.

Kontemplacija – mistika, okultizem, religija, duhovnost – meditacija, usrediščena pozornost na izbran objekt.

Konzistorij – religija, specifično iz religije in politike, Vatikanska vera – zasedanje kardinalov pod papeževim vodstvom. Konzistorij ima zakonodajno moč, na njem volijo kardinale za različne komiteje in na predlog papeža potrdijo kardinale Kurije. Ob volitvah papeža se konzistorij imenuje konklava. Pomembna vloga konzistorija je tudi potrditev kodeksov, ki po sprejemu v senatu dobijo veljavo šele po potrditvi na konzistoriju.

Konzumacija – tujka, lat. *consūmere* – použiti, porabiti, potrošiti.

Krščanstvo – Vatikansko krščanstvo (gl) je religija Sveto rimskega cesarstva in državljanske pravice so vezane na pripadnost Cerkvi. Krščanstvo izhaja iz nauka Jezusa Kristusa in apostolov. Osnova vere je apostolska veroizpoved (gl.). Poleg vatikanskega krščanstva je še nekaj krščanskih verzij, vse so izven Sveto rimskega krščanstva, kajti vsakokratni papež s posebno bulo izobči vse, kar ne sledi latinski verski praksi Vatikana. Vatikansko krščanstvo je v tujih državah zastopano s patriarhijami (gl), kjer sledijo Vatikanskemu krščanstvu.

Konzul – zgodovina, specifično, iz zgodovine - imenovani položaj vodje obsežnejše vojne kampanje v Svetem rimskem cesarstvu. Konzul je vedno plemenitega porekla (nobilis, običajno patricij gentes maiores).

Kurija – Katoliška cerkev, specifično, iz Katoliške cerkve - pravna in zakonodajna administracija Vatikanske cerkve. Sedež ima na Vatikanskem griču v Vatikanu. Sestavljena je iz kongregacij, papeških svetov, sodišč in pisarn:

- Kongregacija za nauk vere,
- Kongregacija za tujino,
- Kongregacija za kult in disciplino zakramentov,
- Kongregacija za zadeve svetnikov,
- Kongregacija za škofo,
- Kongregacija za evangelizacijo narodov,
- Kongregacija za kler,
- Kongregacija za institute posvečenega življenja in združbe apostolskega življenja,
- Kongregacija za vzgojo iz izobraževanje.
- Kongregacija za magijo.

Posvetovalna telesa:

- Papeški svet za tujino
- Papeški svet za edinost kristjanov,
- Papeški svet za družino,
- Papeški svet Pravičnost in mir,
- Papeški svet Cor Unum,
- Papeški svet za pastoralo zdravstvenih delavcev,
- Papeški svet za interpretacijo pravnih tekstov,
- Papeški svet za dialog z magijskimi cehi,
- Papeški svet za sredstva družbenega obveščanja,
- Papeški svet za kulturo.

Sodišča:

- Apostolska penitenciarija,
- Apostolska signatura,
- Vatikanska rota,
- Vatikansko magijsko sodišče.

Poleg so še nekateri uradi, povezani s čisto praktičnimi zadevami delovanja Vesoljne cerkve.

L

Lebdilnik – specifično - letalna naprava, ki je sposobna tudi lebdenja v zraku. Za razliko od letalnika ga poganja magnetični fluid.

Legat – specifično iz latinščine – uradni pooblaščenec.

Legatura – specifično, iz latinščine – Izvršni državni urad (za razliko od officiuma).

Letalnik – specifično - naprava za letenje. V zraku napravo obdrži pretvornik etra, a poganja električni fluid.

Leteča ladja – specifično - Ladje, ki za vzdrževanje položaja na nebu uporabljajo magnetični fluid, a za pogon električni fluid. Ladje potujejo počasneje od letalnikov in so namenjene udobnejšemu prevozu velike skupine ljudi ali tovora.

Limes - zgodovina, latinščina - državna meja. Sprva je beseda pomenila pot med dvema zemljiščema.

M

Magija – okultizem, specifično, iz okultizma - Sistem postopkov za izvajanje sprememb. Osnova magije je tehnologija manipulacije s fluidi.

Magijski cehi – specifično, iz okultizma - V Svetem rimskem cesarstvu deluje več magijskih cehov. Vsakemu od njih načeluje najvišji mag, imenovan magus. Od leta 1925 imajo največ vpliva telemitski magijski redi (Zlata zvezda, Srebrna zvezda, Red Orientalskega templja (O.T.O.), Red Zlate zore). Predtelemitske čase so od pomembnih preživeli samo Toledski, Safedski, Abramelinov in Marsejski ceh. Obstaja še nekaj manjših cehov, ki niso del Omizja in so tesneje povezani s katerim od velikih cehov.

Magijska iniciacija – okultizem, specifično, iz okultizma - Magijski cehi imajo lastne sisteme napredovanja po svojih lestvicah. Iniciacija je običajno odvisna od dosežkov in testov. Omizje je glede tega sklenila dogovor – vodja posameznega ceha ima naziv magus, ki je povsod druga najvišja stopnja, a najvišja stopnja je Ipissimus, ki je lahko samo eden in je iznad magijskih cehov. Ipsissimus ima najvišji formalni magijski naziv - Rex superior.

Sistem iniciacije, ki je obče veljaven v izobraževalnem sistemu, temelji na kombinaciji 10-stopenjskega sistema Zlate Zore in sistema simbolike ezoteričnega Tarota.

Magika – okultizem, magija, specifično, iz okultizma, magije - telemitska magija, ki je zaradi svoje učinkovitosti prinesla zmago v Veliki vojni. Magika je večšina izvajanja sprememb vzrokov pojavnosti v skladu z voljo.

Magister – specifično, iz latinščine - uradnik v Sveto rimskem cesarstvu.

Magister militum – specifično, iz latinščine, zgodovina (Antični Rim) – vrhovni vojni poveljnik.

Magister officium – višji uradnik v Svetem rimskem cesarstvu.

Mens sana in corpore sano – latinščina – Zdrav duh v zdravem telesu.

Militaris – specifično, iz latinščine – splošno vojaški častnik.

Mutuma – latinsko – tiha, molčeča, neizgovorna.

N

Nobilis – latinščina - splošni izraz za plemstvo. Najvišje plemstvo predstavljajo patriciji gentes maiores.

Novičnik – specifično - Posebna vrsta upogljive plastično-celulozne mase, ki predvaja gibljive in statične slike ter besedila. Za prenos vsebin se uporablja eterski električni prenosnik.

O

Omizje – specifično - neformalni najvišji organ magijskih cehov. Omizje sestavljajo magusi največjih magijskih cehov in čeprav ne gre za uradni organ, so soglasni dogovori obvezni za vse magijske cehe. Omizje se sestaja v dvorani okoli ovalne mize. Del omizja je tudi velik kamniti prestolni sedež, namenjen Ipsissimusu. Leta 1925 je Omizje dobilo precej pristojnosti, čeprav posredno preko magijskih cehov.

Optimus – latinščina, specifično, iz latinščine – najbolj optimalen, najboljši.

Ordo – latinščina, specifično iz latinščine – red, ureditev.

Osebna prelatura Templjarjev – religija, specifično iz religije, Vatikanska cerkev - Osebna prelatura Templjarjev je v Vatikanski Cerkvi nosilec inkardinacije (oblika organizacije), ki je bila ustanovljena leta 1317 z motuproprijem Ecclesiae Sanctae papeža Janeza XXII. (gl. o Templjarjih). Templjarji so bili ustanovljeni že leta 498 kot cesarska garda.

Glavni namen osebne prelature je zagotavljanje primernih kadrov za imperialno templjarsko stražo. Vsi Templjarji so kleriki, ki tako niso inkardinirani v delne Cerkve (npr. v lokalne škofije), ampak so neposredno podrejeni osebni prelaturi. V skladu s kanonom 113 Zakonika cerkvenega prava so lahko člani le nobilisi z zaobljubo celibatu (kleriki). Vodja prelature je prelat s statusom kardinala, ki opravlja funkcijo ordinarija. Osebna prelatura je neposredno podrejena papežu.

P

Pater noster – religija, krščanstvo – temeljna krščanska molitev, po naše Očenaš.

Patriarhija (1) – religija - organizacijska enota vatikanskega krščanstva v tuji državi. Patriarhija je ozemeljska celota, kjer deluje Vatikanska krščanska cerkev.

Patriarhija (2) – specifično iz Katoliške cerkve, Vatikansko krščanstvo - organizacijska enota Patriarhalne vere, ki se je ohranila po spojitvi z vatikanskim krščanstvom. Ureditev je utemeljena leta 1712 na Veliki sinodi krščanstva v Vatikanu.

Patricij – zgodovina, specifično iz zgodovine - najvišji predstavniki nobilisov, moški pripadniki gentes maiores (gl.).

Picajzelj – narečje – sramna uš, v pogovornem jeziku pomeni nekaj izredno nadležnega.

Plebejci – državljani neplemenitega porekla.

Plonkanje – žargon – prepisovanje, goljufanje pri pisni šolski nalogi.

Pranajama – duhovnost, joga, mistika, okultizem – sistem

zavestnega in nadzorovanega dihanja, kar je temelj praktične joge. Prana je življenjska energija, povezana z zrakom za dihanje, ki tako ravno z dihanjem prehaja v telo. Obstaja več vrst prane.

Pretor – latinščina, specifično iz latinščine - Učitelj – poveljujoči pretorijanski gardi, običajno pripadnik gentes maiores.

Pretorijanci – zgodovina, specifično iz zgodovine - papeževa osebna garda, v antičnem času so bili cesarjevi stražarji. Za razliko od Templjarjev (gl), je to bil vojaški in ne verski red, zato zanje ni veljalo pravilo celibata. Vatikan ima od leta 1655 kohorto pretorijancev.

Princeps nobilis – specifično, iz latinščine – princ plemič, naziv nosijo bližnji sorodniki aktualnega cesarja (gl.)

Puella – latinsko – dekle, v slengu cesarstva (specifično) – ne ravno inteligentna ženska, neizkušeno dekle ipd.

R

Radovedni Taček – popularna kultura – Radovedni Taček je glavni junak treh del avtorice Eveline Umek. Ta dela so Radovedni Taček v galeriji, Radovedni Taček v gledališču in Slovar radovednega Tačka.

Razkomiti, razkomotiti se – pogovorno - si narediti udobno.

Rector – specifično iz latinščine – vodja, vodilni, naziv za neformalnega vodjo Omizja. Od časov Aleistra Crowleya je to običajno magus Ordo Astrum Argentum, najpomembnejšega in najstarejšega telemitskega reda. Na srečanjih Omizja rector vse prisotne kliče po imenu, a vsi ga morajo klicati gospod rector (**dominus rector**).

Red Zlate zore – okultizem, specifično iz okultizma - Leta 1918 postane telemitski red. Njegova deset stopenjska lestvica je postala obče veljavna v javnem magijskem izobraževanju – neofit (0), Zelator (1), Teoretik (2), Praktik (3), Filozof (4), Adeptus minor (5), Adeptus maior (6), Adeptus exemptus (7) Magister templi (8), Magus (9), Ipsissimus (10).

Retro – pogovorno – starinsko, starodobno.

Rex superior – latinsko, specifično, iz latinščine – Najvišji (glavni, vrhovni) kralj, naziv Ipsissimusa za Omizjem (gl.).

S

Sefira – Kabala, okultizem, mistika – sfera, Drevo življenja sestavlja deset sefir, deset stanj vsega.

Senat – specifično, iz zgodovine, politike - Najvišje zakonodajno telo Sveto rimskega cesarstva. Kandidirajo lahko samo patriciji. Volilno pravico imajo vsi polnoletni moški državljani. Četrtno senatorjev izvoli ljudstvo Vatikana, četrtno ljudstvo Konstantinopla, četrtno državljani Kraljestva Italija in četrtno vsi drugi državljani cesarstva. Poleg senata, ki ima 240 članov, cesar in Kurija imenujeta še Senatno prefekturo (gl.). Volitve v senat so vsakih 6 let. Senat ima različne komiteje, stalne in nestalne, imenovane po potrebi (primer nestalnega komiteja je Ženitni komite).

Senatna prefektura – nekakšen zgornji dom senata, vanj imenujeta cesar in kurija vsak po 20 uglednih patricijev in kardinalov. Od leta 1925 mora za imenovanje predstavnikov kurije dati soglasje še neformalno Omizje, zbor magusov magijskih cehov. Članstvo v tem telesu je dosmrtno, imenovanje se izvaja samo ob smrti člana. Pomembne funkcije so pravica do veta, imenovanje guvernerjev provinc, formalna razglasitev vojne in imenovanje ministrov.

Sensorem – latinščina – senzor, registrator kartice.

Serpent(a) – latinščina – kača.

Simpli – latinščina – preprosto, enostavno.

Skenslati – sleng, anglizem – odstranili. Anglizme uporablja mladina, ki je pod vplivom angloameriškega kulturnega kolonializma.

Supercesta – specifično - sistem hitrih cest, kjer so avtomobili brzeli s hitrostjo do 500 km/h. Superceste temeljijo na potencialu električnega in magnetičnega fluida.

Socialofraktali – specifično - temeljni sociološki subjekti, specifična kategorija v teoretični astrologiji.

Š

Šloganje – narečje – prerokovanje.

Štrikanje – pogovorno – pletenje, običajno iz volne.

T

Tarot – okultizem - Slikovni simbolni sistem, namenjen opisovanju zavestnih stanj in procesov. Sistem je sestavljen iz 22 adutov velike arkane, 16 dvorskih kart in 40 malih arkan.

Templjarji – zgodovina, specifično, iz zgodovine, Vatikanska cerkev – Templjarji so bili ustanovljeni s Sigil sanctum leta 498 med papežem Gelazijem I in Klodvikom II kot poglobitev pred dvema letoma podpisanega sporazuma, ko je Klodvik postal defensor religio in Vatikanska vera edina religija obnovljenega cesarstva. Kasneje so postali osebna prelatura (gl.).

Tifaretska psihopatija – specifično - posebna vrsta psihoze, ki nastane zaradi neprimernih magijskih praks. Značilnost te bolezni je pomanjkanje empatije, brezobzirnost in sledenje izključno lastnim predstavam. Oboleli so zaradi učinkovitosti izredno nevarni, če se dokopljejo do pomembnejših položajev. To nevarno duševno bolezen indicira samo zahtevna astralna diagnostika.

Toledska šola – mistika, Kabala, specifično iz židovske mitologije - Najstarejša znana magijska šola, izhaja iz hispanijskega Toleda, kamor so se že v času starega Rima preselili prvi kabalisti iz Svete dežele. Prva omemba sega v leto 120 n.š. Toledska šola se od večine loči zaradi drugačnega sistema iniciacij in zanimive interpretacije Ipsissimusa. Po tej teoriji se v vsaki generaciji rodi potencialni Ipsissimus, ki pa se manifestira samo v primeru ustreznih okoliščin – kriznih agensov. Toledska šola iniciacijske stopnje povezuje z zadnjimi sedmimi Tarot aduti (gl). To so Teoretik (1), Praktik (2), Filozof (3), Adeptus minor(4), Adeptus maximus (5), Magus (6), Ipsissimus (7).

V

Vatikansko krščanstvo – specifično iz Katoliške Cerkve - najpomembnejša in daleč največja krščanska religija. Sedež ima v Vatikanu, vlada ji papež. Vatikan NI papeška država, temveč glavno mesto Sveto rimskega cesarstva. Vsak polnopravni rimski državljani

mora biti krščen v vatikansko krščanstvo in mora imeti še obhajilo in birmo. Brez pripadnosti krščanstvu nima državljskih pravic. Uradni jezik krščanstva je latinščina in pri obredih se vedno uporablja samo latinščina. V krščanskih religijah izven Sveto rimskega krščanstva (recimo v Ameriki), se ponekod uporabljajo lokalni jeziki.

V krščanskih deželah izven Sveto rimskega cesarstva se papežu priznava bolj ali manj omejena oblast nad imenovanji škofov in kardinalov. Krščanstvo je tam, kjer pripadnost Vatikanski cerkvi ne prinaša državljanstva, večinoma organizirano v obliki patriarhij (gl.). Odnosi Kurije s patriarhijami so urejeni s konkordati (gl.).

Vatikansko krščanstvo je teritorialno razdeljeno na nadškofije in škofije, ki ustrezajo cesarskim upravnim enotam (provincam in diocenzam).

Victorem, victorius – latinščina – zmagovalec, zmagoviti.

Victus – latinščina – zguba, zgubaš, tisti, ki izgubi.

Z

Zaplužil – sleng – se zapeljal, bil vržen v sneg.

Zašpecati – sleng – zatožiti, izdati nekemu.

Ž

Žavbe, žavbami – pogovorno – zviti, iznajdljiv.

Namesto spremne besede

Že nekaj časa se mi je v glavi motovilila ideja, da bi spisal povest o svetu, kjer dejansko živijo to, o čemer pišejo avtorji okultizma, hermetizma in misticizma. A sam oder je zanimiv samo toliko, kolikor služi podporo tistemu glavnemu – protagonistom in njihovi pripovedi.

Fantastično ozadje je namreč samo zanimiv oder za zgodbo o odrasčanju, sprejemanju in soočanju z drugačnostjo. Vsa povest je zgodba o iskanju soglasja s tujim okoljem, vživetju v tujo miselnost in preživetje v okolju, ki zavrača vse, kar je tujega.

Imajo popolni tujci, v tem primeru posebni dijaki iz našega sveta, možnost preživetja v svetu, ki je do njih neprijazen, skoraj sovražen?

Lahko preživijo v zaprtem svetu, kjer je mir samo premirje med dvema vojnama?

Kakšno možnost ima ljubezen v svetu dogovorjenih političnih porok? Se je možno upreti celemu svetu zaradi ljubljene osebe?

Mehanika delovanja Adamije temelji na še vedno precej slabo poznanih okultnih, hermetičnih in mističnih znanostih zahodnega sveta. Popolnoma vse, kar je mističnega in magičnega v knjigi, temelji na resničnih teorijah in praksah skrite okultne znanosti. Stranski produkt tega študija je knjiga **Kabala: Uvod v teorijo in prakso**.

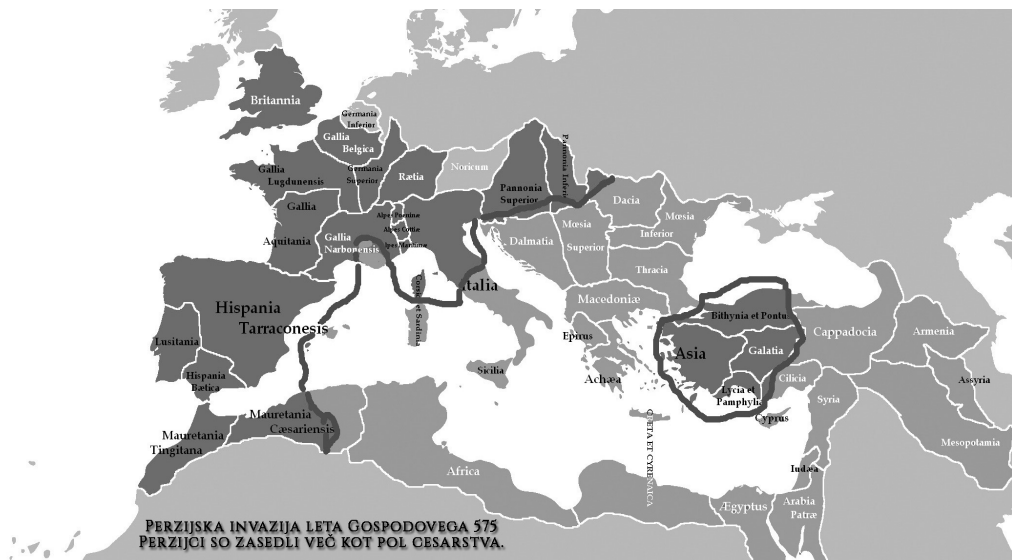
Na osnovi kar obširnega študija sem ustvaril literarni svet Adamije, svet, kjer so okultni in tudi verski fenomeni čista resnica v najbolj otipljivi obliki. Različne šole hermetične tradicije zahoda (in vzhoda) so v Adamiji del znanosti in tehnološkega napredka. Vsaka dovolj napredna tehnologija je čarovnija za nepoučene. V knjigi omenjene hermetične družbe, vsaj nekatere, so resnične.

Latinske molitev in veroizpovedi so prepis latinskega originala.

V romanu sem se poigral tudi z zgodovino.

V mnogočem gre za prenos teorij zarote v izmišljeno zgodovino ...

Bojan Ekselenski, kronist magičnega in fantastičnega

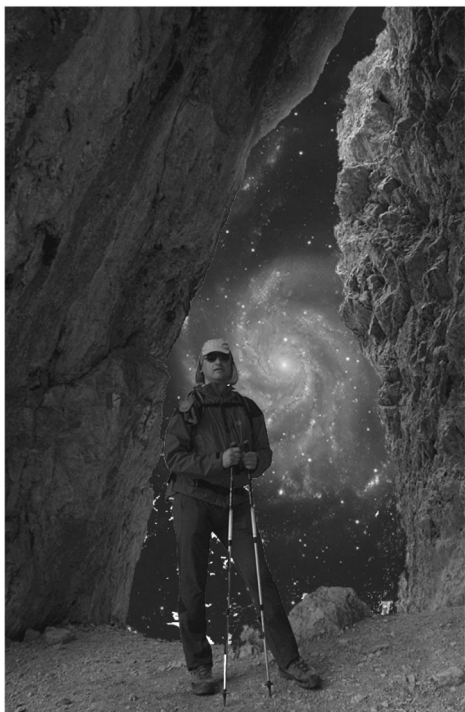

Perzijska vojna, ki je leta 575 AD skoraj končala Sveto rimsko cesarstvo

Kraljestva Sveto rimskega cesarstva.

Bojan Ekselenski

*R*odil se je 29.
6. 1964 v
Celju. Obiskoval je IV.
Osnovno šolo Celje, ki
se je preimenovala v
osnovno šolo Ivan
Kovačič Efenka in
znova nazaj v IV. OŠ.
Srednjo kemijsko šolo
je obiskoval v Celju.
Tudi ta šola se je
preimenovala,
osamosvajala in še kaj.
Po srednji šoli je
odslužil takrat
obvezno vojaščino in
se zaposlil v Cinkarni
Celje, kjer vedri in

oblači še zdaj. Mimogredno je ljubiteljski izredni študent EPF
Maribor. Živi, živetari in ustvarja v Celju, s pogledom na
parkirišče, ki je vmes postalo gradbena jama in na koncu znova
parkirišče in še vsevedni bog ne ve, kaj še bo.

Trenutno predseduje **Celjskemu literarnemu društvu** in
objavlja v različnih literarnih revijah v Sloveniji z nekaj objavami
v tujini. Aktivno deluje na področju promocije kakovostne
fantastike, ki je eno od najbolj zapostavljenih literarnih področij
pri nas.